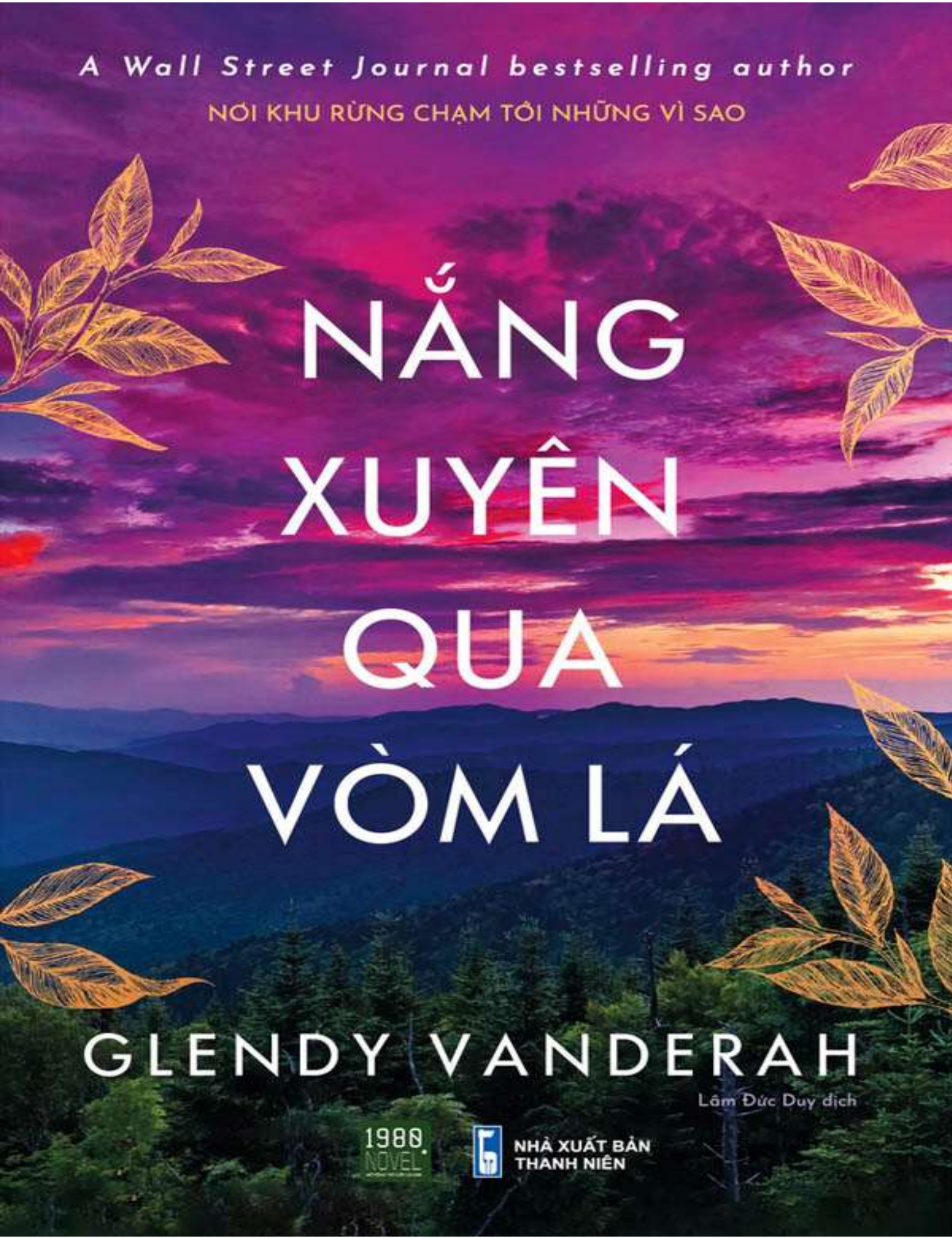
A Wall Street Journal bestselling author
NƠI KHU RỪNG CHẠM TỚI NHỮNG VÌ SAO
NẮNG XUYÊN QUA VÒM LÁ
GLENDY VANDERAH
Lâm Đức Duy dịch
1980 NOVEL
NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

The light through the leaves

Copyright © 2021 by Glendy Vanderah
All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with The Grayhawk Agency Ltd.

Nắng xuyên qua vòm lá

Bản quyền tiếng Việt © 2023,
Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông 1980 Books.

---

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên sách: **Nắng xuyên qua vòm lá**

Nguyên tác: **The light through the leaves**

Tác giả: **Glendy Vanderah**
Dịch giả: **Lâm Đức Duy**
Phát hành: **1980 Books**
Xuất bản: **NXB Thanh Niên**
ISBN: **978-604-397-966-4**
Số trang: **532 pgs**
Khổ giấy: **16 x 24 cm**
Giá bìa: **249.000 đ**
Ngày phát hành: **05/2023**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**
Hoàn thành: **11/2024**

GLENDY VANDERAH lớn lên ở Chicago, Illinois, là con gái của hai giáo viên trường công lập. Là một nhà tự nhiên học bẩm sinh bị mắc kẹt trong một thành phố lớn, cô mày mò mọi sinh vật trong khoảnh sân sau nhỏ bé, hoang dại của cha mẹ. Những câu chuyện về động vật là một chất xúc tác đưa tác giả vào con đường viết lách.

Trong khi làm việc như một nhà sinh vật học thực địa, cô đã nghiên cứu viết văn, thơ ca và văn học trong vài năm. Nhưng cuối cùng, chim chóc đã chiến thắng viết lách, và cũng là lúc Glendy Vanderah hoàn thành bằng Thạc sĩ Khoa học của mình. Đề tài luận án của cô tập trung vào một loài chim xanh tuyệt đẹp, Chim chích Cerulean.

Glendy Vanderah đã từng làm việc với tư cách là một chuyên gia về các loài chim có nguy cơ tuyệt chủng, và cũng từng là trợ lý biên tập cho một tạp chí khoa học. Cô ấy kết hôn với một nhà điểu học, người hoàn toàn hiểu được bản chất của Glendy. Cả hai rời Illinois khi chồng cô nhận một vị trí tại Đại học Florida. Kể từ khi chuyển đi, việc nuôi ba đứa con và có ít thời gian cho công việc sinh học đã đưa Glendy trở lại với công việc viết lách. Hiện họ đang sống ở vùng nông thôn Florida với nhiều loài chim, bướm và hoa bản địa nhất có thể thu hút chúng đến khu bảo tồn động vật hoang dã nhỏ bé của hai vợ chồng.

Sách cùng tác giả:

- *Nơi khu rừng chạm tới những vì sao*

Nắng xuyên qua vòm lá mở đầu bằng một sai lầm (người mẹ trong cơn bấn loạn vì chồng ngoại tình và hai cậu con trai tuổi khủng hoảng, đã bỏ quên cô con gái bé bỏng của mình lại trong rừng). Đau đớn tột cùng vì không thể tìm thấy con, người mẹ rơi vào trầm cảm và nghiện ngập, để rồi quyết định rời bỏ gia đình, cắt đứt mọi mối quan hệ và sống lang bạt giữa thiên nhiên.

Mười sáu năm sau ngày ấy, cuộc hạnh ngộ giữa người mẹ và cô con gái (những tưởng đã chết, nhưng thực ra lại được nuôi nấng biệt lập tránh xa thế giới loài người bởi một người phụ nữ tâm thần) sẽ thế nào?

Liệu tình yêu, tình thương, sự đồng cảm có giúp họ gỡ bỏ những nút thắt do đau đớn, thù hận giày vò trong quá khứ để đón nhận hạnh phúc trong hiện tại?

“Lúc đầu, những nhân vật của Glendy tưởng chừng sẽ không bao giờ có thể tìm được đường ra sau những đau đớn. Thế nhưng, với ngòi bút chắc chắn của một người kể chuyện bậc thầy, cô đã dệt nên một câu chuyện cảm động sâu sắc về sự chữa lành và cứu chuộc, đưa người đọc đến một cái kết khiến bạn tin vào phép màu của tự nhiên.”

– **Steven Rowley**, tác giả sách bán chạy nhất:
Lily and the Octopus và *The Editor*

GLENDY VANDERAH
Lâm Đức Duy *dịch*

NẮNG XUYÊN QUA VÒM LÁ

1908 Books & NXB Thanh Niên

PHẦN MỞ ĐẦU

Làm ơn hãy quay lại đi - đó là những từ đầu tiên Ellis viết cho cánh rừng. Khi đó cô bé chín tuổi, đang ngồi bên bờ sông ở rừng Hoang, cái tên do Zane đặt. Khi cô bé trở về nhà với đôi giày lấm bùn và mái tóc rối bời vì gió, ông sẽ nói gì đó đại loại như, "Tiểu yêu tinh lại đến rừng Hoang rồi sao?" và cô bé sẽ trả lời, "Đúng thế" bởi nơi đó *hoang sơ*, và nơi đó *thuộc về* một mình cô bé.

Chẳng có ai ngoài Ellis đi vào khu rừng nằm liền kề bãi đỗ nhà xe lưu động và trải rộng ra xa phía bên kia dòng sông. Người khác thì nghĩ chừng đó nước và cây cũng chẳng sá gì. Họ đâu thể nào nhìn ra vẻ đẹp của nơi đó. Từ bãi đỗ nhà xe lưu động tiến vào khu rừng, họ phải biết cách bò qua một bụi hoa hồng và dâu đen đầy gai. Ellis biết chính xác nơi đó. Với cô bé thì chỗ đó giống như cánh cửa ma thuật vậy.

Ngày viết mẩu giấy đầu tiên, cô bé đã vào thẳng khu rừng sau khi xuống chuyến xe buýt trường học. Suốt vài tháng qua, hầu như ngày nào cô cũng làm vậy, kể từ khi bệnh tình của mẹ cô trở nặng. Cô thích ngồi bên dòng sông để làm bài tập về nhà, nhưng hôm đó cuốn bài tập toán chỉ nằm im lìm trên đùi cô mà không hề được giải. Cô bé chỉ muốn ngắm nhìn dòng sông mà thôi.

Những cơn mưa mùa xuân khiến nước sông dâng cao, trên mặt nước đầy những đồ vật tạp nham trôi dạt, từ lá cây, cành cây cho đến một chiếc cốc giấy. Một mảnh vải trắng nhợt như một con ma, thứ có lẽ là một chiếc áo phông, trượt qua kẽ đá. Nó bị vướng một lúc vào một nhánh cây chưa chìm hẳn. Nhưng rồi dòng nước xiết cuốn lấy nó, kéo và đẩy, cho đến khi chiếc áo bị giật ra khỏi nhánh cây. Ellis ngồi dậy để xem liệu nó có bị mắc lần nữa hay không. Nhưng chiếc áo trắng nhợt đã biến mất, chìm nghỉm trong dòng nước xiết và lòng sông tối tăm. Không hiểu vì sao, Ellis cảm thấy như cõi lòng mình cũng theo đó mà chìm xuống.

Cô bé giật một mẩu giấy vuông vức nho nhỏ ra khỏi cuốn vở và viết lên đó ba chữ *Quay lại đi*. Cô bé nhìn chằm chằm vào dòng chữ thật lâu, rồi viết thêm hai chữ. *Từ Ellis*.

Cô bé gập đôi mẩu giấy và ném nó xuống sông. Cô nhìn con thuyền nhỏ lướt đi thật nhanh trên mặt nước lúc này trông như một tấm gương xám xịt. Cô bé tưởng

tượng năm chữ mình vừa viết giống như năm thủy thủ vững vàng sẽ vượt qua những hiểm nguy nơi dòng nước xiết để truyền đi thông điệp của mình. Cô bé nhìn chúng chăm chăm cho đến khi chúng biến mất tại khúc quanh của dòng sông.

Một cảm giác thỏa mãn dâng lên trong lòng Ellis sau khi gửi đi thông điệp. Giống như một điều gì đó quan trọng đã diễn ra giữa cô bé và dòng sông vậy.

Vài ngày sau, khi mẩu giấy Ellis viết không mang lại kết quả, cô bé quyết định sẽ viết cụ thể hơn. Vào một ngày ảm đạm tháng Tư, cô bé viết thật nắn nót *Gió thân mến, xin hãy đưa Zane quay về. Từ Ellis*. Cô bé trèo lên cây, đến một cành cao vừa đủ, chờ một cơn gió mạnh, và để lá thư nhỏ bé bay đi. Tờ giấy biến mất khỏi tầm mắt của cô bé nhanh hơn lời nhắn lần trước nhiều lắm. Cô bé hy vọng rằng đó là một điểm lành.

Dẫu nó vẫn không thể mang Zane quay về, Ellis vẫn viết cho khu rừng. Cô bé gửi thêm nhiều lời nhắn xuôi theo dòng nước và theo làn gió, nhét những mẩu giấy nhắn bé tẹo vào dưới gốc cây, để chúng bên dưới những hòn đá, và nhấn chúng xuống phần vỏ mềm của những khúc gỗ đang dần mục rữa.

Ellis không biết vì sao mình lại làm như vậy nữa. Chỉ là cô bé cảm thấy thật tuyệt khi làm thế mà thôi, có lẽ cũng giống như cảm giác của mấy đứa nhóc khi giao tiếp với Chúa thông qua lời cầu nguyện của mình vậy. Một thời gian sau, bạn sẽ ngộ ra rằng chẳng có ai trả lời mình cả. Nhưng như thế lại tốt hơn, bởi con người ta có thể nói ra bất cứ bí mật nào mà họ sẽ không nói cho một ai khác. Mục đích cũng chỉ là vậy, chỉ là trút bỏ nỗi lòng trước khi chúng chồng chất quá nhiều bên trong chúng ta mà thôi.

I.
CON GÁI CỦA RỪNG HOANG

1.

Ellis nhìn thấy một cái lỗ đen kịt dưới gốc cây sồi. Đó sẽ là một nơi tuyệt vời để thả một lời nhắn.

Cô sẽ viết gì? Làm sao cô có thể viết ra điều mình đã nhìn thấy trong khi bản thân cô vẫn không thể tiếp nhận được nó?

Cô cố gắng tưởng tượng xem mình của năm chín tuổi sẽ nói như thế nào. Đó có lẽ sẽ là một câu ngắn gọn trên một mẩu giấy nhỏ: *Cây thân mến, Jonah đã phản bội mình rồi! Mình không biết phải làm gì nữa. Từ Ellis.*

Điều mà Ellis muốn viết là *Mình nên làm gì đây?* Nhưng ngoại trừ cái ngày nhờ cơn gió đưa Zane trở lại, cô thường không trực tiếp yêu cầu điều gì. Ellis chủ yếu viết lên những mẩu giấy nhắn để vượt qua những phiền muộn. Cô đã làm như thế nhiều năm rồi, và mỗi năm tháng qua đi thì những lời nhắn lại càng thêm dài.

Đá thân mến, mình tự hỏi Zane đang ở đâu và ông có nhớ mình không.

Cây thân mến, mẹ không dậy nữa và mình không có gì để ăn cả. Có lẽ mình nên hỏi xin bữa tối từ Edith.

Thằn lằn thân mến, hôm nay Heather nói với mình rằng mình nên giặt quần áo. Cậu ấy nói điều đó trước mặt tất cả mọi người trên xe buýt. Mình ước gì được sống dưới khúc gỗ này cùng cậu. Bởi cậu được phép lấm bẩn thế nào cũng được.

Jasper và River chạy ở phía trước. Chúng đã gần đến chiếc cầu nhỏ dẫn ra phía cái hồ nước trong rừng.

Ellis sực tỉnh khỏi những dòng suy nghĩ miên man.

"Cẩn thận!" Cô gọi. "Đừng đến quá gần bờ nước." Hai đứa nhóc đã bốn tuổi rưỡi và được dạy cách nổi lên mặt nước trong giờ học bơi, nhưng cô vẫn sợ khi thấy cả hai ở gần làn nước đen sâu thẳm như vậy.

Khi Ellis đến được bờ hồ, hai đứa nhóc đã nằm sấp, tay cầm lưới, dáo dác tìm những con nòng nọc. Những thớ cơ trên tay và vai cô vốn căng đến đau nhức giờ

được thả lỏng khi cô đặt đứa bé trên tay xuống chiếc xe nôi. Cô đưa cho hai cậu nhóc hai chiếc bình cổ cao từ trong chiếc túi bên tay kia.

"Tìm ở ven bờ thì sẽ dễ thấy hơn đấy," cô nói.

Cô chỉ cho hai đứa con trai chỗ tìm nòng nọc, bên trong đám bùn đất dọc bờ hồ. River, lúc này đang xỏ một đôi ủng cao su cao đến đầu gối, bước xuống nước để chặn Jasper. Thằng bé muốn là người đầu tiên bắt được nòng nọc.

Jonah và Ellis từng bí mật nói đùa với nhau rằng cái tên của cặp sinh đôi đã nói lên tính cách của chúng: River thì ồn ào và bất kham như dòng nước chảy xiết, còn Jasper thì thâm trầm và nhẫn nại như tảng đá. River được sinh ra ba phút trước người em sinh đôi của mình, và từ đó tới giờ thằng bé vẫn luôn đi trước Jasper ba bước.

Nghĩ về Jonah lúc này khiến Ellis phát bệnh. Cô ngồi thụp xuống nền đất bên cạnh đứa bé.

Cô phải ly dị anh ta thôi. Hiển nhiên là vậy rồi.

Có lẽ anh ta đã tằng tịu với Irene từ khi cô mới có thai. Đó là khi anh ta bắt đầu đi học. Suốt những tháng ngày ấy anh ta đã ngủ với cô nàng dạy tennis với thân thể săn chắc, trong khi vợ anh ta cả người bùng nhùng mỡ khi nuôi nấng đứa bé trong bụng. Cô ngờ rằng anh ta đã lừa dối mình về những vụ việc khó nhằn tại công ty luật. Anh ta còn nói dối cả những đứa con của mình. Vào thứ Bảy, anh ta còn chẳng dẫn chúng đi công viên chơi vì bận ở bên Irene rồi.

Trong tâm trí, Ellis vẫn không ngừng tua lại cảnh Jonah bước vào chiếc xe thể thao trắng muốt của cô ta đậu gần chỗ làm của mình. Và rồi cả hai trao nhau nụ hôn say đắm. Khi đó là mười một giờ ba mươi phút trưa. Tennis không phải là lý do duy nhất khiến anh ta gần đây trở nên thon gọn như vậy. Hiển nhiên là anh ta đã tập luyện chăm chỉ trong giờ ăn trưa dài của mình.

Lũ trẻ đang ở trong chiếc xe van khi Ellis nhìn thấy hai kẻ đó hôn nhau. Nếu cô không nhanh chóng nói gì đó để khiến chúng xao nhãng thì chúng đã thấy cảnh tượng kia mất rồi. Bất cứ người bạn nào của cô cũng có thể thấy. Những người bạn chung của cả hai vợ chồng chắc đã thấy hai người đó bên nhau hoặc là biết chuyện của cả hai rồi. Ellis cũng cảm thấy bị phản bội bởi những người "bạn" kia.

"Con tìm thấy một đám luôn này!" River nói. "Mẹ ơi! Lại đây xem này!"

Ellis liếc nhìn Viola đang ngủ trong nôi. Con bé đã gà gật trong suốt chuyến đi bộ đầy xóc nẩy qua khu rừng. Ellis để con bé lại bên cây cầu để nhìn đám nòng nọc.

"Mẹ có thấy không?" River nói. "Mẹ ơi? Mẹ ơi?"

"Mẹ thấy rồi."

"Anh đang giẫm lên chúng đấy," Jasper nói. "Dừng lại đi, River!"

"Anh không có! Chúng bơi đi mất rồi."

"Mẹ ơi! Anh ấy đang giết chúng."

"Mấy đứa bình tĩnh được chứ? Cho ít nước hồ vào bình rồi cố bắt vài con nòng nọc đi."

"Bắt bao nhiêu con ạ?" Jasper hỏi.

"Mỗi đứa có thể bắt mười con. Hai mươi con là vừa xinh với một bé cá lớn, các con có nghĩ thế không?"

"Con muốn nuôi chúng riêng cơ," River nói.

"Không, tất cả sẽ cho hết vào một bể. Chừng nào chúng biến thành ếch, chúng ta sẽ đưa chúng về đây."

"Vì sao ạ?"

"Nơi này là nhà của chúng. Chúng đã thích nghi với môi trường này."

Còn lũ nhóc sẽ phải thích nghi thế nào với cuộc sống mới phía trước đây? Giờ đây chúng sẽ phải sống ở hai mái nhà, xa cha hoặc mẹ. Cô hay Jonah mới là người có quyền giữ lại ngôi nhà này đây? Liệu cô có phải kiếm việc làm không? Một tấm bằng tốt nghiệp ngành thực vật học sẽ giúp cô kiếm được công việc gì đây, nhất là khi kinh nghiệm của cô, ngoại trừ việc chăm trẻ, chỉ là một con số không tròn trĩnh?

Cô quay lại bên con gái và dém tấm chăn quanh gương mặt bầu bĩnh của con. Dù đôi má Viola vẫn còn phúng phính, song Ellis có thể dễ nhận ra con bé rồi sẽ trở nên giống cô. Con bé có đôi mắt nâu và làn da ngăm màu ô liu, còn mái tóc đen thì đã đầy những lọn quăn. Con bé sẽ là người thân đầu tiên trông giống cô mà cô biết. Hai anh của con bé thì giống Jonah và bà nội, cả hai đều có làn da trắng hơn, đôi

mắt xanh lam và mái tóc thẳng. Ellis cho rằng mình và con bé hẳn là giống bố cô, nhưng cô chẳng biết gì về ông ngoại con bé trừ cái tên trên giấy khai sinh của mình. Nhưng thậm chí đến cô cũng nghi ngờ về độ chân thực của cái tên ấy bởi mẹ từng nói rằng "Tao chẳng biết bố mày là ai cả," vào cái lần duy nhất bà trả lời câu hỏi của Ellis về bố của cô.

Ellis đưa tay quệt đi vệt sữa trên môi con gái. Viola phản ứng lại cái chạm đó, theo bản năng hướng cái miệng nhỏ nhắn về phía ngón tay của cô, nhưng vẫn ngủ ngon lành.

Ngay cả bây giờ, khi đã sinh con được hai tháng, đôi khi Ellis vẫn không thể tin được Viola đang ở đó, một sinh linh khác được cô hoài thai, một đứa bé nữa phụ thuộc vào cô, khi mà cô chỉ vừa kịp quen với một cuộc sống xoay quanh Jonah và hai đứa nhóc, khi mà cô chỉ vừa mới chấp nhận cái tương lai kỳ lạ mà cặp sinh đôi không mong muốn mang đến khi chúng ập vào đời cô cùng Jonah. Bị ném khỏi cuộc sống nơi ký túc xá để chuyển sang cuộc sống chốn ngoại ô. Những cuốn sách về thực vật nhường chỗ cho sách dạy nuôi trẻ. Những bữa tiệc độc thân bị thay thế bằng hội nhóm các bà mẹ bỉm sữa. Những lá đơn xin theo học bằng thạc sĩ bị xếp xó sau những lần tìm kiếm trường mẫu giáo.

Ellis hoài nghi rằng hiện thực phũ phàng khi một lần nữa có con là một cú sốc lớn đối với Jonah. Có lẽ vì thế mà anh ta trốn tránh nó bằng việc qua lại với Irene. Nghiệt ngã thay khi chính anh ta mới là người thúc ép việc có con. Khi cặp sinh đôi sắp bốn tuổi, khi mà chúng trông giống những "cậu bé" hơn là đứa bé trong nôi, Jonah nói rằng anh ta muốn căn nhà thêm bóng con trẻ. Anh ta nhớ cái hồi bọn nhỏ còn đang ẵm ngửa, và hi vọng rằng mình sẽ có một đứa con gái.

Và giờ con gái của anh ta ở đây, hầu như bị bỏ lại cho Ellis - một bà mẹ mệt mỏi vẫn còn chưa dứt sữa, đèo bồng theo hai đứa nhóc hiếu động, trong khi Jonah tung hoành với tuổi hai mươi chín, nói chuyện với những người trưởng thành tại chỗ làm, đi uống rượu, và cảm thấy bản thân cuốn hút khi tay trong tay cùng một cô nàng trẻ trung xinh đẹp.

"Dừng lại đi!" River nói. "Mẹ ơi!"

Việc bắt nòng nọc không diễn ra suôn sẻ. Chẳng có chuyện gì là suôn sẻ cả. Ellis đến khu rừng để tĩnh tâm, nhưng giờ cô cảm thấy còn tồi tệ hơn cả khi mới đến và vẫn đang chìm trong cú sốc. Giờ thì cô đang tức giận.

Và cô nhận ra mình đang cảm thấy tội lỗi, bởi cảm giác khó chịu mà cô có ngay từ đầu, rằng bản thân và Jonh sinh ra không phải để dành cho nhau, hẳn là sự thật. Kể cả sau khi đã ở bên nhau hàng tháng trời, cô vẫn không cảm nhận được ngọn lửa tình yêu của anh ta, dẫu cho anh ta vẫn thường xuyên khẳng định mình yêu cô. Cô đã chối bỏ những ngờ vực của bản thân, cho rằng nếu như có sự thiếu sót, thì chắc chắn là chúng bắt nguồn từ cô. Cô không thiếu những bằng chứng cho thấy bản thân là người đáng trách. Cô là đứa trẻ không được mẹ mong muốn. Zane đã bỏ cô mà đi mà không một lời từ biệt. Ellis không giống người bình thương. Cô lập dị và không hòa đồng, chẳng phải là kiểu người mà bất cứ ai muốn gắn bó cùng.

Cô phải rời khỏi khu rừng. Lần đầu tiên trong đời, Ellis cảm thấy môi trường cô yêu thích không còn như xưa, như thể đến cả nó cũng phản bội cô. Những thân cây, tảng đá, làn nước đen thầm thì về cô, kể cho nhau nghe câu chuyện về một cô bé thiếu thốn tình thương viết những lời nhắn không dành cho ai cả.

Cô đẩy nhanh tốc độ của hành trình bắt nòng nọc. Cặp sinh đôi phàn nàn khi cô giúp chúng, nhưng với tốc độ này - Jasper bắt được hai con còn River được có bốn - thì họ sẽ ở đây hàng giờ mất. Ellis vớt đám nòng nọc vào tấm lưới lấy từ tay Jasper và thả chúng vào bình của hai đứa. Khi cô cố gắng kéo tất cả trở về, River phàn nàn rằng trong bình của Jasper có nhiều nòng nọc hơn.

“Chuyện đó không quan trọng. Chúng sẽ được thả vào hết một bể thôi,” cô nói.

“Như thế thật không công bằng,” River đáp.

Cô lại thả một lưới đầy nòng nọc đang giãy giụa vào bình của thằng bé, làm số lượng nòng nọc của nó tăng thêm ít nhất sáu con nữa. River ném về phía Jasper một điệu cười nhăn nhở đắc thắng.

“Mẹ ơi...” Lần này đến lượt Jasper bắt đầu ỉ ôi.

“Đủ rồi,” Ellis nói, vặn nắp đậy kín chiếc bình.

Viola vẫn đang ngủ say. Ellis vòng tay giữ lấy chiếc xe nôi, tay cầm đống túi và lưới rồi đi dọc theo con đường trở về. Mỗi bước đến gần chiếc xe giờ đây như đang đưa cô đến rìa một vách đá. Khi Jonah trở về, cô sẽ cho anh ta biết quyết định của mình. Cô phải tiến thêm một bước khỏi vách đá đó, và chấm dứt cái mớ giả trang phô diễn mà người ta gọi là hôn nhân này.

Không, không phải cô sẽ chấm dứt nó. Jonah đã làm điều đó rồi. Cô tự nhủ rằng bản thân cần xác nhận điều đó mà thôi.

Một tiếng "Quạ... Quạ..." vang lên từ hướng con đường dẫn về bãi đậu xe. Điều gì đó đã khiến con qua kêu thất thanh lên như vậy, có lẽ là có một con chim ưng ở gần tổ của nó chăng. Khi đến được bãi đậu xe, Ellis nhìn thấy con quạ. Nó đang đậu trên một cành cây phía trên chiếc xe của cô, rít lên từng chặp liên hồi, giống như đang diễn giải cái tình huống bết bát mà cô đang phải đương đầu lúc này. Cô ước gì nó im miệng đi cho rồi.

River và Jasper thì đang tranh cãi về việc ai ngồi ghế giữa và ai ngồi ghế sau. Ellis ghét chuyện này nhưng cô đã để Jasper dễ tính hơn phải chịu thiệt thòi như thường lệ chỉ để dẹp yên những tiếng cãi vã.

"Nhưng anh River được ngồi giữa trên đường tới đây," Jasper nói.

"Vậy sao?" Ellis lơ đễnh. "Nào, lên xe đi."

"Nhưng mà mẹ, thế là không công bằng. Bây giờ đến lượt con."

Cô không ngờ hôm nay thằng bé lại "dám" thách thức lại cậu anh của mình. Nhưng Ellis thích sự tự tin đột ngột ấy.

"Được rồi. River ra sau ngồi đi."

"Con không muốn ngồi đằng sau đâu!" River vùng vằng.

"Mẹ đã nói vậy rồi nhé!"

"Nhưng lúc đầu mẹ nói anh được ngồi giữa!"

Con quạ chêm vào từng tiếng "Quạ... quạ... quạ" khàn khàn liên tiếp.

"Lên xe mau!" Ellis quát.

River leo lên ghế sau, còn Jasper thì ngồi giữa. Ellis để túi và lưới trên sàn xe và cầm bình nòng nọc của Jasper trong khi thằng bé thắt dây an toàn.

Một tiếng rú lên từ ghế sau. "Nòng nọc của con!" River hét lớn.

Ellis để xe nôi trên đường và ngó vào xe. Đập vào mắt có là cảnh bình nòng nọc của River đổ ra sàn xe, những con nòng nọc ngọ nguậy trên những vệt nước còn sót lại.

"Nắp bình đâu con?" cô hỏi.

"Con đang cố... Con đang cố tống cái thứ kia ra khỏi bình. Cái con bọ to đó đáng sợ lắm!" River khóc rống lên.

Có lẽ đó là một con ấu trùng chuồn chuồn, loài côn trùng săn mồi này đúng là trông đáng sợ thật.

"Mẹ! Chúng nó chết mất!" Jasper kêu lên. "Mẹ giúp chúng đi!"

Một lời như tuyên bố báo tử cho đám nòng nọc khiến River càng gào khóc to hơn.

Ellis chạy sang phía bên kia chiếc xe để không phải rướn người qua Jasper. Cô nắm lấy chiếc bình của thằng bé, bò đến chỗ ghế giữa và cố vét lấy đám nòng nọc. Nhưng cô không thể nắm lấy chúng.

Cả hai đứa đều rú lên, còn con quạ thì phụ họa không ngừng.

Lấy một tấm vải từ chỗ để đồ, Ellis vét nhiều nòng nọc nhất có thể rồi nhẹ nhàng thả chúng vào bình của Jasper, nhưng vẫn có vài con bị khuất tầm mắt do tấm thảm đen, và một con khác bị kẹt trong khe ghế. Nếu cố moi nó ra thì nó cũng chẳng sống nổi. Còn đám nhóc sẽ càng la lối hơn khi thấy nó chết trong bình. Chúng phản đối ầm ĩ khi cô đóng cái nắp lại.

"Mẹ không bắt hết chúng à?" River nói.

"Có một con kẹt dưới ghế!" Jasper kêu lên. "Nó sắp chết rồi! Mẹ cứu nó đi!"

"Về nhà rồi mẹ bắt nó." Ellis đáp.

"Vậy thì nó chết mất!"

"Con muốn quay lại bắt thêm!" River kêu lên.

"Không! Đáng lẽ con không nên mở nắp ra. Chúng ta đi về! Hơn nữa vẫn còn nhiều mà."

"Có đủ đầu!"

"Vẫn còn hai con trên sàn xe!" Jasper hét lên.

Con quạ vẫn lớn tiếng phụ họa cùng đám nhóc khi Ellis khởi động xe. Khi cô lùi xe ra khỏi bãi, River òa lên, nấc từng hồi.

"Không sao đâu." Jasper nói.

"Chắc về đến nhà chúng vẫn sống đấy."

"Không đâu!" River òa khóc.

"Nếu có ở nhà, bố sẽ cứu chúng!" Jasper nói, giọng chắc chắn.

Ellis gần như có thể nếm được cái vị đắng chát của dòng suy nghĩ vang vọng trong đầu mình lúc này. Tại sao với chúng Jonah lại là người hùng? Làm thế nào mà việc hiếm khi ở nhà lại ban cho anh ta những phẩm chất cao đẹp vậy? Jasper sẽ không tung hô bố mình như thế nếu thằng bé nhìn thấy tên khốn kiếp đó hôn một người phụ nữ khác vào buổi sáng hôm đó.

Ellis cảm thấy chóng mặt khi nghĩ về những gì anh ta đã và đang làm.

River đã dần dịu lại khi họ ra đến đường chính.

"Mẹ ơi?" Jasper lên tiếng.

"Sao thế?"

"Mẹ quên em Viola rồi."

Ellis giật mình đạp phanh xe và nhìn lại. Cô nhìn đăm đăm vào cái ghế trống bên cạnh Jasper. Không thể nào. Cô không thể nào bỏ con mình lại. Nhưng chiếc xe nôi không ở đó. Vì mải cứu đám nòng nọc mà cô đã quên đưa con vào xe.

Ellis như đóng băng. Nhưng đúng hơn là cô đang tê liệt. Cô không còn cảm nhận được tay đang nắm vào bánh lái. Dường như mặt, tay hay chân cô cũng đều bốc hơi cả.

Bằng cách nào đó, cô quay xe lại, hẳn là bàn chân cô đang nhấn lên chân ga lúc này.

Không sao cả. Con bé vẫn sẽ ở đó, vẫn đang ngủ ngon. Không sao cả. Không sao cả đâu mà.

Cô nhấn chân ga mạnh hơn nữa.

Hành động của cô lúc này hoàn toàn bình thường. Cô còn chưa quen đặt đứa con thứ ba của mình lên xe. Hơn bốn năm qua, cô chỉ có hai đứa mà thôi. Ai mới làm cha mẹ đều chẳng thế. Cô đã từng nghe người ta còn quên con trong nhà hoặc trong xe cơ. Cô chỉ mới quên con bé vài phút mà thôi. Sẽ không có gì nguy hiểm xảy ra cả. Chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Con đường quanh co vốn chỉ dài hơn hai cây số mà giờ đây có cảm giác dài như thể hàng chục cây số vậy.

Lỡ như xe của cô tông vào cái nôi của con bé khi cô tấp vào lề đường thì sao? Cô có thể sẽ giết con bé mất. Có người mẹ nào lại làm thế chứ?

Cô giảm ga khi xe đi đến biển báo khu bảo tồn rừng, đánh xe vào bãi đậu. Tất cả đều im lìm. Con quạ đã rời khỏi cành cây trước đó. Có hai chiếc xe khác trong bãi, nằm cách xa vị trí cô đậu xe trước đó. Ellis nhìn chòng chọc vào khoảng trống nơi trước đó là xe của cô.

Không có xe nôi. Chẳng có đứa bé nào cả.

Trong khoảnh khắc, đầu cô lóe lên suy nghĩ rằng cô chưa từng sinh đứa thứ ba. Chẳng phải đôi lúc cô cũng cảm thấy như thế hay sao? Cái cảm giác giống như cuộc đời này, ba đứa con này của cô, tất cả mọi thứ chỉ là một giấc mơ mà thôi? Cô nhắm mắt lại, tin chắc rằng mọi thứ sẽ trở về bình thường, bất kể sự bình thường đó là hai hay ba đứa nhóc, khi cô mở mắt ra lần nữa.

"Mẹ ơi?"

Cô mở mắt ra.

"Viola đâu rồi ạ?" Jasper hỏi.

Đứa bé đã biến mất. Ai đó đã nhặt mất đứa con của cô rồi.

2.

Tiếng leng keng của những chiếc vòng trên rèm cửa đánh thức Ellis. Cô ngồi dậy trên giường, cảm thấy mơ hồ vì trước đó đã dùng thuốc ngủ, không biết lúc này

là mấy giờ cho đến khi tấm rèm bắt đầu được kéo lên. Cô dùng tay che đôi mắt trước ánh sáng chiếu rọi thẳng vào mình.

"Cô đang làm gì thế?"

"Ồ!"

Người phụ nữ không biết có người đang ở đó. Ellis nhíu mày nhìn người xa lạ trong mắt cô lúc này là một cái bóng bị phủ trong ánh sáng chói đến nhức mắt.

"Rất xin lỗi thưa cô," người phụ nữ trẻ lên tiếng. "Người ta bảo tôi dọn dẹp căn phòng này."

"Ai bảo cô làm vậy?"

"Bà... Bà Bauhammer. Cô muốn tôi rời đi sao?" Trước khi Ellis đáp lời, người phụ nữ nói thêm. "Bà ấy bảo tôi dọn mọi thứ, nhà vệ sinh, giường chiếu..."

Người phụ nữ sợ cái tên The Hammer[1] sẽ mang tai họa giáng xuống đầu mình. Ai cũng thế. Ellis và Jonah từng đùa về cái biệt danh mà cô đặt cho mẹ anh ta. Nhưng giờ đó không còn là chuyện đùa nữa, khi mẹ anh ta đã chuyển đến để "giúp đỡ" họ trong thời kỳ khủng hoảng này.

Ellis không khiến người phụ nữ dọn dẹp này gặp thêm rắc rối khi mà cô ấy đã phải đối phó với Mary Carol rồi. Cô lết người khỏi giường. Sau đó một cú búa khác giáng xuống. Loại cực đại.

Đứa con của cô đã biến mất. Đã hai tuần trôi qua. Lúc này hy vọng tìm được con bé gần như không còn nữa. Có thể con bé đã chết. Hoặc bị ngược đãi. Chỉ vì Ellis đã quên con bé ở bãi đậu xe, mà như thế thì khác gì dâng con bé lên trước đao phủ.

Cô như sụp xuống bởi gánh nặng tinh thần quá lớn. Bị thực tế phũ phàng giáng xuống hết lần này đến lần khác đã khiến cô thay đổi. Giờ đây cô chỉ là những mảnh ghép vụn vỡ còn sót lại của người phụ nữ đã từng là Ellis Abbey Bauhammer, vợ của Jonah, mẹ của ba đứa con, sống một cuộc sống hoàn toàn bình thường nơi vùng ngoại ô.

Cô kéo tấm áo choàng lên. Ngực của cô vẫn còn đau, nhưng sữa thì đã cạn.

[1] Ngoài là tên riêng trong truyện thì Hammer còn có nghĩa là cây búa. (ND)

Người phụ nữ đến dọn dẹp vẫn chưa rời đi. Cô ta nhìn Ellis chằm chằm, biểu cảm trên mặt là sự pha trộn giữa tò mò và cảm thông. Chắc chắn là cô đã biết mọi chuyện, cũng như hầu hết mọi người sống gần khu vực đó của New York. Ellis không thể chịu được ánh mắt ấy của họ, nhưng cô cũng không thù ghét gì người phụ nữ kia.

"Cô cứ làm đi," Ellis nói với người dọn dẹp. "Tôi sẽ dùng nhà vệ sinh khác."

Trong phòng hai đứa nhóc cũng có một người dọn dẹp khác. Cô sẽ phải dùng nhà vệ sinh được nối với phòng đặt nôi của Viola.

Không, cô không thể vào đó. Cô đã thề không bao giờ vào đó nữa rồi.

Cô đi xuống nhà, nơi có hai người phụ nữ dọn dẹp khác đang lau dọn và hút bụi trong nhà vệ sinh. Cô làm vệ sinh cá nhân bên nửa đã được dọn sạch, và đi vào bếp. Mary Carol đang ở đó. Mái tóc màu hạt dẻ dài ngang vai của bà bóng mượt một cách hoàn hảo. Chiếc quần bò và áo sơ mi không thắt cúc ôm sát cơ thể, phô diễn thân hình thon gọn. Bà đang nấu bữa sáng - hay bữa trưa nhỉ? Còn hai đứa nhóc ngồi tại bàn, cắm cúi với bộ trò chơi mới được bà nội chúng tặng.

Trước khi hai người phụ nữ kịp mở lời, The Hammer - *bà Hamen* - đã phủ đầu Ellis bằng cái nhìn đầy trách móc nặng nề.

"Cuối cùng cũng chịu dậy rồi đó à?" Mary Carol nói.

"Cô dọn dẹp đánh thức con dậy."

"Vậy à?"

"Con bị mất ngủ, đến hơn sáu giờ sáng mới chợp mắt được."

"Thuốc ngủ không ăn thua à?"

Mary Carol chỉ có thể biết điều đó qua miệng Jonah. Mary Carol hìn Ellis với vẻ khinh khỉnh, như thể muốn nói rằng con trai bà giờ tâm sự với bà nhiều hơn là với vợ nó.

Ellis đến chỗ bọn trẻ, xoa lên mái tóc đen mềm của chúng bằng cả hai bàn tay. "Chào các con."

"Con chào mẹ," Jasper đáp, ngước lên từ trò chơi.

"Chào mẹ," River đáp, mắt vẫn không rời trò chơi.

Cả hai đứa nó giờ còn chẳng buồn nhìn cô nữa - cũng bởi chuyện cô đã làm.

Cô cưỡng ép xua đi luồng ý nghĩ ấy, tự nhủ rằng cả hai chỉ đang mải chơi quá mà thôi.

Ellis rót một cốc cà phê, quay lại đối mặt với mẹ chồng mình. "Con tự dọn nhà mình được, mẹ biết mà," cô nói bằng giọng trầm tĩnh.

Mary Carol trưng ra vẻ mặt như bị tổn thương. "Mẹ chỉ đang cố giúp đỡ thôi. Mẹ biết khó khăn lắm con mới - gắng gượng được - sau những chuyện đã xảy ra." Như để làm chứng, bà nói thêm. "Mấy đứa nói chúng đói. Mẹ đang làm bánh mì kẹp thịt nguội và pho mát. Con muốn ăn không?"

Ellis nhìn về phía chảo rán. "Thịt nguội? Mẹ biết nhà con ăn chay mà!"

"Jonah không ăn chay."

"Anh ấy ăn chay khi con nấu. River và Jasper cũng thế."

"Nhưng giờ con đâu có nấu ăn, đúng chứ?"

Sợi dây mỏng manh giữ lấy lý trí Ellis để cô hành xử như một con người đúng mực lập tức đứt gãy. Cô giật miếng bánh kẹp nằm trong chảo và ném thẳng vào thùng rác. Tay cô bị bỏng, nhưng cô chẳng còn tâm trí nào để cảm nhận cơn đau. Cô mở tủ lạnh và thấy miếng thịt nguội trong đó.

"Thịt này đắt lắm đấy," Mary Carol nói.

"Con không quan tâm," Ellis nói, thảy chỗ thịt vào thùng rác.

"Mấy đứa, bà xin lỗi, nhưng mấy đứa không có bữa trưa mất rồi." Mary Carol nói.

Hai đứa nhóc ngừng dán mắt vào trò chơi. Trông chúng gần như thể đang hoảng sợ trước mẹ của mình.

"Mẹ làm pho mát nướng nhé, được chứ?"

"Vâng," Jasper reo lên.

River không nói gì cả. Đôi mắt thằng bé xuất hiện một ánh nhìn mới, là ánh nhìn chằm chằm đầy ghét bỏ khiến Ellis chỉ muốn òa khóc. Thằng bé giận dữ vì mọi thứ đã thay đổi. Tất cả những tiếng khóc lóc. Cảnh sát. Thám tử. Mọi người trong nhà thì luôn căng như dây đàn - nhất là từ khi Mary Carol đến. Gần như mỗi ngày đều có bạn bè và hàng xóm mang đồ ăn tới hoặc chỉ đến để chia buồn. River ghét điều đó. Nó ghét Ellis. Nó ghét cô vì đã bỏ lại Viola và hủy hoại cuộc sống hoàn hảo của nó.

Ellis quay đi khỏi ba ánh mắt như muốn đâm xuyên cô. Cô bị chóng mặt do thiếu ngủ và buồn nôn khủng khiếp nhưng cô còn phải làm bánh kẹp nữa. "Jonah đâu rồi?" Cô hỏi.

"Thằng bé phải chạy lên văn phòng rồi," Mary Carol đáp.

Hôm nay là thứ Bảy. Có lẽ anh ta đang ở cùng Irene, để được cô ta an ủi. Bởi anh ta chẳng sung sướng gì khi phải ở bên một cô vợ tâm thần bấn loạn đến mức quên cả con trong rừng.

Mary Carol ngồi xuống bàn với một cốc cà phê đen. Bà uống cả phê cả ngày để kìm hãm cảm giác thèm ăn. Chú ý đến dáng vóc và mọi thứ liên quan đến ngoại hình vẫn luôn là công việc chính của Mary Carol trong suốt cuộc đời. Ellis có thể tưởng tượng ra cách mẹ chồng đánh giá tình trạng hiện tại của cô. Cô bây giờ còn chẳng buồn nhìn vào gương nữa.

Cô thêm vài lát táo vào bữa trưa của lũ nhóc, đặt đĩa lên bàn và ngồi đối diện tất cả. "Cất đồ chơi đi để ăn thôi," cô nói. Khi cả hai đứa vẫn không hề dừng lại, cô nói: "Nhanh lên!"

River lại ném ánh nhìn thù ghét về phía cô. Ellis tự hỏi Mary Carol đã cho chúng bùa mê thuốc lú gì khi cô không có ở đây. Và cô cũng phải thừa nhận rằng gần đây mình không gần gũi với lũ nhóc. Cô đã cố giữ mình cùng sự bất ổn ngày càng gia tăng của bản thân cách xa chúng. Cô hiểu cảm giác con cái phải chứng kiến cha mẹ mình mất trí là như thế nào.

"Ngày mai lũ nhóc và mẹ sẽ đến nhà thờ để cầu nguyện cho Viola," Mary Carol lên tiếng. "Con có thể đi cùng. Nếu con dậy đúng giờ. Buổi lễ bắt đầu lúc tám giờ sáng mai."

Bà ta thật đúng là biết xát muối vào vết thương mà. Mary Carol chẳng kiêng nể gì mà trút toàn bộ sự công kích lên đầu cô chiều nay.

Ellis đặt cốc cà phê xuống, nhìn vào đôi mắt màu xanh pha xám của người đàn bà đã buộc tội cô cố tình "đặt bẫy" con trai bà ta bằng cái thai trong bụng. Vợ chồng bà ta đã trăm cay nghìn đắng phản đối chuyện con trai mình kết hôn với một sinh viên ngành thực vật học lớn lên trên một chiếc xe lưu động, đã vậy lại còn có một bà mẹ nghiện ngập và chẳng biết rõ cha là ai. Ellis đoán rằng bà ta thường xuyên dùng từ rác thải xe lưu động để miêu tả cô, dẫu cho Jonah sẽ không bao giờ nói cho cô biết. Mary Carol thậm chí còn cảnh báo Jonah rằng cuộc hôn nhân của anh ta với một phụ nữ tham gia các buổi diễu hành Tự hào của cộng đồng LGBT sẽ mang đến sự chú ý tiêu cực từ truyền thông và gây rắc rối cho cha anh ta, một thượng nghị sĩ bảo thủ có tiếng.

Ellis vẫn ương ngạnh đón lấy cái nhìn thách thức của bà Hammer. Cô có thể thấy rõ tất cả. Người đàn bà đã tuyên chiến với Ellis kể từ cái ngày Jonah nói cho bà ta biết về cuộc hôn nhân của họ giờ đây sẽ làm mọi thứ trong khả năng để giành chiến thắng trong cuộc chiến này. Bức tường phòng ngự của Ellis đã sụp đổ, và Bauhammer đã vũ trang đầy đủ đang lao vào cô.

Ellis đứng dậy, đẩy mình khỏi chiếc bàn bằng đôi tay run rẩy. "Mẹ làm ơn đến nói chuyện với con trong phòng làm việc được chứ?"

"Phòng làm việc của Jonah?" Mary Carol đáp. "Thằng bé thích căn phòng đó được riêng tư."

"Căn nhà chết tiệt này là của con. Đó là phòng làm việc của con!"

Mary Carol nhướng mày trước những lời đó, hoặc có lẽ là để nhắc nhở Ellis rằng vợ chồng bà ta đã tặng Jonah số tiền mua nhà làm quà cưới.

Hai đứa nhóc đã ngừng ăn, cảm thấy ngột ngạt trước cuộc xung đột của hai người phụ nữ.

"Mẹ có thể nói chuyện riêng với con không?"

Mary Carol thấy Ellis đang run lên, và Ellis nghĩ là mình đã nhìn thấy vẻ hài lòng trên gương mặt bà ta. "Nếu con muốn." Bà nói, đứng dậy khỏi ghế. "Đừng lo, mấy đứa. Mọi chuyện đều ổn cả."

Ellis đóng cánh cửa phòng làm việc dưới nhà và đối mặt với kẻ địch của mình. "Mẹ sẽ không làm điều này," cô nói.

"Làm gì cơ?"

"Xóa bỏ con."

Bà ta trông có vẻ hứng thú. "Mẹ nghĩ con uống thuốc quá nhiều rồi, Ellis."

"Vậy sao? Vậy sao mẹ cho lũ nhóc chơi điện tử khi biết như thế là trái với quy tắc của bọn con? Sao mẹ cho chúng ăn thịt khi mẹ biết con không muốn như thế? Sao mẹ lại đưa chúng đến nhà thờ của mẹ trong khi biết chúng đã đến một nhà thờ khác?"

Mary Carol tỏ vẻ ngờ vực. "Cái chỗ đó gọi là gì nhỉ? Toàn cầu Nhất nguyên..."

"Nhà thờ Toàn cầu Nhất nguyên."

"Hai đứa đã cho ta biết chúng làm gì ở cái chỗ gọi là trường học cuối tuần đó rồi. Học về Phật, về Người Do thái, về Hồi giáo... Jasper còn có hình của thần đầu voi trong phòng! Đấy không phải nhà thờ. Gọi là giáo phái thì đúng hơn đấy!"

"Mẹ đừng có nói thế với các con của con. Jonah và con đã cùng quyết định chuyện này. Chúng con muốn chúng tự tìm lấy đức tin cho mình."

"Đừng có lôi Jonah vào. Đấy là ý của cô và cô biết thế. Nếu thằng bé cưới một người theo đạo Thiên Chúa, mấy đứa nhóc sẽ biết Đức Chúa Jesus Christ của chúng ta mới là Đấng toàn năng duy nhất!"

Ellis cho rằng điều đó đúng. Jonah đã học cách xuôi theo dòng nước khi được nuôi nấng bởi bậc cha mẹ với niềm tin thâm căn cố đế như vậy. Nếu anh ta cưới một phụ nữ với tín niệm mạnh mẽ về chuyện cho con cái đi nhà thờ Công giáo - hoặc là một Giáo đường Do Thái, một nhà thờ Hồi giáo, hay thậm chí là chùa chiền Phật giáo - thì anh ta cũng sẽ để cô ta tự quyết định mà thôi. Anh ta bất nhất về tôn giáo, mà thực ra anh ta đã quen với việc bị chèo lái rồi.

"Cô không thấy cô đã làm gì sao?" Mary Carol nói.

Ellis đương nhiên thấy mình đã làm gì. Cô thấy điều đó cả trăm lần mỗi ngày. Một đứa bé trong chiếc xe nôi một mình trong khu rừng.

"Chuyện kinh khủng này xảy ra vì cô không tin vào vị Chúa độc tôn và duy nhất giữ cho những đứa trẻ đó tránh xa Địa Ngục! Bởi cô đã lôi kéo Jonah theo kẻ bất kính Chúa như cô! Chúa đã lấy đi đứa bé để trừng phạt cả hai!" Những giọt nước mắt thật sự dâng trào trong mắt Mary Carol. "Chúa cũng đang trừng phạt cả tôi nữa. Và chồng tôi. Lẽ ra chúng tôi phải cố gắng hơn nữa để ngăn con trai mình kết hôn với cô. Chúng tôi sẽ không bao giờ được gặp lại đứa cháu gái độc nhất của mình nữa. Những gì con bé phải chịu dù còn sống hay đã chết cũng sẽ dằn vặt chúng tôi cả đời. Tất cả sẽ bị trừng phạt cho đến hết đời!"

Ellis lúc này gần như không thở nổi.

Đôi mắt xanh của Mary Carol rực lên vì căm phẫn. Ellis chưa từng thấy bà ta để lộ cảm xúc nguyên sơ một cách công khai như thế. Nhưng mẹ chồng cô nhanh chóng quay đi, bật khóc và trở lại chỗ đám nhóc.

Khi Ellis bước vào bếp, River và Jasper nhìn về phía mẹ của chúng như thể cô là một mụ phù thủy xấu xa vậy. Bởi điều gì có thể khiến người bà có tinh thần thép của chúng trở thành một mớ hỗn độn nhòe nhoẹt nước mắt như vậy chứ?

"Không sao đâu mẹ. Con không phiền đi nhà thờ với bà đâu," Jasper nói, đóng vai trò làm người hòa giải. "Bà nói chúng ta phải cầu nguyện để mang Viola trở về."

"Làm thế nó cũng chẳng về đâu," River giễu cợt.

"River! Con phải có niềm tin!" Mary Carol nói.

"Tại sao phải vậy ạ?" River nói. "Con không muốn nó quay lại. Con ghét nó."

"Con bé là em gái con!" Ellis hét lớn. "Sao con có thể nói như thế?"

Mắt cô hoa lên. Cô lao mình về phía chiếc ghế để làm chậm thân người đang đổ xuống, nhưng đầu cô đập vào cạnh bàn, đẩy ý thức của cô chìm vào bóng tối.

3.

Jonah sải bước vào phòng, mang theo đơn thuốc mới cho Ellis, là một loại thuốc an thần nào đó. Anh ta ngồi bên cạnh giường, đưa ra viên thuốc kèm một cốc nước.

"Em đã nói em không uống mà," cô đáp.

"Bác sĩ tâm lí dặn em phải ngủ và ăn cho lại sức. Em phải bớt căng thẳng mới được."

Ellis nhìn vào mắt anh ta. "Một viên thuốc không thể chữa trị được những gì em đang phải trải qua, anh biết mà."

Sự lạnh lẽo trong ánh mắt anh ta khiến cô muốn khóc. Nhưng cô cố thông cảm cho anh ta. Anh ta cũng buồn vì chuyện của con gái nhiều như cô vậy. Và cô lại còn là người đã quên con trong rừng. Hiển nhiên là giới truyền thông cũng không bỏ qua phần đó của câu chuyện khi giật tít: bbCháu gái của Thượng nghị sĩ Bauhammer biến mất sau khi bị mẹ bỏ lại trong rừngbbb.

Ellis cố tưởng tượng ra tình cảnh của Jonah ở công ty luật mỗi ngày. Đồng nghiệp của anh ta đã nói gì khi chính vợ của anh ta là người để lạc con? Có lẽ họ sẽ tránh mặt anh ta vì bày tỏ cảm thông thì quá ngượng nghịu.

Jonah đưa viên thuốc ra. "Em uống đi. Sẽ thế nào nếu em ngất xỉu khi đang lái xe chở lũ nhóc chứ?" Anh ta hất cằm ra dấu về phía miếng băng trên trán cô. "Họ nói may mà đầu em không bị đập vào chỗ hiểm."

"Em kiểm soát được mà. Em chỉ bất tỉnh vài giây thôi."

"Mẹ nói là lâu hơn đấy."

"Bà ấy chỉ nói thế để giải thích cho việc gọi 911 thôi. Lẽ ra bà ấy không nên làm thế.!"

"Em đổ lỗi cho mẹ vì chuyện đó?" anh ta nói, giọng nói phảng phất vẻ hoài nghi.

"Phải! Anh không thấy sao? Bà ấy cố làm ra vẻ em không thể chăm lo nhà cửa và lũ trẻ. Anh bảo bà ấy về đi!"

"Hai đứa đã kể hết chuyện xảy ra với anh rồi. Em hét lên với River. Em làm mẹ khóc. Em ném bữa trưa bà làm vào sọt rác. Ai mới là kẻ xấu trong câu chuyện này hả Ellis? Là em hay là mẹ?"

"Trời đất ơi! Anh gọi em là *kẻ xấu* đấy à?"

Và anh ta vừa mới từ giường của Irene về nữa chứ. Đôi khi Ellis còn ngửi thấy cả mùi của cô nhân tình trên người anh ta, một thứ mùi bao trùm lấy anh ta giống như một lớp mây mù.

Biểu cảm của anh ta dịu lại khi thấy ánh mắt cô ngập nước: "Anh xin lỗi. Đáng ra anh không nên dùng từ tiêu cực như vậy."

"Thế anh định dùng từ gì?"

"Anh chỉ muốn nói là mẹ có quyền gọi 911. Em đang mất bình tĩnh, em bất tỉnh, đầu thì chảy máu lênh láng. Các con đã rất sợ đấy."

"Bà ấy khiến chúng sợ hơn khi gọi nhân viên y tế tới đấy."

Ánh mắt xanh của anh ta một lần nữa trở lạnh.

"Bà ấy chỉ làm mọi chuyện tệ hơn thôi. Anh có biết ngày mai mẹ anh định đưa hai đứa đến nhà thờ của bà ấy không?"

"Có sao đâu? Có lẽ bây giờ hai đứa đều cần sự an ủi ở nhà thờ."

"Chúng có nhà thờ rồi! Em là người quyết định các con mình cần gì. Em là mẹ chúng. Anh có nhớ điều đó không hả Jonah? Em là mẹ chúng!"

Vẻ lạnh lùng vẫn y nguyên trên nét mặt của anh ta, khiến đáy lòng Ellis phát lạnh. Cô hiểu điều đó nghĩa là gì. Cô không đáng tin. Anh ta nghĩ bọn trẻ ở bên Mary Carol thì tốt hơn.

"Em xin anh, hãy bảo mẹ anh về đi, Jonah."

"Anh cần mẹ giúp khi anh đi làm. Chừng nào em có thể tự chăm các con thì mẹ sẽ về."

"Em có thể mà!"

"Anh không thấy điều đó, Ellis ạ."

"Chỉ mới hai tuần thôi! Họ lại mới nói với chúng ta rằng giờ thì gần như không thể nào tìm được con bé. Anh hãy cho em một cơ hội để vượt qua chuyện này đi."

"Thuốc này là để giúp em làm điều đó đấy. Để em hồi phục lại."

Cô nhìn vào viên thuốc nhỏ bé sẽ giúp cô "hồi phục lại." Hai tuần trước, cô tin chắc mình và con sẽ không bao giờ hồi phục sau khi bị Jonah phản bội. Giờ đây tất cả đã chìm xuống sâu bên dưới một nỗi đau còn thấu tâm can hơn nữa. Cô bị nó nuốt chửng, bị nhấn chìm quá nhanh. Cô đã cố bám víu vào một điều gì đó, có thể là bất cứ điều gì - kể cả là vào anh ta, người ngay từ đầu đã mở ra địa ngục này.

"Uống đi," anh ta nói, đẩy viên thuốc vào môi cô.

Vậy ra đây là tất cả những gì anh ta có thể làm. Tại sao anh ta không ôm lấy cô? Giữ cô trong vòng tay, mang đến cảm giác an toàn thật sự trong khi rõ ràng cô đang bất lực đến nhường này?

Cô nếm được vị mặn của nước mắt cùng vị đắng của viên thuốc. Nhưng nếu điều đó có thể làm lu mờ nỗi đau do sự phản bội của anh ta mang lại, cô cũng chấp nhận nó.

Anh ta ấn cốc nước vào sát môi cô. Cô hớp một ngụm và nuốt trôi viên thuốc.

"Tốt rồi," anh ta nói, vỗ lên má cô như thể cô là một đứa bé. "Giờ thì ngủ một chút đi. Bữa tối để bọn anh lo là được rồi. Hai đứa nó đang làm pizza với mẹ anh."

"Không được dùng thịt! Đừng để bà ấy thêm thịt vào," Ellis nói.

Anh ta thở dài và đóng cửa lại.

4.

Việc uống thuốc ngày càng trở nên dễ dàng hơn. Những đơn thuốc chỉ làm dịu nỗi đau của cô chứ chẳng thể xóa bỏ chúng hoàn toàn. Những hình ảnh sắc nét về cuộc sống trước kia giờ đây chẳng khác nào những bức tranh thuộc trường phái ấn tượng. Những viên thuốc, số nhiều, bởi họ đã kê thêm cho cô một liều thuốc nữa sau khi cô vẫn không thể ngủ lại.

Hai liều thuốc kết hợp lại đã có tác dụng. Chỉ hơn một tuần sau đó, Ellis không hoài nghi gì mà tin tưởng chúng tuyệt đối. Nỗi đau của việc tồn tại là thứ mà không ai nên cảm nhận.

Tất nhiên, cô không được phép lái xe khi đang trong thời gian dùng thuốc. Mary Carol và Jonah chịu trách nhiệm chăm lo ngôi nhà. Đôi khi ngài thượng nghị sĩ lỗi lạc Jonah Bauhammer Đệ Nhị có đến thăm, xổ ra cả tràng những ý kiến trịch thượng không chịu nổi trước mặt đám nhóc, khiến sự căng thẳng luôn chực chờ bùng nổ trong ngôi nhà. Ellis thường xuyên nổi đóa trước mặt ông ta, ngay cả khi đám nhóc đang nhìn.

Jonah Đệ Tam khi đó sẽ bắt cô lên nhà trên để ngăn trận cãi vã. Anh ta đã làm như vậy nhiều năm, giống như một tấm rào chắn hình người giữa cô và cha mẹ anh ta. Anh ta không ủng hộ mà cũng chẳng phản đối niềm tin cố chấp đến mù quáng của cha mẹ mình.

Jonah đúng là một kẻ hèn hạ. Anh ta thưởng bảo Ellis rằng thật nhẹ nhõm làm sao khi được ở bên một người cùng chia sẻ những niềm tin sâu sắc trong lòng anh ta, ấy vậy mà cha mẹ anh ta vẫn không biết con trai mình phản đối quan điểm của họ. Nhưng kể cả nếu họ có phát hiện ra thì cũng sẽ đổ lỗi cho Ellis vì đã làm con trai họ sa đọa.

Nhiều tuần trôi qua, Mary Carol vẫn đưa đám trẻ đến nhà thờ của bà ta mỗi Chủ nhật. Cho chúng ăn thịt. Những cô giúp việc vẫn đến mỗi tuần.

Ellis không hề khỏe hơn. Cô biết điều đó vì Jonah và Carol không còn tin tưởng để cô ở một mình với các con nữa. River và Jasper cũng nhận thức được sự chuyển giao quyền lực trong nhà. Chúng ngày càng tìm đến bà mình nhiều hơn để vòi vĩnh. Nỗi đau và cơn thịnh nộ đã quá sức chịu đựng. Ellis uống nhiều thuốc hơn nữa, thêm vào những liều thuốc giảm đau mà cô được kê để điều trị chứng đau lưng. Đúng là cô đã bị đau lưng - có lẽ là do nằm trên giường quá lâu - nhưng cô vờ như tình trạng của mình tệ hơn chỉ để được uống thêm thuốc.

Sau cùng thì năm đơn thuốc đã không còn đủ với cô nữa. Cô lén uống rượu vào sáng sớm. Nhưng khi đồng hồ điểm năm giờ chiều, cô thấy mình không còn cần giấu diếm những ly Martini và Old Fashioned[2] trước gia đình nữa. Đó cũng là lúc

[2] Old Fashioned: Cocktail kiểu cũ, được làm từ rượu Rye Whiskey, rượu đắng Angostura Bitter, đường và vỏ cam để trang trí.

tâm trạng cô tốt nhất và có khoảng thời gian tuyệt nhất bên các con. Cô được đùa giỡn với chúng, đôi khi còn chơi board game[3], dù thường thì cô quá phê pha để chơi cho đúng luật.

Ellis đã học được cách quên đi quá khứ, tự tách biệt bản thân khỏi nỗi sợ về tương lai. Cô thậm chí còn thả trôi bản thân khỏi thực tại. Cô như một bóng ma phiêu đãng trong một nhà tù đầy mùi sáp sàn và thuốc xịt bụi. Đôi khi cô thể rằng tay mình có thể xuyên qua đống đồ nội thất khi cô cố chạm vào chúng.

Jonah đã không còn ngủ chung với cô nữa. Ellis thấu hiểu điều này. Cô cũng chán ghét việc phải cố ngủ cùng cô của hiện tại nhiều như anh ta vậy. Và sự cay nghiệt của cô với anh ta cũng lớn dần và mạnh mẽ như sự ghét bỏ bản thân mình vậy. Khi anh ta nằm chung giường cùng cô, ở phía xa tấm ga giường, sự hiện hữu của anh ta khiến cô cảm thấy bị xâm phạm, cứ như thể cô đang ngủ cùng một người lạ, một gã thối tha nào đó lừa dối vợ để tằng tịu với giáo viên dạy tennis của mình.

Gần sáu tháng sau khi Ellis bỏ lại đứa con ở bãi đậu xe, vụ việc Viola Abbey Bauhammer bị bắt cóc về cơ bản đã khép lại. Vị thám tử giám sát vụ việc cho rằng *rất khó có khả năng* tìm được cô bé.

Sau khi Jonah cho Ellis biết thông tin đó, cô uống thêm một liều thuốc trị đau lưng. Cô cũng chẳng đợi đến năm giờ để rót cho mình một ly whiskey pha đá trong khi chồng cô nhìn cô đầy trách móc như mọi khi.

“Anh muốn một chút không?” Cô hỏi. “Trông anh có vẻ cần.”

“Đó không phải thứ anh cần, Ellis.” Anh ta nói, giọng đắng chát.

Anh ta bước vào bếp, nói với mẹ mình phải đi làm và sẽ không về nhà ăn tối.

Hiển nhiên thứ anh ta cần là Irene rồi.

“Cứ đi đi, con yêu,” Mary Carol nói. “Mẹ lo được việc nhà mà.”

Ellis nhấn chìm viên đá đang tan chảy bằng nhiều whiskey hơn nữa, nhìn Jonah đánh xe ra khỏi đường lái. Cô không nhớ gì nhiều về tối hôm đó. Cô nhớ River và Jasper đã tranh giành nhau cái TV. Cô nhìn ra cửa sổ phòng ngủ, nhìn một

[3] Là một thể loại trò chơi gồm 2 hoặc nhiều người tương tác trực tiếp với nhau. Board game thường sử dụng vật dụng đi kèm như các lá bài, xí ngầu, quân cờ... để hỗ trợ cho cuộc chơi.

con quạ vỗ đôi cánh đen kịt trên nền trời xám xịt. Trên tay cô lúc này là một lọ thuốc.

Cô tỉnh dậy trong phòng hồi sức khẩn cấp. Người ta nói rằng cô đã dùng thuốc quá liều.

Vị bác sĩ tâm lý, cũng là người đã kê thuốc, nói với cô rằng cô phải dừng lại. Cô nói bản thân cần chúng. Cô cầu xin. Cô òa khóc. Nhưng họ không để cho cô dùng bất cứ thứ gì hết.

Đau quá. Chúa ơi, đau quá.

Hai ngày sau đó, vào ngày đầu tiên cô trở về nhà, Jonah đến chỗ cô ngồi trong phòng khách. Khi Ellis nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, cô đã hiểu vì sao Mary Carol trước đó đã mang lũ nhóc rời khỏi nhà. Cô biết ơn ly rượu đang cầm trên tay. Jonah đã không tìm được chai rượu mà cô giấu trong phòng giặt là khi anh ta dọn sạch thuốc và rượu ra khỏi căn nhà.

Anh ta đến gần, liếc nhìn ly rượu cô đang cầm trên tay một cách cay đắng. "Anh sẽ không để chuyện này tiếp diễn nữa," anh ta nói. "Anh nghĩ hai ta đều biết chuyện này không ổn chút nào cả."

"Đồng ý," cô nói. "Mẹ của anh là người phải rời đi. Bà ta đang phá hoại gia đình ta, cả bố anh nữa. Hãy nói với hai người đó rằng bọn họ đừng bao giờ đến đây nữa."

Vẻ quyết tâm của anh ta vỡ vụn, biến thành sự bối rối.

Cô muốn bật cười trước sự thất thố của anh ta, nhưng nếu cô làm thế thì sẽ phá hỏng sự hài hước của tình huống này. Jonah đúng là một tên khốn. Anh ta thực sự không biết cô đang đùa giỡn, biến anh ta thành đồ ngốc.

"Anh đang nói về chúng ta," anh ta nói.

"Tôi biết" cô đáp. "Bọn họ xen vào giữa chúng ta. Đến lúc chúng ta đứng lên chống lại rồi."

"Ellis..."

"Sao?"

"Anh muốn nói là anh muốn ly dị."

Cô để bản thân bật cười. Cười rồi lại cười. Cô biết mình trông điên rồ ra sao. Nhưng cô chẳng quan tâm.

"Dừng lại đi."

"Dừng gì cơ?" Cô hỏi, lau nước mắt vì cười.

"Đừng cười nữa. Chuyện này không hài hước đâu."

"Hài hước ở chỗ anh không biết vì sao nó lại hài như vậy. Như người ta thường nói - anh chẳng biết cái quái gì cả."

"Anh không biết cái gì chứ?"

"Anh không biết tôi đưa lũ trẻ đến ăn trưa với anh vào ngày Viola biến mất. Anh không biết mẹ con tôi định khiến anh bất ngờ bằng một chuyến dã ngoại ở công viên như chúng ta từng làm. Anh không biết tôi đã thấy anh chui vào xe của Irene và hôn cô ta. Anh không biết tôi đã phải nói gì đó để làm lũ trẻ xao nhãng rồi lái xe đi thật nhanh để chúng không thấy anh. Anh không biết tôi đã cảm thấy thế nào vào lúc đó, khi biết suốt thời gian ấy anh ở bên một phụ nữ khác, ngay cả khi tôi đang gào thét để ép con anh ra khỏi bụng tôi."

Jonah đứng đó, há hốc miệng, không nói nên lời.

"Anh không biết vì chuyện đó nên hôm ấy tôi mới phải đi vào rừng. Nhưng anh biết đó là điều tôi làm, đi vào rừng khi tôi buồn bực, để cố mà nghĩ xem mình phải làm gì."

"Ellis, anh..."

"Im đi! Tôi chưa nói xong."

Anh ta ngậm chặt miệng lại.

"Anh không biết tôi nói với lũ nhóc rằng chúng có thể đi bắt nòng nọc để chúng vào rừng cùng mình. Anh không biết tôi đã quyết định sẽ ly dị anh, và đó là quyết định khó khăn nhất trong đời tôi. Anh không biết River làm đổ nòng nọc của nó ra xe và cả hai anh em nó hét lên, còn tôi thì phát điên vì những gì anh làm với tất cả mọi người đến mức tới quên mất con gái của chúng ta."

Ellis đứng dậy, sức mạnh bỗng chốc dâng trào trong cô.

"Anh chẳng biết cái mẹ gì hết, Jonah! Anh không biết tôi cảm thấy ra sao khi nhận ra mình đã bỏ lại Viola. Anh không biết tôi đã muốn chết thế nào khi tôi nhận ra có ai đó đã bắt con bé đi."

Jonah đưa tay nhấn vào hai bên thái dương, như thể đang cố ép hết mọi thứ anh ta nghe được ra khỏi đầu.

"Tôi sẽ bỏ *anh*!" Cô hét lên. "Đi mà nói điều đó với luật sư của anh! Tôi bỏ anh bởi vì anh đã phản bội những lời thề ước của chúng ta! Tôi bỏ anh vì anh phải chịu một nửa trách nhiệm cho việc Viola bị bắt cóc. Tôi sẽ không chịu đựng một mình nữa. Anh cũng có tội giống như tôi thôi!"

Jonah bắt đầu khóc. Ellis chưa từng thấy anh ta như vậy, kể cả vào cái ngày Viola bị bắt đi.

Anh ta nức nở, khuôn mặt đỏ phừng, nước mũi tèm lem, còn cô thì choàng tỉnh khi nhận ra mình đã từng yêu anh ta nhiều như thế nào. Hay cô cũng chỉ yêu vẻ bề ngoài của anh ta thôi? Mái tóc dày màu hạt dẻ của anh ta, đôi mắt xanh như bầu trời, gò má được đẽo gọt tinh xảo như tượng tạc.

Cô hy vọng những thứ khiến cô bị anh ta thu hút không chỉ là vẻ bề ngoài. Nhưng điều đó là gì? Cô đã yêu điều gì ở anh ta? Sự dịu dàng? Sự điềm tĩnh? Hay chỉ vì anh ta nói yêu cô và cô nghĩ rằng mình phải yêu lại anh ta? Cô từng nghĩ mình yêu sự tốt đẹp của anh ta, nhưng giờ cô biết anh ta không hề tốt đẹp chút nào. Đó là điều làm cô đau đớn nhất.

"Ell... Ell..." Rốt cuộc anh ta cũng lên tiếng. "Anh không thể giải thích. Anh không thể nói với em. Em không hiểu... Em không biết vì sao..."

"Tôi biết mình đã nhìn thấy gì. Anh có chối bỏ điều đó không?"

"Không."

"Anh vẫn ở bên cô ta sao?"

Anh ta không đáp lại, nhưng cô đã thấy được câu trả lời. Cảm giác tội lỗi bao trùm anh ta như màn sương. Tất nhiên anh ta vẫn ở bên Irene. Anh ta hiếm khi nào về nhà. Anh ta để mẹ mình lo tất cả, giống như anh ta đã làm khi còn bé.

Ellis thả mình trượt xuống chiếc ghế sô pha, đã không còn sức lực như hồi nãy. "Tôi sẽ bỏ anh, Jonah. Tôi muốn một nửa của mọi thứ. Nhưng không cần lũ nhóc. Tôi phải rời bỏ chúng."

Anh ta ngừng khóc, mắt trợn to. "Em không phản đối chuyện anh giám hộ lũ trẻ sao?"

"Anh biết tôi nhìn thấy gì trong mắt lũ nhóc khi chúng nhìn tôi không? Tôi thấy ánh mắt của chính mình khi nhìn mẹ tôi xưa kia. Tôi đang làm hại chúng. Tôi không thể mang lại điều gì tốt đẹp cho chúng khi đang ở trong trạng thái này."

"Không phải như vậy! Chúng ta đều đau buồn vì chuyện của Viola. Nhưng một ngày nào đó chúng ta sẽ nguôi ngoai. Và khi em khá hơn, anh hy vọng chúng ta có thể chia đôi quyền giám hộ lũ trẻ. Chúng cần em, Ellis."

"Vậy khi nào tôi sẽ *khá hơn* đây? Một tháng? Một năm? Ba năm? Tôi không biết mình sẽ mất bao lâu để vượt qua chuyện này nữa. Tôi chỉ biết là giờ tôi đã trở thành bản sao của mẹ mình, và đó là cơn ác mộng tồi tệ nhất tôi có thể tưởng tượng ra. Tôi phải rời khỏi chúng để không làm tổn thương chúng. Tôi xin anh hãy thành thật với các con, nếu anh có thể làm vậy, tôi biết rằng chúng sẽ trưởng thành và trở thành những người đàn ông tốt."

5.

Hai người kí giấy tờ ngay trong tuần đó. Jonah để cô giữ những thứ anh ta sẽ không bao giờ có được nếu cô đấu tranh. Anh ta không yêu cầu cô chu cấp cho lũ nhóc. Anh ta trả cô số tiền tương ứng với một nửa tài sản thuộc về cô. Anh ta sẽ gửi tiền trợ cấp hằng tháng vào tài khoản ngân hàng của cô để đổi lấy việc không phải chia cho cô một nửa căn nhà. Anh ta muốn sống ở đó. Cùng Irene.

Ellis thích thú tưởng tượng ra cảnh Mary Carol gặp Irene. Nhà Bauhammer hẳn sẽ đánh giá một huấn luyện viên tennis như cái cách họ đánh giá Ellis: Dưới tiêu chuẩn của họ. Xung đột tóe lửa chắc chắn sẽ xảy ra khi bà Hammer gặp cô nàng dạy tennis với thân hình săn chắc này.

Khi Jonah biết Ellis có kế hoạch đi xa và chỉ mang theo một chiếc lều thay vì thuê hay mua nhà, anh ta khăng khăng muốn cô ít nhất cũng phải lấy chiếc SUV mới mà anh ta có được sau khi đổi chiếc xe van. Anh ta để Ellis lấy hết vật dụng cắm trại. Cô đã mua chúng từ lâu trước khi hai người kết hôn.

Chỉ có một điều kiện duy nhất mà Jonah kháng cự. Anh ta muốn giữ liên lạc với Ellis, còn cô thì không. Cô phải đoạn tuyệt với quãng đời ở New York của mình như cắt dây rốn. Cô hoặc là có thể sống được mà không có Jonah, River và Jasper, hoặc là không thể. Sẽ không có khả năng nào ở giữa cả.

Biết được Jonah sẽ muốn thử tìm mình, Ellis phải chuyển thông tin sao kê ngân hàng đến một nơi anh ta không biết, tới một người mà cô có thể hoàn toàn tin tưởng.

Ellis bắt đầu gọi cho Dani vào ngày cuối cùng mà cô có thể trì hoãn. Lần cuối cùng cô gặp Danielle Yoon, người bạn thân từ thời đại học, là một tuần sau khi Viola bị bắt cóc. Dani biết về chuyện đó qua bạn chung của hai người và lập tức bay đến để giúp đỡ.

Dani khi đó đang làm việc với một trong những nhà di truyền học thực vật danh tiếng nhất cả nước, và Ellis biết cô ấy hẳn đã nỗ lực hết sức để có thể tạm gác lại việc nghiên cứu ở Đại học Florida. Ellis ghét chuyện sai lầm đáng xấu hổ của cô làm rối tung cuộc đời của một người khác. Và những cái ôm, những giọt nước mắt và những lời đề nghị giúp đỡ lũ nhóc liên tiếp của Dani chỉ khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn.

Trước Jonah, những ký ức Ellis có đều là cùng Dani: Cùng ở phòng thí nghiệm thực vật, những chuyến đi thực tế, những đêm chuyện trò tại ký túc đến khuya, những buổi tối học chung, những lần cắm trại, uống bia rẻ tiền, và cả những tiếng cười - những tiếng cười vẫn luôn là ký ức rõ ràng nhất bởi Dani là một trong những người hài hước nhất mà cô biết. Cô không thuộc về cuộc sống của một người nội trợ như Ellis. Cô vốn dĩ không cần phải ngồi trong căn nhà lớn vùng ngoại ô và khóc lóc vì Viola. Có Dani ở đó - cùng những ký ức mà cô ấy mang đến - chỉ như xé mở nỗi đau trong lòng Ellis. Ellis đã luôn nhấn chìm nỗi u buồn của mình trong sự lãnh đạm để xua đuổi những người bạn của mình. Dani ở bên cô hai ngày, và sau khi cô ấy rời đi, Ellis lui trở về giường, cả người mệt mỏi vì phải gồng lên để vờ như cô vẫn có thể mạnh mẽ vượt qua nỗi đau mất con gái.

Ellis khó có thể gọi cho Dani. Cô đã ngừng trả lời tin nhắn của Dani từ lâu, và hẳn là cô ấy cảm thấy bị tổn thương vì điều đó.

Nhưng ngân hàng cần một địa chỉ trước khi cô rời khỏi thành phố. Cô gọi điện, đứng cạnh chiếc SUV đã trang bị đầy đủ.

Dani nhấc máy ngay hồi chuông thứ hai. "Ellis! Cậu sao rồi?"

"Tớ ổn. Cậu thế nào?"

"Cậu không trả lời tin nhắn với điện thoại làm tớ lo lắm đấy. Có manh mối gì về chuyện tìm kiếm Viola chưa?"

"Không có," Ellis nói. "Việc nghiên cứu của cậu thế nào rồi?"

"Rất tốt," ngưng một chút, Dani nói. "Có chuyện gì vậy? Đã có chuyện không ổn. Tớ có thể nhận ra được."

"Đúng là có. Tớ sẽ bỏ Jonah... hoặc có lẽ là bọn tớ bỏ nhau."

"Cái gì? Li dị sao?"

"Đúng vậy."

"Không được, Ellis! Các cậu vẫn còn đau buồn vì chuyện của Viola mà. Cậu đã thử đi tư vấn chưa?"

Cả Jonah và Ellis đều không nghe lời khuyên đi gặp bác sĩ trị liệu của bạn bè. Ellis cảm thấy chuyện đó thật vô ích khi Jonah đã lừa dối cô từ lâu trước vụ bắt cóc. Và Jonah rõ ràng không có ý định từ bỏ cô nhân tình của mình. Cuộc hôn nhân của họ chẳng còn gì để cứu vãn nữa cả.

Nhưng Dani không biết gì về chuyện Jonah ngoại tình, và Ellis muốn giữ như vậy. Cô không thể chịu đựng thêm sự cảm thông từ Dani nữa. Điều đó chỉ khiến nỗi đau tồi tệ hơn mà thôi.

"Có, bọn tớ đi rồi," Ellis nói dối. "Nhưng mà không được."

"Nhưng thời điểm này quá tệ để cậu đưa ra quyết định như thế. Chỉ mới nửa năm sau khi con của cậu bị bắt cóc..."

"Tớ thực sự không thể nói về chuyện này đâu, Dani. Tớ gọi đến vì tớ có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ cậu đấy."

"Được mà, bất cứ điều gì cậu cần."

"Tớ có thể mượn địa chỉ của cậu để nhận thư một thời gian không?"

"Sao thế?"

"Tớ sẽ đi xa một thời gian. Để xốc lại tinh thần."

"Cậu định đi đầu? Trong bao lâu?"

"Tớ không biết nữa."

"Cậu bỏ lại đám trẻ sao?"

"Tớ phải làm thế. Mọi chuyện rối rắm lắm."

"Anh ta được quyền nuôi con hả?"

"Ừ."

"Toàn quyền luôn?"

"Ừ," Ellis đáp. "Tớ cần phải đi. Tớ gửi ngân hàng địa chỉ của cậu được không?"

"Ellis, cậu đang làm tớ sợ chết khiếp đấy. Nếu cậu bỏ lại bọn trẻ thì hẳn là đã có chuyện rất tệ xảy ra. Jonah trách móc cậu chuyện kia sao? Tốt nhất anh ta không nên làm thế, nếu không thì tớ sẽ..."

"Không, không có chuyện như thế đâu."

Lại một lời nói dối khác. Hiển nhiên Jonah - và mọi người khác - đều trách cô. Cô xứng đáng bị quở trách.

"Làm ơn trả lời tớ đi," Ellis nói. "Tất cả những gì cậu cần làm là ném thư của tớ vào hộp thư. Chẳng nhiều nhặn gì đâu. Chỉ là mấy bản sao kê ngân hàng thôi."

"Tất nhiên là tớ sẽ giữ thư cho cậu. Nhưng khi nào thì cậu tới lấy chúng?"

"Tớ không biết nữa. Cậu vẫn ở địa chỉ mà tớ gửi thông báo chuyện con bé chứ?"

"Tớ vẫn ở đó."

"Cảm ơn cậu. Tớ phải đi rồi...

"Chờ đã!" Dani nói. "Tớ vẫn có thể gọi cho cậu vào số này chứ?"

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Ellis. Ném đi chiếc điện thoại sẽ cắt đứt sợi dây cuối cùng kết nối cô với Jonah và lũ trẻ. Và cả Viola nữa. "Không. Tớ sẽ không dùng điện thoại một thời gian."

"Ellis, có chuyện gì vậy? Cậu phải giữ điện thoại chứ. Tớ cần biết là cậu vẫn ổn!"

"Tớ sẽ cho cậu biết khi nào tớ có số điện thoại mới. Tạm biệt. Tới yêu cậu."

Ellis kết thúc cuộc điện thoại.

Dịch vụ điện thoại của cô sẽ ngưng vào cuối tuần. Jonah muốn cô giữ dịch vụ, thậm chí còn nói anh ta sẽ trả tiền, nhưng Ellis phải vứt bỏ nó cùng tất cả những thứ khác.

Với đôi bàn tay run rẩy, cô mở một lọ thuốc mới và lấy một viên cho vào miệng. Cô tìm được một bác sĩ tại một phòng khám nhỏ kê thuốc giúp cô giảm căng thẳng sau ly dị, và còn cả về vụ bắt cóc con gái cô nữa. Nếu để lấy được thuốc mà cô phải rạch bụng moi gan thì cô cũng sẵn sàng làm vậy.

Cô vào ngân hàng để cập nhật địa chỉ gửi thư. Một ngôi nhà tại Gainesville, Florida, một thị trấn ở một bang xa xôi cô chưa từng đến.

Khi cô rời khỏi ngân hàng, viên thuốc đã có tác dụng. Nhưng không có lượng thuốc nào có thể chuẩn bị cho cô đối mặt với công việc cuối cùng.

Cô lái xe đến ngôi nhà thực sự đầu tiên mà cô từng sống. Làm sao cô có thể lạc được. Nó dường như vẫn luôn to lớn một cách kì cục với cô: bốn ngàn hai trăm mét vuông, bốn phòng ngủ và một phòng làm việc, bốn nhà tắm rưỡi, ba chỗ để xe. Toàn bộ nằm gọn trong một héc ta đất toàn cỏ và cây cần quá nhiều nước tưới, phân bón và cắt tỉa. Jonah muốn nơi này - anh ta nói họ cần một chỗ ở rộng hơn vì họ sẽ chào đón một cặp sinh đôi - và mẹ anh ta đồng ý. Việc thanh toán đã được thu xếp trong bí mật như một món quà cưới, nghĩa là Ellis chẳng thể nào từ chối.

Ellis lái chiếc SUV vào lối dành cho ô tô. Cô nhẹ cả người khi thấy xe của Mary Carol không có ở đó. Cô đã nói với Jonah rằng mình muốn bà ta rời đi khi cô đến gặp lũ trẻ, và rốt cuộc anh ta cũng có một lần để cho cô có một chút quyền kiểm soát trong tay.

Jonah gặp cô trên vỉa hè. “Anh đã nói với chúng rằng em sẽ đi, như em yêu cầu.” Anh ta nói như thể nhắc cô nhớ rằng đây là ý tưởng của cô chứ không phải của anh ta.

“Cảm ơn,” cô nói.

“Làm ơn, đừng làm chuyện này,” anh ta nói.

“Anh biết tôi phải làm thế. Anh thấy tôi đã làm hại chúng rồi đó.”

Anh ta không phủ nhận. “Sao em không ở lại và đăng ký tham gia chương trình phục hồi?”

“Và để chúng đến đó thăm tôi, nhận tình trạng của mẹ chúng tồi tệ đến mức phải tự nhốt mình lại sao?”

“Như thế tốt hơn là chúng *không* được gặp mẹ mình.”

“Vậy sao?” Cô nghĩ đến những lần nhìn thấy mẹ mình bất tỉnh giữa một vũng những thứ bà nôn ra, hoặc còn tệ hơn.

“Tất nhiên là tốt hơn rồi!” Anh ta nói. “Và khi em khỏe lại, em có thể mua một nơi gần anh và gặp chúng bất cứ khi nào em muốn. Anh hứa là anh sẽ để em làm vậy.”

“Anh mới tốt bụng làm sao.”

“Thôi nào, Ell. Em không thể bỏ chúng lại như vậy.”

“Tôi có thể và tôi sẽ làm thế. Tôi không ngăn được anh phá hoại cuộc sống của chúng ta, nhưng tôi sẽ kiểm soát cách chuyện này kết thúc. Tôi sẽ không đến để cầu xin được gặp các con mình trong khi Irene và Mary Carol lảng vảng xung quanh đâu. Tôi đã thấy chuyện đó như thế nào rồi, và anh cũng thế. Tất cả những trận cãi vã vì đám trẻ. Người mới của cặp đôi ly dị bị kéo vào. Đám trẻ thì bối rối không biết nên hướng về ai. Trẻ con không cần phải bị đày đọa dưới địa ngục vì cha mẹ chúng mắc sai lầm.”

“Cuộc sống đó đâu nhất thiết phải là địa ngục chứ!”

“Rồi sẽ như vậy. Sẽ giống như vết bỏng từ từ. Và điều đó tệ hơn tất nhiều. Tôi đã trải qua rồi, tôi hiểu chứ.”

"Chết tiệt thật, Ellis! Đây không phải tuổi thơ của em! Đây là tuổi thơ của chúng! Em cần được giúp đỡ để nhận ra điều đó đấy!"

Mắt Ellis ầng ậng nước. Cô đã tự hứa với lòng mình là sẽ không khóc. Không phải trước mặt lũ trẻ. Không phải vào lần cuối chúng được thấy cô.

Jonah bước đến gần hơn. Anh ta như thể muốn ôm lấy cô an ủi, nhưng hai tay anh ta dán chặt lấy thân mình như thể chúng không còn biết phải ôm Ellis như thế nào nữa. Hoặc chúng không muốn làm vậy.

"Anh xin lỗi đã hét như vậy," anh ta nói. "Chỉ là... Làm ơn đừng đi. Em sẽ hối hận đấy. Em biết em sẽ hối hận mà."

"Tôi không cần anh ném chuyện đó vào mặt tôi!" Cô nói. "Tôi bỏ lại con mình trong rừng. Tôi biết rất rõ cảm giác hối hận khi bỏ lại con mình. Nỗi đau của chuyện đó luôn thường trực trong tôi."

"Chuyện này không giống vậy! Em không cần bỏ lại lũ trẻ để trừng phạt mình. Em phải tha thứ cho bản thân vì chuyện đã xảy ra với Viola."

"Thế còn anh? Anh đã tha thứ cho tôi chưa?"

Mỗi một giây anh ta không nói giống như con dao đâm mỗi lúc một sâu vào lồng ngực cô.

"Anh đã tha thứ cho em rồi," anh ta đáp. "Và anh phải tha thứ cho chính mình. Giờ anh đã biết anh đáng trách thế nào vì chuyện xảy ra ngày hôm đó."

"Anh chỉ có thể tha thứ cho tôi khi anh phát hiện ra lỗi lầm của mình trong mọi chuyện sao? Cảm ơn anh, Jonah. Cảm ơn vì sự ủng hộ vô điều kiện cho người phụ nữ anh đã cưới."

Cô đẩy anh ta ra và đi thẳng đến cửa trước.

Khi cô bước vào, hai đứa nhóc đang đứng như thể những anh lính nhỏ đang xếp hàng. Cô nghĩ chắc chúng đã nhìn thấy cha mẹ mình cãi cọ từ phía cửa sổ. Vẻ lo lắng trên gương mặt chúng, những tổn hại đã gây ra nhắc cô nhớ rằng mình phải mạnh mẽ. Nếu cô rời đi bây giờ, chúng sẽ nguôi ngoai.

"Chào mấy đứa." Ellis nói, vuốt ve mái tóc chúng như cô thường làm.

"Chào mẹ," Jasper đáp.

River không nói gì. Đôi môi thằng bé ép chặt đến mức gần như tái xanh. Thằng bé không chào cô vì nó sợ mình sẽ khóc.

Cô khụy gối ngang tầm mắt chúng. "Mẹ đi đây. Mẹ muốn các con biết rằng mẹ luôn yêu hai con. Các con biết như vậy mà, phải không? Dù mẹ hay các con ở đâu đi nữa, mẹ vẫn yêu các con."

"Mẹ sẽ ở đâu ạ?" Jasper hỏi.

"Mẹ sẽ ở những nơi đẹp đẽ và bình phục lại. Mọi thứ mẹ nhìn thấy sẽ dành cho các con, từng bông hoa, từng cái cây, từng chú chim. Mẹ sẽ chia sẻ tất cả với hai đứa."

"Không đâu," River chua chát nói. "Sẽ không nếu bọn con không có ở đó."

"Những người yêu thương nhau có thể ở bên nhau theo nhiều cách. Ở trong tim nhau."

"Trái tim chỉ là một cái cục xấu xí trong cơ thể chúng ta thôi. Bà nội cho con xem tim của con gà tây trước khi bà nấu nó trong dịp lễ Tạ ơn rồi."

Ellis đưa tay lên má River. "Mẹ rất tiếc khi con phải thấy nó. Nhớ lấy, con không cần phải làm bất cứ điều gì mà con không muốn. Nếu con không muốn ăn thịt động vật thì hãy cứ nói ra."

"Con không ăn động vật," Jasper nói. "Con không ăn con gà tây. Con thấy thương nó."

Ellis đón lấy thằng bé trong vòng tay và ôm thật chặt. Mùi hương ngọt ngào của thằng bé khiến cô chao đảo vì khao khát. Cô chưa từng thấy đau như thế. Cái cục xấu xí trong cơ thể cô có thể ngừng đập được không?

"Mẹ yêu con hơn mọi thứ trên đời," cô thì thầm vào tai thằng bé.

"Con cũng thế," Jasper đáp.

Khi cô rời vòng tay Jasper, nước mắt thằng bé đã lăn dài trên má. Nước mắt của River cũng đã rơi, sự giận dữ hiện trên gương mặt thằng bé.

Ellis vươn tay muốn ôm con. River lui lại.

"River, làm ơn để mẹ ôm con," cô nói.

"Không!" Thằng bé hét lớn. "Tất cả chuyện này thật ngu ngốc! Con ghét mẹ! Con ghét mẹ!"

River chạy đi, đôi chân nhỏ bé giậm thình thịch trên bậc thang.

Thằng bé muốn là người rời đi, muốn kiểm soát nhiều nhất có thể.

Cô hiểu. Đúng vậy, cô hiểu rồi.

Cô hôn lên lòng bàn tay mình và áp lên bên má ướt đẫm của Jasper. "Mãi mãi," cô nói. Và rồi cô rời đi.

6.

Ellis để gói kẹo rượu bơ đường trên mộ Samuel Patrick Abbey. Cô không đặt gì trên mộ của vợ ông vì chẳng biết phải mang gì đến cho bà. Cũng như việc Ellis không biết gì về bố, cô cũng không biết gì về bà mình. Bà đã mất từ lâu trước khi Ellis đến sống với ông năm cô mười ba tuổi, và Samuel thì chẳng bao giờ nói về vợ mình. Ngoại trừ một tấm ảnh của bà vào ngày cưới, thì Margaret Anne Abbey, tên thời con gái là Swanson, hoàn toàn vắng mặt trong căn hộ nhỏ nơi Samuel đã sống mười năm kể từ khi góa vợ.

Ellis tự hỏi nếu cô ngừng nghĩ về con mình trong mười năm thì liệu chúng có biến mất khỏi thế giới của cô giống như cái cách bà cô biến mất khỏi cuộc đời của Samuel không. Có lẽ sẽ có khác biệt nếu người mà ta chia xa vẫn còn sống. Có lẽ điều đó sẽ khiến việc quên đi trở nên khó khăn hơn.

Nhưng tất cả những gì Ellis biết là Viola đã biến mất khỏi thế giới này.

Không, Ellis phải tin con gái cô vẫn còn sống, để cô không bị bóng tối nhấn chìm. Đứa bé được cho là đã bị một người phụ nữ bắt đi - và dù có ngây thơ hay không, Ellis cũng không cho rằng một người phụ nữ muốn có con lại ra tay sát hại con gái cô.

Một người phụ nữ là manh mối duy nhất mà cánh thám tử có. Một cặp đôi đi leo núi đã thấy một người phụ nữ đi chệch khỏi con đường rừng, và khi thấy mình

bị cặp đôi kia quan sát, người đó đã nhanh chóng biến mất trong một khe núi đầy cây rừng bao trùm. Họ không nhìn rõ người phụ nữ kia ngoài chi tiết cô ta tầm tuổi trung niên và có mái tóc vàng buộc kiểu đuôi ngựa. Cặp đôi cũng nói thêm rằng có một chiếc sedan màu xanh dương ở bãi đậu xe khi họ đến nơi, nhưng chiếc xe đã không ở đó khi Ellis quay trở lại tìm Viola. Thật không may là Ellis đã quá phân tâm đến mức không để ý liệu chiếc xe màu xanh dương đó có ở trong bãi đậu xe hay không khi cô mới ra khỏi khu rừng cùng các con.

Ellis lấy một viên kẹo khỏi túi. Cô mút lấy vị ngọt từ bơ của nó, nhớ lại cái ngày ông đến đón mình tại đồn cảnh sát sau khi mẹ qua đời. Khi đó cô không biết gì về ông cả; ông đã từ mặt đứa con gái nổi loạn của mình từ lâu. Ngay cả khi đã qua tuổi thất tuần, ông vẫn sung mãn, cao lớn và vững chãi, là một cựu công nhân xây dựng, và càng thêm phần đáng sợ bởi ông luôn kiệm lời. Lần đầu tiên ông thực sự nói chuyện với Ellis là khi đưa cho cô một viên kẹo bơ đường từ trong túi lúc họ cùng rời khỏi đồn cảnh sát.

Trong năm năm Ellis sống cùng Samuel, ông vẫn đưa kẹo cho cô như một cách giao tiếp thông thường giữa họ. Ban đầu, Sam, như cách ông yêu cầu cô gọi, rất bồn chồn khi ở bên Ellis, thường lặng lẽ quan sát cô thật kỹ, có lẽ vì sợ rằng cô rồi cũng sẽ giống như mẹ mình. Nhưng sau khi thấy sự trầm tĩnh của Ellis, kết quả học tập tốt của cô ở trường cùng việc giúp ông dọn dẹp căn hộ, ông dần trở nên ấm áp với cô hơn. Ellis biết ông đã chấp nhận cô khi ông bắt đầu rủ cô đi xem bóng bầu dục và bóng chày cùng mình. Dù đã sống ở Youngstown, Ohio rất lâu, ông thừa hưởng sự nhiệt thành với đội Steelers and Pirates của người cha đến từ Pittsburgh của mình, nhưng ông cũng xem bóng bầu dục của Ohio nữa.

Hai người bạn đồng nghiệp của Sam là Mick và Harry thường ghé qua xem các trận đấu, và cả hai nhận trách nhiệm dạy Ellis biết luật chơi khi Sam không chịu. Ellis thích quãng thời gian được ngồi trên ghế dài xem các trận bóng cùng ba người đàn ông. Mick luôn đùa giỡn, Harry thì có những chiêm nghiệm rất thơ về cuộc sống, còn Sam thì bình phẩm những câu cụt lủn dù không cố ý nhưng thường vô cùng hài hước.

Ellis chưa từng cảm nhận được thứ tình cảm thân thiết như vậy khi ở bên mẹ mình. Thường thì bà quá say hoặc quá phê pha để thực sự chia sẻ điều gì với Ellis, đặc biệt là trong những năm cuối đời. Bà hoặc là giữ im lặng hoặc là nói lan man chẳng về điều gì. Đôi khi bà còn nói những điều kì cục mà bà cho là uyên thâm dù

thực ra không phải vậy. Hầu hết thời gian, Ellis và mẹ sống trong hai thế giới song song không hề có chút giao hòa nào.

Cái ngày trước khi Ellis rời Youngstown để học Đại học Cornell theo diện học bổng, Sam, Mick và Harry tổ chức một bữa tiệc nhỏ để tiễn cô. Khi đó ba người đều đã hơn tám mươi tuổi. Harry được chẩn đoán mắc ung thư phổi, và sẽ sớm rời Youngstown để đến sống với con trai mình. Chiếc bánh chia tay có logo của Steelers & Pirates, và Mick cùng Harry cho Ellis tiền để hỗ trợ cô ở trường đại học. Sam cũng cho cô kha khá tiền, và trong tuần đó ông làm cô bất ngờ với một chiếc sedan cũ hiệu Chevy để cô mang đến Ithaca.

Ellis khóc và ôm cả ba người; và Mick đã nói, có lẽ đã là lần thứ một trăm rồi, rằng không đời nào một cô bé ngọt ngào như thế lại là cháu của lão già xấu tính Samuel Abbey.

Khi Ellis chào tạm biệt Sam vào ngày hôm sau, ông nói từng từ chậm rãi. "Chà... ta muốn nói gì đó với con..." Ông ngừng lại trước khi tiếp tục. "Khi con mới tới đây, ta không biết gì về con cả. Ta thực sự không biết, nhưng không lâu sau thì ta đã thấy được. Con là một con người tốt. Ta tự hào về con. Thực sự tự hào. Ta sẽ nhớ con. Ta sẽ nhớ con nhiều lắm."

Đó có lẽ là những lời dài nhất mà ông từng nói với cô trong một lần. Và đó cũng là lời bày tỏ tình yêu thương gần gũi nhất mà ông có thể nói với cô. Ellis khi ấy cũng không nói ra điều đó.

Nhưng giờ cô hiểu rằng cô rất yêu thương ông. Cô cũng yêu thương Mick và Harry nữa. Cô ước gì mình biết phải nói với họ như thế nào. Giờ thì ba người họ đều đã về với đất mẹ.

Ellis nuốt trọn mẫu kẹo bơ đường cuối cùng. "Con yêu ông, Sam." Cô thì thầm với bia mộ.

Nhưng ông đã đúng khi không tin con. Con xin lỗi vì ông không thể tự hào về con được nữa. Con xin lỗi.

Cô quay lưng rời đi. Cô đi bộ về lại xe khi những bông tuyết mỏng bắt đầu lơ lửng trên bầu trời. Cô cần uống một ly nhưng sẽ không làm thế cho đến khi trở về nơi cắm trại. Cô không bao giờ lái xe khi say cả. Cô sẽ không mạo hiểm việc có thể

gây tai nạn chết người. Hiện tại là một đứa bé, trước đó là một người mẹ, và xa hơn nữa là một người ông. Cô đã gây ra quá đủ chuyện tai hại rồi.

7.

"Xin chào! Này!" Một người đàn ông lên tiếng gọi.

Dù là ai, anh ta cũng đang ở chỗ căm trại của cô. Gần với lều của cô.

"Xin chào?" Anh ta lặp lại.

Ellis lắc mình để thoát khỏi trạng thái đờ đẫn kéo dài suốt ba ngày nay. Hay đã là bốn ngày nhỉ?

"Nếu cô ở trong đó, xin hãy trả lời đi," người đàn ông nói.

"Vâng, tôi ở trong này." Cô lục lọi lấy con dao đi săn được thừa kế từ Sam. Thứ này từng thuộc về ông cố. Cô giữ nó trong bao, ở bên trong chiếc túi ngủ khi đi ngủ.

"Tôi là kiểm lâm viên," người đàn ông nói. "Cô có biết cô chưa trả tiền cắm trại ở đây suốt ba ngày nay rồi không?"

Thế nghĩa là cô đã ở đây được bốn ngày. Cô đã trả tiền cho một ngày khi tới đây.

Ellis giữ con dao trong tay để đề phòng. Cô kéo khóa cửa lều chỉ đủ để cả hai nhìn thấy nhau. Anh ta là một người đàn ông cao lớn, mắt đen và tuổi chừng ba mươi, mặc đồng phục kiểm lâm.

"Tôi xin lỗi về chuyện đó," cô nói. "Tôi sẽ trả tiền. Tôi không phải đang cố kiếm chuyện gì đâu."

Người đàn ông gật đầu. "Thật nhẹ cả người khi thấy cô không sao. Lúc tôi mới đến gần và không có ai trả lời, tôi cứ sợ là... chà, cô tưởng tượng ra được mà. Rất ít người cắm trại ở đây vào mùa đông."

Đó chính là điều Ellis thích khi cắm trại vào mùa đông. Cô đã tự học cách lái xe đến dãy Adirondack vào mùa đông, và cô đã đưa Jonah đến đó khi cả hai đang hẹn

hò. Cắm trại vào mùa lạnh với người yêu là tuyệt nhất. Rúc mình dưới những lớp chăn ấm áp khi tuyết rơi bên ngoài khiến họ như lạc trong một thế giới nhỏ bé chỉ có hai người. Làm tình trong lều giữa trời đông mang lại cảm giác hoang dại nhưng mê say.

Người đàn ông không hề có ý định rời đi. Cô mặc áo khoác và xỏ đôi bốt, kéo khóa lều và mò mẫm ra ngoài vào một buổi sáng lạnh lẽo xám xịt. Cô kéo chiếc mũ trùm đầu lên để che đi mái tóc rối bời của mình.

Người đàn ông quan sát cô thật kỹ. Trông cô hẳn là tệ lắm vì anh ta có vẻ quan tâm. Chí ít thì cô diễn giải ánh mắt của anh ta theo hướng đó.

"Anh có cần tôi trả tiền thuê chỗ cắm trại ngay bây giờ - trước khi anh rời đi không?"

"Không cần. Tôi sẽ kiểm tra hộp thư sau."

"Tôi chuẩn bị đi rồi. Tôi sẽ bỏ vào hòm thư trước khi đi."

"Được đó," anh ta đáp.

Anh ta bước đến chỗ chiếc xe tải, rồi đột ngột quay lại khi đang đi được nửa đường. "Cô muốn một cốc cà phê nóng chứ? Trong này tôi có phích nước nóng lớn đấy."

"Ồ không, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh."

"Uống một chút đi. Cốc sạch đó, tôi hứa đấy." Anh ta nhanh chóng rảo bước đi trước khi cô có thể từ chối lần nữa.

Cô hoài nghi anh ta muốn chắc rằng cô không sao. Có lẽ đó là một phần trong chương trình huấn luyện của anh ta đi: Một *người đi cắm trại một mình vào mùa đông có thể đang che giấu điều gì đó mờ ám. Có thể người đó đang chạy trốn khỏi sự truy lùng của cảnh sát. Hoặc là muốn tự sát. Hãy để mắt đến họ.*

"Đường nhé?" Anh ta gọi.

Sao không chấp nhận cốc cà phê chứ? Cô đang thèm một cốc muốn chết đi được. Và nếu anh ta cần làm một việc tốt trong ngày, vậy thì cô sẽ không từ chối lòng tốt của anh ta.

Cô đáp, "Vâng," với lời đề nghị thêm đường và bước đến chỗ anh ta.

"Ở đằng đó," anh ta ra dấu về phía chiếc bàn dã ngoại tại chỗ cắm trại của cô.

Cô phủi lớp tuyết dày trên bàn bằng tay không, rồi anh ta đặt phích nước nóng và hai cốc cà phê xuống, sau đó đưa cô vài gói đường từ trong túi.

"Cảm ơn," Ellis nói.

Cô khuấy đường trong cốc cà phê bằng ngón tay, và anh ta mỉm cười. Cô phủi thêm tuyết khỏi mặt bàn và ngồi lên với đôi bốt đặt trên chiếc ghế dài. Cô chụm hai tay bao lấy chiếc cốc ấm áp để làm ấm lại đôi bàn tay cứng ngắc.

Anh chàng kiểm lâm ngồi cạnh cô. "Tôi đoán cô đến từ New York," anh ta nói, nhìn biển số xe trên chiếc SUV của cô.

"Đúng vậy."

Anh ta nhấp một ngụm cà phê, chờ đợi cô nói thêm. "Chỉ đi ngang qua Ohio thôi sao?"

"Đúng thế."

Hai người họ im lặng uống cà phê trong một phút.

Anh ta quay sang đối mặt với cô. "Tôi không có ý tọc mạch, nhưng mọi chuyện vẫn ổn chứ. Tôi chưa từng thấy một người phụ nữ nào ở lại đây bốn ngày giữa trời đông đâu." Anh ta nói thêm. "Ý tôi là còn ở một mình nữa."

"Anh thường gặp phụ nữ đi theo nhóm vào mùa đông sao? Bọn họ tới đây vì một đêm thú vị dành riêng cho các quý cô sao?"

Anh ta mỉm cười. "Không phải."

Anh ta dường như là một người tốt bụng. Cô nên mềm mỏng với anh ta. Cho anh ta thấy điều gì đó để xoa dịu nỗi sợ của anh ta.

"Tôi vốn không định ở lại bốn ngày đâu. Tôi đến Ohio để thăm mộ người nhà. Sau khi đến thăm một chỗ... Tôi nghĩ là tôi cần nghỉ ngơi một chút, trước khi đi đến chỗ tiếp theo."

Nơi tiếp theo là mộ của mẹ cô, cách đó vài thị trấn.

"Tôi rất tiếc," anh ta nói.

Cô gật đầu và co cụm vào cốc cà phê trên tay.

"Thật thú vị khi cô chọn cắm trại thay vì ở lại khách sạn trong những chuyến đi kiểu như thế này."

Có lẽ anh ta thấy lạ khi một người chọn cắm trại ngoài trời trong khi đủ tiền sở hữu một chiếc SUV mới tinh và một căn lều đẹp. Ellis đã mua dụng cụ cắm trại bằng số tiền ông cô tặng suốt thời đại học. Cô còn mua được vài món đồ chất lượng với giá hời. Cô tự hỏi liệu anh chàng kiểm lâm này có mời cô cà phê không nếu cô chỉ có một cái lều trại xập xệ và một chiếc xe cũ rích.

"Tôi không thích khách sạn," cô nói. "Tôi thích rừng hơn."

"Tôi đoán là mình có thể hiểu được. Nhưng hãy cẩn thận. Đôi khi chúng tôi gặp phải nhiều kẻ lập dị ở chỗ cắm trại đấy."

"Kẻ lập dị ở đâu cũng có mà."

"Tôi biết. Nhưng cô chỉ có một mình."

Cô đã nghe được những lời cảnh báo như thế kể từ khi bắt đầu đi cắm trại một mình thời đại học. Người bạn cùng phòng đầu tiên của cô hoảng sợ và cảnh báo Ellis mỗi lần cô biến mất khỏi ký túc xá vào dịp cuối tuần. Nhưng Ellis đôi khi phải ra ngoài, phải tránh xa người khác. Cô cần làm thế từ khi còn ở rừng Hoang. Suốt những năm sống cùng ông mình, cô vẫn tìm đến công viên gần đó để được chữa lành nơi không gian ngập tràn màu xanh.

Cô rời khỏi bàn và đưa chiếc cốc đã rỗng cho anh chàng kiểm lâm.

Anh ta mỉm cười với cô. "Giờ trông cô tỉnh táo hơn rồi."

"Đúng vậy. Cà phê rất ngon."

"Sáng nào tôi cũng nghiền hạt cà phê tươi đấy." Anh ta chìa bàn tay đeo găng ra. "Tôi là Keith Gephardt."

Cô bắt tay anh ta và nói, "Rất vui được gặp anh," nhưng không nói tên của mình.

Anh ta cũng hiểu dụng ý trong đó. "Tôi nên đi rồi."

Anh ta rút ví khỏi túi sau và lấy ra một tấm danh thiếp. "Đây là số điện thoại của tôi," anh ta nói. "Có lẽ, nếu như cô vẫn cần nói chuyện sau khi viếng thăm ngôi mộ còn lại."

Cô cố nghĩ ra điều gì để nói. Đã lâu lắm rồi kể từ khi một người đàn ông cho cô số điện thoại của anh ta. Và cô không biết ý nghĩa của điều đó là gì trong những tình huống kỳ lạ như vậy. Anh ta đưa số điện thoại với tư cách một người làm việc tại nơi này và đang lo lắng cho cô hay là với tư cách một người đàn ông muốn uống một ly cùng cô?

Cô có cảm giác mình đã nhìn vào mắt anh ta quá lâu. Không phải vì đôi đồng tử màu nâu của anh ta quá đẹp hay gì cả, mà vì chúng hẳn là đôi mắt ấm áp nhất cô từng thấy.

Cô nhìn đi chỗ khác và cầm lấy tấm danh thiếp.

"Giờ hãy bảo trọng nhé," anh ta bước đi.

"Cảm ơn anh," cô nói với bóng lưng anh ta.

Anh ta vẫy tay trước khi lên xe tải.

Khi chiếc xe tải của anh chàng kiểm lâm nổ máy rời khỏi nơi cắm trại, Ellis chui vào lều, cầm lấy tấm vải, xà phòng cùng nước mà cô trữ trong bình và tắm rửa. Cô chải mượt lại mái tóc nhất có thể. Từ khi sống cùng Jonah, cô vẫn luôn để tóc ngắn như ý thích của anh ta. Giờ thì cô đang nuôi tóc dài. Cô đã không cắt kể từ khi bắt đầu thai kỳ, và giờ tóc cô đã dài ngang vai. Nhưng mái tóc của cô dày và lượn sóng nên sẽ rất khó chăm sóc trong khi đi cắm trại. Có lẽ cô nên cắt tóc.

Không. Cô muốn tiếp tục nuôi dài. Cô không muốn nhìn thấy người phụ nữ bị Jonah lừa dối mỗi lần ngắm mình trong gương.

Cô ra ngoài, đến chỗ vòi nước và gội đầu. Nhiệt độ lúc này khoảng âm một độ, và cô cảm giác đầu mình như đóng băng dưới dòng nước lạnh giá. Nhưng cú sốc khi dòng nước xối lên đầu lại thỏa mãn đến lạ. Như thể nó đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Cô đã sẵn sàng để về nhà.

8.

Lần cuối Ellis nhìn thấy bãi đậu xe lưu động Forest View là vào cái ngày cô rải tro của mẹ mình ở dòng sông phía sau. Sam đứng đó và nhìn, vẫn im lặng như mọi khi, gương mặt cứng rắn không để lộ bất kỳ cảm xúc gì trước cái chết của con gái mình. Sau đó, cả hai lên chiếc xe tải của ông, gói ghém thêm vài món đồ của Ellis, và rời đến Youngstown.

Đoạn cuối con đường cũng chính là đoạn đường dành cho xe buýt. Cô biết nó rất rõ, nhưng nhiều thứ đã thay đổi. Một trạm xăng mới. Một siêu thị nhỏ ở nơi từng là lô đất trồng cây. Cửa hàng kem yêu thích của cô thì đã trở thành một tiệm làm móng.

Cô dừng xe tại nơi trước đây vốn là lối vào bãi đậu xe. Có một vỉa hè mới và một điểm dừng xe buýt với hàng ghế ngồi cùng mái che bằng kính ở nơi trước đây từng là con đường lỗ chỗ ổ gà. Ở phía xa điểm dừng xe buýt là ba tòa chung cư cao lớn vươn lên bầu trời.

Ellis tiếp tục lái cho đến khi cô tìm được lối vào. KHU CĂN HỘ RIVER OAKS. CÓ SẴN CĂN HỘ STUDIO TỪ 1 ĐẾN 2 PHÒNG NGỦ. KHUNG CẢNH VEN SÔNG TUYỆT ĐẸP. CHO PHÉP NUÔI THÚ CƯNG. HÃY ĐẾN VÀ THAM QUAN MÁI NHÀ MỚI CỦA BẠN!

Cô muốn tin rằng mình đã đến nhầm chỗ. Trông nó không thể nào khác biệt đến mức này được.

Cô đánh xe vào khu căn hộ, đi theo con đường uốn lượn đến một bãi đỗ xe rải nhựa đường bên cạnh tòa nhà số một. Nhà xe lưu động của cô đâu rồi? Khu rừng đâu mất rồi?

Cô nhìn thấy vài cây sồi trơ trọi phía xa bên ngoài một bãi cỏ lớn được cắt tỉa. Những cái cây mỏng manh mọc thành hàng. Nơi đó hẳn là một dòng sông.

Cô lái xe đến cuối con đường rải nhựa, đậu xe và bước xuống. Một vài cây non được trồng trên bãi cỏ với dây và cọc quấn quanh. Forest View thực sự đã không còn, cả cánh rừng cũng vậy. Cũng như Edith và Ed, những người từng cho Ellis ăn khi cô đói bụng. Libby và hai đứa con nhỏ. Larry, người cựu chiến binh Việt Nam

đã làm một con dốc nối với ngôi nhà lưu động của mình để tiện cho xe lăn di chuyển. Năm nào ông cũng đổ cả hộp kẹo vào túi Ellis mỗi khi đến dịp Halloween. Tất cả bọn họ đã đi đâu hết rồi?

Cô bước vào bãi cỏ được cắt tỉa phủ đầy tuyết. Cô cần phải nhìn thấy thứ người ta không thể xóa bỏ. Chính là dòng sông.

Cô bước trên bãi cỏ dài đã được cắt tỉa. Cô không hiểu vì sao người ta không giữ lại nhiều rừng hơn. Muốn bảo dưỡng một bãi cỏ lớn thì đắt đỏ vô cùng. Cô cho là những người quy hoạch đã lo rằng khu rừng trông sẽ quá hoang dã. Quá đáng sợ. Một nơi ngập tràn rắn. Một nơi mà đám tội phạm có thể lẩn trốn bên trong.

Ellis suýt bật khóc khi thấy số lượng cây ít ỏi mà mấy tay quy hoạch đã để lại quanh dòng sông. Chúng cũng đã bị nhổ trụi ở phía bên kia bờ, nhường chỗ cho nhiều bãi cỏ, bãi đậu xe và tòa nhà hơn. Ở bên đó, những tòa nhà mang màu sắc khác, có lẽ là do một công ty xây dựng khác xây nên.

Dòng sông trông nhỏ bé hơn nhiều so với khi cô còn nhỏ. Nó rất nông, mực nước thường như thế vào mùa đông. Dòng nước chảy giữa hai bờ phẳng lì trơ trọi khiến nó giống một con suối hơn là dòng sông. Tiếng nước yếu ớt len lỏi qua những tảng đá với Ellis nghe thật buồn. Giống như thể con sông biết rằng nó đã mất đi điều gì.

Cô trèo từ bờ sông xuống lòng sông. Tình trạng rác thải tệ hơn nhiều so với khi cô còn sống ở đây. Có thêm nhiều chai và lon bia hơn. Trên các tảng đá cũng có nhiều rêu hơn do ô nhiễm. Cô đi xuôi dòng nước, hy vọng có thể tìm thấy nơi rải tro của mẹ. Một khúc ngoặt sang trái, và một khúc gỗ lớn xuất hiện.

Cô bước xuống, để nước ngập đến mắt cá chân, ngấm vào đôi bốt leo núi của mình. Cảm giác dòng nước lạnh ngắt trên da cô lúc này thật tuyệt. Cô đã được trở về với đồng loại của mình.

Dòng sông đối với cô giống như một người cha vậy. Cái tên cô đặt cho cậu con trai đầu lòng của mình chính là để tôn vinh dòng sông. Jonah không biết Ellis đã chọn tên cho hai đứa con trai như thế nào. Anh ta sẽ không hiểu được. Jasper được đặt tên theo người duy nhất giống như một người mẹ thực sự với Ellis, là mặt đất xanh màu cây cối bao quanh dòng sông, đặc biệt là những viên đá dưới đáy sông. Cô từng thường xuyên chạm vào, thu thập và học cách tĩnh tâm nhờ những hòn đá muôn màu ấy.

Ellis bước đi, ánh mắt đảo quanh, hy vọng bắt gặp bất cứ loại cây ưa thích nào đó của cô có thể sống qua những đợt gió buốt lạnh đầu mùa. Cô đặc biệt muốn thấy chiếc lá có hình trái tim của loài hoa violet đã từng mọc ở đó. Nơi đó từng có những bông hoa màu tím, màu oải hương, trắng và vàng. Ở đại học, cô được học rằng danh pháp của chi hoa violet là một từ Latin rất đẹp, *Viola* - là cái tên duy nhất cô cân nhắc đặt cho con gái mình.

Jonah cũng thích cái tên đó. Anh ta gắn nó với nhân vật chính trong *Đêm thứ mười hai*, một trong những vở kịch Shakespeare yêu thích của mình. Anh ta cũng vui vẻ trao cho Ellis toàn quyền đặt tên cho hai cậu con trai. Cha mẹ anh ta đã hy vọng đứa cháu đầu lòng của họ sẽ tên là Jonah Đệ Tứ, nhưng Ellis và Jonah không muốn một đứa trẻ nữa phải kế thừa cái di sản của sự cố chấp không khoan nhượng gắn liền với hai Jonah kia. Khi Ellis chọn tên River và Jasper, cha mẹ Jonah đã nổi trận lôi đình. Mary Carol thậm chí còn làm ầm lên tại bệnh viện vào ngày Ellis điền thông tin vào giấy khai sinh. Bà nói rằng Ellis đã ép con trai bà phải từ bỏ truyền thống gia đình để chọn lấy "những cái tên hippie lố bịch của cô ta." Ellis chẳng bận tâm chút nào khi phải hứng chịu chỉ trích như vậy. Cô nói với Mary Carol, "Nếu tên lũ trẻ làm mẹ khó chịu, thì mẹ biết cửa ra ở đâu rồi đó." Một cô y tá đã đập tay với Ellis khi Mary Carol đùng đùng ra khỏi phòng.

Ellis không tìm thấy cây hoa violet nào cả. Chúng đã chìm vào giấc ngủ đông im lìm hoặc là đã lụi tàn cùng với sự phá hủy của khu rừng.

Cô bước đến một khúc ngoặt sang bên trái. Cô khá chắc rằng đó là nơi cô đã rải tro của mẹ mình, mặc dù khúc gỗ đánh dấu địa điểm đã không còn. Cô ngồi xuống mặt đá giữa lòng sông và dùng tay nhặt lấy vài viên. Cô nhìn về khúc quanh của dòng sông, dường như nhìn thấy tờ giấy nhắn đầu tiên mình gửi đang trôi xa dần khỏi tầm mắt. *Xin hãy quay lại đi.*

Cô nghĩ về một Viola sẽ không bao giờ trở lại. Ellis biết đó là sự thật, rằng cô sẽ không bao giờ gặp lại con gái mình nữa. Không ai trở lại một khi đã biến mất ở khúc quanh đó. Zane là người đầu tiên cho cô thấy điều đó. Cô học được từ ông cách cẩn thận với việc nên yêu một người nhiều như thế nào.

Ellis không nhớ nhiều về cuộc đời mình trước khi gặp Zane. Ngày trước khi cô còn đi học, ông sẽ đến ngôi nhà lưu động thăm cô nhưng chẳng bao giờ ở lại qua đêm. Ông là một đầu bếp, một trong nhiều những người bạn ở nhà hàng của mẹ, thường xuyên đến để tiệc tùng. Nhưng hồi đó Ellis hầu như xem ông là bảo mẫu

yêu thích của mình. Một nhóm bạn - khoảng sáu người hoặc hơn - thường chăm sóc Ellis khi mẹ cô làm công việc bồi bàn, nhưng Zane là người duy nhất biết tạo ra phép màu.

"Hôm nay chúng ta sẽ làm gì đây, nữ hoàng của ta?" Ông hỏi khi mẹ cô rời đi.

"Cháu không biết."

"Cháu không biết? Trong khi có hàng tỉ thứ tuyệt vời chúng ta có thể làm?"

"Thứ tuyệt vời gì ạ?"

"Chúng ta có thể sống trong lều ở sa mạc Sahara. Chúng ta có thể cưỡi ngựa vằn đi du ngoạn. Chúng ta có thể dong thuyền vượt qua Đại Tây Dương bão tố..."

"Được ạ," Ellis nói.

"Vậy là cái nào đây?"

"Tất cả."

Thế là họ đã làm tất cả. Sa mạc Sahara là một túp lều làm bằng vải bạt ở sân sau. Cưỡi ngựa vằn đi du ngoạn là cô ngồi trên vai ông trong khi cả hai đi dạo quanh xóm, tìm kiếm những con chim và sóc. Còn dong thuyền vượt qua Đại Tây Dương bão tố là những con thuyền nhỏ được gấp và đẩy quanh những vũng nước mưa đọng lại trong cái rãnh nước lớn trước nhà.

Mẹ cô rất tức giận khi trở về nhà và thấy Ellis lấm lem bùn đất. "Cái quái gì thế hả Zane? Tôi đang mệt chết đi được, đó còn là bộ đồ sạch sẽ cuối cùng của con bé rồi đấy. Giờ thì tôi lại phải đến tiệm giặt ủi."

Ellis không hiểu tại sao mẹ mình lại nói vậy. Thường bà toàn để cô mặc quần áo bẩn hàng tuần liền.

"Để tôi mang quần áo đi giặt cho," Zane đáp.

Mẹ cô đốt một điều thuốc, hít sâu một hơi. "Tôi chắc là anh có nhiều thứ hay ho hơn để làm vào ngày nghỉ sau khi đã trông con cho tôi cả ngày đấy."

Ông bước đến rất gần bà. Ông thường hay làm thế. "Tôi không có," ông nói. "Và tôi sẽ mua pizza cho chúng ta trên đường về. Giờ thì em nghỉ đi."

Mẹ cô gác chân lên và uống whiskey. Ellis ngồi trên bậc thang, chờ đợi Zane quay lại. Cô sợ đến gần mẹ khi tâm trạng bà không được tốt. Nhưng khi Zane trở lại, ông sẽ khiến bà thấy vui vẻ hơn. Ông sẽ nói, "Đến đây nào, người đẹp," và mát xa đôi chân đau nhức của bà trong khi họ cùng xem TV. Đôi khi mẹ cô cởi áo ra và ông sẽ xoa bóp lưng cho bà.

Lần đầu tiên Zane ở lại qua đêm là khi Ellis học mẫu giáo. Đó là khi ông bắt đầu nói, "Anh yêu em, cưng à" với mẹ cô. Không gì khiến Ellis hạnh phúc hơn câu nói này, bởi vì khi nói điều đó, ông ở bên họ nhiều hơn. Ông sẽ đưa Ellis và mẹ cô đi ăn kem và đi bơi ở hồ lớn. Đôi khi ông đưa Ellis đến những nơi chơi thật vui khi mẹ cô đi làm, giống như cái đêm hai người họ đến hội chợ của Hạt và chơi đu quay.

Zane cũng bắt đầu làm những việc mẹ cô đã từng làm. Khi đưa Ellis đi mua đồ, ông để cô bỏ vào giỏ mua hàng những thứ mà mẹ cô sẽ không đời nào cho phép.

"Ồ, chúng ta có Bugles[4] và Cap'n Crunch[5] cho bữa tối sao?" Ông hỏi như vậy.

"Có được không ạ?"

"Sao lại không? Đó đều là những nhóm thực phẩm quan trọng đấy!"

Ông lái xe chở cô đến trường suốt những năm cô học mẫu giáo vì ông nói rằng cô còn quá bé để đi xe buýt. Một buổi sáng nọ, Ellis lén nghe được một giáo viên hỏi giáo viên lớp mầm non của cô, "Đó là ai thế?" khi Zane thả cô ở trường. Giáo viên của cô trả lời, "Đại khái là bố của con bé."

Đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt nhất cuộc đời cô. Khi biết rằng người khác cũng xem Zane hài hước và ngọt ngào đại-khái-là-bố của cô vậy. Từ ngày đó, Zane chính là như thế. Gần như là người bố của cô, và như thế đã là quá đủ với cô rồi.

Nhưng mọi thứ bắt đầu thay đổi sau vụ tai nạn. Khi Ellis sáu tuổi rưỡi, mẹ cô ngã cầu thang khi đang phục vụ bàn dẫn đến gãy mắt cá chân và đau lưng. Quản lý nhà hàng sa thải bà và không cho bà nhận tiền đền bù lao động vì ông ta nói bà bị ngã do quá phê pha. Mẹ Ellis đã thuê luật sư, người này nói bà bị ngã vì làm việc trong điều kiện nguy hiểm. Bà phải bưng một cái khay lớn, còn cầu thang lên phòng ăn tối trên tầng thì hẹp và trơn.

---

[4] Một loại đồ ăn vặt.

[5] Một loại ngũ cốc từ ngô và yến mạch.

Vị luật sư giành chiến thắng, và mẹ cô nhận được tiền. Bà có thể ở nhà cả ngày nếu muốn. Ban đầu, đây dường như là chuyện tốt với Ellis. Nhưng vài tháng sau, chuyện trở nên tồi tệ. Mẹ cô uống và chơi thuốc nhiều hơn khi giờ đây bà không cần phải duy trì sự tỉnh táo để làm việc nữa. Bà và Zane cãi vã nhiều hơn mọi khi.

"Cả ngày hôm qua em làm gì vậy?" Ông hỏi, lục lọi đám quần áo, cố tìm một chiếc quần sạch cho Ellis.

"Anh biết lưng em đau không bê được giỏ quần áo mà."

"Nhưng lại không đau đến mức không lái xe nổi đến cửa hàng rượu đúng không?"

"Anh đang buộc tội em nói dối đấy à?"

"Mẹ kiếp, con bé không có quần áo sạch! Trong khi em ở nhà cả ngày. Anh phải làm năm ca đôi liên tục đấy."

"Em chưa bao giờ nhờ anh giúp cả."

"Anh biết. Ngày nào em cũng trút trách nhiệm làm bố này lên đầu anh."

Ellis muốn khóc, nhưng nếu vậy ông sẽ buồn bực hơn khi thấy mình đã làm cô buồn. Ông sẽ bỏ đi mãi mãi mất. Cô siết chặt từng thớ cơ trong người để ngăn dòng nước mắt trào ra.

"Anh không thích ở đây thì đi đi!" Mẹ cô hét lên. "Đi đi và đừng có quay lại nữa!"

"Có lẽ đấy!" Zane hét lên. "Anh mệt mỏi vì cái mớ chết tiệt này lắm rồi!"

Những lời đe dọa đó luôn khiến Ellis cảm thấy như thể trái tim cô đã rơi khỏi lồng ngực. Cô tìm thấy một chiếc quần legging bẩn dưới giường và giơ lên. "Zane, con tìm thấy đồ sạch rồi! Chú đưa con đến bến xe buýt được không?"

"Mẹ con vừa mới bảo ta đi đi đấy."

"Đừng đi mà!" Ellis nói, xỏ chân vào chiếc quần legging bẩn. "Con sẵn sàng rồi. Chúng ta có thể đi mà."

Zane ném cho mẹ cô ánh nhìn dò hỏi.

"Đưa con bé đi đi," mẹ cô làu bàu. Bà muốn phê pha hơn là tự mình đưa cô đi học.

Ban đầu mẹ Ellis còn có thể kiểm soát được Zane bằng lời đe dọa bắt ông rời đi. Ông sẽ xin lỗi, dỗ dành bà, và ông sẽ ở lại. Nhưng từ sau vụ tai nạn, mẹ cô càng phê pha và la hét thì Zane càng bỏ đi nhiều hơn. Có lần ông bỏ đi đến chín ngày liền. Nhưng rồi ông quay lại và nói, "Anh yêu em," vào tai mẹ cô như ông vẫn luôn làm, rồi cả hai tiến vào phòng ngủ. Ellis nghe thấy tiếng họ cười cùng những âm thanh khác lạ khiến cô an lòng, bởi vì điều đó có nghĩa là Zane sẽ ở lại.

Năm Ellis lên tám tuổi, mẹ cô bắt đầu dùng kim tiêm chích một thứ thuốc mới vào tay. Zane không muốn bà làm vậy, và những cuộc cãi vã trở nên tồi tệ hơn. Ellis lo rằng Zane sẽ bỏ đi mãi mãi. Ông đã không còn nói, "Anh yêu em, cưng à."

"Em thực sự cần giúp đỡ đấy," Zane nói khi tìm thấy mẹ Ellis nằm dài trên giường trong cơn mê man.

"Giúp gì cơ?" Mẹ cô nói.

"Em biết mà! Em đang tự giết mình bằng cái thứ chết tiệt đó! Và em còn chẳng vờ như mình đang chăm sóc cho Ellis nữa!"

Bà loạng choạng đứng dậy. "Nếu anh không thích thì biến đi."

"Không, đừng mà," Ellis kêu lên, kéo tay Zane. "Con có thể tự lo cho mình. Con đã làm thạch Jell-O dâu và bỏ mứt đào vào nữa. Chú đến xem đi."

Nhưng ông buồn bực đến mức không có tâm trí để nhìn nữa. Ông nắm lấy tay cô và nói, "Nào, ta đi ăn hamburger nhé."

"Tôi đâu có nói anh được đưa con gái tôi đi đâu," mẹ cô gọi với theo khi cả hai ra khỏi cửa.

Zane lầm bầm mấy tiếng chửi rủa. Ông không cố an ủi để làm Ellis vui lên như xưa nữa. Ông chỉ im lặng và chở cô đi mua đồ ăn tại cửa hàng phục vụ tại xe.

"Zane...?"

"Sao vậy?"

"Mai chú đến trường xem con diễn kịch nhé?"

Ông trả tiền cho người phụ nữ tại quầy bán đồ ăn nhanh. Ông không trả lời cô.

"Con sẽ đóng vai một bông hoa nói về lý do mọi người nên bón phân. Chú có đến xem không?"

"Ta không biết nữa, Ell."

"Xin chú đấy?"

Tiếng thở dài nặng nề của Zane như một gánh nặng đè lên trái tim Ellis. "Ta sẽ cố," ông nói.

Ngày hôm sau, Ellis gần như không đọc nổi lời thoại của mình khi không thấy Zane ở hàng ghế khán giả. Cô chẳng quan tâm đến vở diễn nữa. Cô sợ rằng Zane đã ra đi mãi mãi, và tất cả những gì cô muốn là òa lên khóc. Mẹ cô cũng không có mặt trong số những phụ huynh đang tươi cười dưới kia. Nhưng cô đã đoán trước được điều đó.

Zane ở lại bên mẹ con cô thêm một tháng nữa. Một vài ngày sau khi Ellis lên chín, sau một trận cãi vã lớn chưa từng có, Zane bỏ đi và không bao giờ quay lại. Ông không nói lời tạm biệt với cô hay mẹ cô. Ông cứ như vậy mà biến mất. Ellis phải nghe mẹ nói những lời khó nghe nhất mà bà nghĩ ra được về Zane. Cô không muốn nghe những điều đó, nhưng mẹ cô thì không bao giờ ngừng ghét ông cho đến ngày bà chết.

Mẹ Ellis chết vào tháng cuối cùng khi Ellis đang học lớp bảy. Vào một ngày Chủ nhật đẹp trời của tháng Năm, tháng đẹp nhất tại Rừng Hoang. Đó là thời điểm những bông hoa dại nở rộ, lá cây, chim chóc, ếch nhái và mọi thứ khác sinh sôi trở lại. Ellis mang theo một túi ngũ cốc ra sông để ăn vào buổi sáng hôm đó. Khi những đám mây từ trận mưa đêm qua tan đi, ánh mặt trời chiếu rọi trên những tán cây đầy những chiếc lá non, phủ một lớp ánh vàng như làn sương lên khắp khu rừng. Ellis đã qua độ tuổi tin vào phép thuật, nhưng trong một thoáng, cô tìm lại được niềm tin của mình. Cô ngồi im, tập trung cao độ. Cô muốn khắc ghi hình ảnh ánh nắng vàng vào tâm trí mình. Khung cảnh quá hoàn hảo như thế này không nên bị lãng quên. Khi cô trở về nhà một giờ sau đó, mẹ cô vẫn chưa rời giường. Ellis thò đầu vào phòng và hỏi xem bà có cần cô pha một bình cà phê không. Mẹ cô nằm bất động và xám ngoét trên giường. Bà đã chết. Bên cạnh bà là một ống kim tiêm heroin đã rỗng lấp lánh trong ánh sáng mặt trời chiếu rọi từ khung cửa sổ.

Ellis lướt qua từng viên đá trong tay khi đang hồi tưởng. Viên trong tay cô lúc này trông như một gương mặt người. Gương mặt của một người phụ nữ già nua độc địa, đôi mắt chìm vào những nếp da nhăn nhúm, cái mũi tròn hơn vì tuổi tác. Ellis cẩn thận bỏ viên đá với khuôn mặt già nua kia xuống, nó là một trong những viên đá đánh dấu nơi cô rắc tro của mẹ mình.

Cô đứng đó và trở lại với thực tại nơi cánh rừng chỉ còn là dĩ vãng. Mảnh đất của cô, người mẹ thực sự của cô đã rời bỏ cô, đã biến mất sau khúc quanh cùng tất cả những thứ khác, biến mất cùng tro tàn, cùng những mẩu giấy nhắn. Biến mất cùng Zane và tất cả những người khác.

Rừng Hoang sẽ không bao giờ quay trở lại, có lẽ là cả *Viola striata*, loài hoa violet màu trắng với những đường sọc tím thường thấy mà cô yêu thích. Tất cả những gì còn lại chỉ là đá và dòng sông. Cô đã làm tốt khi đặt tên cho các con trai mình như vậy. Chúng sẽ mạnh mẽ. Chúng sẽ kiên cường khi không có cô ở bên.

Ellis còn một mẩu giấy nhắn cuối cùng dành cho khu rừng của mình. Cô lấy điện thoại ra khỏi túi. Cô đã định sẽ chôn nó dưới một khúc gỗ hoặc một tảng đá lớn gần nơi cô rải tro của mẹ. Nhưng giờ thì chẳng còn khúc gỗ hay tảng đá nào nữa.

Ellis mở phần ảnh chụp ra. Tấm cuối cùng mà cô chụp là một tấm cận mặt Viola, khi đó mới hai tháng tuổi, và một tấm khác chụp Jonah đang bế con bé. River và Jasper cùng nhau bế con bé trên chiếc ghế dài.

Có phải dừng lại thôi. Nếu cứ tiếp tục khiến chính mình tổn thương như thế này, cô sẽ chìm đắm quá sâu vào nỗi đau mất. Và có lẽ cô cũng sẽ muốn biến mất dưới làn nước kia.

Cô nhấn nút, và màn hình điện thoại tối đen. Mặt kính phản chiếu gương mặt cô và vài cái cây ít ỏi còn sót lại để chứng kiến lời nhắn cuối cùng của cô. Cô chọn một tảng đá lớn giữa dòng nước, nhấc nó lên và nhét chiếc điện thoại dưới lòng suối. Cô nhìn dòng nước cuốn lấy chiếc điện thoại, bong bóng nhỏ nhảy múa trên màn hình điện thoại như những vì sao trong màn đêm đen thẫm. Cô thả hòn đá xuống, và nó biến mất.

Cô không muốn làm ô nhiễm nguồn nước, nhưng cô không nhìn nhận việc đó là vậy. Đây là một nghi lễ thủy táng. Là cái kết cho gia đình cô, cho quá khứ của cô, cho tương lai cô từng thấy. Mọi thứ cô từng mất đi mãi mãi hòa vào mảnh đất cô

yêu quý. Và ngay cả mảnh đất đó, cùng tình yêu cô dành cho nó, giờ đây cũng được chôn vùi.

Cô trèo lên bờ sông. Cô nhận thức một cách rõ ràng rằng con người trước đây của mình đã biến mất, và sự trống rỗng bên trong khiến cô phát bệnh chỉ càng thêm bành trướng sau mỗi bước chân rời khỏi dòng sông. Giờ đây cô giống như một cái cây mục ruỗng, đang chết dần từ bên trong.

Một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi đội chiếc mũ nồi màu xanh dương rảo bước đến chỗ cô, dắt theo một chú chó. "Tôi thấy cô từ sông đi lên," cô ấy nói, thở hồn hển.

"Vâng, tôi đang đi dạo," Ellis đáp.

"Cô có biết kế hoạch của bọn họ không? Bọn họ định làm rào chắn ngăn cách con sông với chúng ta đấy."

Ellis cho rằng từ *chúng ta* mà người phụ nữ này nói đến là chỉ những ai đang sống trong những tòa nhà quanh đây.

"Một người phụ nữ ngu ngốc nào đó bên tòa số hai đã để con mình ngã xuống nước. Thế rồi cô ta phàn nàn rằng con sông này rất nguy hiểm. Tôi nghe nói thằng nhóc bị rơi xuống nước tầm nửa mét thì phải. Chẳng có nguy hiểm gì hết."

Ellis chẳng có gì để nói.

"Cô có biết về vụ hàng rào không?" Người phụ nữ hỏi.

"Tôi không."

"À, vài người chúng tôi đang phản đối việc đó. Cô nên đến tham gia. Có tờ rơi dán ở sảnh mỗi tòa nhà đấy." Khi Ellis không đáp lại, người phụ nữ nói tiếp. "Họ không có quyền hủy hoại con sông này ngay trước mắt chúng ta. Tự nhiên rất quan trọng đối với sức khỏe. Hẳn là cô cũng biết điều đó khi đi bộ dưới kia."

"Vâng," Ellis đáp.

"Cây cối và dòng sông rất quan trọng với người nuôi chó như tôi."

Người phụ nữ vỗ lên đầu chú chó của mình. "Mimi không hành sự tự do được. Nó cần một chỗ kín đáo để *giải quyết*. Nó lao thẳng đến chỗ mấy cái cây ngay khi

chúng tôi ra ngoài. Đó cũng là một trong những lý do tôi thuê chỗ này. Để dẫn nó đi dạo bên sông."

Ellis thoáng lo rằng cô sẽ bật khóc trước mặt người phụ nữ này mất, nhưng giờ đây cô đã trống rỗng đến độ không thể rơi nước mắt được nữa.

"À đấy," người phụ nữ mỉm cười nói, "nó phải đi *giải quyết* rồi," và để Mimi kéo cô ta đi về phía con sông.

Ellis nhanh chóng quay lại. Cô không muốn lần cuối mình nhìn thấy cây cối và dòng sông nơi đây sẽ gắn liền với hình ảnh người phụ nữ này và thói quen tiểu tiện của con chó cô ta nuôi. Nhưng cô cho là điều đó đã xảy ra mất rồi.

Cô trở lại xe và mở một lọ thuốc.

9.

Viên thuốc có tác dụng khi Ellis lái xe đi qua thị trấn quê nhà trước đây của cô. Cô phải uống gì đó thì mới đủ khả năng điều khiển được chiếc xe, chỉ vừa dủ để làm lu mờ đi nhận thức của cô về cái vực thẳm mà cô cảm nhận được bên trong mình. Cô tin rằng mình sẽ lái xe an toàn khi dùng thuốc hơn là không.

Cô gần như không thấy gì xung quanh mình, bởi lẽ cô chẳng buồn quan sát nữa. Cô hướng đến một cửa hàng điện thoại mà cô thấy trên đường vào. Cô sẽ giữ một chiếc điện thoại được sạc pin đầy đủ ở trong xe để phòng khi cần gọi cứu hộ hay gặp phải tình huống nào khác.

Và có thể là...

Có thể là để liên lạc với anh chàng kiểm lâm kia. Ý nghĩ này đã xuất hiện trong tâm trí cô khi cô rời khỏi khu căn hộ River Oaks. Khi ấy sự trống rỗng đã gần như xóa bỏ cô. Cô hầu như không còn cảm nhận được các bộ phận trên cơ thể mình để có thể điều khiển chiếc xe nữa. Và vì lý do nào đó, cô nghĩ đến anh chàng kiểm lâm và tưởng tượng cảnh anh ta chạm vào mình. Tất nhiên không phải chạm vào theo kiểu gợi tình. Anh ta không nhìn cô như thế. Mà anh ta nhìn cô một cách... dịu dàng. Đó là từ mà Ellis sẽ sử dụng để miêu tả sự ấm áp cô thấy được trong ánh mắt

của anh ta. Và nếu anh ta có thể chạm vào cô như thế - một bàn tay mềm mại trên tay cô, hay thậm chí là một sự đụng chạm thân thể tình cờ - thì cô hy vọng rằng cô có thể lần nữa cảm nhận được cơ thể mình.

Cô biết những cảm giác này có lẽ chỉ mang tính chủ quan từ một phía. Gần đây cô không còn tin vào mắt nhìn đàn ông của mình nữa. Có lẽ chỉ là vì cô không nhìn thấy sự bất mãn trong mắt người kiểm lâm đó. Kể từ vụ bắt cóc, cô đã quen với việc bị người khác ném cho những ánh nhìn chỉ trích và soi mói rồi.

Cô mua một chiếc điện thoại và rời khỏi thị trấn nhanh nhất có thể. Cái ý tưởng gọi cho Keith Gephardt vẫn bám riết lấy cô. Cô cảm thấy kinh ngạc khi muốn mời một người lạ đi uống một ly với mình, nhưng cô không nghĩ ra lý do tại sao mình lại không nên làm vậy. Cuộc hôn nhân của cô đã kết thúc trước cả hai tuần định mệnh đó rồi, trước cả khi cô kịp nhận ra. Gọi điện mời một người đàn ông đi uống nước thì có gì kì quặc chứ. Cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ăn mừng khi mà cô đã không gần gũi với ai hơn một năm nay rồi. Chỉ là một ly mà thôi. Chắc chắn là cô cần điều đó.

Cô muốn chờ mặt trời buông xuống, nhưng chuyện đó lại xảy ra sớm ở khu vực phía bắc vào mùa đông. Cô đổ xăng và ngồi tại trạm uống nước, mắt nhìn xuống tấm danh thiếp của người kiểm lâm.

Cô lấy chiếc điện thoại mới khỏi hộp. Ellis Rosa Abbey đã có một số điện thoại mới. Một địa chỉ thanh toán mới. Cô thậm chí còn bỏ đi cái tên Bauhammer. Dù sao nó cũng chưa từng hợp với cô.

Cô mở chiếc điện thoại. Không có số liên lạc nào cả. Không có lịch sử cuộc gọi. Không có ảnh. Quá khứ của cô đã được chôn vùi nơi lòng sông rồi.

Cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Cô có thể gọi cho anh chàng kiểm lâm với ánh mắt dịu dàng, và cô sẽ không cảm thấy tội lỗi về điều đó.

Cô nhập số của anh ta vào điện thoại. Ngay khi cô nghĩ Keith sẽ không trả lời thì anh ta nhấc máy, "A lô?"

Lẽ ra cô nên lên kế hoạch sẽ nói gì trước mới phải.

"A lô?" Anh ta nhắc lại.

"Vậy quanh đây có chỗ nào ổn để đi uống một ly không?" Cô hỏi.

Sau vài giây, anh ta hỏi lại, "Tôi có biết cô không nhỉ?"

"Người cắm trại kỳ quặc đây."

Lại một khoảng ngừng khác. "Tôi chưa bao giờ nói cô kỳ quặc mà."

"Nhưng có lẽ anh nghĩ thế."

"Vậy người cắm trại kỳ quặc này có tên không nhỉ?"

"Ellis."

"Đó là họ sao?"

"Là tên."

"Không có họ sao?"

"Sẽ không, cho đến khi tôi biết anh cảm thấy thế nào về việc uống một ly với một người cắm trại kỳ quặc."

"Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ làm thế cả. Nhưng tôi sẵn lòng đón nhận những trải nghiệm mới."

"Họ của tôi là Abbey."

"Tôi nghĩ là cô y tá đã viết ngược tên cô khi điền thông tin vào giấy chứng sinh đấy."

"Tôi từng nghe qua trò đùa này rồi," cô đáp.

"Chết tiệt thật, tôi cứ nghĩ nó rất hay cơ."

"Lần tới anh sẽ làm tốt hơn thôi."

"Vậy tôi cho là chuyến thăm mộ thứ hai đã không diễn ra suôn sẻ nhỉ?" Anh ta nói.

"Có thể nói là không thể tệ hơn được."

"Tôi đang cố mường tượng ra điều đó đây. Là đám xác sống rượt cô chạy té khói khỏi nghĩa trang sao?"

"Đó là một câu ví von khá hay cho chuyện đã xảy ra đấy."

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Anh ta hỏi.

"Tôi không thể nói về chuyện đó cho đến khi tôi được uống ít nhất một ly rượu mạnh không pha."

"Cô ở đâu?"

"Đâu đó giữa nơi tôi nhìn thấy anh lần cuối và ngôi mộ thứ hai."

"Thông tin rất hữu ích đấy, Ellis."

Cô thích nghe anh ta gọi tên mình. "Tôi gặp anh ở đâu cũng được."

"Được rồi. Thế quán Con Ngựa Hồng thì sao?"

"Con Ngựa Hồng?"

"Chuẩn rồi."

"Làm ơn nói với tôi anh không phải một tên lập dị thích chơi đồ chơi *My Little Pony* nhé."

"Điều đó thì có gì lập dị chứ?"

"Có lẽ tôi nên cân nhắc lại dự định tối nay của mình."

Một tiếng cười nhẹ. "Quán Con Ngựa Hồng là một quán rượu. Tôi thề đấy. Nó không nằm trong thị trấn - đại khái là nằm giữa cánh đồng ngô. Có thể hơi khó tìm một chút, nhưng tôi có thể nhắn địa chỉ cho cô."

"Được rồi. Vậy mấy giờ đây?"

"Tôi sẽ gặp cô ở đó lúc bảy giờ. Như thế có quá sớm không?"

"Sẽ không nếu ở đó người ta có đồ ăn."

"Họ sẽ có những món na ná thức ăn."

"Thế là được rồi."

"Được, vậy gặp cô sớm nhé," anh ta nói.

Vài phút sau, Keith nhắn cho cô đường đến quán rượu. Nơi đó ở xa hơn cô tưởng. Tận một giờ lái xe. Nhưng nếu cô rời đi ngay thì sẽ đến quá sớm. Cô đến nhà vệ sinh của trạm xăng để thay đồ. Cô thay quần leo núi bằng quần bò và mặc một

chiếc áo phông mới. Cô mặc thêm chiếc áo sơ mi vải flannel ra ngoài. Cô không muốn quần áo bẩn chất thành một đống quá nhanh. Đôi giày leo núi của cô đã khô, nhưng cô vẫn đi một đôi tất mới.

Cô đánh răng và nhìn mình trong gương. Đôi mắt cô rực sáng với sự phấn khích kèm theo lo lắng. Có lẽ cũng là do ảnh hưởng của thuốc nữa. Cô nghĩ mình trông ổn hơn mọi khi, ít nhất là so với gần đây. Cô mừng là sáng hôm nay mình đã gội dầu. Giờ tóc cô đã khô hẳn, những lọn xoăn sóng nhẹ nhàng buông lơi. Cô không gói theo đồ trang điểm khi rời New York, nên anh chàng kiểm lâm sẽ phải học cách hài lòng với những gì mình nhìn thấy thôi.

Trở về chiếc xe, Ellis tra cứu những điểm cắm trại gần quán Con Ngựa Hồng. Cô cần phải biết được mình sẽ ngủ ở đâu, chuyến đi sẽ kéo dài bao lâu, và cô có thể uống bao nhiêu. Nơi cắm trại mà cô đã gặp anh chàng kiểm lâm nằm cách quán rượu bốn mươi phút lái xe. Cô không muốn quay trở lại đó. Có một nơi khác nhỏ hơn gần một hồ câu cá chỉ cách quán hơn mười cây số. Tuyến đường một chiều tới đó hẳn sẽ vắng vào một đêm đông giữa tuần. Thật lý tưởng.

Cô chậm rãi lái xe. Những bông tuyết mỏng manh đang rơi. Hầu hết tuyến đường là đường nông thôn. Những ngôi nhà vùng quê lấp lánh ánh đèn Giáng Sinh tỏa sáng trong khung cảnh ban đêm như những viên ngọc. Mỗi ngôi nhà trong số đó đều là một gánh nặng đè lên trái tim cô. Cô nghĩ đến River và Jasper. Chúng đã tổ chức sinh nhật năm tuổi mà không có cô. Còn Viola giờ đã được chín tháng. Người phụ nữ đã bắt đi con bé có tổ chức Giáng Sinh không? Cô ta sẽ tặng con bé cái gì đây?

Đáng lẽ ra Ellis không nên để suy nghĩ của mình đi theo chiều hướng đó. Mọi phỏng đoán về kẻ bắt cóc Viola sẽ luôn kéo theo những hình ảnh về sự ngược đãi. Ellis cảm thấy phát ốm, suýt nữa phải tấp xe vào lề. Cô buộc mình nghĩ đến những hình ảnh tích cực, tưởng tượng rằng Viola đang bò, đang khúc khích cười, gõ lên những phím đàn piano cho em bé giống cây đàn mà cặp sinh đôi được nhận vào mùa Giáng Sinh thứ hai.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Ellis. Niềm mong nhớ đứa con thơ đến quặn lòng trào dâng một cách dữ dội đến mức khiến cô bất ngờ. Cô bật đài thật to để nhấn chìm dòng suy nghĩ của mình.

Tới khi đến được quán rượu, cũng được trang hoàng trong ánh đèn Giáng Sinh, cô cảm thấy trống rỗng gần như không khác gì lúc mới rời khỏi dòng sông. Chưa gì cô đã thấy mình cần thêm một liều thuốc nữa rồi.

Cô nhìn tấm biển hiệu cũ sáng ánh đèn neon với hai con ngựa màu hồng nhạt đứng bằng chân sau, với dòng chữ CON NGỰA HỒNG màu đỏ sậm ở giữa. Tại sao cô lại ở đây nhỉ? Cô nghĩ gì mà đi gặp một người đàn ông trong tình trạng này? Anh ta sẽ hỏi những câu cô không thể trả lời. Anh ta sẽ muốn ngủ với cô, và cô chưa sẵn sàng. Cô nên rời đi thì hơn.

Một quán rượu tối đèn. Môt ly rượu trong tay. Những món ăn thực sự đầu tiên trong cả ngày hôm nay. Một người đàn ông tốt bụng đã trao cô cốc cà phê và sự bầu bạn khi cô cần.

Cô nhận ra mình muốn ở bên người đàn ông này hơn là muốn uống rượu. Và điều đó khiến cô bất ngờ.

Cô vuốt lại tóc khi nhìn vào gương chiếu hậu. Ngay cả khi đang ở trong xe, cô cũng nghe được tiếng nhạc đồng quê. Bãi đậu xe đã kín chỗ, một đám đông đáng kể đối với một ngày trong tuần.

Khi bước vào quán rượu, mùi rượu nồng tỏa ra làm ướt đầu lưỡi cô. Cô nhìn quanh căn phòng tối, những chiếc bàn bi-a ở bên trái, một quầy bar dài phía trước mặt, và một ban nhạc gồm hai người đàn ông cùng một người phụ nữ đang chơi trên một sân khấu nhỏ bên tay phải. Ellis đưa mắt nhìn những chiếc bàn gỗ rải rác khắp căn phòng.

Keith Gephardt ngồi đối diện cửa ra vào, đang hướng ánh nhìn về phía cô. Anh mỉm cười khi cô tìm được anh. Cô mừng vì anh đã chọn một chỗ cách xa tiếng nhạc. Điều này có nghĩa là anh muốn nói chuyện.

Cô bước tới, cởi chiếc áo khoác ngoài ra.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Anh ta hỏi.

“Vẫn ổn.”

Anh ta ăn mặc giống cô, với quần bò, bốt và một chiếc áo sơ mi flannel màu xanh dương nhạt khoác ngoài một chiếc áo phông trắng. Mái tóc ngắn màu nâu của anh ta gọn gàng hơn ban sáng, nhưng đôi mắt đen trông vẫn vậy, ấm áp và mời gọi.

Cô treo áo khoác lên chiếc ghế cạnh anh ta tại chiếc bàn vuông. Khi ngồi xuống, cô để ý thấy một món đồ chơi My Little Pony bằng nhựa màu xanh dương nắm cạnh chai bia của anh ta.

"Không thể nào!" Cô nói.

Anh ta nhìn cô và con ngựa con. "Sao chứ? Tôi không đi đâu mà không mang nó theo cả."

"Anh đã hứa anh không phải một gã lập dị cơ mà."

"Tôi đâu có."

Cô cầm nó lên. Nó đã cũ, bẩn và đầy vết xước.

Anh ta nhìn cô, mỉm cười và nhấp một ngụm bia.

"Đã nhiều năm rồi tôi chưa thấy con này," cô nói. "Anh kiếm được nó ở đâu vậy?"

"Chúng tôi mua nó cho con gái của bạn gái tôi tại một phiên chợ bán hàng giảm giá." Rồi anh ta nói thêm, "Bạn gái cũ."

"Hai người chia tay bao giờ?"

"Ba tháng trước."

Chà, anh ta đúng là ruột để ngoài da, chẳng thèm che giấu gì cả.

Cô đặt con ngựa nhỏ lên bàn. "Tôi hỏi anh một chuyện hơi riêng tư được chứ?"

Anh ta nhướng mày.

"Anh có chào tạm biệt con gái cô ấy khi hai người chia tay không?"

"Tất nhiên là có. Tôi đã ở bên mẹ con bé gần hai năm đấy."

"Anh vẫn gặp cô bé chứ?"

"Tôi muốn vậy, nhưng mẹ con cô ấy đã chuyển đi. Giờ họ sống ở Missouri rồi."

"Anh nên gọi cho con bé. Để con bé biết anh nhớ nó."

"Tôi không nghĩ mẹ con bé và bạn trai mới của cô ấy sẽ thích chuyện đó đâu." Anh ta uống một ngụm bia lớn. "Cô đúng là nghiêm túc đi sâu vào chủ đề ngay từ đầu nhỉ?"

Cô chỉ vào con ngựa con. "Là anh bắt đầu trước."

"Chỉ là đùa mà thôi."

"Vậy sao?"

Anh ta nghiêng người về phía cô. "Ellis Abbey, tôi nghĩ cô cần một ly rượu. Những ngôi mộ đó khiến cô nghiêm túc quá mức rồi."

"Tôi nghĩ anh nói đúng."

Anh ta giơ tay với một cô bồi bàn đi ngang qua. "Làm ơn mang cho người bạn đây của tôi bất cứ thứ gì cô ấy muốn."

Người phụ nữ mỉm cười và nháy mắt với anh ta, hiển nhiên là biết anh ta. "Cô muốn dùng gì?" Cô hỏi Ellis.

"Một ly Old Fashioned đi. Và cho tôi xem thực đơn được chứ?"

"Chắc chắn rồi."

Keith uống bia, rõ ràng không hề dao động trước cuộc trò chuyện lệch pha giữa họ. "Cô nói là cô sẽ không kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra tại khu mộ cho đến khi cô đã có một ly rượu trong tay, nên tôi đoán là mình phải chờ đợi rồi."

"Anh lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn thế này à?"

Anh ta khoanh tay trước ngực và tựa người vào ghế. "Thực ra thì kiên nhẫn là đức tính tốt của tôi đấy." Anh ta giả vờ nhìn chăm chú quanh quán rượu trong khi chờ đợi.

"Nếu anh muốn biết thì..."

Anh ta nghiêng người về phía cô, hai cùi chỏ đặt trên bàn.

"Đã không còn nữa rồi."

"Ngôi mộ sao?"

"Không có ngôi mộ nào cả. Là một khu rừng và con sông đằng sau nơi tôi lớn lên. Tôi rải tro của mẹ mình ở đó năm tôi mười ba tuổi. Toàn bộ nơi đó giờ là một tổ hợp những tòa chung cư." Nói ra thành lời với một người khác khiến sự nặng trĩu trong lòng cô giảm bớt.

Anh ta nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay cô, giống như cô tưởng tượng rằng anh ta sẽ làm vậy. "Tôi rất tiếc. Tôi đoán là lẽ ra tôi nên để cô uống trước."

"Tôi đã có vài giờ để chấp nhận rằng mọi thứ đã không còn, dù cảm giác vẫn rất kỳ lạ."

"Lần cuối cô ở đó là khi nào?"

"Ngày mà tôi rải tro. Hôm đó tôi đến sống với ông mình ở Youngstown. Ngôi mộ tôi đến thăm đầu tiên là mộ ông."

Tay anh ta vẫn đặt trên tay cô, và anh ta giữ chặt lấy nó thêm vài giây nữa trước khi buông ra. "Giờ cô sẽ trở về New York sao?"

"Tôi sẽ đi về phía tây."

"Đi đâu?"

"Bất cứ đâu cơn gió dẫn tôi đi."

"Thật sao? Cô sẽ đi cắm trại à?"

Cô gật đầu.

"Cô không có công việc phải trở lại sao?"

"Không."

"Gia đình thì sao?"

"Không."

"Cô sẽ lang thang bao lâu nữa?"

"Tôi không biết."

Anh ta lùi lại và nhìn cô chăm chú.

"Kỳ lạ sao?" Cô nói.

"Dũng cảm, rất thú vị... và đúng, tôi nghĩ một người phụ nữ làm thế một mình đúng là kỳ lạ thật."

"Thế còn một người đàn ông làm thế một mình thì sao?"

"Vẫn thú vị thôi," anh ta nói.

"Nhưng không dũng cảm hay kỳ lạ?"

"Chỉ là ít hơn thôi."

Cô gật đầu.

"Không định thuyết giáo về tiêu chuẩn kép sao?"

"Không, anh nói đúng. Tôi cũng đồng ý là một người phụ nữ đi đến những nơi vắng vẻ một mình thì nguy hiểm hơn là một người đàn ông. Phụ nữ gặp bất lợi hơn về thể lực trong quá trình tiến hóa. Trong hầu hết trường hợp thì một người đàn ông có thể áp đảo một người phụ nữ về mặt thể chất. Và cấu tạo cơ quan sinh dục của con người khiến bất lợi đó còn tệ hơn nữa."

"Đây là chủ đề cô thường nói đến khi lần đầu gặp người ta sao?"

"Tôi xin lỗi. Là kiến thức của một nhà sinh vật học trong tôi thôi. Tôi không kìm được."

"Cô là nhà sinh vật học sao?"

"Đáng lẽ ra là vậy."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Đời ấy mà."

Cô không định trả lời sáo rỗng như thế, nhưng nó vẫn có tác dụng. Anh ta không cố đào bới sâu hơn.

Đồ uống và thực đơn của cô đã đến, và anh ta nâng cốc bia lên để cạn li. "Nâng ly vì người cắm trại kỳ lạ tuyệt vời nhất tôi từng gặp."

Cô cụng ly với anh ta. "Nâng ly vì gã lập dị chơi với My Little Pony tuyệt nhất mà tôi từng gặp."

Anh ta cầm món đồ chơi lên và nói vào tai nó, "Đừng ghen nhé cưng. Cưng vẫn là số một."

Cô thích khiếu hài hước của anh ta. Anh ta khiến cô nhớ đến một vài sinh viên ngành sinh vật học mà cô và Dani đã chơi cùng hồi còn ở Cornell.

Ly Old Fashioned không phải loại ngon nhất cô từng uống, nhưng vẫn có đủ nguyên liệu cần thiết: một lượng lớn rượu bourbon. Cô đang uống quá nhanh. Cô phải bỏ bụng thứ gì đó.

Cô gọi một đĩa salad và bánh kẹp pho mát nướng. Anh ta gọi thêm ly bia thứ hai, và cô lại gọi thêm một ly Old Fashioned.

"Tôi đoán là cô cần uống nhỉ," anh ta nói.

Cần hơn anh ta tưởng nhiều. Cô đang cảm thấy rất tuyệt, những viên thuốc và rượu mạnh kết hợp hài hòa với nhau. Và anh chàng kiểm lâm này còn tuyệt hơn kỳ vọng của cô. Cô mừng vì bản thân không phải uống rượu một mình trong lều ở khu cắm trại.

"Thường tôi sẽ không hỏi điều này sớm như vậy," anh ta nói, "nhưng vì chúng ta đã bàn đến cơ quan sinh dục rồi, tôi cho là chúng ta đã biết nhau đủ để cùng nhảy một điệu chậm rãi đấy."

"Chính xác thì chúng ta đâu có bàn về chuyện đó," cô đáp.

Anh ta đứng lên và đưa tay về phía cô. "Chúng ta có thể nói thêm về chuyện đó trong lúc nhảy. Thôi nào - tôi thích bài này lắm."

Ellis không quá muốn nhảy, nhưng cô vẫn nắm tay anh ta và đi theo. Dù sao thì cô mời anh ta gặp mình cũng là vì cô muốn anh ta chạm vào mình mà.

Anh ta ôm lấy cô nhưng không áp sát vào. Cô thích bài hát này, dù nó là gì đi nữa. Ly rượu bourbon đang làm đầu cô chếnh choáng. Cô để bản thân được thả lỏng trong sự mơ hồ và tiếng nhạc, trong bước nhảy, và cả anh ta nữa. Anh ta rất thơm, rất khác với Jonah. Cô bắt đầu tưởng tượng sẽ thế nào nếu cô làm tình với anh ta.

Như thể đoán được ý nghĩ của cô, anh ta kéo cô lại gần hơn. Khi bài hát kết thúc, cô nghĩ có lẽ họ sẽ hôn nhau. Nhưng như thế là quá sớm. Anh ta đặt tay lên má cô và mỉm cười với cô.

Ellis trở về bàn, say trong sự gần gũi vẫn còn xa lạ như thể đang say một ly whiskey vậy. Cô uống li cocktail mới của mình và ăn tối. Lần đầu tiên trong suốt nhiều tháng, ăn uống không còn là việc cô ép bản thân mình phải làm nữa. Cô gần như cảm thấy đói bụng.

"Cô học về sinh vật học ở đâu thế?" Anh ta hỏi.

"Cornell."

"Sao cô lại quyết định tới đó?"

"Trường đó là tốt nhất trong số những trường cấp học bổng toàn phần."

"Ô, cô hẳn là thông minh lắm."

"Học bỗng đó hỗ trợ sinh viên khó khăn hơn là sinh viên học tốt. Nhà tôi nghèo, tôi mất mẹ từ bé, và chuyển đến sống với ông ngoại với đồng lương ít ỏi."

"Thế cô không thông minh tí nào à?" Anh ta mỉm cười hỏi.

"Tôi đang uống rượu cùng một người hoàn toàn xa lạ mang theo một con ngựa đồ chơi bằng nhựa. Tôi có thể thông minh đến mức nào đây?"

"Tôi đâu phải người hoàn toàn xa lạ. Chúng ra đã gặp nhau, cô cũng thấy tôi mặc đồng phục ở chỗ tôi làm việc. Cô thông minh hơn nhiều so với những gì cô đang thể hiện ra đấy."

"Thế còn con ngựa thì sao?"

Anh ta đưa tay lên môi. "Chúng ta không nên nói về ngựa con khi nó đang ở đây."

"Vậy thì hãy nói về anh đi. Một người sẽ trở thành kiểm lâm bằng cách nào vậy? Thông qua một chương trình cụ thể sao?"

"Tôi được có bằng khoa học môi trường, nhưng có những cách khác để trở thành kiểm lâm."

"Ngay từ đầu anh đã biết đó là nghề nghiệp anh muốn làm sao?"

Anh ta gật đầu: "Khi còn bé, tôi muốn làm cảnh sát - bởi vì ông tôi là cảnh sát trưởng. Nhưng tôi lại cảm thấy hạnh phúc nhất khi được chạy nhảy trong khu

rừng và nô đùa bên những con lạch nhỏ trong vườn táo của bố mẹ tôi. Đại khái là tôi kết hợp cả hai ước mơ đó lại và trở thành một kiểm lâm."

"Anh lớn lên ở vườn táo sao? Có vẻ là một cuộc sống điền viên nhỉ."

"Tôi đoán vậy."

"Nơi đó ở đâu thế?"

Anh ta uống hết cốc bia. "Một thị trấn nhỏ ở Pennsylvania. Chắc là cô chưa nghe về nó bao giờ đâu."

"Pennsylvania? Anh có hâm mộ đội Steelers không?"

"Tất nhiên rồi. Cô cũng thế à?"

"Tôi phải thế thì mới sống cùng ông mình được. Bố ông ấy sống ở Pittsburgh mà cũng hâm mộ cuồng nhiệt đội đó đấy."

"Giờ thì tôi hiểu rồi. Trí thông minh của cô là được thừa hưởng từ gia đình bên ngoại."

Ellis mỉm cười trước câu bông đùa nhưng không nói thêm gì về gia đình bên ngoại của mình. Cô không chắc về chuyện được thừa hưởng trí thông minh, nhưng chắc chắn là cô đã thừa hưởng khuynh hướng dễ sa đà vào nghiện ngập từ họ.

Cô ăn hết thức ăn đã gọi. Cô muốn gọi thêm một ly, nhưng rồi tự hỏi anh ta sẽ nghĩ gì. Và còn chuyện lái xe khi dùng chất kích thích nữa. Anh ta về cơ bản cũng là người thi hành pháp luật nhỉ?

Cô tạm thời gạt sự lưỡng lự sang một bên khi anh ta hỏi, "Cô muốn nhảy nữa chứ?"

Cô đồng ý bởi ban nhạc đang chơi một bản nhạc chậm khác.

Lần này họ gần gũi nhau hơn khi nhảy. Khi bài hát đi đến hồi kết, anh ta ngập ngừng vùi đầu vào cổ cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy điều gì tuyệt như thế. Cô rướn cổ lên để anh ta vùi vào sâu hơn nữa. Khi bài hát kết thúc, anh ta cúi xuống và hôn cô. Nụ hôn mãnh liệt hơn cô nghĩ. Căn phòng, mọi người, âm nhạc và mọi thứ như tan biến. Tất cả nhường chỗ lại cho mình anh ta.

Khi cả hai tách ra, anh ta nhìn vào mắt cô. Đồng tử anh ta màu đen, hai con ngươi giống như hai vầng trăng nhuốm sắc đen của nguyệt thực.

"Anh muốn ghé qua chỗ em uống chút rượu cognac không." Cô hỏi.

Anh ta mỉm cười. "Chỗ của em à? Ở đâu?"

"Em không nhớ được tên. Hình như sát một cái hồ. Nó ở gần đây thôi. Anh có thể uống cognac trong khi em dựng lều."

"Anh biết chỗ cắm trại em nói tới. Nhưng em không muốn đến chỗ anh sao?"

"Không."

"Bên ngoài tuyết đang rơi nặng hạt đó."

"Em biết."

Anh ta vẫn nhìn chăm chú vào mắt cô. "Tại sao anh lại có cảm giác như thể một nữ phù thủy xinh đẹp đang dụ dỗ anh sa chân vào khu rừng tăm tối vậy nhỉ?"

"Tuyệt, bùa chú phát huy tác dụng rồi." Cô nắm tay anh ta kéo về bàn. "Nếu không sợ thì anh cứ đi theo đi."

Và anh ta đi theo. Hai người thanh toán, mặc áo khoác, và bước ra ngoài trời tuyết.

"Em có chắc là em không muốn đến chỗ anh không?" Anh ta hỏi. "Ở đó có hệ thống sưởi. Có điện, đồ nội thất thoải mái, nhà vệ sinh xả nước..."

"Có rượu cognac Pháp không?"

"Anh nghĩ là anh hết sạch rồi."

"Anh đã bao giờ uống rượu cognac Pháp trong rừng tuyết vào ban đêm chưa?"

"Để anh suy nghĩ..."

"Em cũng chưa thử bao giờ đâu. Đi nào."

"Theo anh," anh ta nói. "Anh biết chỗ cắm trại tuyệt nhất ở đó?"

Cô mừng vì không cần phải bận tâm đến chuyện tìm đường. Cô đi theo anh ta trên con đường đầy tuyết, cần gạt trên ô tô gạt đi những bông tuyết đang rơi. Tại lối vào khu cắm trại, Keith ra khỏi xe và trả tiền cho một chỗ. Anh ta lái xe xuống một con đường ngoằn ngoèo và dừng lại tại một chỗ cắm trại trong rừng có lẽ là có

tầm nhìn hướng về phía hồ thật, nhưng cô không thể nhìn xa hơn những cái cây dưới màn tuyết dày này.

Cô bắt đầu dựng lều theo bản năng. Cô bật hai chiếc đèn lồng bằng điện, tìm thấy tấm lót lều mặc cho lớp tuyết dày, và trải lớp phủ cách nhiệt xuống. Cô lấy chiếc lều ra khỏi cái túi nằm trên cùng. Keith cố gắng giúp, nhưng Ellis có thể làm nhanh hơn khi không cần giải thích gì. Cô nhanh chóng dựng lều lên rồi trang bị chăn, gối, túi ngủ và những vật dụng thiết yếu khác.

Cô lấy ra hai chiếc cốc từ hộp chứa dụng cụ nấu ăn và tìm thấy chai cognac bị vùi dưới một hộp thức ăn dự trữ. Cô đã để dành chai cognac Pháp đắt tiền cho một dịp đặc biệt. Cô tìm thấy tủ rượu bí mật của Jonah khi đang gói ghém vài thứ cô cần từ nhà anh ta. Anh ta đã giấu chúng tránh xa tầm tay cô ở trong tủ phòng ngủ, và cô không cảm thấy áy náy gì khi lấy đi vài chai.

Cô tắt một chiếc đèn và để chiếc còn lại trong lều để ánh sáng dịu đi. Cô đưa cho Keith cốc rượu cognac. "Lần này ta nên uống mừng vì điều gì đây?" Cô hỏi.

"Vì những nữ phù thủy xinh đẹp dụ dỗ đàn ông vào rừng tuyết giữa đêm nhé?"

Cô nâng cốc. "Vì những nữ phù thủy xinh đẹp và con mồi cũng xinh đẹp không kém của nàng."

Anh cụng chiếc cốc kim loại với cô.

Trong khung cảnh đó, rượu brandy mạnh và lạnh có vị như độc dược từ tay phù thủy, một hỗn hợp kỳ diệu của màn đêm đen màu nhựa đường, tuyết rơi trắng màu đường cát, và một chúc gia vị của những vì sao ẩn mình phía sau cơn bão.

"Ngon không?" Cô hỏi.

"Rất ngon." Anh hôn cô, và cô lần nữa nếm được vị ngọt trên môi anh.

Họ uống, rồi hôn, rồi uống, rồi lại hôn cho đến khi cốc của cả hai cạn sạch.

"Nữa nhé?" Cô hỏi.

"Có lẽ là không nên. Lái xe trong tình trạng này đã đủ nguy hiểm rồi."

"Anh sẽ đi sao?"

Thay vì trả lời, anh vuốt thẳng mái tóc cô. Lúc này những lọn tóc xoăn đã ướt đẫm vì tuyết. "Anh yêu mái tóc của em. Nó cũng hoang dã như em vậy."

"Em đang nuôi dài đấy."

"Thế thì sẽ đẹp lắm. Em ướt sũng rồi. Em không thấy lạnh sao?"

"Chưa đâu. Còn anh thì sao?"

"Không lạnh."

"Keith..."

"Sao?"

"Anh phải biết rằng - nếu chúng ta vào lều, ngày mai em vẫn sẽ rời đi."

"Anh cho là chuyện vốn sẽ như thế mà," anh ta đáp, giọng nói thoáng chút bâng khuâng.

Bầu trời tuyết, vẫn lặng lẽ bao phủ bầu không khí tịch mịch lên khắp khu rừng, lúc này dường như cũng là những lời mà cả hai đều không thể nói ra.

"Anh sẽ đi sao?" Cô hỏi.

"Có lẽ anh nên đi."

"Em hiểu."

Anh ôm ghì cô vào ngực. "Làm sao em lại thành ra thế này?"

"Thế nào cơ?"

"Giống như ở đây mà không hề ở đây. Giống như tuyết anh không thể chạm vào mà không khiến nó tan chảy trong tay mình."

"Lúc rượu vào anh cũng khá là văn thơ đấy nhỉ?"

Anh nhẹ đẩy cô ra và nhìn vào mắt cô. "Chuyện gì đã thôi thúc em làm điều này?"

"Điều gì cơ?"

"Đi vào rừng một mình giữa mùa đông."

"Tại sao anh lại nghĩ chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra?"

"Sáng nay điều đó đã đập vào mắt anh. Sâu thẳm trong lòng em là một nỗi buồn chất chứa."

"Không phải ai cũng vậy sao?"

"Anh không biết. Có lẽ."

Tuyết vẫn rơi quanh họ.

Cô hôn lên má anh, da anh đã lạnh đi và ẩm ướt, có chút châm chích vì những sợi râu mới mọc. "Em rất thích ở bên anh đêm nay. Điều này có ý nghĩa với em nhiều hơn anh biết đấy."

"Anh mừng là em đã gọi anh."

Cô trao anh một nụ hôn phớt lên môi. "Em vào lều đây. Em bắt đầu thấy lạnh rồi."

Cô rời khỏi anh.

"Tạm biệt nhé, Ellis."

Khi cô mở khóa lều và cởi bốt ra, cô thấy anh biến mất trong màn đêm đen phủ đầy tuyết trắng. Cô kéo khóa lều trước khi anh hoàn toàn biến mất. Cô cởi quần áo ra và mặc đồ lót giữ ấm, một chiếc quần ngủ, một chiếc áo len chui đầu bằng lông cứu, và xỏ một đôi tất len. Có sẽ để tóc mình khô một chút trước khi đội mũ lên. Cô chui vào chiếc túi ngủ giữ nhiệt và tắt đèn.

Cô muốn ngủ. Ngay lập tức. Cô không muốn nằm đó, cõi lòng khao khát Keith, hay nghĩ về khu căn hộ River Oaks, hay nhìn thấy điện thoại của cô với hình của lũ trẻ giờ đang nằm dưới đáy sông.

Nhưng giờ đây điều đó đã không còn nữa, thường thì cô phải uống gì đó mới ngủ được. Cô mò mẫm trong bóng tối để tìm lọ thuốc và nước.

"Ellis?"

Keith đang đứng gần lều. Giống như buổi sáng hôm đó khi anh cất tiếng gọi cô lần đầu tiên.

"Anh chẳng quan tâm đến chuyện sẽ không bao giờ được gặp em nữa," anh nói. "Anh muốn ở bên em. Nếu đó cũng là điều em muốn."

Cô kéo khóa lều xuống. "Đó là điều em muốn," cô nói. "Thậm chí em sẽ để anh mang con ngựa đồ chơi đó vào đây."

10.

Ellis lấy con ngựa đồ chơi ra khỏi túi. Cô đặt nó lên một tảng đá, xung quanh là dãy núi phủ đầy tuyết, Ellis gọi nó là *Gep*. Sau cái đêm tuyết rơi cô ngủ cùng Keith Gephardt trong lều, cô tìm thấy nó được nhét trong túi áo khoác của mình: Keith đã giấu nó ở đó trước khi rời đi.

Ban đầu, tên nó là *Gephardt*, nhưng đã được rút gọn lại, cũng giống như mọi chuyện xảy ra trong đời cô khi hàng tuần, rồi lại hàng tháng trôi qua. "Mày nghĩ sao hả Gep?" Cô hỏi con ngựa. "Chúng ta đang ở đỉnh núi đấy. Khung cảnh đẹp lắm phải không?"

Con ngựa im lặng nhìn về phía những ngọn núi. Ellis lấy ra chai nước và giơ lên làm bộ uống mừng. "Uống vì mười ngày tỉnh táo," cô nói trước khi nhấp một ngụm. "Mày nghĩ sao? Lần này tao có thể làm được không?"

Nụ cười của con ngựa trông có vẻ mai mỉa hơn là ủng hộ.

Cô đã không thành công vào lần đầu cố gắng tỉnh táo, vào thời điểm cô vẫn đang cắm trại trên những ngọn núi tại New Mexico. Lần đó cô gần như đã tỉnh táo được trong hai tuần. Cô phát hiện ra rằng mình khó có thể leo núi một cách tử tế khi đang say hoặc đờ đẫn do dùng thuốc. Điều này có nghĩa là cô có hai lựa chọn: ở trong lều và ngóng trông về phía những ngọn núi trong khi đang phê pha, hoặc là giữ cho mình tỉnh táo và leo núi. Nhưng kể cả cho dù đã chọn leo núi, cô vẫn sẽ mệt mỏi và lại uống thật nhiều trong lều vào ban đêm.

Nhưng lần này cô tràn đầy quyết tâm. Nếu có thể vượt qua ngày hôm nay mà không cần đến thuốc hay hơi men, có lẽ cô rốt cuộc cũng đủ khỏe để duy trì sự tỉnh táo của bản thân.

Cô nói với con ngựa. "Đoán xem hôm nay là ngày gì nào?"

Gep cười.

"Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày tao bỏ con mình lại trong rừng đấy."

Nụ cười màu xanh của nó vẫn không đổi.

"Thật đấy. Tao để con bé lại một bãi đỗ xe và lái xe đi mất. Tao đã để con mình lại cho một kẻ điên khùng nào đó."

Hai người đàn ông và hai người phụ nữ đang đi lên từ con đường mòn. Họ nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Có lẽ họ đã nghe thấy những lời cô nói. Phải một lúc sau Ellis mới muộn màng nhớ ra mình đang nói chuyện với một con ngựa đồ chơi.

"Tôi từng có một con như thế," người phụ nữ đội mũ tai gấu nói.

"Khung cảnh này lên ảnh sẽ đẹp lắm đấy," người phụ nữ còn lại lên tiếng. "Cô định gửi nó cho con gái mình à?"

"Vâng," Ellis đáp. Cô lấy Gep xuống khỏi tảng đá và nhét nó vào túi.

Khoảng một phần tư con đường ngoằn ngoèo xuống núi, Ellis vỗ lên túi, và khi phát hiện khóa túi đã bị kéo ra, cô hoảng loạn trong vài giây. Gep là vật duy nhất không thể thay thế được. Cô cho tay vào sâu trong túi và cảm nhận được phần bờm mềm mịn. Cô kéo khóa túi.

Ellis đã ngủ với hai người đàn ông khác kể từ sau khi gặp Keith, và cả hai đều không tuyệt vời bằng một nửa anh chàng kiểm lâm. Cô cảm thấy điều này thật khôi hài. Những người cô gặp trên đường và chỗ cắm trại hòa hợp với cô hơn nhiều. Bọn họ muốn làm tình và hạn chế sự đồng điệu về mặt tâm hồn nhiều nhất có thể. Keith thì ngược lại. Anh hầu như chỉ muốn được bầu bạn. Anh còn chẳng nghĩ đến chuyện làm tình khi họ gặp nhau tại quán rượu. Thậm chí trước đó anh mới là người chủ động rời đi.

Một tiếng quạ vang lên trong rừng khi cô đến nơi cắm trại. Cô vẫn ghét âm thanh đó. Nhưng những tiếng ồn khác mới là thứ làm cô phân tâm. Một nhóm sáu người đã dựng lên ba căn lều tại hai chỗ cắm trại bên cạnh chỗ của cô. Bọn họ trẻ tuổi và ồn ào, tiếng cười không ngớt và mùi "cỏ[6]" phảng phất bay vào lều của cô.

Cô đã từng cắm trại ở những chỗ gần như còn tệ hơn thế. Ellis thậm chí đã có thể tham gia cùng họ, một người trẻ trung và tràn đầy nhiệt huyết nếu cuộc đời của

[6] Ở đây hiểu là cần sa. (ND)

cô rẽ sang một hướng khác. Cô ghét tiếng ồn chủ yếu vì cô muốn một đêm thanh tĩnh vào ngày kỉ niệm Viola bị bắt cóc.

Cô nổi lửa và hâm nóng một bữa tối nhỏ. Một anh chàng từ chỗ cắm trại gần đó đi ngang qua và vẫy tay với cô. Cô giơ tay lên đáp lại nhưng tránh giao tiếp bằng ánh mắt nhiều nhất có thể.

Ellis ngồi xuống một khúc gỗ và ăn. Cô nhìn chằm chằm vào đống lửa, để dáng hình của ngọn lửa đang nhảy múa dẫn dắt dòng suy nghĩ. Thường cô sẽ ngồi bên đống lửa và uống whiskey, nhưng cô cố gắng không nghĩ về chuyện đó. Và cô cũng cố không nghĩ đến chuyện giờ Viola đang ở đâu, hay River và Jasper đang làm gì ở phía bên kia đất nước. Chúng sẽ bắt đầu học mẫu giáo vào mùa thu. Cô biết chúng sẽ làm tốt thôi. Nhưng River hẳn sẽ gặp vấn đề nếu giáo viên của thằng bé quá mức độc đoán. Ellis mong là Jonah sẽ đảm bảo chuyện đó không xảy ra. Mary Carol sẽ không cẩn thận suy xét chuyện đó đâu. Hay bây giờ Irene đã giống mẹ chúng hơn rồi nhỉ?

Cô cảm thấy màn đêm dần buông đang tìm đường len lỏi vào trong cô, một nỗi u sầu khủng khiếp mà cô có thể cảm nhận từ trong xương tủy. Tại sao cô lại để mình nghĩ về các con chứ? Cô đặt chiếc bát xuống, không còn tâm trạng gì để ăn nữa.

Trời ạ, cô cần uống một ly. Nhưng cô đã leo núi trong hai ngày trời để chắc chắn rằng cô sẽ không thể dễ dàng trở về xe của mình. Sao cô lại tin rằng cô có thể vượt qua ngày hôm nay mà không cần sự giúp đỡ cơ chứ?

Cô mở khóa kéo túi áo trái và lấy Gep ra.

Nó cười thật tươi với cô.

"Thái độ tích cực thái quá của mày làm tao chỉ muốn ném mày vào đống lửa," cô nói với nó.

Cô tưởng tượng ra cảnh con ngựa đồ chơi tan chảy thành một vũng nhựa màu xanh dương trong ngọn lửa màu cam. Đôi khi cô nghĩ mình nên làm thế, chấm dứt chứng nghiện ngập kỳ quặc này.

Nhưng vẫn còn đó những cơn nghiện tồi tệ hơn. Cô lấy tay vuốt lại cái bờm màu tím đã phai của con ngựa, giống cái cách mà Keith đã vuốt tóc cô trong màn tuyết.

"Xin chào," có ai đó cất giọng.

Ellis nhìn lên. Đó là người đã đi ngang qua chỗ cắm trại của cô trước đó. Cô nhét Gep lại vào túi và kéo khóa lại.

"Muốn làm một điếu không?" Cậu ta hỏi.

"Không, cảm ơn," cô đáp.

Bụng cô chùng xuống khi cậu ta lấy ra một chai rượu từ trong túi.

"Vậy uống một chút nhé?"

Cô nghĩ đến điều mình đã nói với River và Jasper. *Mẹ sẽ ở những nơi đẹp đẽ để bình phục lại.*

Nhưng điều chúng nghĩ thì quan trọng gì, khi mà cô sẽ không bao giờ gặp lại chúng nữa? Cô cần điều này. Chỉ một đêm nữa thôi. Để giúp cô vượt qua ngày kỷ niệm này.

Chàng trai bước đến cạnh đống lửa, giơ một tay không cầm gì về phía cô, tay còn lại giữ lấy chai rượu.

"Tôi là Caleb."

"Ellis," cô đáp, bắt tay cậu ta.

"Ellis sao?"

"Đúng vậy."

"Uống một chút chứ?" Cậu ta hỏi, giơ chai rượu ra.

"Không," cô nói, cảm thấy bất ngờ trước sự vững vàng trong giọng mình.

"Trong này không bỏ thuốc hay gì đâu," cậu ta mở nắp chai và làm một ngụm lớn, sau đó chĩa nó về phía cô.

"Tôi đã nói là không rồi mà."

Cậu ta nghe ra sự tức giận trong giọng cô. "Được rồi," cậu ta nhét cái chai vào túi. "Cô muốn nhập hội với chúng tôi không? Chúng tôi chỉ nói chuyện với làm mấy trò linh tinh thôi."

Chính *mấy trò linh tinh* đó là thứ mà cô không tin mình có thể vượt qua được.

"Cảm ơn, nhưng tôi mệt rồi," cô đáp. "Tôi chuẩn bị đi ngủ đây."

Cậu ta nhìn căn lều nhỏ cô mang theo. "Cô đi một mình thôi à?"

Thỉnh thoảng người ta sẽ hỏi câu đó kể từ khi cô đi cắm trại và leo núi một mình vào những năm còn học đại học. Điều này luôn khiến cô khó chịu. Cô đáp lại bằng một câu trả lời quen thuộc. "Tại sao cậu lại hỏi như thế?"

"À thì, tôi thấy một người phụ nữ xinh đẹp ở bên này, và tôi tự hỏi liệu cô có đi cùng ai không. Tôi cho là có, nhưng rồi lại chẳng thấy ai cả. Thế nên tôi ở đây, tự biến mình thành một tên khốn. Tôi xin lỗi. Tôi đi đây."

Cậu ta bỏ đi.

Cô sợ rằng mình đang dần trở thành bản sao của mẹ. Một con người khốn khổ hủy hoại người khác bằng tâm trạng độc hại của bản thân.

"Tôi không có ý thô lỗ," cô nói.

Cậu ta quay lại.

"Chỉ là tôi đang có một đêm tồi tệ thôi."

"Thế à?" Cậu ta nói. "Vì sao vậy?"

"Hôm nay là ngày kỉ niệm một người đã khuất."

Cô không biết vì sao mình lại dùng từ như thế nữa. Nhưng đó không phải là một lời nói dối. Một năm trước, vào đúng ngày này, con người trước đây của cô đã chết. Và có lẽ cả con của cô cũng thế.

Caleb nhìn vào mắt cô. "Chết tiệt thật. Cô có muốn nói về chuyện đó không?"

"Tôi không thể."

Cậu ta bước tới và ngồi bắt chéo chân bên cạnh khúc gỗ. "Vậy cô có muốn *không* nói về chuyện đó không?"

"Như thế thì tốt hơn. Những không uống gì đâu. Tôi đang cố bỏ rượu."

"Ôi trời. Tôi đúng là tên khốn mà."

"Là do cậu không biết thôi."

Cậu ta nhìn cô chăm chú, sự lo lắng chân chành hiện rõ trong mắt. Cậu ta là một người thu hút. Mái tóc dày lượn sóng, đôi mắt đen, gương mặt như tượng tạc. Và còn trẻ.

"Cô ở đây bao lâu rồi?"

"Hai ngày. Thế còn cậu?"

"Hôm nay là ngày thứ tư của chúng tôi," cậu ta nói. "Cô đang đi nghỉ sao?"

"Không phải."

"Vậy là... cô đang đi phiêu bạt?" Cậu ta hỏi.

"Cứ cho là vậy đi."

"Tôi biết mà. Tôi nhận ra một tâm hồn đồng điệu ngay khi nhìn thấy cô. Cô phiêu bạt thế này bao lâu rồi?"

"Từ tháng Mười Hai."

"Cô đã đi những đâu thế?"

"Nhiều nơi không kể hết," cô nói. "New York đến New Mexico, California rồi tới đây - và rất nhiều bang ở giữa mỗi cuộc hành trình."

"Tuyệt vời. Tôi đã đi phiêu bạt từ năm mười chín tuổi đấy."

"Trong bao lâu?"

"Ba năm. Tôi không thể sống theo kiểu nào khác. Không ai trong số chúng ta được sinh ra để sống như thế cả. Cô biết điều đó mà, phải không? Nông nghiệp biến chúng ta thành tù nhân. Chúng ta chưa bao giờ muốn trồng trọt và sống trong những ngôi nhà. Chúng ta đã là những kẻ du mục hàng triệu năm nay rồi."

Cậu ta xoay người về phía cô. "Cô biết cái cảm giác khi sống trong một ngôi nhà quá lâu chứ? Dù là một căn hộ nhỏ, một ngôi nhà, hay một biệt thự cũng thế thôi. Cô sẽ cảm nhận được. Cô hiểu tôi muốn nói gì không?"

Cô gật đầu. Quả thực cô đã cảm nhận được điều đó rồi.

"Những ký ức trong bộ gen của ta khiến ta thấy, nghe, ngửi, chạm và khao khát được sống theo cách con người đã sống qua hàng trăm thế hệ. Sâu bên trong,

chúng ta là giống loài du mục. Tất cả mọi người đều cảm nhận được điều đó, nhưng hầu hết bọn họ đều không biết điều gì đã khiến họ luôn mong mỏi một thứ nằm ngoài tầm với. Người ta mua những chiếc xe sang trọng hơn, những căn nhà lớn hơn, nhưng điều đó không bao giờ khiến họ cảm thấy khá hơn. Họ chỉ ngày càng suy sụp cho đến chết."

Cậu ta thú vị hơn cô nghĩ nhiều. Và đang thành công trong việc khiến cô xao nhãng để không phải suy nghĩ về Viola nữa.

Cậu ta đặt tay lên đầu gối cô. "Này, tôi xin lỗi. Tôi không nên làm cô buồn thêm khi mà cô vốn đã không vui thế này."

"Không sao đâu."

Cậu ta bỏ tay khỏi đầu gối cô và lấy từ trong túi ra một cuốn sách. Đó là một bản sao đã cũ nát của cuốn *Leaves of Grass* của Walt Whitman. "Cô có biết bài 'Song of the Open Road[7]' không?"

"Biết một chút."

"Vậy để tôi đọc cho cô nghe nhé? Bài thơ đó luôn khiến tôi cảm thấy khá hơn khi mọi chuyện trở nên tồi tệ."

Với đôi mắt đen đượm buồn, Caleb lại càng thêm phần hấp dẫn. Sao cô có thể nói không với một chàng trai đáng yêu muốn đọc thơ cho mình chứ? Và có lẽ là còn nhiều hơn...

Nhưng Caleh trông có vẻ không được sạch sẽ cho lắm bên dưới những lớp quần áo kia.

"Tôi rất muốn nghe cậu đọc thơ đấy," cô nói. "Nhưng bây giờ trời đã tối rồi, tôi định ra suối tắm qua một chút. Cậu muốn đi cùng tôi chứ?"

Cậu ta cười. Ellis rõ ràng đã gãi đúng chỗ ngứa của cậu ta. Ánh mắt cậu ta sáng rực. "Chắc chắn rồi," cậu ta đáp. "Tôi thích ngâm mình trong nước mát ở một dòng sông trên núi. Đặc biệt là cùng một người phụ nữ xinh đẹp."

"Và sau đó, sẽ là 'Open Road'."

Cậu ta siết lấy tay cô. "*Mãi mãi sống, mãi mãi tiến về phía trước.*"

---

[7] Tạm dịch: Khúc ca con đường mở.

Những lời đó có ý nghĩa với cô nhiều hơn cậu tưởng. Cô có cảm giác rằng buổi tối mà cô vẫn luôn sợ hãi có lẽ sẽ không quá tệ. Thậm chí sẽ còn tuyệt nữa kia.

Caleb vẫn nắm tay cô không rời khi họ bước về phía thác nước. Thanh âm của dòng nước xiết lớn hơn mọi thứ âm thanh khác trong khu rừng lúc này. Lần đầu tiên trong vòng một năm qua, Ellis cảm thấy mình đang đi đúng hướng.

II.
CON GÁI CỦA QUẠ ĐEN

1.

Mama hôm nay sẽ về sớm. Kaven cảm nhận được điều đó. Nhưng cô không thể đoán được tâm trạng của Mama. Tính khí bà thay đổi nhanh như tiết trời mùa xuân dạo gần đây vậy, ngày thì lạnh cóng, ngày thì lại đủ ấm áp để đi chân trần.

Mama đã rời khỏi nhà vào một trong những lần tâm trạng bà lặng im như bão sắp nổi. Bà trông như những đám mây đen kịt mỗi lúc như vậy. Trước khi ra ngoài, bà nói Raven rằng cô phải làm bài tập. iiVà phải làm cho bằng hết.iii

Raven làm xong câu hỏi cuối cùng cho môn toán. 10+12=22. Thật đơn giản. Cô xếp bài tập của mình thành chồng gọn gàng theo thứ tự hoàn thành chúng: đọc, khoa học, nghiên cứu xã hội, và toán học.

Cô nhìn bầu trời xám xịt nặng trĩu những hạt mưa bên ngoài cửa sổ. Đúng vậy, Mama sẽ về sớm thôi. Cô không biết tâm trạng của bà sẽ như thế nào, nhưng cô có thể hướng nó đi theo hướng mình muốn.

Cô xỏ đôi ủng cao su, áo mưa và rảo bước vào rừng. Trong một thoáng, cô ngừng lại và nhắm mắt, hình dung ra điều mình muốn, như cái cách Mama đã dạy. Cô tưởng tượng ra cảnh Mama về nhà với nụ cười trên môi. Hạnh phúc. Cười nói thay vì im lặng. Khi hình ảnh trở nên rõ ràng trong tâm trí, cô mở mắt. Cô bước đi chậm rãi, chờ đợi mặt đất cho cô thấy cách biến điều cô muốn thành sự thật.

Đó là cách Mama có được cô. Bà đã luôn muốn có một đứa bé, bằng cả trái tim và linh hồn mình, thế nên bà hỏi mặt đất rằng phải làm gì thì một đứa bé mới có thể đến với bà. Mama rất giỏi việc Câu thông. Bà đã làm thế nhiều năm nay rồi. Nhưng một đứa bé là một điều ước rất lớn. Mama phải cầu xin, cầu xin, rồi lại cầu xin, cho đến một ngày mặt đất trao cho bà một đứa con gái với đôi mắt đen đúng như bà mong muốn. Một con quạ đen đã mang đứa trẻ đến với bà. Linh hồn của nó chính là cha của Raven. Đó là lý do vì sao cô bé được gọi là Con gái của Raven[1].

[1] Con gái của Quạ đen.

Ánh mắt của Raven rơi vào một cái que trông như một chữ M dẹt. Đó là một dấu hiệu. Là chữ "M" trong "Mama". Cô cầm cái que lên và tìm kiếm nhiều dấu hiệu hơn nữa. Cô tìm được một hòn đá màu xanh. Màu xanh là màu yêu thích của Mama. Và rồi một sợi lông màu trắng bé xíu. Mama rất yêu chim.

Khi cô nhìn thấy bông hoa nhỏ trồi lên từ mặt đất, cô biết mình đã tìm thấy nơi để thực hiện nghi thức Câu thông. Mama nói cô sẽ biết khi nào thì đã tìm được địa điểm phù hợp nếu cô chú ý sát sao đến cảm nhận của cơ thể mình. Nơi chính xác để Câu thông sẽ khiến lòng cô đột nhiên bừng sáng, giống như một ngọn lửa lóe lên thành hình.

Giờ thì cô phải nghĩ ra cách tốt nhất để cầu mong thứ mình muốn. Cô sẽ cải thiện dần dần nếu luyện tập không ngừng. Một lần nữa, cô lại hình dung điều mình muốn: Mama hạnh phúc trở về nhà.

Raven để mặt đất dẫn lối cho việc Câu thông của mình. Cô để cái que hình chữ M nằm cạnh bông hoa. Cô cảm thấy tiếp theo phải là cọng lông. Nhưng nó đã mắc vào da cô do cơn mưa. Cô giũ nó khỏi ngón tay mình bằng viên đá màu xanh, và cô thích vẻ ngoài của nó khi dính lên mặt đá ướt sũng. Cô cẩn thận đặt viên đá và cọng lông tạo thành một khoảng hình chữ V giữa bông hoa và cái que. Cô ngồi xổm để xem xét nghi lễ Câu thông của mình. Mọi thứ trông đều ổn cả. Cô cảm thấy như thế này là được rồi. Mama nói cô sẽ biết được nếu cô lắng nghe cơ thể mình.

Cô đứng lên và trở về nhà.

Mama đã đi dạo về. Hai bím tóc của bà ướt nước mưa khi bà cúi người để tháo đôi bốt ở cửa sau. Khi nhìn thấy Raven, bà mỉm cười dang rộng vòng tay, và nói, "Tới đây nào, Con gái yêu."

2.

Raven và Mama đang rán thịt nai thì tiếng chuông báo động vang lên. Tiếng "bíp" ồn ào báo hiệu một người đi vào con đường riêng dẫn đến nhà của họ luôn khiến trái tim Raven đập thình thịch. Mama nói rằng một ngày nào đó sẽ có người mang cô đi mất. Con người hiện đại không hiểu được điều kỳ diệu của mặt đất nữa.

Người ta sẽ cướp Raven khỏi Mama và bắt cô sống với những con người không sống lối sống cổ xưa nữa.

Mama vội vã nhìn lên màn hình chiếu, và Raven chạy đến nơi ẩn nấu của bà đằng sau một song sắt trông như ống sưởi. Cô bò vào căn phòng nhỏ và đóng cánh cửa bằng kim loại.

"Chết tiệt!" Mama nói khi nhìn vào màn hình chiếu.

Nhịp tim Raven đập mạnh hơn. Là người xấu đến bắt cô sao?

Mama tắt chuông báo động. Có những tiếng gõ ồn ào vang lên từ cửa trước, và rồi tiếng bước chân của Mama hướng về phía tấm lưới thay vì cánh cửa. "Ra ngoài đi Raven," bà nói. "Là bác của con đấy."

Raven cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng giờ cô phải chuẩn bị tinh thần cho trận cãi vã luôn xảy ra khi bác Sondra đến. Raven ghét điều đó. Nhưng cô còn ghét cái cách Mama thay đổi khi chị gái của bà ở trong căn nhà của họ hơn. Bà chưa bao giờ tỏ ra chắc chắn vào chính mình khi ở cạnh bác Sondra.

Raven bò ra khỏi chỗ trốn và cẩn thận đóng chặt tấm cửa lưới. Bác của cô bé không bao giờ được biết về nơi này. Bác ấy không bao giờ được biết con gái của em gái mình là đứa con của linh hồn quạ đen. Bác ấy là một trong những người không tin vào sức mạnh của mặt đất. Những người ở thế giới ngoài kia phải tin rằng Raven chui ra từ bụng mẹ cô như hầu hết những đứa trẻ khác. Đó là lý do Raven phải nói với người khác rằng mình mang họ mẹ và là một cô bé với cái tên "Raven Lind".

"Bác sĩ đang đi cùng bác ấy đấy," Mama nói.

Như vậy có nghĩa là nhiều kim tiêm hơn. Bác sĩ Pat thường đến cùng bác Sondra. Cô ấy là một bác sĩ nhi khoa, một người nghiên cứu về trẻ em, Mama đã nói vậy. Cô luôn muốn dùng kim để đưa thuốc vào người Raven. Mama sẽ phản đối, nhưng bác Sondra và bác sĩ Pat luôn kiên định cho đến khi bà phải chịu thua.

"Con biết luật rồi đó," Mama nói trước khi mở cửa trước.

"Vâng ạ," Raven nói.

Mama tháo ra ba cái khóa và mở cửa ra.

"Xin chào, Audrey," bác Sondra nói với Mama.

"Sao chị lại tới đây?" Mama hỏi.

Bác Sondra lờ bà đi và bước thẳng vào nhà cùng bác sĩ. Bác ấy là một người phụ nữ cao lớn với cơ thể mềm mại. Gương mặt của bác ấy khá giống Mama, và bác ấy cũng có làn da mịn màng và màu tóc sáng nhạt. Nhưng bác ấy để tóc ngắn, còn Mama thì hay buộc tóc thành hai bím. Đôi mắt của bác Sondra màu xanh dương, nhưng là màu xanh dương bình thường. Mắt của Mama thì màu xanh trắng. Raven thích tưởng tượng rằng đôi mắt của Mama từng có màu xanh như bầu trời giống như chị gái mình, nhưng thời gian ở trong thế giới linh hồn đã thay đổi đôi mắt của bà, khiến chúng trông giống như ánh sao trời.

Bác Sondra mang theo hai chiếc túi giấy có quai cầm. Bác sĩ thì cầm theo chiếc túi da màu đen của mình. Trong đó chứa những mũi kim tiêm.

Bác Sondra và bác sĩ nhìn sang Raven như cái cách họ luôn làm. Giống như thể cả hai trông đợi nhìn thấy điều gì đó cực kỳ tồi tệ xảy ra với cô bé vậy. "Cháu thế nào hả Raven?" Bác Sondra hỏi.

"Cháu khỏe ạ," Raven đáp.

"Trông cháu khỏe đấy," bác sĩ Pat nói, mỉm cười. "Cháu đã cao lên từ lần cuối cô thấy cháu."

"Hôm nay là ngày đi học," bác Sondra nói. "Ta ngạc nhiên khi thấy cháu ở nhà thế này đấy."

Những đám mây bão đen kịt đang tập hợp lại trên đầu Mama. Raven muốn làm chuyện này cho xong thật nhanh. Có kéo ống tay áo phải lên tận vai. Cô hướng cánh tay lúc này trần trụi về phía bác sĩ và nói. "Cô đâm kim vào ngay đi ạ. Mama và cháu muốn nấu ăn cho xong, và cô phải đi thôi."

Mama cười nhẹ và đưa tay che miệng.

"Chuyện này không vui đâu," bác Sondra nói. "Giờ em dạy con bé nói mấy câu như thế đấy à?"

Cơn bão trong Mama nhanh chóng quay trở lại. "Con gái em tự nói ra suy nghĩ của mình đấy chứ," bà đáp.

"Tại sao con bé không đi học? Patricia cho con bé tiêm chủng, và chúng ta thống nhất rằng việc đó là để con bé có thể đến trường."

"Chẳng có *thống nhất* gì ở đây cả," Mama đáp.

"Giờ thi con bé lỡ cả mẫu giáo và lớp một," bác Sondra nói. "Con bé chậm hơn hai năm so với những đứa trẻ cùng trang lứa đấy."

"Không đúng," Mama nói. "Bài học của em tốt hơn bất cứ trường học nào."

"Con học đọc, viết, toán, khoa học, và nghiên cứu xã hội nữa," Raven lên tiếng.

Bác Sondra còn chẳng buồn nhìn Raven. "Trường học quan trọng hơn những bài học. Patricia và chị đã giải thích tất cả chuyện này vào lần trước tới đây. Con bé cần vui chơi với những đứa trẻ khác. Con bé cần hòa nhập với xã hội."

"Bọn tôi đến thư viện," Mama đáp. "Con bé gặp những đứa trẻ khác ở đó."

"*Gặp*? Thế con bé có hẹn hò vui chơi với chúng không?"

"Hẹn hò vui chơi?" Mama nói, bật cười. "Em không nhớ mình từng được như thế đấy."

"Chính là ý chị muốn nói đấy," bác Sondra đáp.

Raven không hiểu sao trông Mama đột nhiên như sắp bùng nổ. "Rời khỏi nhà tôi ngay! Tôi muốn các người đừng có can thiệp vào chuyện của con bé nữa!" bà hét lên.

Raven và bác sĩ Pat lùi lại khi Mama bão nổi, nhưng bác Sondra, vẫn như mọi khi, thản nhiên đối mặt, không hề run sợ. "Đừng có can thiệp? Thế lần tới khi con bé bị sốt cao thì sao đây?"

Mama im lặng không nói.

"Chính cô là người kéo chị vào cuộc sống của đứa nhóc này," bác Sondra nói, chỉ vào Raven. "Chị sẽ chẳng biết nó tồn tại nếu cô không gọi cho chị vào cái ngày nó đổ bệnh. Có nhớ không hả, Audrey? Có nhớ cô đã cầu xin chị đến đây như thế nào không?"

Mama đột nhiên không còn chút sức lực nào, giống như bông hoa héo rũ kẹt trong một cái bình không có nước.

"Và chỉ một năm sau, cô gọi chị đến vì con bé không thể ngừng nôn. Cô có biết cảm giác thế nào khi phải nghe những cuộc điện thoại đó không? Khi nghĩ đến việc đứa cháu gái của chị có thể sẽ chết bởi mẹ nó quá cứng đầu không chịu mang nó đi gặp bác sĩ? Để rồi chị phải bỏ mặc mọi thứ để chạy đến đây? Cô có biết chị phải trả bao nhiêu để đưa Patricia bay từ Chicago đến đây không?"

"Tôi xin lỗi vì làm chị phải tiêu xài một chút trong cả hàng triệu đô của chị," Mama nói. "Hay giờ chỗ đó phải lên đến hàng tỉ rồi?"

"Chỉ vì có tiền không có nghĩa là nên ném tiền ra ngoài cửa sổ đâu em gái ạ."

"Tôi sẽ trả tiền để Patricia đến đây nếu chị khó khăn đến thế," Mama đáp.

"Vậy sao không đưa con bé đến gặp một bác sĩ ở vùng này?"

"Tôi thích cuộc sống của tôi tách bạch khỏi cộng đồng này," Mama đáp.

"Vì sao chứ? Khi mà cô đang sống ở đây? Nếu cô có thể đến thư viện thì cũng có thể đưa con bé đến một bác sĩ nhi khoa. Cô cũng nên tìm một bác sĩ trong thị trấn đi."

"Tôi không cần bác sĩ," Mama đáp.

"Có thể ngày nào đó cô sẽ cần đấy. Và cả hai nên đi gặp nha sĩ đi. Hai người đang dùng nước giếng mà không có florua đấy. Con bé cần điều trị bằng florua không thì răng sẽ hỏng hết."

Mama nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy đầu. Bà nhấn đầu thật chặt như thể muốn ép ra nỗi đau to lớn. Thường khi bà làm thế sẽ là lúc tâm trạng bà trở nên tồi tệ. Raven biết rất rõ điều đó. Bác Sondra cũng biết, vì trông bác có vẻ lo lắng.

"Audrey, chị chỉ muốn đảm bảo con bé được an toàn và khỏe mạnh," bác nói bằng giọng nhẹ nhàng. "Chị thấy mình có trách nhiệm. Con bé là cháu gái chị mà."

Mama không mở mắt, cũng không bỏ tay xuống khỏi đầu.

Rayen cần phải làm gì đó. Điều gì đó khiến Mama vui vẻ. Cô nói. "Bác Sondra, cháu muốn cho bác xem bài tập của cháu."

Mama đã nói rằng cô nên làm thế. Cô nên cho bác Sondra thấy mình không cần đến trường. Đó là lý do Raven và Mama đã cố gắng hết sức vào việc học khi bác của Raven bắt đầu nói về chuyện trường lớp.

Bác cô nói. “Bác muốn xem bài tập của cháu. Ta cùng xem nào.”

Raven biết vì sao bác ấy đột nhiên tỏ ra tốt tính thế. Bác ấy cũng đang cố ngăn tâm trạng Mama chuyển xấu. Cô dẫn bác mình đến chiếc bàn mới nhìn ra cửa sổ lớn hướng ra cánh đồng và khu rừng. Cô gom hết vở bài tập từ trên giá sách xuống bàn.

Trong lúc bác Sondra xem bài tập Raven làm, bác sĩ Pat bước vào phòng cùng Mama. Trông Mama đã khá hơn rồi.

“Cứ hỏi con bé bất cứ điều gì từ trong mấy bài học đó đi,” Mama nói. “Tôi đảm bảo con bé biết nhiều hơn đám trẻ lớp một trong trường công lập đấy.”

Bác Sondra xem xét kỹ lưỡng đống bài tập của Raven. “Mười một cộng với mười bằng bao nhiêu?” Bác hỏi.

“Hai mươi mốt,” Raven đáp.

“Ba nhân ba bằng mấy?”

Raven dễ dàng hình dung được ba số ba gộp chung vào nhau. “Chín ạ.” Cô bé đáp.

“Giỏi lắm!” Bác sĩ Pat nói.

Bác Sondra nhìn sang những cuốn vở bài tập khác của Raven. “Chữ cháu rất đẹp đấy,” Bác nói.

“Mama nói cháu đánh vần cũng tốt nữa.” Raven nói.

Bác Sondra gật đầu, mắt quét qua một loạt bài tập khác của Raven.

“Cháu sống ở bang nào?”

“Washington ạ,” Raven đáp. “Và thủ phủ của Washington là Olympia. Bang ở phía nam Washington là Oregon, thủ phủ là Salem ạ.”

“Rất tốt!” Bác sĩ Pat khen.

Bác Sondra xem danh mục sich Raven đã đọc. “Cháu thực sự đọc hết chỗ sách này à?”

"Vâng. Nhưng mấy cuốn sách Dr. Seuss đó là sách cho trẻ con. Cháu có thể đọc những cuốn khó hơn cơ."

Bác Sondra mỉm cười. Sau đó bác chuyển sang mấy bài tập khoa học của Raven. "Ở đây ghi là tuần trước cháu đã học về tiến hóa. Cháu có thể giải thích chứ?"

"Sondra này..." Bác sĩ Pat lên tiếng.

"Gì vậy?"

"Dù con bé được nói cho nghe đi nữa thì việc giải thích vẫn là quá xa vời so với tuổi của con bé."

"Cháu có thể mà," Raven nói. "Tiến hóa xảy ra trong rất nhiều năm được gọi là... Từ đó là gì nhỉ? Thiên niên kỷ phải không Mama?" Cô hỏi.

Mama gật đầu.

"Thực vật và động vật có một thứ ở bên trong gọi là DNA," Raven tiếp tục. "Và trong suốt hàng thiên niên kỷ, nó liên tục thay đổi và khiến chúng sống sót tốt hơn. Đó chính là tiến hóa. Đó là cách chúng ta trở thành con người từ khuẩn amip kể từ vụ nổ Big Bang."

Bác Sondra và bác sĩ Pat mỉm cười. Quan trọng hơn là, Mama cũng đã mỉm cười. Bà rất vui trước câu trả lời của Raven.

Bác Sondra bỏ chồng bài tập lên bàn. Bác khuỵu gối xuống ngang tầm Raven và đưa tay xoa lên má cô. "Cháu rất tài năng, Raven ạ. Bác nghĩ cháu sẽ thích đến trường đấy. Bác hy vọng cháu và mẹ sẽ cân nhắc chuyện này vào năm tới."

Raven ước gì bác ấy không nói như vậy. Mama lại nhăn nhó rồi.

"Bác xin lỗi đã bỏ lỡ sinh nhật thứ bảy của cháu," bác Sondra nói. "Bác có thể ôm chúc mừng sinh nhật cháu một cái được chứ?"

Raven bước vào vòng tay của bác Sondra và ôm lấy bác. Mùi của bác Sondra giống mùi hoa rất nồng, rất khác với mùi của Mama.

"Bác có quà cho cháu đây. Cháu muốn mở nó ra chứ?" Bác Sondra hỏi.

Raven nhìn về phía Mama. Bà gật đầu, ý là không vấn đề gì đâu.

Họ trở lại chỗ Bác Sondra đã đặt những chiếc túi giấy tím và xanh. Trong chiếc túi xanh là rất nhiều mảnh giấy màu tím vo lại. Bên dưới là một cuốn sách về các hành tinh và vì sao. Có một cuốn sách thứ hai tên là *Trường học rất vui*. Trông nó giống như cuốn *Ngày đầu đến trường mẫu giáo*, một cuốn sách thiếu nhi khác Bác Sondra đã tặng cho cô.

"Và chị còn buộc tội tôi dạy hư con bé cơ đấy," Mama nói.

Thứ cuối cùng trong chiếc túi màu xanh dương là một chiếc ba lô nhỏ với hình những chú chim màu xanh dương, xanh lá và vàng bay khắp nơi.

"Nếu cháu quyết định đến trường, cháu có thể bỏ sách vở trong này," bác Sondra nói.

Mama khoanh tay, môi mím chặt.

Raven hy vọng không có thêm đồ dùng học tập nào nữa bên trong chiếc túi màu tím. Cô lấy ra mảnh giấy màu xanh dương bị vo lại. Bên dưới là một đôi bốt màu nâu rất đẹp với chữ "UGG" trên nó. Kèm theo đó là một chiếc quần legging màu xanh đen và một chiếc áo len màu xanh dương nhạt. Khi Raven mở chiếc áo len ra, cô thấy một con chim đen lớn ở mặt trước.

"Một con quạ," bác Sondra nói. "Bác nhờ người đan riêng cho cháu đấy."

Raven thích nó, nhưng cô sợ không dám nói ra cho đến khi cô biết liệu Mama có thích nó không.

"Đẹp lắm," Mama nói.

"Đúng thế," Raven nói, ôm chặt chiếc áo vào ngực. "Cám ơn bác Sondra."

"Không có gì, cháu yêu. Bác để họ đan áo lớn một chút vì bác không biết cháu mặc cỡ nào. Bác có email hỏi mẹ cháu, nhưng mẹ cháu không trả lời."

"Em không dùng email nữa," Mama nói.

"Thế tệ quá," Bác Sondra nói. "Chị muốn giữ liên lạc với em và Raven."

Mama không đáp.

"Cô cũng có quà cho cháu đây," bác sĩ Pat nói. Cô mở chiếc túi bác sĩ màu đen ra và đưa cho Raven một chiếc hộp được gói ghém cẩn thận.

Raven gỡ giấy bọc ra. Bên trong là một sợi dây chuyền được làm từ những viên đá mài mịn nhiều màu sắc.

"Đáng yêu đấy," Mama lên tiếng.

"Cháu thích nó!" Raven đáp. "Cảm ơn bác sĩ Pat."

Mama mỉm cười vui vẻ vì cô đã lịch sự.

"Giờ cháu được tiêm chứ ạ?" Raven hỏi khi bác sĩ Pat lấy ống nghe ra khỏi túi.

"Không đâu bé yêu, cháu đã được tiêm chủng đúng hạn rồi." Cô nói.

Raven thấy nhẹ cả người. Không phải vì cô rất sợ những mũi kim. Chúng cũng không đau lắm. Nhưng Mama luôn thấy khó chịu về chuyện thuốc thang.

"Cô sẽ chỉ kiểm tra tổng quát thôi," bác sĩ Pat nói. "Nếu cháu và mẹ thấy ổn," cô nhìn về phía Mama.

"Như cô thấy đấy, con bé rất khỏe mạnh," bà đáp. "Nhưng nếu cần, cô cứ làm đi."

Bác sĩ Pat dẫn Raven ra chiếc ghế dài. Bác Sondra muốn Mama rời khỏi phòng để cho bác sĩ và Raven chút riêng tư. Mama bước ra góc xa căn phòng cùng chị gái mình nhưng từ chối rời đi.

Bác sĩ để Raven cởi đồ, chỉ chừa lại quần lót. Raven khoanh tay che bộ ngực trần. Cô cảm thấy hơi sợ. Cô hy vọng bác sĩ sẽ thấy cô *rất khỏe mạnh*. Bởi Mama đã nói như thế.

"Con bé là một đứa trẻ tuyệt vời," bác Sondra nói thầm với Mama. "Và con bé trông rất khỏe mạnh. Con bé có thích đi quanh nơi này với em không?"

Mama để mắt đến Raven khi bác sĩ nghe nhịp tim con bé bằng chiếc ống nghe. "Có," bà đáp.

"Audrey này." Bác Sondra nói bằng giọng rất nhỏ.

Raven căng tai lên nghe.

"Em đang làm rất tốt khi lo việc học của con bé như vậy. Chị tự hào về em. Nhưng mà..."

Bác sĩ Pat thấy Raven đang nghe và hỏi cô có thích chơi ở ngoài trời không. "Có ạ," Raven đáp. Sự chú ý của cô giờ chỉ tập trung vào cuộc đối thoại bên kia căn phòng.

"Làm ơn đừng dạy con bé mấy thứ em làm," bác Sondra nói. Mama quay sang đối mặt với chị mình. "Mấy thứ gì cơ?"

"Em biết mà," bác Sondra đáp, gần như thì thầm. "Ma thuật, hay bất cứ thứ gì mà em gọi nó."

"Em chưa bao giờ gọi nó là ma thuật cả," Mama đáp.

"Tín ngưỡng của em, sự cuồng tín của em - chị không biết nó là gì hay em có những ý nghĩ này từ đâu ra, nhưng làm ơn đừng lôi kéo con bé. Sống tách biệt thế này đã đủ khó khăn cho con bé rồi."

Bác sĩ Pat nói chuyện, cố ngăn Raven nghe lén, nhưng Raven lờ cô đi. Cô bé dùng thính lực sắc bén của quạ, của bố cô, để tập trung vào lời Mama đang nói.

"Ý chị là gì khi nói đã đủ khó khăn cho con bé rồi?" Mama hỏi.

"Em biết ý chị mà! Con bé sẽ không hòa nhập được đâu! Em biết cảm giác đó như thế nào mà! Em không muốn con bé cảm thấy thoải mái trong thế giới nơi con bé trưởng thành sao?"

"Tôi cảm thấy rất thoải mái trong thế giới này," Mama đáp. "Tôi đã như vậy kể từ khi ngừng việc cố gắng làm hài lòng bố và chị. Mẹ là người duy nhất hiểu tôi. Bà để tôi được là chính mình."

"Thế em sẽ để Raven được là chính mình chứ?"

Đầu gối Raven cảm thấy kỳ lạ khi bác sĩ Pat gõ lên nó bằng búa cao su, nhưng Raven vẫn tập trung chú ý đến bác và mẹ mình.

"Tất cả bậc cha mẹ đều dẫn đường cho con cái mình," Mama đáp. "Chị đã làm thế với Josh. Chị đưa nó đến trường và nhà thờ. Chị giáo dục nó theo quan điểm của chị. Chị nuôi lớn nó để ngồi lên chiếc ghế tập đoàn của Bố chúng ta. Việc tôi dạy dỗ con mình thì có gì khác biệt chứ?"

"Chị không nuôi lớn con trai chị để nó trở thành một phần của công ty chúng ta," bác Sondra nói. "Thằng bé thể hiện hứng thú rõ ràng với kinh doanh từ khi còn bé."

"Chị chắc là chị không lôi kéo thằng bé vào cái sự ám ảnh của chị với việc kinh doanh của Bố chứ - hoặc là phép thuật, tín ngưỡng của chị, hay bất cứ thứ gì khác mà chị gọi nó?"

Bác Sondra nhìn Mama chằm chằm, đôi mắt nổi lên sóng lớn.

Raven cười. Mama đã thắng. Lần này Bác Sondra không khiến bà trở thành con người yếu đuối mà Raven không nhận ra.

Mama bước đến và giúp Raven mặc lại quần áo.

"Con bé không thể nào khỏe mạnh hơn được," bác sĩ Pat nói.

"Cô muốn ăn trưa trước khi đi không?" Mama hỏi cô bác sĩ. "Lúc cô đến thì chúng tôi gần nấu xong rồi."

"Mùi thơm ngon quá," bác sĩ Pat nói.

"Là thịt nai đấy," Raven nói. "Mama và cháu tự xẻo đấy."

Bác Sondra nhăn mặt. "Em giết nai trên đất mình ở à?" Bác hỏi Mama.

"Con kể đi, Raven," Mama nói.

"Là nó bị xe đâm ạ," Raven nói.

Giờ thì cả bác sĩ và bác của cô đều trông không mấy thoải mái. "Cháu ăn xác thú chết trên đường à?" Bác Sondra hỏi.

"Nó vẫn còn sống, và người đâm vào nó thì chạy mất," Raven nói. "Khi nó chết, cháu và Mama mang nó về bằng xe tải. Bọn cháu đưa nó ra sau nhà, rồi Mama dạy cháu cách xẻ thịt. Vẫn còn nhiều phần của nó trong cái tủ lạnh to đấy ạ."

"Cháu không thấy ghê khi cắt thịt nai sao?" Bác Sondra hỏi.

"Thật buồn vì nó chết sớm như thế," Raven nói. "Nhưng cháu không ngại cắt thịt đâu. Dùng thịt đó tốt hơn là lãng phí nó chứ. Và Mama dạy cháu hết về các bộ phận cơ thể của nó rồi. Mama gọi đó là giờ học sinh học."

"Làm sao em biết cách xẻ thịt nai thế?" Bác Sondra hỏi Mama.

"Tôi có nhiều tài mà chị không biết lắm." Mama đáp. Bà ném cho Raven ánh mắt giữ bí mật, và Raven đáp lại. Bởi chỉ hai người họ mới biết Mama có thể Câu thông mặt đất ban cho một đứa bé và cầu được ước thấy.

"Hai người muốn ăn bánh kẹp thịt nai trước đi khi chứ?" Mama hỏi hai người phụ nữ.

"Không, cảm ơn," cả hai đáp gần như cùng lúc.

Mama tiễn cả hai ra cửa. Sau khi khóa hết các ổ khóa, bà quỳ xuống, nhẹ nhàng cầm lấy hai bím tóc dài của Raven trong tay, như bà đôi khi vẫn làm. "Con đã làm tốt lắm, con gái của Raven." Bà nói. "Mama rất tự hào về con. Sau khi ăn xong, ta cùng leo lên đồi nhé."

"Chúng ta sẽ thỉnh cầu điều gì đó ạ?"

"Con muốn thỉnh cầu điều gì nào?"

"Rằng bác Sondra sẽ không bao giờ quay lại," Raven đáp.

Mama cười và nhẹ kéo bím tóc của cô. "Không đâu, con gái. Ta sẽ không thỉnh cầu mặt đất làm điều này. Chị gái ta thật sự quan tâm đến con, cho dù chị ta không nên can thiệp vào việc trưởng thành của con. Con phải cẩn thận với thứ mà con thỉnh cầu. Nếu như con cần chị ta trong tương lai thì sao?"

"Tại sao con lại cần bác ấy chứ ạ?"

"Nếu có chuyện xảy ra với ta, con sẽ cần chị ta giúp đỡ," Mama nói bằng giọng nghiêm túc.

"Có chuyện gì sẽ xảy ra với Mama thế ạ?"

"Mọi thứ sẽ tan biến từ kiếp này và về với đất. Con biết điều này mà."

Con tim Raven đau khi nghĩ về điều đó. "Sẽ không có chuyện gì xảy ra với Mama hết. Mà cho dù có đi nữa, con cũng sẽ không cần bác ấy. Con sẽ đến chỗ bố con."

Mama mỉm cười. "Ồ, con sẽ làm thế sao? Con sẽ thỉnh cầu linh hồn vĩ đại và thần bí giúp đỡ sao?"

"Con sẽ làm thế. Và bố sẽ đến, vì con là cô con gái tuyệt nhất bố từng có."

"Dĩ nhiên con là như vậy rồi," Mama nói, ôm lấy Raven thật chặt.

3.

Raven ngồi trong túp lều hình hạt đậu làm từ những cành cây và nhìn xung quanh khu vườn đầu tiên của mình. Khoảng đất đã từng chỉ một màu nâu nay đã ngập sắc xanh. Thả những hạt giống xuống đất và ngắm nhìn những cái cây lớn lên cũng kỳ diệu không kém gì việc Mama Câu thông để có được một đứa bé và cầu được ước thấy.

Cô nằm sấp xuống và xem một con bọ cánh cứng bò lên một chiếc lá rau diếp. Những con kiến bận rộn di chuyển như những người cô thấy trong thành phố. Một con bướm trắng bay lượn quanh khu vườn như đám mây trắng đang trôi.

"Raven," Mama gọi. "Tới đây nào."

Raven đứng dậy và nhìn Mama khi bà đi dạo từ rừng về. Trên tay bà có cầm theo thứ gì đó. Mama xòe bàn tay ra, và trong lòng bàn tay bà là một chú chim non không lông mà chỉ có vài sợi lông mao.

"Chim giẻ cùi," Mama nói. "Một con quạ đã giết hết đám con non và chỉ còn sót lại nó. Nó ở trên mặt đất bên dưới tổ."

"Chúng ta sẽ cho nó ăn giống như đã cho bé chim cổ đỏ ăn ạ?"

"Là con sẽ làm," Mama đáp. "Vì đồng loại của con đã khiến con chim mất đi nhà và gia đình mình, nên con sẽ bù đắp cho nó."

"Nhưng bố sẽ không giận nếu con giúp nó chứ? Khi mà đồng loại của bố muốn ăn nó?"

"Ta đã nghĩ đến chuyện đó trước khi giúp nó," bà nói. "Nhưng con quạ nhìn ta chằm chằm như thể muốn gửi đến một thông điệp. Ta tin là nó muốn ta mang con chim này đến cho con. Tự mình chăm sóc nó cũng sẽ giống như được học từ đồng loại mình vậy. Quạ và giẻ cùi cùng một họ. Con nhớ tên của họ đó chứ?"

"Là Corvidac[2] ạ." Raven đáp.

Bà gật đầu. "Có thể con quạ muốn con biết cảm giác trở thành một con chim là như thế nào, để con được gần gũi với đồng loại của mình hơn." Bà chụm những ngón tay xung quanh chú chim. "Nó cần được giữ ấm cho đến khi mọc lông. Nó vẫn được sưởi ấm nhờ cha mẹ và những anh chị em khác cùng tổ."

"Con sẽ lấy cái túi." Raven chạy vào nhà để lấy cái "tổ chim" mà họ đã dùng cho chú chim cổ đỏ, một chiếc túi vải với phần đáy bằng xốp được lót những miếng vài flannel mềm có thể rút ra để vệ sinh. Cô vòng cái quai túi quanh cổ, xỏ đôi bốt leo núi và trở ra bên ngoài.

Mama nhẹ nhàng để chú chim vào chiếc túi vải. Raven kéo lại sợi dây rút, chỉ để mở ra một chút. Đôi mắt đen của chú chim nhìn chằm chằm lên cô qua khe hở đó. "Nó sợ con. Con nghĩ nó biết con là con gái của Raven."

"Sợ hãi và ở nguyên chỗ là hy vọng sống sót duy nhất dành cho nó khi ở trước mặt một kẻ săn mồi. Con sẽ phải giành lấy lòng tin của nó và khiến nó ăn. Con biết mình phải đi tìm gì không?"

"Côn trùng ạ. Gần như mọi loài chim đều cho con của chúng ăn côn trùng vì chúng có rất nhiều protein." Cô không biết protein là gì cả. Cô chỉ biết đó là thứ gì đó mà con người và chim phải ăn để sống.

"Con sẽ cần gì nữa?" Mama hỏi.

"Một cái mỏ gắp ạ."

"Con sẽ kiếm nó bằng cách nào?"

"Con sẽ làm nó từ một cái que ạ."

"Con có dao chứ?"

Raven lấy ra con dao gấp trong túi quần và cẩn thận cho chiếc túi vào áo, để chú chim yên vị gần hơi ấm từ ngực cô.

Mama vỗ nhẹ lên má cô. "Cố lên. Mama Nhỏ. Ta sẽ không gặp con cho đến khi đêm xuống, Chim mẹ cho con của nó ăn cho đến khi ánh sáng biến mất. Nó phải tận dụng mọi nguồn ánh sáng có thể."

[2] Corvidae: họ quạ.

Raven tiến vào khu rừng với một mục đích. Cô bé phải tìm thức ăn cho con mình không thì nó sẽ chết. Cô phải giữ ấm cho nó không thì nó sẽ chết.

Nhưng đầu tiên cô cần một cái mỏ gắp. Cô tìm thấy một cái que nhỏ và chắc, sau đó xoắn nó lại thành một điểm tròn. Sau đó cô lật một cành cây đang rữa ra. Có một con rết ở đó. Có lẽ nó có độc. Cô sẽ không cho con mình ăn thứ đó. Cô lật thêm nhiều khúc gỗ và bới lá, bắt được một con dế mập. Cô bóp chặt để làm nó chết. *Xin hãy tha thứ cho tao vì đã đưa linh hồn mày về với mặt đất.*

Cô ngồi trên đống lá và bóp phần mềm của con dế lên đầu que của mình. Khi cô mở túi ra, chú chim nhỏ co rúm vì sợ hãi. "Tao là mama của mày mà. Đừng sợ."

Cô nhớ lại cách mình và Mama để chim cổ đỏ ăn vài lần trước đó. Họ phải ép chim con há mỏ ra bằng cách ấn nhẹ vào khớp nối ở mặt bên cái mỏ.

Cô ấn cái que với con dế sát vào mỏ chim. Nhưng nó không chịu mở. Con dế cứ rơi ra khỏi chiếc que. Cô thử hết lần này đến lần khác. "Tao sẽ không từ bỏ đâu, bé con," cô nói. "Mày phải ăn đi."

Chú chim không hiểu được lời cô nói. Cô thử làm tiếng huýt gió Mama từng làm để khiến chim non há mỏ chúng ta. Thế nhưng chú chim non này vẫn quá sợ để có thể há mỏ ra ăn.

Khi chú chim rốt cuộc cũng há mỏ ra đủ rộng, cô đẩy con dế một chút xuống họng nó. Chú chim nuốt. Raven mỉm cười. Cô nghĩ là chú chim non trông có vẻ bất ngờ khi được một cô gái đáng sợ cho ăn. Cô nhét chiếc túi kiêm tổ chim vào áo và đi tìm thêm côn trùng.

Cô đi lang thang trên vùng đất mà cô đã đi với Mama kể từ khi mà cô bắt đầu có nhận thức để nhớ được. Ngôi nhà Mama xây khi Raven còn bé nằm trên một khu đất rộng chín mươi héc-ta toàn rừng và cánh đồng. Có một khu đồi rậm rạp cây mà người ta có thể leo. Có đồng cỏ, và một dòng suối có cá hồi.

Tới khi Raven tới gần con suối, chú chim nhỏ đã ăn được năm, sáu lần. Nó không há mỏ cầu xin được ăn, nhưng cũng không còn kháng cự việc ăn nhiều như lúc đầu nữa. Raven dùng tiếng huýt gió để báo hiệu thức ăn đến mỗi lần cho nó ăn. Chẳng bao lâu sau thì chú chim nhỏ đã hiểu đây là ngôn ngữ giao tiếp của mama mới của mình.

Tiếng cười nói kéo đi sự chú ý vào việc tìm côn trùng của Raven. Cô bò qua bụi cây rậm rạp cho đến khi thấy được có ai đang ở đó. Là một đám gồm ba cậu bé, hai đứa lớn và một đứa nhỏ. Chúng đang đi bộ trong suối, đều mặc quần đùi và đi giày thể dục. Đứa lớn hơn có nước da nhợt nhạt, mái tóc có màu cam và không mặc áo.

"Chuyện này xảy ra từ bao giờ thế?" Đứa nhóc không mặc áo hỏi.

"Cậu ta đến buổi luyện tập đầu tiên hai ngày trước." Đứa lớn còn lại đáp.

"Không thể nào. Chris chỉ thích bóng rổ với bầu dục thôi mà."

"Và còn rất giỏi bóng chày nữa. Cuối cùng thằng này cũng thuyết phục được cậu ta đấy."

"Cậu ta sẽ chơi vị trí nào thế?"

"Chắc là chốt gôn ba. Tay cậu ta rất khỏe."

"Và cú đánh của ảnh rất tuyệt vời," đứa nhỏ hơn lên tiếng. "Ảnh đánh được hai cú home-run trong buổi tập đấy."

"Tay ném giỏi nhất của chúng ta sợ phải ném bóng cho cậu ta đấy," đứa tóc đen lên tiếng.

Đứa nhóc tóc cam phá lên cười.

Raven chẳng hiểu họ đang nói cái gì. Nhưng cô ước mình hiểu được.

Đám nhóc đã đến chỗ nước sâu trong suối. Hai đứa đang mặc áo cởi áo ra và ném lên bờ.

Cả đám lao xuống nước và trồi lên, vung vẩy mái tóc sũng nước.

"Hô! Sướng thật đấy!" Một đứa lớn hét lên.

"Mừng là con ma sói chết rồi!" Đứa lớn còn lại nói.

"Nhưng cầu Chúa phù hộ linh hồn ngầu hết sảy của nó."

"Chúng ta còn không biết chắc ma sói đã chết chưa mà," đứa nhóc nhỏ hơn lên tiếng.

"Nhóc sợ à?" Đứa tóc cam lên tiếng.

"Anh sợ thì có!"

"Thôi im đi."

Cậu bé không biết đứa nhóc còn lại đã lặn xuống nước để kéo chân cậu ta. Cậu hét lên vì bản thân chưa chuẩn bị tinh thần. Đứa nhóc trồi lên mặt nước, cười phá lên và hét "Ma sói bắt được nhóc rồi kìa Jackie!"

Jackie bị lôi xuống nước, vật lộn với đứa nhóc lớn hơn.

Raven không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Cô rời khỏi chỗ trốn để giúp cậu bé, nhưng cô không biết làm thế nào cả.

Hai đứa nhóc dưới nước trồi lên mặt nước. Đứa lớn hơn cười ngặt nghẽo, đứa nhỏ thì hét lên: "Đồ tồi!" Cậu ta tạt nước vào mặt đứa lớn hơn mình. Cả ba bắt đầu tạt nước vào nhau và cười. Raven nhận ra đứa lớn hơn không hề có ý làm hại đứa nhỏ hơn.

Cậu bé nhỏ nhất đám tên là Jackie phát hiện ra Raven đứng bên bờ hồ. Cậu ta mở to mắt nhìn cô. Vài giây sau đó hai đứa lớn hơn cũng thấy cô. Không ai nói gì mất một lúc lâu.

"Này," đứa lớn hơn với nước da ngăm và mái tóc đen nói với cô.

Raven không hiểu một đứa con trai nói "này" với cô nghĩa là gì.

Cậu ta lội tới chỗ cô. "Xin lỗi vì bọn này đang ở chỗ riêng tư của em nhé."

"Ừ, xin lỗi," đứa nhóc tóc cam lên tiếng. "Bọn này đi đây."

Raven không muốn bọn họ đi mất. Nhưng hai đứa nhóc lớn đã mặc áo và nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Đứa nhóc cao với mái tóc cam có đôi mắt xanh dương rất đẹp.

Jackie lội đến mép con lạch và mặc áo vào. Cách cậu ta nhìn Raven cũng giống như hai đứa nhóc kia. Cô phải nói gì đó không thì chúng sẽ rời đi mất.

"Con lạch này không phải của tôi," cô đáp.

"Ồ," người tóc đen nói. "Em không phải cô bé sống cùng cái cô giàu có đã ly dị sao?"

Anh ta đang nói về Mama sao? Raven không hiểu từ "ly dị" nghĩa là gì, nhưng cô biết "giàu có" nghĩa là rất nhiều tiền, và cô đoán là Mama đúng là có rất nhiều tiền. Cô biết điều đó vào lần cuối bác mình đến thăm.

"Tôi sống ở đây," Raven đáp. "Nhưng tôi không sở hữu nó. Con lạch này sở hữu chính nó."

Hai đứa nhóc lớn nhe răng cười. "Tức là kiểu, không ai có thể sở hữu mặt đất và mấy thứ tương tự hả?" Đứa tóc cam hỏi.

Raven gật đầu.

"Mẹ nhóc này cần gặp mẹ của chú đó," người tóc cam nói.

"Ừ," người còn lại đáp.

Sau một khoảng im lặng nữa, cậu ta lên tiếng. "Chúng ta nên đi thôi."

"Mấy người có thể bơi nếu muốn."

Cả ba không nói gì. Họ không muốn bơi trước mặt cô. Cô sẽ phải rời đi thì họ mới ở lại, nhưng cô không muốn như vậy. Chẳng biết vì lý do gì, cô lại thích nhìn họ. Và cô cũng thích nghe họ trò chuyện khi còn chưa biết cô ở đó. Giá như cô đã không ra khỏi chỗ trốn của mình.

Nhưng giờ cô thấy được bọn họ đang trông chờ cô nói điều gì đó với mình. Có lẽ nếu cô nói thì họ sẽ ở lại. "Em cũng thích bơi ở đây nữa," cô nói. "Nhưng hôm nay em đang đi tìm côn trùng."

"Côn trùng á?" Cậu tóc cam nói.

"Em đang cho chim ăn," cô kéo cái túi kiêm tổ chim khỏi áo. Cả đám đến gần khi cô kéo sợi dây rút, để lộ ra con chim giẻ cùi bên trong.

"Giống chim gì đây?" Cậu tóc đen lớn hơn hỏi.

"Giẻ cùi," cô đáp.

"Em để nó trong áo để giữ ấm cho nó sao?"

"Đúng thế."

"Sao nhóc lại bắt nó ra khỏi tổ?" Anh chàng tóc cam hỏi.

"Một con quạ ăn thịt hết những con non khác rồi. Chỉ còn con này sót lại."

"Đám quạ chết tiệt," anh ta nói.

Cô không thích việc anh ta chửi rủa bố cô, nhưng cô không thể nói gì về chuyện đó với người ngoài. Cô đã hứa với Mama rồi.

Jackie đưa một ngón tay đến gần con chim nhỏ. Khi nó há mỏ, cậu ta nhanh chóng rụt tay lại.

"Đó là lần đầu nó làm như vậy đấy!" Raven nói. "Nó đang đòi được cho ăn đấy."

"Thật sao?" Jackie nói.

"Chúng ta nên cho nó một con côn trùng để nó thấy rằng ăn rất ngon."

"Tìm đâu ra côn trùng đây?"

"Nơi nào cũng có mà."

Jackie trèo lên con lạch và giúp đỡ. Raven nhét chú chim vào áo và chỉ cho cậu ta nơi tốt nhất để tìm. Hai người kia cũng tham gia.

"Đây là một con bướm đêm," cậu chàng tóc cam nói. Cậu ta mang nó đến cho Raven, tay kẹp lấy hai cánh của nó.

Raven lấy chú chim khỏi áo và mở cái túi ra. Cô lấy cái que móc khỏi túi. Ba người kia nhăn mặt lại khi Raven cầm con bướm đêm và nhẹ nhàng bóp. Rồi cô giật cánh của con bướm đêm và đập phần thân của nó lên cái que đang cầm.

"Chưa từng thấy đứa con gái nào làm thế cả," cậu chàng tóc cam lên tiếng.

Raven cầm lấy cái tổ chim bằng một tay và đưa thịt con côn trùng trên cái que đến gần mỏ chú chim. Chú chim non tỏ ra sợ hãi khi có nhiều người đang đứng xung quanh như vậy. Raven bặm môi, làm ra tiếng huýt gió. Chú chim há mỏ ra, và cô nhanh chóng nhét thịt con côn trùng vào miệng. Chú chim nuốt phần thịt của con bọ và yên vị trong tổ của mình.

"Tuyệt thật," Jackie nói. "Có một con ấu trùng đây." Cậu ta cầm con ấu trùng màu nâu trên tay.

"Muốn cho nó ăn chứ?"

"Cho ăn bằng tay sao?"

"Nó còn chưa đủ lớn cho chuyện đó."

"Cậu làm đi," Jackie nói, đưa con ấu trùng cho Raven.

Cậu chàng tóc cam bật cười. "Nhóc ấy không muốn bóp nát nó."

"Vậy sao? Thế anh làm đi," Jackie đáp.

"Không cảm ơn," cậu ta từ chối.

Raven giết con ấu trùng, đặt nó lên cái que và đưa cho Jackie. "Sẵn sàng," cô nói.

Jackie đưa thức ăn đến gần mỏ chú chim còn Raven thì làm ra tiếng huýt gió. Chú chim hơi hé cái mỏ của mình, nhưng Jackie quá chậm, và con ấu trùng rơi xuống lòng tổ.

"Ôi không," Jackie kêu lên.

"Chuyện đó đôi khi xảy ra mà," Raven đáp. Cô cầm lấy cái que, làm con chim mở miệng và đẩy con ấu trùng vào đủ sâu để nó nuốt lấy.

"Được rồi. Anh nghĩ mình đã thấy đủ bọ bị bóp nát trong ngày rồi đấy," cậu chàng tóc cam lên tiếng.

Người còn lại thì nhe răng cười.

"Tên cậu là gì?" Jackie hỏi.

"Raven," Cô đáp. Mama đã nói cô không được phép nói tên đầy đủ cho mọi người biết vì cô không bao giờ được nói về việc cô là con gái của một linh hồn quạ đen.

"Em đùa à?" Cậu chàng tóc đen hỏi.

"Không có," cô đáp.

"Một con chim nuôi một con chim khác," cậu chàng tóc cam lên tiếng. "Hoàn toàn hợp lý luôn," cậu ta nói, nhe răng cười với cậu tóc đen.

"Tớ là Jack," Jackie nói.

"Nhưng bọn này đều gọi nó là Jackie," cậu tóc đen nói, xoa tay lên mái tóc ướt sũng của Jackie.

Jackie quạt tay cậu ta ra.

"Anh là Huck, anh của Jackie," cậu nhóc tóc đen nói. "Còn đây là Reece."

"Rất vui được gặp các anh," cô nói, giống như cách Mama đã dạy.

Reece đáp: "Anh thường sẽ bắt tay, nhưng trên ngón tay nhóc đầy ruột côn trùng đấy."

Raven mỉm cười, trong khi cả đám cười lớn. Giờ cô đã hiểu vì sao bác Sondra nói cô nên chơi cùng những đứa trẻ khác. Chuyện này thật vui.

"Cậu bao nhiêu tuổi?" Jackie hỏi.

"Bảy," cô đáp.

"Thật à? Anh cứ nghĩ em lớn tuổi hơn," Jackie nói. "Anh tám tuổi."

Raven nhìn Huck, tự hỏi cô có thể hỏi tuổi của anh không. Huck dường như hiểu được cô muốn gì. "Reece và anh mười tuổi," cậu ta đáp. "Hôm nay bọn này đi trông trẻ."

"Im đi," Jackie nói.

"Đúng thế còn gì. Mẹ bảo đưa em ra ngoài đi dạo đó."

"Em lúc nào chẳng tự đi một mình."

"Mẹ nhóc để nhóc ra đây một mình à?" Reece hỏi Raven.

"Đúng thế."

"Nhóc không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

Đám nhóc liếc mắt nhìn nhau.

"Mẹ em không cảnh báo em về người lạ và mấy thứ như thế sao?" Huck nói.

Mama tất nhiên là có làm vậy. Nhưng Raven không thể nói với chúng rằng Mama đã khiến vùng đất của cô được an toàn thông qua giao tiếp với linh hồn của

mặt đất. Bà nói chúng trông chừng con gái của Raven, và Raven biết điều đó là thật. Cô từng sợ hãi khi Mama rời khỏi thế giới thực để tiến vào thế giới linh hồn, nhưng những linh hồn chưa bao giờ để chuyện gì tồi tệ xảy ra khi Mama đi vắng. Nếu mấy cậu nhóc này ở trên mảnh đất của Mama, những linh hồn hẳn đã có lý do khi dẫn lối chúng tới đây. Đó là lý do Raven không sợ khi thấy chúng. Lần duy nhất Raven sợ hãi khi ở trên vùng đất của Mama là khi tiếng chuông báo động vang lên.

"Em ấy nên sợ con ma sói," Jackie nói.

"Đó là cái gì?" Raven hỏi.

"Là con chó của Hooper," Huck nói.

"Hooper?"

"Là cái gã sống trên mảnh đất bên cạnh chỗ nhóc đó," Reece nói.

"Con chó của gã đó nhìn y chang một con sói," Huck nói. "Nó từng đuổi theo bọn anh khi cả đám cố băng qua nhà Hooper để đến đây đi bơi. Jackie và anh sống ở bên kia nhà của Hooper, nhưng nhà bọn anh không có con lạch nào cả."

"Chẳng ai có cả. Nó sở hữu chính mình mà," Reece nói.

Raven mỉm cười vì cô hiểu anh đang trêu mình.

"Sao em không đi học?" Jackie hỏi.

Raven đã học được từ trong cuốn *Ngày đầu đến trường mẫu giáo* và *Trường học thật vui* rằng những đứa trẻ khác ngồi học trong một căn phòng cùng một giáo viên.

"Em học ở nhà," cô đáp.

"Ồ, một trong *những người đó*," Reece nói.

"Reece..." Huck lên tiếng.

"Sao chứ? Nhóc ấy chấp nhận được một câu đùa mà, phải vậy không?"

Raven chẳng biết trả lời thế nào cả, nên cô chỉ nói, "Phải."

"Em sẽ cứ học tại nhà như vậy à?" Huck hỏi.

"Em không biết nữa," cô đáp.

"Em không muốn đến trường của bọn anh sao?" Jackie hỏi.

"Em... có," cô đáp.

Hai chữ đó đột nhiên từ đâu xuất hiện. Cô không biết vì sao mình lại nói thế. Mama sẽ không thích như vậy.

"Thế thì em nên đến trường đi," Jackie nói.

Cô không biết nói gì cả. Cô thậm chí chẳng bao giờ có thể nói đến chuyện trường học với Mama. Điều đó sẽ khiến bà nổi giận như cái cách bác của cô từng làm khi bác ấy nói về điều đó.

Huck nhìn vào mắt cô. "Mẹ em không cho em đi à?"

Raven giữ im lặng.

"Mẹ bọn anh là giáo viên lớp năm," anh ta nói. "Bà có thể nói với mẹ em về chuyện đó."

"Huck sẽ học lớp của mẹ bọn anh năm nay," Jackie nói.

"Anh cũng thế," Reece nói. "Và sẽ rấtttttt tuyệt cho xem."

"Sẽ rất tệ thì có," Huck nói. "Bà sẽ khó tính với bọn này hơn tất cả mọi người."

"Không phải với anh," Reece nói. "Bà quý anh mà."

"Không. Chú thì như người nhà rồi. Chú cũng sắp tiêu tùng giống anh thôi."

"Chết tiệt thật," Reece nói.

Raven thích cái cách họ nói cười và làm mặt trêu nhau. Cô không muốn họ rời đi. Nhưng chú chim nhỏ của cô đang giãy dụa không yên. Nó muốn ăn côn trùng cũng như cái cách Raven muốn mấy cậu nhóc ở lại.

Huck nói với Jackie. "Mà nói đến Mẹ, ta nên đi thôi. Mẹ muốn ta về ăn tối sớm."

"Hôm nay bà làm món gì thế?" Reece hỏi.

"Enchiladas[3]."

"Anh ở lại được không?" Reece hỏi.

[3] Món ăn làm từ lớp vỏ tortilla bọc nhân và rưới sốt lên trên. (ND)

"Enchiladas chay đấy nhé," Huck nói.

"Biết rồi," Reece nói. "Món mẹ chú nấu tuyệt lắm. Mẹ anh làm một cái pizza đông lạnh thôi là anh thấy may mắn lắm rồi."

Raven để ý thấy Huck nhìn về Reece như thể đang thương hại anh ta vậy. "Ừ, ở lại đi," anh nói. "Mẹ sẽ muốn chú ở lại đấy."

"Vì bà quý anh mà," Reece nói.

Jackie nhìn Raven chằm chằm. Anh ta có đôi mắt đẹp, to với nhiều màu sắc trộn lẫn. Xanh lá, vàng, nâu, thậm chí có một chút màu cam nữa. Nhưng hơn cả điều đó là cách mà anh ta vui thích khi nhìn cô. Raven nghĩ đó hẳn là cách một người nhìn bạn mình, và cô thì chưa từng có bạn bao giờ.

"Bọn anh phải đi rồi," Jackie nói.

Raven có thể nhận ra Jackie không muốn đi. Cô cũng cảm thấy thế. "Em có thể gặp lại anh chứ?"

Đôi mắt Jackie sáng hơn nữa. "Ừ," anh ta đáp.

"Khi nào đây?" Cô hỏi.

Jackie nhìn về phía anh trai. Huck nhún vai.

"Anh có thể tới bơi bất cứ lúc nào anh muốn," cô nói. Nhưng cô tự hỏi Mama sẽ phản ứng ra sao khi bà thấy một đám con trai trên đường đi dạo mỗi ngày. Con lạch này cũng là một trong những nơi yêu thích của bà.

"Nhất định bọn anh sẽ quay lại," Jackie nói. "Hoặc lúc nào em có thể tới nhà bọn anh."

Raven để ý thấy Reece và Huck nhe răng cười với nhau nhưng không hiểu điều đó nghĩa là gì. Cô thấy sợ khi nói cô có thể đến nhà Jackie. Cô có linh cảm Mama sẽ không thích điều đó. Nhưng mấy cậu này dường như hoàn toàn không biết cô là con gái của một linh hồn quạ đen. Miễn là cô giữ bí mật, vậy thì tại sao không đến nhà họ một lần chứ?

Huck và Reece bước đi. "Đi thôi nào, Jackie," Huck nói.

Reece quay lại và nói. "Rất vui được gặp nhóc, Cô Gái Chim."

"Đúng đó," Jackie nói. "Anh phải đi rồi. Tạm biệt nhé."

"Tạm biệt," cô nói, bắt chước anh ta vẫy tay theo.

Ba cậu trai bước vào con lạch vì trên bờ quá nhiều cây bụi. Raven nhìn theo cho đến khi cả ba biến mất sau khúc quanh.

Cảm giác vừa buồn nhưng lại vừa thú vị - bởi những điều họ đã nói và làm không thể nào biến mất theo cả ba được.

4.

Raven không nói cho Mama biết chuyện gặp mấy cậu trai kia. Cô cảm thấy tệ vì chuyện đó. Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy vui. Cô thích nghĩ về họ. Chỉ tưởng tượng ra gương mặt của cả ba đã khiến cô vui vẻ rồi.

Tối đó Raven đã mở cuốn từ điển lớn ra và tra trong đó vài từ mà ba người kia đã nói. Cô bực bội khi không tìm thấy những từ như *Người xói* hay *Ăn tray*. Cô phát hiện ra mình phát âm từ *Luy dị* sai khi tìm thấy từ chính xác là *Li dị*. Trong từ điển đưa ra hai định nghĩa cho từ này là: *Kết thúc cuộc hôn nhân với người bạn đời của mình* và *sống tách biệt*. Raven không hiểu ý nghĩa đầu tiên. Cô cho rằng mấy cậu trai nói đến nghĩa thứ hai khi họ hỏi cô có phải đứa nhóc sống chung với người phụ nữ xinh đẹp đã ly dị không. Mama luôn giữ cho mình và Raven sống tách khỏi người khác bởi những bí mật mà họ biết về mặt đất.

Nhưng làm sao mấy người đó biết được chứ? Điều này khiến cô lo lắng một chút.

Sáng hôm sau, Mama đánh thức Raven dậy khi tia sáng đầu tiên vừa ló dạng. Bởi đó là lúc chim mẹ cho các con của mình ăn. Raven mừng vì có cớ để rời khỏi căn nhà và những bài học. Khi không khí ấm dần và cái bụng của chú chim giẻ cùi non đã no nê, Raven đến chỗ con suối. Cô hy vọng ba người kia sẽ lại đến bơi. Đến buổi chiều thì ngoài trời đã đủ nóng rồi.

Thế nhưng hôm đó cả ba đã không đến. Cả ngày hôm sau cũng vậy. Đến ngày thứ ba mà cả ba vẫn không quay lại, Raven quyết định nghiêm túc Câu thông. Cô

làm chuyện đó ngay bên cạnh con suối. Đó chắc hẳn là nơi tốt nhất để cầu xin thứ mà cô muốn.

Bên dưới cây tuyết tùng, cô để bốn chiếc lá có màu khác nhau theo hình bông hoa chạm nhau. Xanh lá, vàng, nâu và cam, tất cả đều là màu sắc trong đôi mắt của Jackie. Bên cạnh "mắt" của bông hoa, cô đặt một cây nấm màu cam đại diện cho Reece với mái tóc đẹp của mình. Ở bên kia phía "mắt" của Jackie, cô đặt một viên đá màu nâu đại diện cho Huck với đôi mắt màu đen và cơ thể khỏe mạnh của anh.

Cô xem xét tỉ mỉ các vật phẩm Câu thông của mình. Dường như chuyện này còn cần thêm điều gì đó. Nhưng nó là gì?

Tất nhiên là nó cần cô rồi.

Cô lấy ra con dao và cắt vài sợi tóc ở một bên bím tóc của mình. Cô rắc tóc của mình lên những thứ tượng trưng cho ba cậu con trai, để kết nối bản thân mình với họ. Cô cảm thấy chuyện này khá tốt. Rất tốt là đằng khác. Cô biết cả ba rồi sẽ quay lại. Ngày mai hoặc là ngày kia.

Bé con, là tên Raven đặt cho chú chim non, đang kêu đòi ăn. Nó đã hoàn toàn chấp nhận Raven là mẹ nó.

Khi mặt trời lặn sau ngọn đồi rậm rạp, Raven trở về nhà, tranh thủ bắt côn trùng trên đường trở về.

"Xem bé con của con lớn thế nào kìa!" Mama nói khi cô trở vê. "Con đang cho nó ăn rất tốt đấy. Con giờ chắc là đói rồi nhỉ."

Đúng vậy. Mama đưa cô bữa trưa mang theo khi cô ra ngoài kiếm thức ăn cho chú chim, nhưng cô lúc nào cũng thòm thèm.

Raven làm sạch tổ cho Bé con và đặt nó vào tấm sưởi mỗi đêm.

Mama đặt một đĩa lớn đầy thức ăn trên bàn. "Hôm nay con đã thấy và học được gì rồi?" Bà hỏi.

"Con học được rằng chim non thì luôn đói bụng ạ," Raven đáp.

"Giờ con đã trân trọng công sức mà một chú chim bỏ ra rồi đấy. Và hãy hình dung rằng sẽ còn nhiều việc hơn nữa chứ không chỉ làm tổ chim thôi đâu."

"Thế thì khó quá ạ!" Raven nói.

"Con còn thấy được gì nữa?"

"Con thấy một con sói đồng cỏ. Con còn thấy một con nai và con của nó. Con thấy rất nhiều chim. Con thấy một con quạ và nói với nó con đang chăm sóc tốt cho đứa bé nó trao cho con."

Mama gật đầu, mỉm cười.

"Con thấy một bông hoa màu trắng con chưa thấy bao giờ. Con thấy một con rắn chết bị bầy kiến ăn thịt. À, vào buổi sáng, có một cái mạng nhện trông như thể các mảnh thủy tinh găm trên đó. Nhìn đẹp lắm ạ."

"Tuyệt vời," Mama nói.

Raven nhìn xuống đĩa thức ăn. Cô cảm thấy có lỗi khi giấu chuyện đã Câu thông. Nhưng cô sợ bà cấm cô gặp họ lần nữa. Raven không thể để chuyện đó xảy ra được.

Sau đó, Mama đưa Raven đi ngủ và hôn lên má cô. "Ngủ ngon nhé, Con gái của Raven, phép màu yêu quý của ta."

"Mama ngủ ngon."

Raven gần như không ngủ được vì phấn khích khi nghĩ đến việc gặp được ba cậu nhóc vào hôm sau.

Thế nhưng họ không tới. Nơi cô Câu thông vẫn nguyên vẹn bên cạnh bờ suối.

Ngày hôm sau, cô đến thẳng chỗ con suối và chỉ tìm côn trùng quanh đó. Khi mặt trời lên cao và Bé con đã say ngủ, Raven ăn bữa trưa mà Mama chuẩn bị. Sau đó, cô nằm xuống, đưa tay lên đầu, nhìn lên mặt trời đang chiếu sáng qua tán cây tuyết tùng.

Cô ngồi dậy khi nghe thấy ai đó nói. "Xin chào, Raven." Jackie và anh trai mình đang lội qua con suối.

"Con chim thế nào rồi?" Jackie hỏi, lội đến gần hơn.

"Nó đang lớn dần," cô đưa Bé con cho Jackie và Huck xem. Điều đó khiến Bé con thức giấc và mở miệng đòi ăn.

"Nó nhiều lông hơn rồi," Jackie nói.

"Giờ nó rất thạo đớp côn trùng rồi. Nó nghĩ em là mẹ nó."

Huck nhìn Raven với vẻ tò mò. "Em đợi bọn anh à?" Cậu ta hỏi.

"Đúng thế."

"Trong bao nhiêu ngày?"

"Mỗi ngày."

"Biết mà!" Jackie nói.

"Reece đâu rồi?" Raven hỏi.

"Hôm nay cậu ấy phải giúp mẹ," Huck đáp.

Bé con lại cất tiếng đòi ăn.

"Muốn anh giúp em tìm gì đó cho nó ăn không?" Jackie hỏi.

"Có chứ."

Huck ngồi bên bờ suối. "Anh không ở đây lâu đâu, Jackie," Anh nói.

Tâm trạng Huck hôm nay không được tốt như lần trước. Nhưng như vậy cũng không sao cả. Raven đã quen với điều đó khi ở cùng Mama rồi.

"Ảnh có vẻ giận về chuyện đến đây đấy," Jackie thì thầm vào tai Raven khi cả hai đi cùng nhau.

"Vì sao?"

"Không biết nữa. Anh đoán là Reece hoặc một trong những người bạn khác của ảnh không có ở đây. Ảnh cứ nói em sẽ không ở đây, nhưng anh có linh cảm là em sẽ đến."

Raven mỉm cười. Là việc cô Câu thông khiến anh ấy cảm thấy như vậy. Cô đã nghĩ về Jackie nhiều nhất khi Câu thông, nên cũng hợp lý khi anh ấy là người cảm nhận được điều đó mạnh mẽ nhất.

Cả hai cho Bé con một con ruồi nước chân dài, vài con dế, và một con ấu trùng. Trong khi chú chim đang ngủ, cả hai ngồi trên một khúc gỗ. Họ có thể thấy Huck đang nằm ngửa trên bờ suối, nhưng họ đã ở ngoài tầm nghe của anh ấy rồi.

"Ở đây cách nhà em bao xa?" Jackie hỏi.

"Cũng xa, nhưng không quá xa."

"Trên đường đi ngang qua chỗ em, bọn anh không thấy nó."

Jackie im lặng, tay gỡ vỏ của một đoạn cành cây. Cô có cảm giác bản thân nên nói cái gì đó, nhưng cô chẳng biết mình nên nói gì cả.

Một lát sau, Jackie nói. "Hôm qua lúc mẹ anh lái xe qua cổng nhà em, anh hỏi bà từng nhìn thấy nhà em bao giờ chưa. Bà nói là chưa, nhưng bà nghe nói chỗ đó rất đẹp." Anh nhìn cô. "Anh không biết làm sao mà bà lại biết được. Có lẽ do đám thợ xây nhà em nói vậy đi. Mọi người xung quanh đây đều nói chuyện với nhau mà."

Raven chưa bao giờ nghĩ về mọi người sống ở đây cho đến khi cô gặp ba người Jackie.

"Mẹ anh nói mẹ em phá ngôi nhà cũ," cậu nói. "Em không nhớ chuyện đó vì em còn bé. Em sống trong một ngôi nhà lưu động mà mẹ em mang về trong lúc nhà chính được xây dựng."

"Nhà lưu động là gì thế."

"Một ngôi nhà có thể dịch chuyển được ấy."

Cô cố gắng tưởng tượng ra điều đó.

Jackie ném đoạn cành cây mà cậu đang lột vỏ đi. "Bố mẹ anh cũng ly dị như bố mẹ em đấy," cậu nói.

"Em đã tra từ đó trong từ điển ở nhà rồi," cô nói.

"Từ *ly dị* sao?"

Cô gật đầu. "Ý anh là gì khi nói thế?"

"Em không biết à? Anh tưởng mẹ em ly dị?"

Cô sợ phải nói bất cứ điều gì về việc Mama "ly dị" với thế giới bên ngoài.

"Từ đó nghĩa là bố và mẹ chia tay nhau. Họ không còn sống với nhau nữa. Mẹ em không nói với em là bố em đi đâu sao?"

Cô không thể nói gì về chuyện đó. Cô lắc đầu để tỏ ý không biết.

"Em có bao giờ gặp ông ấy không?"

Kể cả khi được phép nói thì cô cũng không thể nào trả lời được câu hỏi này được. Cô nhìn thấy những con quạ gần như mỗi ngày, nhưng chúng không phải bố cô. Chúng chỉ là *hiện thân* của bố cô, và Mama nói thế. Cô vẫn còn chưa hiểu được từ đó.

Jakie xem sự im lặng của cô là câu trả lời. "Anh cũng chưa gặp bố mình bao giờ. Ông ấy không còn đến nữa từ khi anh còn bé. Anh còn chẳng nhớ nổi mặt ông ấy nữa."

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu cô. Liệu Jackie và Huck có phải được sinh ra từ những linh hồn của đất không? Có phải đó là lý do họ cũng sống ở nơi đó và không có bố ở cùng không?

"Anh có biết gì về bố mình không?" Cô hỏi.

"Không. Mẹ anh không thích nói về ông ấy. Anh Huck cũng vậy."

"Bố anh trông như thế nào?"

Jackie ngẫm nghĩ về điều đó. "Đại khái là trông giống Huck đi."

Raven trông giống bố của mình một chút. Tóc đen và mắt đen. Nước da của cô cũng được thừa hưởng một chút từ ông. Đó là Mama nói với cô như vậy.

"Làm sao mà anh biết bố anh trông như thế nào?" Cô hỏi.

"Anh xem những bức ảnh. Mẹ em không giữ tấm ảnh nào của bố em à?"

Cô lắc đầu.

"Hẳn là mẹ em giận ông ấy lắm."

Raven cho là Jackie không phải là con của linh hồn của đất nếu anh ấy có ảnh của bố mình và Huck thì trông giống ông ấy. Nhưng cái ý nghĩ trước đó của cô sẽ thật tuyệt nếu là thật. Cô vẫn ước gì có thể nói chuyện với một người khác giống mình.

Jackie đứng dậy khỏi khúc gỗ. "Em có muốn xem một thứ rất hay không?"

Anh ấy từng dùng từ *rất hay* (cool) này rồi, và cô khá chắc rằng từ đó không có nghĩa là "lạnh" (cold).

Khi cả hai trở lại con suối, anh nói, "anh đoán là nó hài hước hơn là hay."

Huck đứng dậy khi Jackie bước xuống suối. "Em đi đâu thế?"

"Cho em ấy xem Bả Sói," Jackie nói. "Giày em sẽ ướt đấy," anh nói với Raven. "Em nên đi giày xuống suối vì nếu không mấy viên đá có thể giết người nếu em đi chân trần đấy."

Cô không biết và cũng chẳng quan tâm nếu đôi bốt của mình bị ướt hay không. Chúng dù sao cũng bị ướt mỗi sáng do sương sớm. Chỉ là cô tự hỏi "Bả Sói" là gì thôi.

Huck đi theo cả hai vào con lạch. "Lỡ em ấy mách mẹ thì sao?" Cậu ta hỏi.

"Em ấy sẽ không làm thế đâu," Jackie nói.

"Nhưng nó ở trên đất nhà em ấy mà."

Jackie dừng bước và nhìn về Raven. "Em sẽ không nói cho mẹ em biết phải không?"

"Không đâu," cô đáp.

"Em có nói chuyện bọn này bơi ở con lạch nhà em không đó?" Huck hỏi.

"Không mà."

"Thấy chưa?" Jackie nói với anh trai mình.

"Vậy là em không nói tí gì với mẹ em về bọn này hả?" Huck hỏi.

Raven lắc đầu.

"Bạn anh cũng không nói với mẹ mình," Jackie nói. "Bọn anh không nghĩ mẹ sẽ thích chuyện cả hai đi chơi xa trên đất nhà người khác?"

Vậy ra những đứa trẻ khác cũng giữ bí mật với mẹ chúng. Giờ cô đã thấy khá hơn khi không nói cho Mama biết.

Khi cả ba đi xuôi dòng nước, cô đã hiểu vì sao hai người kia lội nước để đến chỗ đi bơi. Hai bên bờ toàn là những bụi cây mâm xôi đầy gai và cây bụi nên không thể men theo bờ. Cô chưa từng đi xuôi dòng xa đến thế.

Sau một dải nước nông dài nhỏ giọt qua kẽ đá, kèm theo một khúc quanh sâu hơn nữa, Raven dừng lại khi cô thấy một thứ kỳ lạ ở phía trước. Hai anh em nhà kia nhe răng cười khi thấy cô bất ngờ.

Ở giữa một con lạch nông và rộng khác là một chồng đồ vật với một hình thù trông như con người ở trên đỉnh.

"Nhìn từ đằng trước đẹp hơn đó," Jackie nói.

Cô đi theo cả hai đến bên kia cái thứ mà Jackie gọi là "Bả Sói". Đặt ở giữa dòng nước là hai thùng sữa bằng nhựa, một đỏ và một xanh. Bên trên là một thứ giống hộp với mảnh thủy tinh vỡ gắn phía trước. Cô đoán đó là một cái TV vì cô từng thấy nó trong những bức ảnh trong sách. Bên trong chiếc TV hỏng là đầu lâu một con hươu với chỉ một bên gạc. Bên trên chiếc TV là một chiếc lò vi sóng màu đen đã rỉ sét với cửa đóng mở bằng thủy tinh đã vỡ. Và bên trên đó nữa là tượng đá hình phụ nữ. Người đó được tạc trông như đang đội một tấm áo choàng từ trên đầu đến tận đôi chân trần. Cô giơ tay cao, lòng bàn tay hướng lên trời, nhưng một bên tay đã bị vỡ đến phần cùi chỏ. Bên vai kia có một mảnh đã bị mất. Người phụ nữ từng có màu xám, nhưng giờ hầu như có màu xanh do bị rêu bao phủ.

"Reece, Huck và anh làm thứ này năm ngoái đấy," Jackie nói. "Để đuổi con ma sói đi. Reece gọi nó là Bả Sói vì nó giống thứ có thể xua đuổi ma sói như trong phim ấy."

"Không phải là thứ," Huck nói. "Bả sói là một loài cây."

Raven chẳng hiểu hai người này đang nói cái gì. Cô cảm thấy nhỏ bé trước một chồng thứ cao hơn cả Huck. Gương mặt màu xanh của bức tượng đá là phần mà Raven không thể rời mắt được.

"Con chó đuổi bọn anh dọc theo con suối," Jackie nói. "Bọn anh chạy qua bên đó," anh nói tiếp, chỉ vào rừng. "Và bọn anh tìm được một núi đồ phế thải. Có một cái ô tô cũ và bọn anh trốn trong đó. Nhưng khi đó thì con chó đã đi mất rồi."

Raven còn chẳng thấy chiếc xe hay bãi rác mà Jackie đang nói.

"Đây là chỗ cuối mảnh đất của Hooper và là điểm đầu mảnh đất nhà em," anh ta nói. "Bọn anh dựng cái này để đuổi con chó tránh xa chỗ bọn anh muốn đi bơi."

"Là Reece và anh xây nên chỗ này," Huck sửa lại. "Vì em quá sợ và muốn về nhà. Bọn anh phải làm gì đó để giữ em lại."

"Em đâu có sợ lắm đâu," Jackie nói.

"Có đó," Huck nói, bật cười. "Em suýt tè ra quần còn gì."

"Anh im đi!" Jackie nói.

"Không sao mà," Huck đáp. "Con chó đó có thể dọa bất cứ ai tè ra quần."

Raven nhìn kỹ hơn bức tượng cô gái bằng đá. Đôi mắt cô đang nhìn xuống, gần như khép lại.

"Reece tìm thấy tượng Madonna bị vỡ trong bãi rác," Jackie nói. "Đó là khi bọn anh nảy ra ý tưởng làm Bả Sói. Bởi bà ấy có thể xua đuổi những linh hồn xấu xa."

Raven chỉ vào người phụ nữ màu xanh. "Cái này được gọi là *Madonna* à?"

Huck nhe răng cười, "Em không biết Madonna là ai sao?"

"Không biết."

"Bà ấy là mẹ của Chúa Jesus, Đừng nói là em không biết Chúa Jesus là ai đấy nhé."

Raven lắc đầu.

"Ôi Chúa ơi!" Cậu ta nói.

"Kệ ảnh đi," Jackie bảo Raven.

Nhưng cô không thể làm vậy. Có quá nhiều thứ cô không hiểu, và cô thì không thể hỏi Mama vì cô không dám hé nửa lời với bà về mấy cậu trai này.

"Em thích nó à?" Jackie hỏi.

Raven xem xét đồng đồ vật trước mặt mình, từ cái thùng đến sọ con hươu và Madonna. Cô không thích, nhưng cũng không hẳn. Nó kỳ lạ, và có lẽ có chút đáng sợ.

"Em nghĩ thứ này dùng để dọa thứ gì đó thì rất tốt," cô nói.

"Anh biết mà, đúng không?" Jackie nói. "Bọn anh không còn gặp ma sói lần nào nữa kể từ khi làm nó. Thứ này hiệu quả tuyệt đối đấy!"

"Anh nghĩ con ma sói chết rồi," Huck nói. "Nó đuổi theo anh và Reece suốt hai năm, và rồi đột nhiên biến mất."

"Là nhờ Bả Sói còn gì," Jackie nói.

Raven chợt nhận ra, thứ này cũng là một dạng của nghi thức Câu thông. Giờ khi đã biết nó là gì, cô cảm thấy thích nó nhiều hơn.

"Anh về đây," Huck nói.

Tiếng cầu xin nho nhỏ của Bé con lớn dần.

"Em về chứ?" Huck hỏi.

"Em sẽ giúp em ấy tìm côn trùng cho con chim trước đã," Jackie nói.

"Đừng ở lại quá lâu," Huck nói. "Nếu Mẹ hỏi em ở đâu, anh sẽ bảo em ở bên ngoài. Nhưng nếu mẹ phát hiện em ra ngoài chơi, thì đấy là vấn đề của em rồi nhé."

Jackie và Raven tìm được côn trùng và cho Bé con ăn. Ban đầu cả hai chỉ nói chuyện một chút. Nhưng cô sợ cậu sẽ đi mất nếu cô không nói gì đó. Cô hỏi tại sao cậu không đến trường, và cậu nói mình đang nghỉ hè. Jackie dường như kinh ngạc khi cô không biết về nó.

"Mẹ em không nói cho em biết nhiều nhỉ?"

Mama nói cho cô biết nhiều điều hơn cậu biết. Một thế giới mà cậu không thể thấy được. Nhưng Raven cũng dần nhận ra cô cũng gần như không biết gì về thế giới của Jackie.

Cả hai đến một bãi rác và quan sát mọi thứ ở đó. Họ tìm thấy một con ngựa nhún và một chiếc xe đạp một bánh cùng một cái máy tính đã hỏng. Có rất nhiều chai lọ và một vài chiếc lốp xe ô tô. Jackie nói rằng chỗ rác này ở trên đất của Mama nhưng có lẽ là do Hooper hoặc ai đó sống cách một hoặc hai khu đất ném vào. Cậu nói vài thứ trong bãi rác này đã cũ rồi. Reece còn nói rằng chiếc TV họ dùng để tạo ra Bả Sói là đồ cổ rồi. Chiếc xe han gỉ thì có từ những năm 1950, theo lời cậu thì nó là một chiếc Invicta. Jackie đưa cô vào xe và cho cô xem bảng điều khiển. Cậu liên tục nói mọi thứ về chiếc xe đều rất tuyệt.

Sau khi khám phá bãi rác, cả hai cho Bé con ăn thêm côn trùng. Họ thấy một chú chim bói cá và cố tìm tổ của nó ở gần bờ suối. Đây là ý tưởng của Raven, và Jackie thích nó.

Cả hai biết được Jackie đã ở suối quá lâu khi ánh nắng bắt đầu ngả sang màu vàng sậm.

"Anh phải về thôi," Jackie nói. "Huck đang đỡ cho anh, nhưng có lẽ mẹ anh sẽ để ý thấy anh vắng mặt mất rồi."

"Bà ấy sẽ giận à?"

"Bà sẽ lo lắng," Jackie đáp. "Mẹ em không lo khi em ra ngoài quá lâu sao?"

"Bà thích em ở bên ngoài." Raven không thể nói Mama muốn cô hòa mình và gần gũi với đồng loại bằng cách học cho chim non ăn. Mama sẽ không hy vọng thấy cô ở nhà cho đến khi đêm xuống, cũng là lúc chim đi nghỉ.

"Mẹ anh cũng thích anh và anh Huck ra ngoài chơi," Jackie nói. "Bọn anh không được phép nghịch điện thoại hay chơi điện tử, hoặc là xem TV nhiều. Em thì sao?"

"Em không có," cô đáp. Cô không biết trò chơi điện tử là gì. Trong nhà cô không có TV, nhưng Mama có điện thoại và máy tính để đặt những thứ hai người cần. Raven thậm chí còn không được phép động vào chúng.

"Em muốn chúng ta gặp lại chứ?" Jackie hỏi.

Bụng và ngực cô đột nhiên nhộn nhạo như thể có một mặt trời bừng sáng bên trong cô vậy.

"Có chứ," Raven đáp.

"Em không thể đợi anh mỗi ngày đâu," Jackie nói, mỉm cười. "Vậy chúng ta gặp nhau tại Bả Sói vào khoảng trưa Chủ nhật nhé?"

"Được," cô đáp.

"Đừng quên đó," cậu nhắc nhở.

"Em sẽ không quên đâu."

"Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Cảm giác phải nhìn Jackie biến mất sau khúc quanh con suối còn đau hơn cả lần đầu tiên. Raven cảm nhận được nỗi cô đơn dâng trào khiến cõi lòng cô nhức nhối. Khi trời chuyển sang màu xám, khi mà chim mẹ trở về nghỉ ngơi, cô cũng về nhà. Cô đã làm thế nhiều ngày liên tiếp rồi.

Cô và Mama ăn tối, và bà hỏi những câu quen thuộc về những gì cô đã thấy và học được. Sau khi Raven nói cho bà biết tất cả, chỉ trừ chuyện của Jackie và Huck, cô đã đủ can đảm để hỏi bà một câu.

"Mama đã bao giờ thấy một con chó bên bờ suối chưa ạ?" Cô hỏi.

Vẻ bất ngờ cô thấy trong mắt Mama cho cô biết bà đã từng thấy. "Con nhìn thấy một con chó sao?"

"Vâng ạ."

"Vào mùa hè năm ngoái phải không?"

"Vâng."

"Ta không nhận ra năm ngoái con đã đi xa đến vậy đấy."

Raven không đi xa như vậy, nhưng cô không nói ra.

Mama đặt tay lên tay Raven trên bàn. "Đừng lo lắng," bà nói. "Con chó đó sẽ không làm con sợ nữa đâu."

"Tại sao lại không ạ?" Trong đầu Raven nhìn thấy linh hồn của chú hươu, chiếc TV, lò vi sóng, và bức tượng Madonna xua đuổi ma sói.

"Nó tấn công ta hai lần," bà nói. "Ta rất lo cho con gái, nên để bảo vệ con, ta đã tiễn linh hồn của con chó về với đất."

"Bằng cách nào ạ?" Raven hỏi.

"Bằng một khẩu súng."

"Khi nào ạ?"

"Cuối mùa hè năm ngoái."

Raven cố giấu phản ứng của mình, ngoại trừ việc cô không chắc mình cảm thấy ra sao về việc Mama giết con ma sói. Nếu bà không làm vậy, có lẽ mấy người Jackie đã không đến chỗ suối để bơi.

Nhưng Jackie tin rằng nghi thức Câu thông bằng Bả Sói của anh ấy đã khiến con ma sói chạy mất. Và điều đó khiến anh ấy hạnh phúc. Raven quyết định sẽ không đời nào nói cho anh ấy biết điều mà Mama cô đã làm. Bởi cô muốn Jackie luôn được hạnh phúc.

5.

Bé con cất tiếng kêu gọi Raven và Jackie từ trên một cây phong. Một con giẻ cùi khác đã nghe thấy và tấn công nó. Bé con trốn thoát và bay mất dạng.

"Nó sẽ không sao chứ?" Jackie hỏi. Anh ấy cũng lo cho nó nhiều như Raven vậy. Thỉnh thoảng Raven gọi anh ấy là bố của Bé con, và điều đó luôn khiến anh ấy mỉm cười.

"Hy vọng nó sẽ ổn."

"Những con chim khác sẽ quen với nó chứ?" Jackie hỏi.

"Em không biết nữa."

Mama nói thường một chú chim sẽ nhận được sự bảo vệ từ lãnh thổ của cha mẹ nó. Nhưng khi Bé con đi theo Raven khắp khu vực này, nó đã đi qua lãnh thổ của rất nhiều con chim, và thỉnh thoảng chúng tấn công nó. Cô cảm thấy thực sự rất buồn khi phải nhìn nó bị xua đuổi và không được chấp nhận. Tệ hơn nữa là, nó từng bị một con ưng tấn công. Raven chưa từng ngừng lo lắng cho nó. Nhưng Mama nói đó là một phần của việc làm mẹ.

Raven không mặc áo mưa, và những giọt nước mưa đã làm ướt quần áo, khiến chúng dính vào người cô.

"Em muốn đến nhà anh chứ?" Jackie hỏi.

Họ đã gặp nhau tại Bả Sói được ba tuần, nhưng anh ấy trước đó chưa từng hỏi như vậy.

Jackie nhìn lên những đám mây xám. "Trời sẽ không ngừng mưa đâu."

"Thế mẹ anh thì sao?"

Cô đã học được cách dùng từ Mẹ khi ở cùng anh ấy. Cô cũng gọi Mama của mình là mẹ khi ở cùng anh luôn.

"Mẹ anh tốt bụng lắm. Bà không phiền đâu," anh nói.

"Anh đã nói bà ấy sẽ giận khi anh đến đây mà."

"Chúng ta sẽ nói là gặp nhau ở gần nhà anh."

Raven chẳng biết nói gì nữa. Cô chưa từng rời khỏi khoảnh đất này khi không ở bên Mama. Liệu cô có an toàn khi làm vậy không? Và lỡ như Mama phát hiện ra thì sao?

"Nào," Jackie nói. "Nhà anh có nhiều trò chơi lắm. Bẫy Chuột[4], Dù và Thang[5], Đoán xem ai đây?[6] Em có thích trò nào trong đó không?"

Như mọi khi, Raven chẳng hiểu gì cả.

Jackie đã học được sự im lặng của cô nghĩa là gì. "Em chưa bao giờ chơi mấy trò đó sao?"

"Chưa."

"Anh sẽ chỉ cho em."

Cơn mưa nặng hạt thêm. Cả hai cảm thấy lạnh. Hoặc là Raven cùng Jackie đến nhà anh ấy, hoặc là hai người họ ai về nhà nấy.

Cô không muốn chia tay anh ấy lúc này. "Được rồi," cô nói.

Nụ cười của Jackie lúc này lớn như muốn kéo đến mang tai vậy. Cô đi theo anh vào suối, đi qua bà Sói, đi ngang đất của Hooper, cảm gác này thật lạ. Cô chưa từng

[4] Tên gốc: Mouse Trap.

[5] Tên gốc: Chutes and Ladders.

[6] Tên gốc: Guess Who?

làm như thế bao giờ. Cô quay lại và nhìn Madonna. Cánh tay duỗi ra của bức tượng như muốn nói rằng: Đúng rồi, đi lối đó. Đi đi. Đi đi.

"Bé con sẽ đi cùng chúng ta chứ?" Jackie hỏi.

"Em không biết nữa."

Họ đi trên con đường suối đầy đá qua đất của nhà Hooper. Bờ suối bên đó vẫn dày và rậm rạp. Khi con lạch rẽ sang trái, Jackie bước lên bờ. Cả hai đi qua một khoảnh đất đầy những cây bạch dương vỏ trắng và một con đường bộ dẫn đến một cánh đồng.

"Nhà của anh ở đằng đó," Jackie nói.

Anh chỉ vào một ngôi nhà ở bên kia hàng rào gỗ. Ngôi nhà có mái bằng kim loại cũng giống như nhà của Mama, chỉ là nhỏ hơn. Nhà của Mama có những khúc gỗ tự nhiên ở bên ngoài, còn những khúc gỗ ở nhà Jackie trông như những tấm ván gỗ vàng nhạt.

Họ trèo qua thanh hàng rào. Bụng Raven nhộn nhạo. Cô hy vọng mẹ của Jackie sẽ không giận. Raven sẽ không bao giờ đưa ai về nhà. Không thể nào đoán được Mama của cô sẽ phản ứng như thế nào cả.

Cả hai đi qua một bãi cỏ mọc thấp và đi vào bằng cửa sau như ở nhà Raven, Cánh cửa mở ra một phòng giặt giũ bên cạnh nhà bếp. Cả hai cởi đôi giày ướt ra và để chúng lên một tấm thảm.

Cô nghe thấy tiếng con trai cười nói ở phòng bên cạnh.

"Anh Huck có bạn đến chơi đấy," Jackie nói.

Raven nghĩ là Jackie trông có vẻ lo lắng. Cô tự hỏi tại sao anh ấy lại như thế.

"Lên phòng anh đi," Jackie nói.

Jackie dẫn cô đến bậc cầu thang, nhanh chóng đi ngang qua Huck, Reece, và một cậu trai khác đang xem TV trong phòng khách, nhưng ba người đã nhìn thấy họ.

"Là cô nàng chim kìa!" Reece nói.

"Hai đứa đi đâu mà nhanh thế?" Huck hỏi.

Jack dừng bước, "Lên phòng em."

Reece và Huck nhe răng cười. Cậu trai với những lọn tóc đen xoăn và nước da nâu nhìn Raven với vẻ tò mò.

"Đây là Raven," Huck nói với cậu ta. "Đây là Chris." Huck nói với Raven.

Cô nhớ mấy người họ có nói về ai đó tên là Chris vào cái ngày đầu tiên họ gặp nhau. "Rất vui được gặp anh, Chris," cô nói.

Chris chỉ nhẹ gật đầu. Raven tự hỏi tại sao mẹ anh ta không dạy anh ta phải nói gì khi gặp người mới.

"Con chim của nhóc đâu rồi?" Reece hỏi.

"Ở bên ngoài," cô đáp.

"Thật sao? Bây giờ nó bay được rồi à?"

"Đúng thế."

"Giờ nhóc còn cho nó ăn côn trùng nữa không?"

"Thỉnh thoảng. Em chủ yếu cho nó ăn đậu phộng khi nó tập tự kiếm ăn." Đó là ý của Mama.

"Nào," Jackie nói với Raven, ra dấu về phía cầu thang.

"Jackie..." Giọng một người phụ nữ vang lên. Người này đã bước vào phòng khách với một giỏ quần áo trên tay. Cô nhìn Raven chằm chằm.

Trống ngực Raven đập loạn xa. Cô biết người này là mẹ của Jackie. Anh nhìn rất giống bà.

"Mẹ không biết là con có bạn đến chơi đấy," bà nói. Bà để giỏ quần áo trên ghế và bước tới. Gương mặt bà thật đẹp, giống hệt Jackie, bà cũng có làn da hơi rám nắng và mái tóc màu nâu đen. Bà để tóc đuôi ngựa, mặc quần bò và một chiếc áo sơ mi xanh da trời cài cúc với phần tay được xắn lên đến cùi chỏ. Raven nhìn rõ mắt bà màu nâu pha xanh lá khi bà bước đến gần.

"Đây là Raven ạ," Jackie nói.

"Xin chào Raven, cô là mẹ của Jackie. Gọi cô là cô Taft nhé."

"Rất vui được gặp cô, cô Taft," Raven đáp.

"Cháu đến đây bằng cách nào vậy?" Cô hỏi, mỉm cười.

"Em ấy đi qua rừng," Jackie đáp. "Bọn con gặp nhau ở sau nhà."

Huck và Reece lại nhe răng cười. Cả hai biết Jackie đang nói dối mẹ. Còn Raven thì tự hỏi tại sao hai người kia lại cười.

"Vậy cháu sống ở gần đây à?" Mẹ Jackie hỏi.

"Vâng ạ," Raven đáp.

"Em ấy sống ở bên kia khu nhà ông Hooper đấy ạ," Jackie nói.

"Mẹ cháu có biết cháu ở đây không?" Cô hỏi.

"Bà ấy không cần phải biết đâu ạ," Raven đáp. "Bà rất thích cháu ra ngoài và khám phá những điều mới mẻ."

"Nhưng có lẽ cháu nên gọi điện và cho mẹ cháu biết cháu ở đâu," bà khuyên.

"Cháu không thể ạ," Raven nói.

"Tại sao không thể?"

"Bà ấy không dùng điện thoại, trừ khi cần đặt đồ đến nhà thôi."

"Cháu biết số của bà ấy chứ?"

Raven lắc đầu.

Cô Taft nhìn Jackie và hơi nhướng mày.

"Không sao đầu mẹ," Jackie nói. "Bọn con mới về tránh mưa được một phút thôi à."

"Mẹ hiểu rồi," cô nói, nhìn vào mớ quần áo đang sũng nước ra sàn của cả hai.

Mama không thích nước chảy trên sàn gỗ như vậy. "Cháu sẽ dọn ạ," Raven nói, "trong bếp có khăn không ạ?"

"Đừng lo về chuyện đó," bà Taft nói. "Cô sẽ lấy quần áo khô cho cháu. Cháu không phiền mặc tạm đồ của Jackie trong khi cô cho quần áo của cháu vào máy sấy chứ?"

Raven không muốn cởi quần áo trong một ngôi nhà lạ lẫm. Nhưng cô đang ướt sũng, và cô ngồi đâu thì chỗ đó cũng sẽ ướt.

"Để cô dẫn cháu ra nhà tắm," bà nói. "Cháu có thể thay đồ ở đó."

Raven mặc quần thụng màu xám và áo sơ mi màu xanh đen. Cô đã thấy Jackie mặc chiếc áo đó. Trên áo có chữ Công viên Quốc gia Núi Rainier với hình vẽ ngọn núi. Cô xõa bím tóc của mình và rải tóc ra như những làn sóng để hong khô. Jackie nói thích cô để tóc như thế.

Mẹ Jackie cho cả đám sốt hummus[7], bơ, và bánh kẹp rau củ. Bà nói với Raven rằng nhà họ ăn chay, tức là thức ăn không liên quan đến động vật. Món hummus có vị lạ, nhưng Raven vẫn ăn để tạo thiện cảm.

Jackie và Raven lên phòng anh sau khi ăn xong. Phòng của Jackie nhỏ hơn của cô nhưng trông rất đẹp với những bức tường màu xanh da trời, trần nhà có điểm chấm sáng như những vì sao, và những bức ảnh chụp những gì Jackie thích. Trong số đó có khủng long, các hành tinh, và nhân vật trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*. Có một vài tấm biểu ngữ ghi *Seattle Seahawks*, tên đội bóng bầu dục yêu thích của Jackie. Jackie kéo rèm cửa sổ lại và tắt đèn đi để cho Raven thấy những ngôi sao trên trần nhà phát sáng như những ngôi sao thực thụ vào buổi tối.

Thế rồi cậu chỉ cô cách chơi Dù và Thang. Cô thích nó đến mức cả hai chơi trò đó hai lần. Sau đó họ chơi Candy Land, rồi đến Bẫy Chuột, trò yêu thích của Raven. Huck bước vào và hỏi cả hai có muốn đá bóng không. Trời đã ngừng mưa, và mặt trời đã ló dạng.

Sau khi Raven thay lại quần áo của mình, cô cùng Jackie ra ngoài bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng sau nhà, và đám con trai giải thích về trò bóng đá cho cô hiểu. Cả đám để Jackie và Raven cùng Huck làm một đội đấu với Reece và Chris. Trận đấu không được ổn lắm vì vốn dĩ mỗi đội cần thêm người và chẳng có ai giữ cầu môn cả. Raven thích trò này, nhưng cô không lấy được bóng từ đám con trai. Jackie cũng hiếm khi nào giành được bóng, nhưng khi giành được thì đều chuyền bóng sang cho cô.

[7] Sốt hummus bắt nguồn từ vùng Trung Đông và Ả Rập với nguyên liệu chính làm từ đậu gà được nấu chín nghiền nhuyễn trộn với sốt tahini (bơ vừng), dầu ô liu, nước cốt chanh, muối và tỏi.

Sau trận bóng, đám con trai dạy Raven chơi bóng mềm. Trong hiệp thứ hai, khi Raven đang ngồi ngoài sân, Bé con bay xuống đậu vào vai cô và xin ăn. Đám con trai tập trung lại và thay nhau cho nó ăn đậu phộng. Cả đám đều nói Bé con rất "ngầu" và "tuyệt vời". Huck và Chris bắt đầu gọi Raven là "Cô Gái Chim," cũng giống như cách Reece gọi. Raven thích sự chú ý như vậy, kể cả nếu như điều đó khiến Bé con lo lắng.

Cô Taft gọi cả đám vào nhà ăn tối. Raven cảm thấy vui khi nghe đám con trai đùa giỡn và trêu chọc nhau đến mức cô không hề biết ngày hôm nay - ngày tuyệt nhất trong đời cô - sắp sửa kết thúc.

Sau bữa tráng miệng, Jackie đưa Raven ra phòng khách. Anh nói, "Reece và Chris sẽ ngủ lại, và mẹ anh nói em cũng có thể ở lại nữa."

"Ngủ lại sao?" Raven nói.

Jackie đã quen với việc cô chẳng biết gì cả. Giờ thì anh chẳng còn tỏ ra ngạc nhiên nữa.

"Nghĩa là em có thể ở lại qua đêm. Giống một buổi hẹn đi chơi dài thôi."

Cuộc hẹn đi chơi. Raven nhớ bác Sondra đã nói Raven nên có những cuộc hẹn đi chơi.

"Vui lắm đó," Jackie nói. "Chúng ta chơi trò chơi, xem phim và thức đến muộn luôn."

Cô Taft đến gần. "Cháu có muốn ngủ lại không?" Cô hỏi.

"Cháu muốn ạ..." Raven đáp. Cô không thể nhớ đã từng muốn điều gì nhiều như lúc này. Nhưng Mama sẽ không vui nếu cô không về nhà.

"Ta hãy đi hỏi mẹ cháu đi," cô Taft nói. "Cô sẽ chở cháu qua nhà." Tay cô đã cầm sẵn chìa khóa xe.

Raven không thể để cô nói chuyện với mẹ mình được. Chuông báo động sẽ kêu, và Mama sẽ không vui, thậm chí tức giận khi biết Raven đã đến nhà của Jackie.

Cô Taft thấy được vẻ lo lắng của Raven. "Cô không thể để cháu ở lại nếu không hỏi mẹ cháu trước," cô nói. "Cô nghĩ cô nên gặp bà ấy. Bà ấy nên biết cháu đã ở đây cả ngày."

"Cháu phải về nhà," Raven nói.

"Được rồi. Cô sẽ chở cháu về," cô Taft nói.

"Cháu sẽ đi bộ về ạ," Raven đáp.

Jackie, Huck, Reece và Chris nhìn cô chằm chằm.

"Trời tối rồi," cô Taft nói. "Không đời nào cô để cháu đi xa như vậy một mình đâu."

Không đời nào cô để cháu... Điều đó khiến Raven sợ. Cô nhìn Jackie. Cô sợ mình sẽ không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa nếu cô làm việc mà mình phải làm.

"Cháu sẽ đi với cô chứ?" Cô Taft nói.

"Không. Cháu sẽ tự về nhà."

"Raven... cháu yêu, cháu không thể..."

Cánh cửa trước ở gần Raven nhất, cô chạy đến, bật tung cửa và nhanh chân chạy xuống các bậc thang. Cô đã chạy được nửa đường đến chỗ hàng rào khi Reece gọi với theo. "Này! Lọ Lem! Nhóc quên đôi bốt này!"

Cô chui vọt qua hàng rào và cứ thế chạy.

6.

Ngày hôm sau, Raven đến chỗ Bả Sói và đợi Jackie thật lâu. Cô muốn khóc khi anh không đến. Cô đã làm hỏng tất cả. Cô vẫn nhớ vẻ mặt của cô Taft và mấy cậu trai ngay trước khi cô chạy đi. Cái nhìn ấy giống như thể họ đang nhìn vào một con thú rất khác so với họ vậy.

Bé con ở bên Raven nhiều hơn mọi khi. Dường như nó biết Raven cần sự an ủi.

Raven đáng lẽ chỉ nên ở bên đồng loại của mình, ở bên mặt đất và chim muông, thay vì bắt đầu muốn kết nối với con người. Cô cảm thấy mình như một chú chim khi ở bên cạnh họ, luôn khó hiểu trước những việc họ làm, luôn quan sát từng hành

động của họ, luôn sẵn sàng bay đi. Ngay cả Mama cũng khiến cô cảm thấy như vậy khi bà trở nên thất thường.

Cô nhìn về phía Bả Sói và nghĩ về Jackie. Anh ấy là người duy nhất khiến cô không cảm thấy mình cần bay đi. Cô cho rằng phần người bên trong đã khiến cô thích anh.

Nhưng cô ước gì mình không làm như vậy. Cảm giác ấy thật đau đớn quá.

"Đi tìm côn trùng cho mày nào," Raven nói với Bé con.

Cô chạy khỏi chỗ Bả Sói, vờ như mình đang bay, và Bé con bay cùng cô.

Khi cô về nhà, Mama đang buồn. Raven sợ những lần bà buồn hơn là giận dữ. Mama đang nằm trên mặt đất ở sau nhà. Đôi mắt bà mở lớn, nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Raven quỳ xuống bên cạnh bà. "Con về rồi, Mama," cô nói.

"Ta là một người mẹ tồi," Mama nói, không nhìn cô. "Lẽ ra ta nên để con lại rừng."

"Mama đã Câu thông để có con mà. Con là của Mama. Mama phải đón nhận con chứ."

"Đúng là ta đã làm vậy." Những giọt nước mắt dâng trào trong mắt bà. Và khi bà nhắm mắt, chúng bị ép ra giống như hai lạch nước bé xíu chảy dài trên má.

"Mama là người mẹ tốt," Raven nói. Cô hôn lên má bà. "Con sẽ đi làm bữa tối."

Mama không nói gì, đôi mắt bà nhắm lại. Điều đó khiến Raven thấy sợ. Mỗi lần chuyện này xảy ra, cô lại sợ rằng Mama sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Raven vào nhà và hâm lại món súp còn thừa bằng lò vi sóng. Khi cô trở lại nói với Mama bữa tối đã sẵn sàng, mặt trời đã lặn phía sau khu rừng và ngọn đồi. "Mama, để con giúp Mama đứng dậy nhé? Mama phải vào."

Cô kéo nhấc Mama dậy, nhưng bà không chịu di chuyển. Raven vào nhà và đổ súp ra đĩa. Cô rót một chút sữa và ngồi ăn bên cạnh Mama trong bóng tối đang dần bao phủ.

Sau khi đã dọn dẹp hết đồ ăn tối, cô lần nữa cố gắng kéo Mama dậy, nhưng bà vẫn không nhúc nhích. Raven lấy ra hai chiếc gối và một chiếc chăn. Cô nằm xuống,

đắp chăn, vòng tay ôm lấy Mama. Một con cú lông sọc nói chuyện với Raven một lát, nói với cô rằng mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

Raven thức dậy trong bóng tối, ướt sũng vì sương sớm. Cô đặt tay lên má Mama. Làn da bà lạnh toát. "Mama, chúng ta phải vào thôi. Mama, Mama...

Cô cứ gọi như vậy đến khi Mama cuối cùng cũng ngồi dậy. Raven đỡ lấy một bên để giúp bà đứng lên và đưa bà vào nhà. Cô đưa Mama về giường, mặc cho bà một chiếc váy ngủ, xỏ đôi tất cho bà. "Con sẽ làm bữa sáng cho Mama nhé," Raven nói với bà.

"Không," Mama nói, ánh mắt nhìn trừng trừng.

Raven luôn tự hỏi Mama nhìn thấy gì khi ánh mắt bà trừng trừng như vậy. Chuyện này hẳn là có liên quan đến các linh hồn của đất. Raven sợ rằng một ngày nào đó các linh hồn sẽ kéo bà rơi quá xa vào thế giới của chúng. Chúng sẽ ngày càng mong muốn Mama hơn khi bà càng biết rõ về chúng.

Cả ngày hôm đó Raven giữ cho Mama ở lại với thế giới của con người. Cô nói chuyện với bà, mang cho bà thức ăn và nước uống, dẫn bà đi vệ sinh. Cô học bài trên giường của Mama, vừa làm vừa kể cho bà về bài tập cô đang làm. Cô còn đọc sách cho bà nghe nữa.

Raven ra ngoài vài lần để cho Bé con ăn. "Mama đang ở với các linh hồn," Raven nói với nó. "Hôm nay tao không đi với mày được đâu."

Bé con bay xuống khỏi cây và đậu trên hàng rào bảo vệ vườn rau củ khỏi thỏ và nai. "Ước gì mày hiểu được những gì tao nói," Raven nói. "Tao sẽ nhờ mày đến Bả Sói để xem Jackie có ở đó không. Nếu anh ấy ở đó, mày có thể nói với anh ấy là hôm nay tao không đến được. Tao không thể đến đó cho đến khi nào Mama khỏe lại."

Bé con nghiêng đầu nhìn Raven. Đôi mắt đen sáng của nó tỏ ra nghiêm túc, như thể nó hiểu được lời cô nói. Nó vỗ đôi cánh và bay lên khỏi hàng rào.

"Nói với anh ấy là tao xin lỗi nhé," Raven gọi với theo khi vệt màu xanh biến mất trong rừng cây.

7.

Mama ở trong thế giới của các linh hồn gần hai ngày. Khi trở lại, bà buồn bã và run rẩy. Trở lại thế giới loài người luôn khó khăn với bà.

Sáng hôm sau, Raven đi đến Bả Sói. Jackie không có ở đó. Bé con bay lên một cái cây bên bờ suối nơi nhà Hooper và gọi cô. Raven nghĩ nó muốn cô đến nhà của Jackie. Cô đi xa hơn theo dòng nước, đi qua Bả Sói và nói với Bé con. "Tao không thể đến đó nữa. Tao đã chạy trốn ngay trước mặt mẹ anh ấy."

Bé con vẫn liên tục gọi cô.

"Không," Raven nói. Cô quay lại và nhìn thấy thứ đó ngay lập tức: một mẩu giấy màu xanh dương được đính trên gạc của con hươu bên trong chiếc TV "cổ". Trên mẩu giấy có chữ viết. Cô rút nó ra từ gạc hươu. Chữ viết của Jackie lớn hơn và ngoằn ngoèo hơn của cô. Trên mẩu giấy là dòng chữ *Gặp anh vào trưa Chủ nhật*.

Bé con đậu lên vai cô.

"Đây là lí do mày bay đến đây à? Mày muốn tao nhìn thấy thứ này sao?"

Bé con nhẹ kêu lên một tiếng và vỗ vỗ đôi cánh.

"Cảm ơn mày," cô cho nó một hạt đậu phộng.

Raven không chắc hôm đó là ngày nào. Cô hy vọng mình không bỏ lỡ ngày Chủ nhật trong khi cô đang giúp đỡ Mama. Cô vo mẩu giấy lại và giấu nó dưới một khúc gỗ trên đường về nhà.

Mama đang nấu ăn trong bếp. Thật tốt khi thấy bà làm vậy.

"Con đi bộ vui vẻ chứ?" Mama hỏi.

"Con có ạ." Cô không thể nói rõ điều đó tuyệt vời như thế nào. Bởi Jackie đã viết cho cô một mẩu giấy nhắn và muốn gặp lại cô.

Raven đến chỗ cuốn lịch treo tường mà Mama yêu cầu cô đánh dấu mỗi ngày để dạy cho cô biết về ngày, tháng, năm. "Con quên đánh dấu lịch rồi," cô nói. "Mama biết hôm nay là ngày nào không?"

"Mama mất dấu ngày rồi. Để xem." Bà đi vào phòng làm việc để xem trên máy tính.

"Hôm nay là thứ Bảy." Bà chỉ vào ngày trên lịch.

Raven gạch đi những ngày đã qua. Cô ước gì mình có thể bay như một chú chim thẳng đến ngày hôm sau và gặp Jackie ngay lập tức.

Raven dành thời gian còn lại trong ngày để chăm sóc khu vườn, giúp Mama giặt giũ và dọn dẹp nhà cửa. Cô học rất nhiều để đảm bảo Mama không bắt cô ở nhà ngày hôm sau. Cô lên giường đi ngủ, trong đầu nghĩ đến Jackie và tất cả những trò chơi mà anh dạy cô. Cô nhìn lên trần nhà bằng gỗ và ước gì trên đó cũng có những ngôi sao phát sáng lấp lánh.

Ngày hôm sau, Raven rời khỏi nhà trước khi Mama trở về từ chuyến đi bộ sáng với các linh hồn phòng khi bà yêu cầu cô học thêm hoặc làm việc nhà.

Raven chờ rất lâu, ngồi trên bờ suối đầy những hòn sỏi bên cạnh Bả Sói. Khi thời tiết ấm dần, cô cởi đôi bốt và nhúng chân xuống nước. Bé con đã ăn ở nhà ban sáng rồi nhưng vẫn chưa xuất hiện. Raven hy vọng là nó không sao cả.

Raven và Jackie nhìn thấy nhau cùng lúc khi anh từ khúc quanh rẽ vào. Jackie mỉm cười, trên tay cầm theo đôi bốt của cô. Raven đứng bật dậy.

“Xin chào,” Jackie nói. “Em nhận được thư của anh chứ?”

“Em có.”

“Bốt của em đây,” Jackie nhìn đôi bốt mà cô tháo ra. “Anh đoán là em không cần đôi này nhỉ?”

“Em có nhiều bốt lắm.” Mama đã mua rất nhiều bốt cho cô để đảm bảo cô luôn có bốt khô để đi lại.

Jackie đặt đôi bốt cạnh đôi còn lại của Raven. “Mẹ anh lo là em sẽ cần chúng. Bà cố đến nhà em để đưa chúng, nhưng không làm sao qua cổng được.”

Chỉ có Mama và bác Sondra biết mã số để mở cửa từ bên ngoài.

“Mẹ em nói gì khi em về nhà mà không có giày thế.” Jackie hỏi.

“Em bảo đã làm mất chúng khi tháo chúng ra ở bờ suối.” Và điều đó đã giúp cô giải thích được chuyện tại sao tối hôm đó cô về nhà trễ. Cô nói mình mải tìm bốt.

“Mẹ em không giận à?”

“Không.”

"Mẹ anh bảo đôi giày đó của em là đôi giày leo núi đắt tiền đấy."

Raven không biết điều đó nghĩa là gì. Cô chỉ biết Mama đặt đồ và chúng đến tận cổng nhà họ trong những chiếc hộp.

Jackie nhìn quanh. "Bé con đâu mất rồi?"

"Em không biết."

Rayen cảm nhận được sự lo lắng của anh. Anh chưa từng như thế với cô.

"Em xin lỗi vì đã bỏ chạy," cô nói.

"Không sao đâu mà."

"Mẹ anh có giận em không?"

"Không. Không hề." Jackie nhặt lên một hòn đá và nhìn nó. "Bà giống như là lo lắng hơn."

"Tại sao?"

Jackie ngước lên khỏi viên đá. "Lo cho em, mẹ em, và mọi thứ."

Mẹ cô và *mọi thứ*. Anh ấy có ý gì? Mẹ anh ấy đã phát hiện ra Raven là con gái của linh hồn của đất sao? Mấy cậu trai chưa từng tỏ ra là chúng biết, nhưng có lẽ một người lớn có thể nhìn thấu được điều gì đó mà Raven đáng lẽ phải giấu đi.

"Mẹ anh không hiểu vì sao em không muốn bà ấy gặp mẹ em."

"Mẹ em không thích gặp người khác."

"Tại sao lại không chứ?"

Raven không có câu trả lời. Cô không có câu trả lời mà cô có thể cho anh biết.

"Bố của Reece mất rồi, mẹ ảnh uống nhiều lắm. Vậy nên giờ ảnh gần như là sống ở nhà anh luôn rồi."

Raven không biết *uống nhiều lắm* nghĩa là gì cả.

"Mẹ anh sẽ hiểu nếu có chuyện như thế xảy ra với mẹ em," Jackie nói.

Cô Taft sẽ chẳng hiểu được gì về Mama cả. Hai người họ gần như sống trong hai thế giới khác nhau.

Jackie đưa ra viên đá trong tay. "Những đường màu trắng trên này nhìn giống một chữ R. Tức là Raven đấy."

Cô cầm lấy viên đá. Đúng là có chữ R trên đó. Cô đưa trả lại viên đá, nhưng Jackie nói. "Em giữ lấy nó đi."

Viên đá chắc hẳn là thông điệp từ linh hồn của mặt đất, nhưng Raven không biết chúng đang nói gì cả. Cô nhét viên đá vào túi quần soóc.

"Vậy là... mẹ anh muốn anh mời em đến nhà chơi," Jackie nói.

"Mẹ anh biết anh đến đây à?"

"Không phải chính xác là ở đây," Jackie đáp. "Bà nói là mời em đến nếu anh gặp lại em. Anh đã tìm em để nói điều đó đấy."

Cô cảm thấy như có hai cánh chim khác biệt trong người mình. Một con thì vui vẻ vì được đến nhà Jackie. Nó đang bay loạn xạ, khiến bụng cô có cảm giác kỳ lạ. Con còn lại thì giống như thể trái tim cô lao xuống nấp trong bụi cây mâm xôi để né tránh kẻ săn mồi. Raven sợ rằng cô Taft sẽ lại muốn đến gặp Mama. Nếu Mama biết cô đã giữ bí mật chuyện về Jackie với bà thì có lẽ bà sẽ nhắm mắt lại và không bao giờ mở ra nữa mất.

Như thể biết được ý nghĩ của cô, Jackie nói, "mẹ anh bảo bà không cần nói chuyện với mẹ em. Bà chỉ muốn biết em ổn thôi là được."

"Em ổn mà."

"Anh biết. Nhưng hãy đến và để mẹ anh xem em. Bà lo cho em đấy."

Raven không thích việc cô Taft lo lắng cho mình. Mama đã đúng về những người ngoài. Họ chẳng hiểu gì cả. Họ ngó lơ những điều quan trọng và làm rối tung những thứ chẳng hề quan trọng.

"Được rồi," cô nói.

"Em sẽ đến nhà anh à?"

"Vâng." Raven sẽ tới đó và cho mẹ của Jackie thấy mình không phải là người mà cô ấy cần lo lắng. Cô là con gái của Raven. Bố của cô là một linh hồn mạnh mẽ của đất. Mẹ của cô bước đi trong thế giới linh hồn mà rất ít người biết cách bước vào. Mà cho dù biết đi nữa thì họ cũng sẽ quá sợ hãi mà không dám tới đó.

Cô xỏ đôi bốt ướt vào, để đôi mà Jackie mang tới tại chỗ đá sỏi gần Bả Sói. Khi cả hai bắt đầu đi trên con lạch, Bé con lao vút xuống và đậu trên vai cô.

"Mày đây rồi. Mày đã đi đâu thế?"

Jackie vỗ vỗ ngón tay lên lưng của Bé con, và nó hỏi xin đồ ăn. Raven cho anh một viên đậu phộng để cho nó ăn, và nó bay đi mất.

"Anh Reece có đến đấy," Jackie nói. "Ảnh cũng hỏi em suốt đó."

"Vì sao?"

"Ảnh thích em."

"Vì sao?"

Jackie ném về phía cô một nụ cười khi cả hai bước đi. "Anh không biết. Ai cũng thích em. Mẹ anh nói em có *khí chất mạnh mẽ*. Anh không chắc nó nghĩa là gì, nhưng bà thích em đó."

Raven cũng chẳng biết cô Taft có ý gì, nhưng từ mạnh mẽ khiến cô lo lắng. Có thể cô ấy đã nhìn ra một phần linh hồn trong cô. Raven sẽ phải đảm bảo mình hành xử như một cô bé bình thường xung quanh cô ấy. Có lẽ cô nên cho mẹ của Jackie thấy cô biết bao nhiêu bài học trên trường.

Cả hai im lặng lội qua vùng nước lúc này đã trở nên sâu hơn. Khi đến được chỗ cây bạch dương, Raven hỏi. "Tại sao anh nói mẹ của Reece *uống rất nhiều*? Bà ấy uống gì?"

"Anh Reece nói bà ấy là một con sâu rượu."

"Đó là gì thế?"

"Là một người uống bia, whiskey và mấy thứ giống thế quá nhiều. Bà ấy còn dùng thuốc nữa."

Thứ thuốc duy nhất mà Raven biết là những viên màu trắng mà Mama cho cô uống để hạ sốt. "Vì sao điều đó lại khiến Reece phải ở nhà anh?"

"Vì mẹ ảnh phê pha rất nhiều. Bà ấy không chăm sóc tốt cho ảnh."

"Phê pha?"

"Say. Phê thuốc. Em chưa từng thấy người như thế sao?"

"Chưa từng."

Jackie im lặng mất một lúc. "Vậy thì anh đoán là mẹ anh không cần phải lo về chuyện mẹ em là người như thế rồi."

Raven không hiểu bất cứ điều gì anh ấy đang nói, nhưng cô sẽ không hỏi thêm nữa. Ngôi nhà của Jackie đã ở trong tầm mắt. Cô phải hành xử như một cô bé bình thường biết hết những điều mà những đứa trẻ khác biết mới được.

8.

Huck tung một đường chuyền ngắn cho Raven. Cô đỡ lấy quả bóng bầu dục làm bằng xốp và chạy đến vạch đích. Cô đã rất gần vạch đích, nhưng khi Reece lao lên và bám theo Raven, anh mất đà và ngã lên người cô. Chris ở rất sát phía sau cũng ngã lên người Reece và Raven. Hơi đau một chút, nhưng cô thích cảm nhận trọng lượng của hai người họ. Và cả mùi đất lẫn mùi mồ hôi. Và cả cách họ hỏi cô có sao không, và rồi cười, nói rằng cô mạnh mẽ ra sao.

Cô Taft chạy từ vườn ra. "Cháu có sao không Raven?"

"Nhóc ấy không sao đâu mà cô!" Reece nói, kéo Raven đứng lên.

"Đáng ra chỉ được chơi va chạm *nhẹ* thôi mà Reece."

"Chỉ là tai nạn thôi mà cô."

Cô Taft lườm Reece, vừa nói cô vừa phủi đi cỏ và đất dính vào Raven.

"Cháu không sao," Raven. "Cháu cũng không quan tâm chuyện bị đè lên đâu."

Đám con trai đứa thì phá lên cười, đứa thì mỉm cười. Có bảy đứa tất cả, là con số đông nhất từng ở nhà cô Taft một lúc. Jackie đã mời đến hai người nữa, còn Huck thì mời thêm ba người. Đây là một bữa tiệc ngủ, hay theo cách Reece gọi thì là Tiệc *mai táng mùa hè*, bởi chỉ còn vài ngày nữa là năm học mới bắt đầu.

"Pha bắt bóng rất tuyệt đấy," Huck nói, đưa tay lên, và Raven đập tay với anh.

"Phạt cho Rexes," Jackie nói. "Nửa khoảng cách đến cột gôn."

The Dacs, là viết tắt của Khủng long bay - là tên cho Cô Gái Chim - đã ghi điểm, nhưng đội Khủng long bạo chúa vẫn giành chiến thắng chung cuộc.

Tất cả vào nhà ăn tối. Cả đám tự làm bánh taco[8] và bánh sừng bò từ rất nhiều bát thức ăn mà cô Taft bày ra. Ban đầu Raven bị bất ngờ khi nhìn thấy món thịt nghiền, nhưng Jackie nói nó được làm ra từ thực vật. Raven đã quen với lối ăn chay và thậm chí còn thích nó.

Đám con trai bật một bộ phim về những người có thể làm phép bằng những cái que được gọi là đũa phép. Phần tuyệt nhất chính là chen chúc trên chiếc sô pha giữa Jackie và Chris, cùng những người còn lại ngồi cùng một chỗ, trêu chọc và đùa giỡn, thỉnh thoảng ợ và đánh rắm. Raven có thể ợ to ngang bất kỳ ai trong bọn khi cô uống một lon nước ngọt có ga.

"Raven..." Cô Taft nói. "Trời sắp tối rồi."

Raven đã luôn sợ khoảnh khắc đó suốt cả ngày hôm nay. Bữa tiệc này thật đúng là một lễ mai táng mà. Mùa hè tuyệt nhất trong tất cả mùa hè đã chết. Các bạn của cô sẽ đi học, và cô sẽ không được gặp họ bất cứ lúc nào mình muốn.

Giờ thì ngay cả cô Taft cũng sẽ không ở nhà. Cô là một giáo viên nên phải đến trường cả ngày. Jackie và Huck thì đến khu chăm sóc sau giờ học cho đến khi cô xong việc. Jackie nói rằng vào mùa đông họ chỉ về nhà khi trời đã tối. Như thế nghĩa là Raven hoàn toàn không thể gặp được họ vào những ngày đi học. Cô Taft không cho phép Raven đến hay đi từ nhà cô trở về lúc trời tối. Đó là một luật duy nhất mà cô ấy đề ra.

Khi Raven xuống khỏi ghế, một trong những cậu trai mới đến hỏi:

"Em không ngủ lại sao?"

"Không đâu." Cô đáp.

"Sao lại không?" Cậu ta hỏi.

[8] Taco là món ăn truyền thống của người Mexico được làm từ bột ngô hoặc bột mì cho lớp vỏ giòn bên ngoài, trong khi nhân bên trong với nhiều lựa chọn khác nhau.

Reece nói. "Vì xe ngựa và ngựa kéo của nhóc ấy biến thành bí ngô và chuột nếu nhóc ấy không trở về khi trời tối đấy." Anh chàng đã nói mấy điều như thế từ cái ngày cô bỏ chạy mà không mang theo đôi bốt. Khi mặt trời khuất bóng sau rừng cây, anh chàng sẽ nói: "Tốt nhất là phải đi thôi, Lọ Lem," hoặc "Xe ngựa của nhóc đang chờ đó, Lọ Lem."

"Thực ra em ấy là ma cà rồng, và đến giờ em ấy đi kiếm ăn rồi," Huck nói.

"Tưởng em ấy là ma sói chứ?" Chris phụ họa.

Cả ba đang đùa giỡn để Raven không phải giải thích cho mấy người mới đến vì sao cô phải về sớm. Raven đều rất quý bọn họ. Cô không muốn đi. Cô không muốn năm học mới bắt đầu.

Jackie đứng dậy. "Anh sẽ dẫn em ra chỗ hàng rào."

Anh ấy thường xuyên làm vậy, nhưng cô Taft nói. "Không, để mẹ. Mấy đứa ở lại xem phim đi."

Sự cương quyết khi cô nói ra câu này khiến Jackie đáp "Vâng" và ngồi xuống.

"Tạm biệt," Raven nói.

Tất cả đám con trai đều chào tạm biệt cô.

Mặt trời đã khuất bóng sau rừng cây, và những đám mây mang màu sắc hồng pha tím thật đẹp.

"Mẹ cháu có hỏi cháu đã ở đâu khi cháu đến đây không?" Cô Taft hỏi khi cả hai trên đường đến chỗ hàng rào.

Raven không biết phải trả lời như thế nào. Mama đã quen với việc Raven đi vắng cả ngày trong những tuần cô cho Bé con ăn, và chuyện đó khiến việc đến nhà Jackie mà không cho bà biết thật dễ dàng. Một ngày sau khi Bé con học được cách tự kiếm ăn, Mama nói: "Con có thể ở một mình trong rừng thoải mái hơn vì con đã nuôi dưỡng chú chim đó. Con phải tận hưởng thời gian ở một mình bên đồng loại nhé."

"Vâng ạ." Raven đáp. Bụng cô lúc này có cảm giác như một nút thắt cứng bằng gỗ vậy. Bởi cô đã không ở một mình trong suốt nhiều lần rời khỏi ngôi nhà của Mama.

Mama không hề chú ý đến cảm giác tội lỗi cuộn trào mà Raven đang cảm nhận. Bà mỉm cười, đặt tay lên má Raven. "Ta biết được niềm vui của việc đơn độc bên mặt đất khi ta tầm tuổi con. Ta rất vui khi thấy con liên kết được với các linh hồn. Nuôi chú chim đó là một bài học quan trọng dành cho con."

Cô Taft ngưng chờ đợi một câu trả lời. Giống như Jackie, cô đã học cách không ép hỏi Raven những câu liên quan đến Mama. "Cháu đã nghĩ đến chuyện chúng ta nói lần trước chưa?" Cô hỏi. "Về trường học ấy?"

"Cháu đã nghĩ rất nhiều," Raven đáp.

"Cháu đã nói chuyện đó với mẹ chưa?"

"Chưa ạ."

Cô ngừng bước, đối mặt với Raven. "Cô đã nói chuyện với hiệu trưởng ở trường. Còn nhớ cô đã nói với cháu rằng đó là người đưa ra các quyết định chứ?"

Raven gật đầu.

"Cô đã nói với cô ấy về cháu - về cách mà việc học tại nhà của cháu vượt trội thế nào - và cô ấy nói sẵn sàng để cho cháu học lớp hai. Cháu chỉ cần làm vài bài kiểm tra đơn giản để chứng minh mình có thể làm bài tập của học sinh lớp hai là được."

"Cháu sẽ học cùng Jackie chứ ạ?"

"Thằng bé lớn hơn cháu một tuổi và học lớp ba. Cháu sẽ học với các bạn lớp hai."

"Cháu sẽ được gặp anh ấy chứ ạ?"

"Cháu sẽ gặp thằng bé ở sân chơi. Tất nhiên là cả Huck, Reece và Chris nữa," cô mỉm cười. "Không có nhiều bé gái tuổi cháu có thể theo kịp một đám con trai như cháu đã làm hôm nay đâu. Cô tin là sân chơi sẽ dễ dàng cho cháu thôi. Tất cả trường học cũng sẽ như vậy."

Raven muốn đi. Cô muốn đến sân chơi. Cô thậm chí còn muốn những bài tập đọc, những bài toán và bài thi khó mà đám con trai đã nhắc đến. Cô muốn cho tất cả thấy cô thật thông minh.

"Cô có thể nói chuyện với mẹ cháu về chuyện đó," cô Taft nói.

Raven không còn lo chuyện cô Taft ép yêu cầu một cuộc gặp gỡ nữa, cô đã để Raven đến nhà chơi cả mùa hè mà không nói chuyện với Mama. Nhưng chuyện đó không thể xảy ra được. Chỉ chuyện đi vào cánh cổng đã là một vấn đề. Rồi còn chuông báo động nữa. Và cả sự bất ngờ của Mama khi bà biết cô Taft là bạn của Raven. Đôi khi Raven nghĩ cô Taft hiểu rõ bản thân Raven hơn là Mama. Điều đó vừa buồn lại vừa vui.

"Được rồi. Cô có thể thấy cháu không muốn cô nói chuyện với bà ấy," cô Taft nói. "Nhưng cháu hãy cố gắng."

Khi Raven vẫn im lặng, cô nói. "Cô biết cháu muốn điều này mà Raven. Cháu còn nhỏ, nhưng cháu có quyền yêu cầu điều mình muốn."

Yêu cầu điều mình muốn. Raven đã biết mình sẽ làm gì. Cô sẽ làm nghi thức Câu thông. Cô sẽ nhờ những linh hồn của mặt đất giúp đỡ mình. Nếu Mama có thể Câu thông xin một đứa trẻ và được như ý, vậy thì chẳng lẽ con gái của bà không thể cầu xin được đến trường và được như ý hay sao?

"Trời đang tối rồi. Cháu về đi." Cô Taft nói.

Cô đưa Raven đi nốt đoạn đường đến hàng rào. Ở trong nhà, cả đám nhóc phá ra cười. Raven nhìn ánh sáng vàng trên cửa sổ ngôi nhà nhỏ màu vàng. Cô tự hỏi đã có chuyện hài hước gì được kể, và ai là người đã nói điều đó. Có lẽ là Reece. Anh chàng luôn có thể khiến người khác cười mà.

"Một ngày nào đó cháu cũng sẽ được ngủ lại thôi," Cô Taft nói.

Raven thì thấy điều đó là không thể.

Cô Taft cầm tay Raven và ôm cô. Cô ấy đã làm thế vài lần từ khi cả hai biết họ có thể tin tưởng lẫn nhau. Raven ôm cô thật chặt, hít chút mùi hương ngọt ngào cuối cùng của cô và của ngôi nhà trong ngày. "Cô Taft..."

"Sao vậy cháu?"

"Đôi khi cháu ước gì mình được sống ở nhà cô."

Cô Taft nhìn Raven, vẫn giữ chặt cô bé trong vòng tay. Những giọt nước mắt pha lẫn sắc trời hồng ướt đẫm gương mặt cô. "Ước như vậy cũng không sao. Đôi khi cô cũng ước gì cháu sống ở nhà cô đấy."

Ngực Raven cảm thấy thật đau. Giống như những lời đó mang sức nặng quá lớn lên trái tim cô bé. Cô trườn qua tấm ván hàng rào và chạy. Khi đã chạy đi thật xa thì Raven mới nhận ra mình đã quên nói lời tạm biệt.

9.

Jackie và Huck không thể chơi đùa nữa. Vào ngày sau bữa tiệc, cả hai đến bác sĩ khám sức khỏe và mua sắm đồng phục cùng đồ dùng học tập. Ngày hôm sau, cả hai phải đến trường cùng mẹ trong khi cô sắp xếp phòng học.

Raven thì nấu ăn và dọn dẹp cùng Mama. Hai người nói về chuyện học hành của Raven và đi dạo như vẫn thường làm. Mama dường như không để ý thấy rằng dạo gần đây Raven ở nhà nhiều hơn mọi khi. Ngay cả khi bà ở cùng chỗ với Raven, một phần trong bà vẫn chìm đắm trong thế giới của các linh hồn. Raven cảm thấy cô đơn hơn mọi khi khi mà Mama của cô luôn tìm đến các linh hồn. Cô không biết mình thiếu thốn điều gì cho đến khi cô gặp được những cậu trai kia. Sự thiếu vắng họ khiến cô đau đớn như thể có một lỗ hổng trên người cô vậy. Điều này khiến Raven càng thêm kiên định về chuyện thực hiện nghi thức Câu thông để được đến trường.

Trong những lần đi bộ với Mama, Raven hỏi bà để đảm bảo không còn gì khác cần học về nghi thức Câu thông. Mama nói rằng cô cần quyết tâm mạnh mẽ và lòng tin vào điều cô muốn. Raven biết mình sẽ không gặp vấn đề gì với việc đó cả. Cô muốn đến trường với đám con trai và cô Taft hơn bất cứ điều gì.

Mama nói một khi Raven biết được điều bản thân mong muốn bằng cả tâm hồn mình, thì điều quan trọng nhất của nghi thức Câu thông là sự kết nối sâu sắc với năng lượng của mặt đất. Bà nói với Raven rằng cô chắc chắn có được điều đó. Mama đã bắt đầu đưa Raven ra ngoài trời từ khi cô còn bé, bà đã đặt những viên đá vào bàn tay bé xíu của cô và để cô nếm thử sức mạnh tự nhiên từ chúng. Bà đã đưa cô lên núi để hít thở mùi hương của những linh hồn sống ở đó. Bà đã để cô trên mặt đất và để những linh hồn của cây cối ru cô vào giấc ngủ.

"Người khác đặt con cái của họ vào những nhà tù nhỏ gọi là nôi và đồ chơi," Mama nói với cô. "Họ nhốt chúng ở trong nhà. Còn cái nôi và đồ chơi của con là rừng cây, lạch nước và cánh đồng. Cái nôi duy nhất của con là vòng tay ta - nhưng chỉ cho đến khi con biết đi. Khi con mạnh mẽ, ta để con tự do."

"Con đi vào rừng một mình khi con còn bé ạ?" Raven hỏi.

"Không đâu, con gái. Con cần học rất nhiều điều trước khi có thể được ở một mình. Ta dạy cho con hiểu biết về mặt đất, dạy con điều gì là tốt và điều gì là nguy hiểm. Nhưng trong khi dạy con những bài học đó, hầu hết thời gian ta để con lang thang. Ta sẽ kiểm tra con mỗi ngày để đảm bảo con biết cách trở về nhà."

"Khi nào thì con ra ngoài một mình lần đầu tiên vậy ạ?"

"Ngay trước khi con lên sáu tuổi," bà nói. "Con không nhớ hôm đó sao?"

"Cái ngày mà con rời đi vào sáng sớm khi Mama đang ngủ sao?"

"Đúng vậy," bà đáp, mỉm cười. "Con nhớ đã mang gì về cho ta khi con trở về nhà không?"

"Một cái sọ chồn rác ạ."

Bà gật đầu. "Những linh hồn của mặt đất đã nói chuyện với ta thông qua món quà đó. Chúng nói Con gái của Raven đã sẵn sàng để lang thang như một chú chồn rác mạnh mẽ và dũng cảm."

Mama vẫn còn giữ cái sọ đó. Nó ở trên một cái bàn bằng xương. Đó là nơi họ đặt xương sọ, xương, răng, mai và vỏ mà bà từng dùng để dạy Raven về các loại động vật.

Ngày thứ hai sau bữa tiệc tại nhà Jackie, Raven thực hiện nghi thức Câu thông đầu tiên để được đến trường. Cô làm điều đó ở bên bờ con lạch nơi cô lần đầu gặp Jackie, Huck và Reece. Nghi thức mà cô làm để xin mấy cậu trai trở lại đã diễn ra ở đó và đã được đáp ứng trọn vẹn.

Ngày hôm sau, Raven lại thực hiện một nghi thức khác. Cô làm nó ở gần nhà để được gần bên Mama khi bà đang nấu cơm trưa, hy vọng rằng việc đó sẽ giúp tiếp thêm sức mạnh cho cô. Cô dồn tất cả mong muốn của bản thân vào việc Câu thông, Jackie và đám con trai bắt đầu năm học vào ngày hôm sau. Cô sẽ phải nói chuyện với Mama vào tối hôm đó.

May mắn là hôm đó tâm trạng Mama rất tốt. Raven giúp bà thu hoạch rau từ vườn và nấu chúng cho bữa tối. Nhưng cô chẳng ăn được bao nhiêu vì bụng dạ cô cồn cào.

Khi cả hai gần như ăn xong, cô nói. "Mama...?"

Mama thấy được nỗi sợ hãi trong cô. Đôi mắt màu như ánh sao của bà dường như nhìn thấu tận trái tim của Raven.

"Con muốn nói điều gì vậy, Con gái của Raven?" Chưa gì giọng nói của bà đã nghe như giận dữ. Như thể bà đã biết hết trước cả khi Raven cất lời.

Raven nghĩ đến những điều cô Taft nói với mình. "Cháu còn nhỏ, nhưng cháu có quyền yêu cầu điều mình muốn."

"Con muốn đến trường," Raven nói.

Đôi mắt Mama trông giống như cái lần bác Sondra nói về trường học. "Con đã đến trường rồi," bà đáp.

"Con muốn đến nơi những đứa trẻ khác đến trường."

"Tại sao con lại muốn thế? Những bài học của ta còn không đủ sao?"

"Những bài học đó đều rất tốt! Con hiểu biết hơn nhiều những đứa nhóc bằng tuổi con."

Mama đứng bật dậy. "Ai đã nói với con điều đó? Con đã nói chuyện với ai hả?"

Raven cứng người, không thể nói tiếp. Đôi mắt của Mama trông thật lạnh lẽo, giống như là băng hơn là ánh sao.

"Con đã nói chuyện với ai hả?" Mama hét lên.

"Con không có..."

"Đừng có nói dối ta! Ta chưa bao giờ nghe con nói cái từ *'những đứa trẻ'* đó trước đây. Con nghe được nó từ đâu hả?"

Raven nghĩ đến Jackie. Cô sẽ không để Mama ngăn cách cô khỏi cậu ấy.

Cô đứng dậy. "Con đã gặp một cậu con trai."

"Một đứa con trai! Ở đâu?"

"Anh ấy đến bơi ở chỗ nước rộng trong con suối."

"Chuyện từ bao giờ?"

"Con không biết. Khi Bé con vẫn còn trong tổ."

"Đứa con trai đó đi cùng một đứa khác đúng không?"

"Hai người khác."

"Một đứa có tóc đỏ phải không?"

"Đúng vậy."

"Ta thấy chúng ở đó hè năm ngoái," Mama nói. "Ta để mặc chúng vì chúng cũng có quyền tiếp nhận món quà từ mặt đất giống như chúng ta. Đáng lẽ con cũng nên để mặc chúng. Ta đã nói chuyện này với con rồi!"

"Mama chưa từng nói với con rằng con không thể nói chuyện với người khác. Mama chỉ nói là con không được nói về những linh hồn của mặt đất và bố của con thôi."

"Và con đã không nói gì về chuyện đó?"

"Con biết là con không được làm thế, Mama!"

"Con nói chuyện với chúng bao lâu? Tại sao chúng lại bảo con đến trường?"

"Con kết bạn với họ. Vậy nên họ bảo con hãy đến trường của họ."

Mama bước đến gần hơn, đôi mắt bà lạnh lẽo đến mức Raven có thể cảm thấy. "Tình bạn không xảy ra chỉ trong một lần gặp."

"Chuyện đó có xảy ra chỉ trong một lần gặp. Con muốn gặp lại họ. Con rất muốn điều đó, đến mức con đã thực hiện nghi thức Câu thông."

Đôi mắt bà mở lớn. "Một nghi thức Câu thông!"

"Đúng thế, và con dùng tóc của mình, cũng là công cụ mạnh mẽ nhất, và nó có tác dụng, nó đã gắn kết con và họ."

Miệng Mama mở lớn.

Sự bất ngờ của bà khiến Raven cảm thấy mạnh mẽ. "Con đến nhà của họ," cô nói. "Con kết bạn với mẹ của họ. Cô ấy là giáo viên ở trường. Cô ấy nói con đã học vượt xa người khác. Cô ấy nói con có thể học lớp hai."

Cơn bão trong đôi mắt Mama tồi tệ theo cái cách Raven chưa từng thấy trước đây.

"Con đến nhà của chúng và nói chuyện với mẹ chúng?" bà hét lên. "Chuyện này thật bất cẩn! Cô ta đã có thể cướp con đi và bắt con sống với những kẻ tồi tệ!"

"Cô ấy không biết gì về các linh hồn cả. Chẳng có ai biết hết! Giống như Mama đã nói!"

"Đúng thế, và con sẽ trở nên giống chúng! Con sẽ chẳng muốn gì khác ngoài TV và trò chơi điện tử! Chúng sẽ xóa bỏ hết mọi thứ ta đã dạy cho con!"

"Không đâu! Con rất giỏi những gì Mama đã dạy. Con đã rất nỗ lực. Ngày hôm qua và hôm nay con đều đã Câu thông!"

"Con Câu thông điều gì mà cần đến hai lần?"

"Để được đến trường."

"Để tác động đến ta, để ta cho phép con đến trường?"

"Đúng vậy."

"Con dùng tri thức tâm linh của ta để chống lại ta sao?" bà hét lên.

Tim Raven đập nhanh đến mức toàn thân cô run rẩy. Cô muốn bỏ chạy khỏi cơn thịnh nộ của Mama. Nhưng cô nghĩ đến Jackie và cố gắng mạnh mẽ.

"Mama... Mama đã nói rằng con nên luyện tập. Mama đã nói chỉ cần tâm hồn con biết con muốn gì, vậy thì con có thể Câu thông."

"Con chỉ là một đứa trẻ không biết tâm hồn mình muốn gì!" bà hét lên. "Nhưng như thế còn chưa đủ tệ, vì con đã nói dối ta suốt những ngày qua! Ta đã thấy có gì đó khác biệt ở con, nhưng ta chỉ nghĩ đó là sự trưởng thành. Vậy mà suốt thời gian qua tất cả lại là do những đứa nhóc ngu ngốc đó!"

"Bọn họ không có ngu ngốc! Bọn họ thông minh và tốt bụng!"

"Tránh xa ta ra!" Bà hét lên. "Đi ngay cho khuất mắt ta!"

Bà chưa từng nói như thế. Ngay cả khi những lần tâm trạng tồi tệ nhất bà cũng không nói vậy. Những giọt nước mắt dường như bị ép từ trong tim Raven lên đến đôi mắt cô.

"Ta nói là đi đi mà!" Mama gào lên.

Raven chạy khỏi căn nhà. Hướng về phía dòng suối. Cô có ánh trăng sáng dẫn đường.

Cô ngừng chạy khi đôi chân sưng phù do dẫm lên đá và que củi. Cô lúc này chỉ mang độc một đôi tất. Cô bước đến dòng suối và ngồi bên bờ, gối cằm lên đầu gối.

Cô không hiểu vì sao hai nghi thức Câu thông mà cô làm bằng cả tâm hồn lại có thể khiến mọi chuyện tồi tệ như vậy. Mama không hề khoan dung chút nào cả. Dù chỉ một chút thôi cũng không. Thật chẳng hợp lý chút nào cả. Cô là con gái của linh hồn mạnh mẽ của mặt đất. Tại sao điều đó không giúp đỡ cô chứ?

Cô đứng dậy và đi đến nơi thực hiện nghi thức Câu thông để được đến trường lần đầu tiên. Ánh trăng sáng chiếu rọi những bông hoa, lá và cục đá được cô sắp xếp cẩn thận. Cô vung chân đạp, khiến tất cả văng tung tóe.

Cô bước vào con lạch và đi xuôi dòng nước. Mặt nước lạnh lẽo khiến chân cô tê cứng. Khi đến được chỗ Bả Sói, cô đi ra mặt trước của nó. Ánh trăng chiếu sáng lên nó. Chiếc sọ hươu trong chiếc TV tỏa ánh sáng nhất vì nó có màu trắng, và những lỗ đen trong hai tròng mắt của nó trông có chút đáng sợ dưới ánh trăng. Raven nghĩ có lẽ linh hồn của hươu đã tức giận với cô vì đã sử dụng tri thức tâm linh của Mama để chống lại bà.

Cô nhìn vào gương mặt của Madonna, nhưng bức tượng quá tối không thể nhìn được do bị rêu bám đầy. Raven tháo một bên tất ướt và nhẹ nhàng chà lên chỗ rêu trên mặt bức tượng người phụ nữ cho đến khi cô nhìn thấy nó. Khi làm xong, gương mặt Madonna phát ra ánh sáng xám nhạt. Trên mặt là những vệt nước nhỏ sáng lên như những giọt nước mắt. Trông người phụ nữ cũng buồn như Raven lúc này vậy.

"Tao chỉ muốn được đến trường như những người khác," Raven nói với bức tượng người phụ nữ. "Tao đã nghĩ Mama sẽ hiểu nếu tao kể cho bà về nghi thức tao đã làm. Bà sẽ biết được tao muốn đi học nhiều như cái cách bà muốn có em bé vậy."

Madonna không đáp.

Con lạch là linh hồn duy nhất trong khu rừng đáp lại điều Raven nói. Những tiếng nước chảy nghe như thể nó vẫn luôn làm vậy, luôn vội vã đi tới nơi muốn tới. Nó không có vẻ giận cô, nhưng nó cũng không an ủi cô. Dòng nước lạch di chuyển quá nhanh để có thể quan tâm đến bất cứ điều gì nó lướt qua.

Phía xa hướng nhà Jackie vang lên một tiếng chó sủa. Raven nghĩ đến con ma sói. Vì đã biết nhiều hơn về đám nhóc nên cô biết ma sói là một người hóa thành sói vào những đêm trăng tròn. Đám nhóc nói đó chỉ là chuyện bịa đặt. Nhưng nếu chúng tin rằng nó không có thật, vậy thì tại sao chúng tạo nên Bả Sói để xua đuổi ma sói?

Tiếng chó sủa vẫn vang vọng. Raven muốn chiếc giường của minh. Cô lạnh quá. Hơi ấm mùa hè đã theo đám nhóc đi mất rồi.

Có nhìn về hướng nhà mình. Mama đã bảo cô hãy đi cho khuất mắt bà. Raven không thể quay lại, thậm chí là không thể để bị nhìn thấy.

Cô bước về hướng ngôi nhà của Jackie. Khi đến hàng rào ngăn cách mảnh đất nhà Hooper và nhà Taft, cô ngồi trên lớp cỏ cao. Cô ở bên phía nhà Hooper, nhìn qua hàng rào đến chỗ khung cửa sổ còn sáng đèn ở nhà Jackie.

Cô giật mình tỉnh lại, cả người run lên vì lạnh. Cô không ngăn được quai hàm mình khiến hàm răng run cầm cập. Chúng cứ va vào nhau liên hồi như một con chim gõ kiến gõ cái mỏ lên thân cây vậy.

Ngôi nhà của Jackie lúc này rất tối, chỉ còn có ánh sáng trước hiên nhà. Raven hình dung ra Jackie đang ngủ trong nhà với những ngôi sao giả đang tỏa sáng trên đầu. Cô tưởng tượng ra cảnh chui vào chăn của Jackie và cảm nhận anh ấy ấm nhường nào. Cô tưởng tượng ra anh ấy nói rằng. “Không sao đâu, Raven. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Cô trườn qua thành rào chắn. Cô đang rất lạnh, hầu như không thể nghĩ được phải làm gì nữa. Cô chỉ có thể đi đến chỗ Jackie thôi.

Ánh trăng chiếu sáng ngôi nhà nhỏ màu vàng của anh ấy như thể nó là một hình vẽ thật đẹp trong một cuốn sách. Cô lặng lẽ đến cửa sau. Cánh cửa đã bị khóa. Cô đi đến chỗ bức tượng gà trống nơi họ giấu chìa khóa và tìm được nó ở bên dưới bức tượng. Tay cô run rẩy đến mức gần như không tra nổi chìa vào ổ khóa.

Nhiệt độ bên trong căn nhà lúc này thật thích. Raven rón rén đi đến cầu thang, cố gắng không làm sàn gỗ đã cũ vang lên những tiếng cọt kẹt. Raven đi đến cầu thang mà không phát ra tiếng ồn, nhưng các bậc thang kêu lên vài lần khi cô đi lên trên lầu.

Cánh cửa phòng Jackie để mở, và ánh đèn sáng lên từ trong nhà vệ sinh anh ấy dùng chung với Huck. Cô đi vào phòng của Jackie và nhẹ nhàng khép cánh cửa phía sau.

"Jackie," cô thì thầm, chạm vào tay anh.

"Gì thế?" Jackie nói bằng giọng ngái ngủ.

"Em lạnh quá," cô nói.

Jackie ngồi dậy và nhìn cô. "Raven?"

"Suỵt!"

"Em làm gì ở đây vậy?"

"Em đã hỏi mẹ liệu em có thể đến trường không."

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Bà nổi giận. Bà nói em đi đi cho khuất mắt bà."

Anh ấy nhìn cô chằm chằm, gương mặt trắng bệch dưới ánh trăng.

"Em lạnh quá. Em vào chăn được không?"

"Em ở bên ngoài cả đêm luôn à?"

"Đúng thế."

"Chúng ta phải nói với mẹ anh!"

"Không được. Cô ấy sẽ đưa em về mất! Sẽ có cãi nhau to đấy!"

"Raven..."

"Làm ơn đừng nói cho mẹ anh biết. Em chỉ muốn sưởi ấm một lúc thôi."

Jackie lui lại và nhấc chăn lên. Raven cởi đôi tất ướt sũng và nằm quay lưng về phía anh. Jackie thả chăn trùm lên người cô. Cảm giác thật là tuyệt.

“Em ướt hết cả rồi,” Jackie nói.

“Do nước suối và cỏ đấy.”

“Em đang run đấy à?”

“Phải.”

Jackic vòng tay qua người cô. “Thế đã tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn rồi.”

Họ không nói thêm gì thật lâu. Cơn run rẩy của Raven rốt cuộc đã ngừng.

“Sao những ngôi sao của anh lại không sáng nữa?” Cô hỏi.

“Chúng hấp thụ ánh sáng và sẽ mất đi ánh sáng sau một lúc vào ban đêm.

“Vì sao vậy?”

“Anh không biết.”

Cô mừng là những vì sao thực sự không mất đi ánh sáng.

“Chúng ta sẽ nói gì vào buổi sáng đây?” Jackie hỏi.

“Em sẽ đi trước khi mẹ anh nhìn thấy em.”

“Chúng ta nên cho bà biết.”

“Không được.”

Hơi ấm nhẹ nhàng phả vào căn phòng khiến Raven cảm thấy buồn ngủ.

“Anh đoán là em rốt cuộc cũng được ngủ lại một lần rồi đó,” Jackie nói.

“Em muốn chuyện đó phải thật vui cơ,” cô nói, gần như sắp khóc.

Jackie ôm cô chặt hơn. “Chà, thật tốt… khi em ở đây.”

“Thật sao?”

“Ừ. Anh luôn muốn em ở lại qua đêm mà.”

Cô sẽ không bao giờ có thể làm điều đó thêm lần nữa. Cô sẽ phải giống như những ngôi sao trên trần nhà của anh, hấp thụ cảm giác đắm trong ánh sáng và hơi ấm lâu nhất có thể. Sau đó, tất cả sẽ chìm vào bóng tối. Có lẽ sẽ là mãi mãi.

Cô ngủ thiếp đi trước khi được cảm nhận trọn vẹn cảm giác ở cùng Jackie trong phòng anh suốt đêm. Cô bị đánh thức bởi mùi cà phê và tiếng cô Taft bận rộn nấu ăn dưới nhà. Mặt trời đã lên cao, chiếu sáng cả bầu trời.

Cô trèo ra khỏi giường và nhìn xuống các bậc thang. Cô giờ đã bị bẫy. Cô Taft sẽ thấy Raven nếu cô cố gắng rời đi. Cô trở lại phòng của Jackie và đóng cửa lại, ngồi lên chiếc ghế hạt đậu, ngắm nhìn Jackie ngủ. Cô xỏ lại đôi tất giờ đã gần khô hẳn.

Bậc thang vang lên từng tiếng kẽo kẹt. Cô Taft đang lên. Raven chạy về phía cánh tủ, chui vào đó và đóng lại.

Cô nghe thấy tiếng cô Taft đang nói trong phòng Huck. “Tới lúc dậy rồi đó, Huck. Hôm nay là ngày đầu năm học. Năm nay con có một giáo viên rất tuyệt vời đấy.”

Huck rên lên một tiếng ngái ngủ. Anh ấy hành động như thể không muốn mẹ là giáo viên của mình, nhưng Raven nhận ra cả anh và Reece đều vui mừng vì chuyện đó. Raven sẵn sàng trả giá bất cứ điều gì để được học cùng cô Taft.

Sau đó cô Taft bước vào phòng Jackie. “Tới giờ dậy rồi đó, Jackie. Hôm nay là ngày đầu năm học đó con yêu.”

Jackie hẳn đã lao khỏi giường rất nhanh bởi mẹ cậu nói rằng, “Ồ, sáng nay con hưng phấn quá nhỉ. Đã biết con sẽ mặc gì chưa?

“Rồi ạ,” cậu đáp.

Khi Raven nghe tiếng cửa đóng lại, cô nhòm từ cửa tủ ra. Jackie nhìn cô với đôi mắt mở lớn.

“Em ngủ quên mất,” cô nói. “Mẹ anh sẽ lại lên nhà nữa à?”

“Sẽ không, trừ khi Huck không chịu rời giường.

“Đi đánh thức ảnh dậy đi.”

“Chắc ảnh dậy rồi. Ảnh thường dậy nhanh hơn anh mà.”

Cánh cửa mở ra quá nhanh trước khi Raven kịp trốn đi, "Em đang nói chuyện với ai thế?" Huck nói trong khi xông vào. Anh há hốc mồm nhìn Raven.

"Suỵt! Đóng cửa lại mau!" Jackie nói.

Huck đóng lại cánh cửa sau lưng. "Sao em lại ở đây?" Anh thì thầm.

"Em bị lạnh," cô nói.

"Đêm qua mẹ em ấy đuổi em ấy ra khỏi nhà," Jackie nói. "Bà ấy tức giận vì Raven xin được đến trường."

"Ôi Chúa ơi," Huck nói. "Bà ấy có đánh em hay gì không?"

Raven lắc đầu.

"Nếu mẹ mà biết thì có lẽ bà sẽ gọi cảnh sát mất," Huck nói.

"Cảnh sát!" Jackie kêu lên.

"Đúng vậy đó. Đối xử với con mình như thế là bất hợp pháp."

Bụng dạ Raven cảm thấy như phát ốm, đôi chân cô mềm nhũn.

Huck thấy Raven đang sợ. "Anh không nói với bà ấy đâu," anh nói, nhìn về phía cửa để chắc chắn mẹ mình đang ở dưới nhà. "Ở trên này khi bọn này ăn sáng và rời đi sau khi bọn này đi. Dùng cửa sau và nhớ là khóa cửa lại. Chìa khóa ở dưới bức tượng con gà trống ấy."

"Em thay đồ trong phòng anh được không?" Jackie hỏi.

Huck mỉm cười. "Được chứ."

Jackie lấy quần áo và cặp rồi rời khỏi phòng. Raven ngồi trong tủ phòng khi cô Taft quay lại. Sau khi hai người họ xuống nhà dưới được một lúc, Huck trở lại và thì thầm. "Raven!" Cô thò đầu ra nhìn về phía cửa.

Huck giơ ra một cái bát. "Đồ ăn này."

Trong bát là ngũ cốc với dâu và sữa đậu nành ngọt.

"Ăn sạch trước khi đi không là mẹ anh có thể sinh nghi đó," anh dặn.

"Được rồi."

"Em sẽ về nhà sau khi rời khỏi đây chứ?"

"Em không biết."

"Đừng bỏ trốn hay gì hết," anh nói. "Mẹ anh sẽ giúp."

Raven biết cô Taft sẽ làm thế, nhưng điều đó chỉ có thể khiến mọi chuyện tồi tệ hơn mà thôi.

"Đi nào Huck!" Cô Taft gọi với lên cầu thang.

"Tạm biệt," Huck nói.

"Tạm biệt."

Khi Raven nghe tiếng xe rời đi, cô ngồi xuống và ăn ngũ cốc. Nhưng ở trong nhà mà không có họ thật sự quá buồn. Cô phải rời đi, tránh khỏi sự im lặng tồi tệ này. Cô đổ phần lớn ngũ cốc vào nhà vệ sinh, rửa bát và đặt lên chạn. Sau đó cô khóa cửa, để chìa khóa xuống dưới bức tượng gà trống và rời đi.

Cô bước về hướng nhà mình vì cô lạnh và chẳng có nơi nào khác để đi. Bầu trời buổi sáng xám xịt và lạnh lẽo. Những chiếc lá đã dần thay màu. Những linh hồn của mặt đất đang nói với cô rằng mọi thứ đang thay đổi.

Cô thả bước lội qua dòng suối, dừng lại ở chỗ Bả Sói. Madonna trông rất khác vào ban ngày khi không có rêu trên mặt. Một gương mặt tròn, nhợt nhạt bao phủ bởi màu xanh. Như thể ánh trăng sáng đêm qua đã biến nó trở thành một linh hồn với gương mặt tròn như mặt trăng của khu rừng.

Làm ơn, Madonna Mặt Trăng, đừng để Mama đuổi tao đi lần nữa. Tao không biết mình phải đi đâu cả.

10.

Bước chân cô chậm lại khi đến gần nhà. Có không biết Mama muốn cô khuất tầm mắt trong bao lâu. Có lẽ là mãi mãi đi.

Cô nhòm qua hàng cây và thấy Mama đang ngồi trên bậc thềm trước hiên nhà. Mama với thị lực sắc bén chỉ cần vài giây đã nhìn thấy cô. "Raven, lại đây," bà nói, đứng dậy. "Đừng sợ."

Raven bước ra khỏi lùm cây. Cô bất ngờ khi Mama gần như chạy đến và kéo cô vào lòng. "Ôi, phép màu của ta. Con gái của Raven yêu dấu! Ta đã lo lắm đấy!"

Khi bà rốt cuộc cũng buông Raven ra, những giọt nước mắt đã lăn dài trên đôi má nhợt nhạt.

"Sao con không về nhà?" Bà hỏi.

"Mama nói con đi cho khuất mắt mà."

"Ta chỉ có ý như vậy lúc đó thôi. Khi mà ta tức giận."

"Vậy giờ Mama không giận nữa sao?"

"Ta rất thất vọng về con. Vì con đã nói dối. Vì con đã đến nhà của những người đó và giữ bí mật chuyện đó với ta." Ngón tay bà nâng cằm Raven lên. "Con có điều gì để nói với ta nào?"

"Con xin lỗi, Mama."

"Tốt. Giờ hãy vào nhà nào. Chúng ta có nhiều chuyện để bàn bạc đấy."

Ở trong nhà, Mama đã thay quần áo sạch sẽ. Bà bảo Raven ngồi trên ghế bành ngoài phòng khách, và bà đứng trước lò sưởi bằng đá.

"Cho ta biết vì sao con muốn đến trường. Là vì những bài học, hay vì những đứa trẻ mà con đã gặp đó?"

Raven không dám nói dối lần nữa. "Vì các cậu ấy."

"Ta cũng nghĩ vậy," bà nói, giọng đắng chát. "Con gái, rồi con sẽ thấy, rằng đám trẻ ở trường học không phải là điều con mong muốn. Chúng sẽ thấy con khác biệt, và chúng sẽ làm tổn thương con."

"Họ sẽ không bao giờ làm tổn thương con."

"Có lẽ không phải chúng, nhưng có những kẻ sẽ làm vậy. Và một khi con đến nơi đó, con sẽ bị mắc kẹt. Con sẽ là đứa trẻ của quạ đen bị mắc trong một cái lồng. Con sẽ cảm thấy mình hệt như một chú chim tuyệt vọng đang dùng mỏ gõ lên mặt

kính để thoát ra. Sự tự do của cuộc sống hiện tại, những cái cây, ngọn cỏ con nhìn thấy bên ngoài cửa sổ trường học, sẽ chỉ là nỗi thống khổ dày vò lấy con mà thôi."

"Mama sẽ cho con đi chứ?"

Mama thở dài, không nói nên lời mất một lúc.

"Hôm nay là ngày đầu năm học mới," Raven nói.

"Ta biết."

Điều này khiến Raven bị bất ngờ.

Mama đi đi lại lại trước lò sưởi bằng đá. Bà dừng lại và nói. "Ta đã quyết định sẽ tin vào trực giác của Con gái của Raven của ta. Như ta đã nói, một ngày nào đó con sẽ giỏi giao tiếp với những linh hồn của mặt đất còn hơn cả ta nữa. Bởi chính con cũng có một nửa là linh hồn. Con là một món quà từ thế giới đó, và ta phải lắng nghe điều mà con và chúng muốn."

Bà bước lại gần, đôi mắt trắng xanh sáng như vì sao ướt đẫm sương đêm. "Những linh hồn đêm qua đã trừng phạt ta khi mang con đi vào vòng tay chúng. Sự vắng mặt của con thật kinh khủng. Ta đã sợ chúng sẽ không bao giờ đưa con trả lại."

Cảm giác tội lỗi khiến gò má Raven như cháy bỏng. Cô đã ở bên Jackie mà không phải những linh hồn. Nhưng cảm giác tồi tệ bay biến khi cô nhận ra những linh hồn đã gửi cô tới đó. Chúng đã khiến cỏ lạnh và ướt. Chúng đã gửi cô đến nhà của anh ấy để được sưởi ấm.

Mama nói, "ta đã yêu cầu những linh hồn giúp đỡ một chuyện xảy ra năm con lên năm tuổi. Ta tin rằng việc con và những linh hồn cùng chung giống loài có liên quan đến việc ta tìm kiếm câu trả lời cho mình. Ba lần Câu thông của con - cái lần kết nối con và đám trẻ đó, cùng hai lần mang theo khát vọng đến trường mạnh mẽ - đã cho ta thấy mình phải giải quyết vấn đề này như thế nào."

"Vấn đề gì cơ ạ?" Raven hỏi.

"Khi con được sinh ra đời, con không có giấy khai sinh - là bằng chứng cho việc con được sinh ra trong thế giới loài người. Thế giới ngoài kia không biết đến sự tồn tại của con. Nhưng chị gái ta và bác sĩ Pat khăng khăng rằng con cần được làm giấy

khai sinh nếu không sẽ có rắc rối. Ta thấy được sự khôn ngoan trong việc làm như vậy và để bác sĩ làm giấy khai sinh cho con."

"Con tưởng chúng ta không được nói về phép màu với ai khác chứ."

"Chúng ta không được làm vậy. Nhưng không có giấy khai sinh có thể mang đến nhiều ngờ vực còn tồi tệ hơn nữa. Thông tin mà ta đưa ra để làm khai sinh là một phiên bản giả giấy khai sinh của con. Trên đó nói rằng bố của con không rõ danh tính. Ngày tháng và thời gian trên đó cũng không đúng sự thật."

"Mama có gặp rắc rối khi làm giả điều đó không? Đó có phải vấn đề Mama nói tới không?"

"Vấn đề là việc giờ đây thế giới ngoài kia đã biết đến con. Điều này vốn sẽ phải xảy ra. Ta không thể giấu con mãi được. Một khi có một đứa trẻ được biết đến ở đất nước này thì nó cần được dạy dỗ. Và chính quyền giám sát việc dạy dỗ đó kể cả nếu cha mẹ muốn dạy con tại nhà. Vào những tháng gần đây, chị gái ta đã gửi rất nhiều lời cảnh báo về chuyện này. Chị ấy đã gửi giấy tờ của chính phủ cho ta, trong đó người ta nói ta phải đủ tiêu chuẩn để dạy dỗ con. Ta phải có một chương trình đã lên kế hoạch sẵn. Người ta sẽ tới đây và chõ mũi vào nhà của ta và việc dạy dỗ con của ta. Chúng có thể sẽ nói ta không có năng lực làm người dạy dỗ cho con."

"Nhưng Mama dạy dỗ con rất giỏi mà!"

"Chúng có luật của mình, Con gái ạ. Ở ngoài kia có một cỗ máy xấu xí muốn kiểm soát tất cả mọi người. Và bây giờ chúng đang nhắm đến con. Chúng sẽ bắt con phải được giáo dục theo cách của chúng, bắt con phải làm giấy tờ cho mọi điều con làm, trả thuế cho chính quyền. Mua mảnh đất này và xây nên căn nhà này là một cơn ác mộng của việc tuân thủ bộ máy chính quyền mà con không thể tưởng tượng được."

Cô không thể, và cũng không muốn tưởng tượng. Cô chỉ muốn nghĩ đến việc tới trường thôi. Mama thực sự sẽ cho phép cô sao?

"Hôm nay con sẽ được đến trường sao?"

"Không phải hôm nay. Nhưng con sẽ đến trường, ta không thể để đám chính quyền lảng vảng quanh đây được. Ta nghĩ những chuyện xảy ra gần đây là một lời cảnh báo. Khi những linh hồn đưa con đi đêm qua, chúng đã cho ta thấy điều gì sẽ

xảy ra nếu con không được đến trường. Con phải đi và giả vờ làm một đứa trẻ loài người để bảo vệ cả hai ta."

Raven phấn khích đến nỗi không thể ngồi yên. Cô bật dậy khỏi ghế bành. "Khi nào con sẽ được đi ạ? Ngày mai sao?"

"Con đang rất hào hứng mặc cho lời cảnh báo của ta. Con muốn đến trường đến vậy sao?"

"Đúng vậy!"

Ánh mắt Mama trở nên kỳ lạ. "Ngồi xuống, Raven. Ta vẫn còn chuyện muốn nói."

Raven ngồi xuống, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi.

"Ta đã đưa ra hai quyết định cùng việc cho phép con đến trường. Những linh hồn đã dẫn lối để ta đưa ra quyết định này."

Từ ánh mắt sắc bén của bà, Raven biết cô sẽ không thích những quyết định này.

"Trước hết, ta cho rằng từ giờ chúng ta sẽ dành mùa hè ở một nơi cách xa nơi này."

Ngực Raven cảm giác trống rỗng. "Chúng ta sẽ đi đâu ạ?"

"Cha mẹ ta sở hữu một trang trại lớn ở Montana. Khi qua đời, họ để lại nơi đó cho ta và chị mình. Sondra lấy ngôi nhà lớn, còn ta có một ngôi nhà nhỏ. Chỗ đó cách xa ngôi nhà lớn, nằm ở một vùng quê rất đẹp. Nó nằm cạnh một con suối và nhìn ra ngọn núi."

Bà ngồi cạnh Raven, cầm lấy một bên tay cô. "Ta đã hứa rằng Con gái của Raven sẽ hạnh phúc ở nơi đó. Mẹ ta bắt đầu đưa ta đến căn nhà nhỏ khi ta chỉ hơn con vài tuổi. Sống ở thành phố lớn như Chicago phần lớn khiến ta muốn bệnh. Nhưng ta khá hơn khi ở trong nhà. Mẹ ta đưa ta đến đó mỗi mùa hè, và chúng ta đi mỗi khi ta đổ bệnh. Ta học được cách nói chuyện với các linh hồn của mặt đất ở nơi đó."

Raven nghi ngờ việc cô sẽ thích ở Montana nhiều như thích khoảng thời gian mùa hè ở bên mấy cậu nhóc.

Mama buông tay Raven ra. "Quyết định thứ hai liên quan đến một lời hứa mà con phải thực hiện với ta. Con sẽ làm như thế chứ?"

"Lời hứa gì ạ?"

"Con sẽ không bao giờ đặt chân lên đất của người giáo viên kia và gặp đám nhóc kia nữa."

Nước mắt trào dâng trong mắt Raven. "Mama... Tại sao?"

"Ta sẽ không để chúng làm ảnh hưởng đến con, làm con xao nhãng khỏi mối quan hệ đồng loại giữa con và những linh hồn của mặt đất. Ta sẽ không để ả giáo viên kia lảng vảng bới móc đời tư của chúng ta. Chắc chắn cô ta đã hỏi về ta rồi."

Cô Taft đã đặt câu hỏi, hầu như là cô muốn biết có phải Mama đã đánh đập Raven không.

"Cô ta đã làm vậy phải không?"

Raven gật đầu, nước mắt chảy dài trên má.

"Ta biết mà," Mama nói bằng giọng giận dữ. "Con còn quá nhỏ để hiểu chuyện này nguy hiểm với con như thế nào. Nếu con dính líu quá sâu đến những người đó, con sẽ nghĩ mình có thể tin tưởng được chúng. Con sẽ cho chúng biết về bố của mình."

"Con sẽ không làm thế!"

"Ta đã nói chuyện với các linh hồn, và chúng đã xác nhận mối nguy này. Con sẽ không được tới đó nữa. Và khi con gặp những đứa trẻ kia ở trường, con sẽ nói với chúng rằng ta không muốn thấy chúng trên đất nhà ta thêm lần nào nữa. Nói cho chúng biết rằng ta có súng đấy!"

Những giọt nước mắt của Raven rơi nhanh hơn.

Mama lau chúng bằng ngón tay mình. "Con sẽ gặp chúng ở trường mỗi ngày. Con sẽ phải chấp nhận như thế là đủ."

Liệu như thế có thể đủ được không? Raven nghĩ đến hội con trai nằm chen chúc quanh cô trên ghế bành, cùng chơi trò chơi, cùng cười nói vui đùa. Nhưng Raven chỉ có thể gặp họ vào cuối tuần khi năm học mới bắt đầu. Nếu Raven đến trường, cô sẽ gặp hội con trai và cô Taft năm ngày một tuần.

"Con có muốn đi học từ ngày mai không?" Mama hỏi.

"Có ạ."

"Ta sẽ gọi cho trường ngay bây giờ. Nhưng đầu tiên hãy nói với ta con sẽ không bao giờ đến ngôi nhà đó nữa. Con có hứa với ta không?"

Raven cảm giác như bị đồng loại linh hồn của mình đánh lừa. Cô có thể có thứ mình muốn từ chúng bằng cả tâm hồn mình. Cô sẽ được đến trường. Nhưng thứ cô sẽ mất đi khiến cô ước gì mình không đưa ra yêu cầu ngay từ đầu.

"Raven, hứa đi nào," Mama nói, giọng giận dữ.

"Con hứa sẽ không đến nhà của mấy cậu ấy nữa."

"Không đặt dù chỉ một bước chân lên đất nhà chúng."

"Không đặt dù chỉ một bước chân."

Mama đứng dậy. "Những linh hồn sẽ dõi theo con, Con gái của Raven. Chúng sẽ cho ta biết nếu con phá vỡ lời hứa này."

Trong khoảnh khắc đó, Raven ghét bố mình. Nếu cô ra ngoài và thấy một con quạ rình mò, cô sẽ muốn cầm đá lên và ném nó.

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến cô sợ mất mật rồi.

III.
CON GÁI CỦA RỪNG HOANG

1.

Rời khỏi vùng núi phía tây giống như rời khỏi nhà vậy. Trong vòng một năm rưỡi, Ellis đã đứng trên đỉnh của chúng, uống nước thẳng từ nước sông chảy xiết, tắm dưới thác nước, thiền định nơi đồng cỏ điểm xuyết những bông hoa dại đỏ rực như ánh lửa bập bùng, dành hàng giờ liền để xem những sinh vật của vùng núi như sơn dương, thỏ cộc, nai sừng tấm, gấu, chim giẻ củi, chim đào và chim ruồi. Vùng núi phía tây giống như những căn phòng trong một ngôi nhà thân quen vậy.

Nhưng cô không muốn một mái nhà.

Đi nào! Tiến bước, đừng ngừng,

Ngọt lành trước mặt há dừng nơi đây

Dầu cho êm ấm chốn này,

Chân ta không thể một ngày dừng thêm...

Những lời này luôn khiến cô nhớ lại cái đêm Caleb giới thiệu với cô về "Song of the Open Road". Cậu ta đọc nó trong căn lều sáng đèn của cô sau khi cả hai tắm ở dòng sông trên núi, sau khi làm tình, ban đầu tê dại và chìm trong làn nước buốt giá, nhưng rất nhanh đã ngập trong mồ hôi và cần một lần tẩy rửa, nhưng thay vì làn nước thì lại đắm mình trong những lời ca của Whitman.

Cô tìm được một bản sách bìa mềm cũ của cuốn Leaves of Grass tại một cửa hàng sách ở Montana một tháng sau đêm với Caleb. Phần bìa của nó cũng giống như cuốn sách của cậu ta vậy. Cô thường đọc bài thơ trước khi say giấc trong lều. Một cách xoa dịu bản thân tốt hơn nhiều so với rượu whiskey.

Cô chuyển hướng lên một xa lộ mới. Trong hai tuần, cô đã chậm rãi tiến về phía đông, cắm trại trên đường đi. Cô phải rời miền tây, ít nhất là trong một thời gian. Cô không muốn quá thân thuộc với một nơi nào cả. "Mãi mãi còn sống, mãi mãi tiến bước," như lời Caleb đã nói.

Cô rất háo hức muốn được thấy khu rừng thuở nhỏ của cô và cả những năm đại học. Cuộc trò chuyện của cô với những người leo núi cô gặp ở Colorado đã khiến cô nảy ra ý tưởng leo dãy núi Appalachian vào mùa xuân hoa nở, với vẻ đẹp của muôn loài hoa từ hoa giáp trúc đào, cỏ duyên linh, hoa phong lan cho đến hoa chuông. Cô chưa thấy những loài hoa dại mọc ở phía đông đó đã gần hai năm kể từ ngày Viola bị bắt cóc.

Nhưng cô sẽ không nghĩ về chuyện đó. Cô sắp sửa vượt qua sông Mississipi. Cô đã thấy cây cầu phía trước.

Cô nhấn lên chân phanh. Cô không rõ vì sao mình lại làm vậy nữa. Cô muốn quay xe lại, trở về phía tây. Tất cả những bóng ma vẫn ở đó, chờ đợi cô phía bên kia bờ Mississipi.

Càng đến gần cây cầu thì càng cảm thấy chúng đến gần chính mình hơn. Mùi hương ngọt ngào của em bé được cuộn trong khăn sau khi tắm. Jasper leo lên đùi cô để ngủ. Mái tóc mềm mại của lũ trẻ. Sức nặng của cơ thể Viola khi cô bế bồng con bé. Hai vết tàn nhang gần mũi River. "Heckle và Jeckle, tàn nhang yêu thích của mẹ đấy," Ellis từng nói vậy, ngón tay trêu chọc hai vết tàn nhang đó.

Không, cô sẽ không để một hướng đi, một hành động hướng về phía đông đơn giản khiến mình như vậy. Cô đã khá hơn, đã khá hơn nhiều lắm. Cô đã tỉnh táo được ba tháng rồi, cũng là quãng thời gian lâu nhất mà cô từng giữ cho bản thân tỉnh táo. Cô khỏe mạnh nhờ leo núi. Cô có thể đi về phía đông nếu muốn. Sẽ không gì ngăn được cô cả.

"Nhìn xem cây cầu kìa," Cô nói với Gep. "Tuyệt ra trò đấy nhỉ?"

Con ngựa con màu xanh đã ở trên bảng điều khiển ô tô của cô từ hè năm ngoái. Ellis đã lo cô sẽ làm mất nó mỗi khi cô cắm trại. Cô sẽ nhét nó vào bảng điều khiển với những mảnh keo dính gắn vào dưới mỗi móng guốc của nó. Tiếp xúc với ánh mặt trời khiến màu sắc xanh nhựa của nó phai đi, nhưng không gì xóa đi được nụ cười vô tư của nó.

Ellis hít thật sâu khi đến được bờ đông con sông.

"Đây là địa bàn cũ của mày đấy," cô nói với con ngựa.

Nụ cười của Gep như muốn thể hiện rằng nó cảm thấy ổn với chuyện đó hơn cả cô.

Cô nói chuyện với con ngựa đồ chơi quá nhiều. Giống như cô từng làm trước khi trở nên khá hơn. Cô cần nghỉ ngơi. Cô dậy từ sớm, leo núi bốn giờ đồng hồ và ở trên đường lâu hơn dự kiến vì bị kẹt xe. Cô đang hướng đến một chỗ cắm trại ở một rừng quốc gia gần đó. Nơi đó có một dòng suối để cô tắm rửa.

Cô tìm thấy nơi đó lúc hoàng hôn, cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy nơi đó không có ai. Định hướng trên một con đường ngoằn ngoèo sỏi đá không dễ dàng chút nào. Và người ta ít khi cắm trại vào ngày trong tuần trong thời tiết lạnh. Cô đã lo rằng những tay thợ săn gà tây có thể sẽ ở đó. Không phải cô không tin những người thợ săn, nhưng cô muốn tránh những người đàn ông mang theo vũ khí và rượu khi cô ở một chỗ cắm trại hoang vu. Trước kia có vài lần cô đã có linh cảm xấu về điều đó rồi.

Cô dựng cái lều nhỏ hơn trong hai cái lều cô mang theo và cầm sách vào chỗ ngủ. Đọc sách vào buổi tối đã thay thế thói quen uống rượu. Cô không thể chợp mắt nếu không đọc ít nhất vài trang sách. Nếu quá mệt để dành tâm trí đọc sách, vậy thì cô sẽ chuyển đọc thơ.

Cô đã ngủ nhiều giờ khi cô bị đánh thức bởi tiếng cửa xe ô tô đóng sầm lại. Một người đàn ông chửi thề về chuyện thời tiết lúc này lạnh ra sao. “Đi kiếm phòng ở Hilton di,” tiếng một người khác vang lên.

Cô nhìn ra bên ngoài. Ba người đàn ông, có lẽ là thợ săn, đang đứng chỉ cách cô vài chỗ cắm trại.

Tiếng ồn dần tán đi, và cô ngủ trở lại. Cô thức giấc khi mặt trời lên, ăn sáng, sau đó bỏ đồ dùng tắm rửa vào ba lô và đi thẳng lên con đường rừng.

Từng đám mây lớn xám xịt bao trùm lên cả khu rừng. Con suối trong rừng thật đẹp với những hòn đá trồi lên trên mặt nước. Vùng nước chỗ bờ đá vừa trong vừa sâu. Khi cách xa khu trại, cô tắm bằng xà phòng chay để không làm hại đến hệ sinh thái. Cô dọn dẹp và thay quần áo nhanh chóng sau nhiều lần tập luyện. Thế rồi cô giặt quần áo bẩn và cho chúng vào túi ni lông, sau đó nhét vào ba lô.

Cô lấy lược chải tóc, nhặt chỗ tóc rụng và ngồi lên một tảng đá để gỡ những đoạn rối. Những lọn tóc xoăn rối bời của cô giờ đã dài quá vai. Đã nhiều năm rồi cô không để tóc dài như thế. Kể từ khi Zane gọi cô là Nữ Hoàng Sư tử và giả giọng gầm gừ chơi đuổi bắt với cô, hay kể từ khi Mick nói rằng ông thấy một con chim bay ra từ đó.

Ellis đã cắt tóc vào mùa thu năm hai tại Đại học Cornell. Cô nghĩ như thế sẽ khiến cô trông chuyên nghiệp hơn. Người lớn hơn. Nhưng thứ cô thấy khi nhìn vào mái tóc bị xén cụt lủn trong gương tại tiệm làm tóc là một người đàn ông. Cô đã tự ti về bộ ngực nhỏ và những đường cong vô hình trên cơ thể kể từ thời cấp ba, và mái tóc ngắn càng khiến cô ý thức rõ sự thiếu hụt trên cơ thể mình. Cô òa khóc khi trở về ký túc. Nhưng Dani lại nói rằng trông cô rất tuyệt, rằng đôi mắt và xương gò má của cô khiến tất cả mọi người phải trầm trồ khi chúng không bị che giấu sau mái tóc.

Có lẽ mái tóc đã thay đổi cuộc đời cô, có lẽ nó đã đưa cô đến chính hòn đá trong khu rừng này, bởi vì ngày hôm sau, Dani đã kéo Ellis đến một bữa tiệc Halloween để cố làm cô vui lên. Bữa tiệc mà cô suýt đã từ chối tham gia là nơi cô đã gặp Jonah.

Ellis khi đó hóa trang thành đám mây, một bộ đồ cô làm trong nửa tiếng bằng cách dính ruột gối vào một chiếc váy trắng ngắn mà Dani định quyên tặng cho Gioodwill. Jonah thì hóa trang thành Zeus trong chiếc áo dài trắng đặc trưng của người Hi Lạp cổ, chân đi dép xăng đan, đeo một bộ râu, tất cả đều là đồ từ cửa hàng cho thuê. Mỗi khi ở gần cô, anh ta sẽ chọc cây tầm sét bằng nhựa vào đám mây trên bộ đồ của cô.

“Mình đang cố tạo sấm sét đấy,” anh ta nói.

“Biểu tượng này không phải hơi lộ liễu rồi sao?” Cô nói.

“Không, cậu giải thích ý của cậu đi,” anh ta cười nói.

Lần thứ ba anh ta chọc cô, cô cầm lấy lưỡi tầm sét và nhét nó vào mớ lùng bùng trước ngực. Anh ta nói trông nó rất hợp với cô đến mức anh ta sẵn sàng để cô giữ nó. Anh ta lấy lại nó sau buổi tiệc đêm đó khi cả hai đã say. Hai người nói chuyện với nhau một lát và anh ta hôn cô.

Nụ hôn đến một cách bất ngờ. Cô trông kỳ cục trong bộ đồ hóa trang của mình, lại chẳng hề quyến rũ chút nào. Cô giấu đi việc bản thân không đủ nở nang bên dưới đám mây, chỉ để lộ toàn bộ đôi chân dài mà theo cô nghĩ đó là điểm nổi trội nhất của mình.

Sau hai tháng hẹn hò với Jonah, khi anh ta nói anh ta đã phải lòng cô, cô bắt đầu cắt tóc thường xuyên hơn. Cô mặc những bộ đồ bó sát phô ra dáng người mảnh

mai đã trói được trái tim của một chàng sinh viên trường luật thông minh và cuốn hút.

Nhưng thân hình cô đã thay đổi không lâu sau đó. Chỉ tám tháng sau khi hẹn hò, ngực cô nở nang, những đường cong mới xuất hiện. Tại thời điểm đó cô đã mang bầu bốn tháng và kết hôn được một tháng. Họ trao nhau lời thề ước tại một tòa án chỉ trước sự chứng kiến của những người bạn thân. Vị thượng nghị sĩ và vợ ông ta thì từ chối lời mời của Jonah.

Ellis bỏ cây lược vào ba lô và trèo xuống khỏi tảng đá. Cô phải vận động để tạo chút hơi ấm. Cô leo lên một con dốc đứng và nhìn xuống khe núi. Cây cối đã bắt đầu thay lá. Sắc xanh đầu xuân ở khu rừng nơi bờ đông đất nước khiến hình ảnh Rừng Hoang ùa vào tâm trí Ellis. Nhưng cô không dừng lại tại nơi đó. *Mãi mãi tiến về phía trước*, cô tự nhủ thầm như vậy.

Cô đi theo con đường mòn trở về trại nhưng rồi khựng lại như bị đông cứng ngay gần tại nơi cắm trại của mình. Mạch cô lạc đi, và đột ngột đập nhanh khiến đầu óc cô quay cuồng. Có hai gã đàn ông đang ở chỗ cắm trại của cô. Một gã đang canh chừng trong khi gã còn lại phá cửa vào xe của cô.

Gã đàn ông đang canh chừng trông thấy cô gần như cùng lúc cô trông thấy hắn. Cô quay lưng bỏ chạy, không có thời gian để suy tính liệu có nên làm vậy hay không. Cô ngoái lại nhìn trong khi lao vào khu rừng, phát bệnh khi thấy hai gã đàn ông đuổi theo cô. Tại sao chúng lại đuổi theo cô mà không bỏ chạy khi cô đã nhìn thấy chúng cố cướp xe của cô?

Có lẽ cô không nên bỏ chạy. Có lẽ chúng nghĩ cô có thứ gì quý giá ở trong ba lô. Có thể là một cái máy ảnh, hoặc là ống nhòm.

Cô đúng là có ống nhòm, nhưng chúng cũng có thể có nó. Dù sao thì ba lô của cô đang khiến cô chậm lại. Cô tháo ra và để nó rơi lại phía sau trong khi vẫn đang chạy. Cô giữ con dao của thợ săn bên người như vẫn luôn làm, nhưng nó vẫn trong bao, đính chặt vào đai lưng quần leo núi của cô. Cô rút dao khỏi vỏ và giấu trong túi. Nhưng cái bao đằng nào cũng sẽ để lộ sự tồn tại của con dao. Cô bật mở cái đai giữ lấy vỏ dao và để nó rơi đi.

Vài giây sau, một gã tóm được cô. Động lực từ cú va chạm khi hắn tóm được cô đẩy cô ngã sấp mặt trên nền đất, cơ thể hắn đè lên người cô. Hắn nhanh chóng di

chuyển và giẫm chân lên tấm lưng nhỏ bé của cô. Tư thế của hắn phản ánh mọi nỗi sợ hãi trong cô. Cô lo rằng mình sẽ nôn ra mất.

"Bắt được ả rồi," gã nói, thở hồn hển.

"Ả này nhanh đấy," Gã còn lại đáp, bước đến.

Ellis phải đứng dậy. Cô trông quá mức yếu đuối trên mặt đất. Cô dồn sức vào thân thể đang run rẩy, cố lăn ra khỏi chiếc giày đang giẫm trên lưng và đứng bật dậy. Hai gã dàn ông không ngăn cô lại.

Cô đứng đối diện với chúng. Chúng là hai gã gần ba mươi, thân hình khá cao lớm. Tên cao hơn có bộ râu ngắn màu đen và đôi mắt nâu, tên còn lại có bụng bia. Hắn vẫn đang thở hổn hển, tay cầm ba lô của cô. Tên giẫm lên lưng cô có gương mặt gai góc với bộ râu đỏ pha vàng để một hai ngày không cạo. Hắn thon gọn hơn kẻ kia, và đôi mắt xanh xám của hắn khiến bụng cô quặn đau trở lại. Có điều gì đó trong cách mà hắn nhìn cô giống như việc bắt được cô khiến hắn hưng phấn.

"Giờ thì, sao cưng lại chạy?" Hắn hỏi, tay gãi gãi mái tóc mới cắt, ra vẻ bối rối.

"Mấy người biết vì sao. Tôi thấy mấy người làm gì mà."

Hắn nhe răng cười. "Thằng này làm cái gì cơ?"

"Đột nhập xe tôi. Cứ lấy nó đi. Lấy tất cả đi, kể cả chiếc xe. Chìa khóa trong ba lô đấy."

"Cướp mọi thứ?" Hắn ném cái nhìn dò xét sang tên còn lại.

Cô muốn bật khóc, nhưng không thể thể hiện ra sự yếu nhược. Tay cô ấn lên một bên người. Con dao vẫn trong túi của cô.

"Chúng ta đường ai nấy đi được chứ?" Cô nói. "Tôi không có điện thoại, tôi không thể gọi cảnh sát." Cô quay nửa người lại, làm bộ muốn rời đi. "Tôi sẽ đi. Cứ lấy chiếc xe đi."

Tên tóc vàng pha màu đỏ dâu tóm lấy tay cô.

Cô giật tay ra. Một lần nữa lại chỉ là do hắn cho phép. "Thôi đi, thả tôi ra," cô nói.

"Thằng này không thể để một cô nàng đi vào rừng một mình được" hắn nói. "Như thế không được đâu. Cưng nên biết rằng ở một mình ở nơi như thế này thì không an toàn đâu."

Chuyện này còn tệ hơn cô tưởng nữa. Cô cưỡng ép biểu lộ tự tin để che giấu cơn hoảng sợ điếng người.

"Tôi không đi một mình," cô nói. "Tôi là một nhà sinh vật học đang nghiên cứu khu vực này, và đồng nghiệp của tôi sẽ đến gặp tôi sớm thôi. Mấy người nên đi đi trước khi họ đến."

"Trời, đồng nghiệp của cô nàng đang đến kìa," hắn nói với gã đi cùng.

Gã đàn ông có râu nhe răng cười.

"Thằng này nghĩ cưng đang nói dối đấy," tên tóc vàng nói với Ellis.

"Tại sao một nhà sinh vật học lại ngủ một mình trong rừng lạnh lẽo thế này?"

"Các nhà sinh vật học nghiên cứu sinh vật trong rừng đều sẽ ngủ lại trong rừng."

"Thế cưng nghiên cứu sinh vật gì vậy?"

"Cây hồ đào," cô nói, bởi có một cây như vậy ngay sau lưng hắn.

"Thế cưng nghiên cứu gì về chúng vậy?"

Cô cố gắng ném cho hắn anh mắt dữ dội để không phản bội tâm thần đang hỗn loạn như mớ bòng bong của mình. "Tôi chịu đủ rồi," cô nói mạnh mẽ nhất có thể. Cô đi vòng qua hắn, nhưng bị hắn chắn lại.

"Thằng này đã nói muốn nghe thêm về cây hồ đào cơ mà," hắn nói. "Sinh học là môn yêu thích của thằng này đấy nhé."

Đồng bọn của hắn cười rộ lên, và khi tên tóc vàng nhìn sang hắn cười nhăn nhở, Ellis luồn tay vào túi. Cô cảm nhận được cán dao đang trong tay mình.

Tên tóc vàng chà bàn tay lên phần trước chiếc quần bò đang mặc. "Cây hồ đào dưới này của thằng này đang nhìn cưng chằm chằm đấy. Cưng là nhà sinh vật học xinh đẹp nhất thằng này từng thấy đấy."

Hắn liếc sang tên đồng bạn đang cười cợt của mình. Ellis có thể đoán được hai tên trao đổi tín hiệu với nhau. Cô nắm lấy cán dao. Cô phải bình tĩnh, phải thông minh, nhưng não cô thì đang tràn ngập các luồng andrenaline đang không ngừng điên cuồng chảy xuôi như muốn hét lên bảo cô hãy chạy ngay đi.

"Chúng ta nghiên cứu mấy cái cây một lát chứ hả?" Tên tóc vàng pha đỏ nói.

Hai gã đàn ông lao vào cô. Ellis đâm con dao vào ngực tên tóc vàng. Hắn né được và tóm lấy tay cô. Cô đấm hắn bằng tay còn lại và đá vào hạ bộ hắn. Gã còn lại tóm tay trái cô và lôi cô ra khỏi tên tóc vàng. Có gì đó trong cổ tay cô đã nứt ra, nhưng cô không cảm thấy đau. Cô hét, đá và điên cuồng chống trả.

Nhưng nỗ lực chống trả của cô vẫn có kết cục như vậy, giống như kết quả của những người phụ nữ chống lại những gã đàn ông hành hung họ vẫn luôn không thay đổi suốt cả ngàn năm qua. Hai gã đàn ông đè cô xuống mặt đất. Tên tóc vàng ngồi lên chân cô. Tên có râu thì giữ tay cô để trên đầu. Máu túa ra xối xả từ một bên mũi. Môi cô có vị mặn, sưng phù lên, và má phải của cô thì nhức nhối.

Gã tóc vàng giơ lên con dao có cán bằng gạc hươu, trưng nó ra và xem xét. "Con dao thợ săn đẹp đấy. Một con dao đã có tuổi rồi." Hắn nhìn vào mắt cô. "Cưng có biết dùng nó không? Cưng có đi săn không?"

Cô quay mặt đi không nhìn vào hắn.

"Xem ra là không rồi," hắn nói. "Cưng không nên đùa nghịch vũ khí mà cưng không biết cách dùng." Dừng lại một lúc lâu, hắn nói tiếp. "Hay để thằng này dạy cưng một bài học nhỉ?"

Cô nhắm mắt lại. Cô sẽ không xem. Cô không thể.

"Thằng này biết hết về những thứ bên trong thân thể đấy. Hươu. Thú có túi. Con người. Thằng này biết cách đâm con dao thật đau nhưng không làm chết người. Đây không muốn cưng chết khi bọn này hành sự. Nhưng cưng phải trả giá cho sự ngu ngốc vì đã chơi dao trước mặt một kẻ biết dùng nó."

Hắn kéo áo cô lên, để lộ phần bụng, và kéo xuống chỗ quần che phần eo của cô. Hắn xoay xoay mũi dao phía trên phần bụng trái của cô.

Ellis nhắm mắt thật chặt. Cô nghĩ mình sẽ chết vì sợ mất. Điều đó có khả thi không? Cô muốn được như vậy, hoặc ít nhất cũng là mất đi ý thức.

"Ngay đây," Hắn nói. "Thằng này có thể đâm con dao vào ngay đây mà vẫn tránh được hết động mạch. Sẽ chỉ đau mà thôi. Hứa đấy. Cưng sẽ không chết đâu."

"Này," gã có râu cất tiếng. "Mày không thực sự định..."

Lưỡi dao đâm vào người cô. Nóng. Nóng quá. Cô hét lên.

"Chúa ơi!" Tên có râu kêu lên.

Tên tóc vàng cười rộ lên. "Đừng có nôn ra đây. Ít nhất thì đừng nôn lên người cô ta. Tao không muốn phải xử lý cái chỗ đó khi đang trên người ả đâu."

Ellis nghe thấy lời chúng, nhưng không hiểu nổi. Cô có cảm giác như đang ở trong một căn phòng tối. Một căn phòng nhỏ không có không khí. Đau đớn đã thay không khí để thở, và cô thì không thể hô hấp bằng đau đớn. Cô đang chết dần. Hắn nói cô sẽ không chết, nhưng cô hẳn là phải chết rồi.

"Thả cô ta ra đi," tên tóc vàng nói.

Cô cảm thấy sức nặng của cả hai gã đàn ông dời đi khỏi thân thể mình. Tay cô giờ đã tự do, cô theo bản năng tìm đến cán con dao nhô ra từ bụng cô.

Tên tóc vàng tóm lấy tay cô. "Không, thứ đó cần ở nguyên đó. Cưng mà cố rút nó ra thì thằng này sẽ tìm chỗ khác cho nó đấy. Giữ nguyên vậy thì sẽ không đau lắm đâu."

Hắn nói đúng. Cảm giác không quá đau khi cô không di chuyển.

Nhưng tay hắn đang tháo đôi bốt của cô, và rồi đến quần cô.

Hắn sẽ không làm chuyện đó chứ.

Hắn sẽ không. Giữa cơn đau, tâm trí cô đột nhiên trở nên thanh tỉnh. Lần này cô phải lập kế hoạch tốt hơn mới được. Cô sẽ có cơ hội. Chỉ một cơ hội thôi. Cô phải làm điều đó vào thời khắc hoàn hảo.

"Cưng dưới đó ổn chứ hả?" Hắn hỏi, lúc này đang đứng trên người cô, tay tháo thắt lưng quần.

Cô nức nở. Cô phải khiến hắn nghĩ cô đã từ bỏ chống cự. Nhưng cô đang quan sát từng hành động của hắn, chuẩn bị sẵn sàng.

Quần hắn bật mở, bị kéo xuống lưng chừng. Hắn sẽ giữ nó ở đó khi hành sự. Như thế có lẽ tốt hơn. Thứ đó sẽ bó chân hắn lại.

"Nằm yên để thằng này không động vào cán dao nhé." Hắn cảnh báo.

Cô chuẩn bị sẵn sàng. Một cơ hội. Chỉ một mà thôi. Cô rên rỉ như một chú cún bị thương, nhưng trong lòng thì đang tính toán xem làm thế nào để xé rách họng hắn.

Cô đã đúng. Mặc quần chính là sai lầm của hắn. Hắn phải dồn toàn bộ trọng lượng vào hai tay để giữ thăng bằng. Ellis rút con dao và đâm hướng lên trên, thẳng vào ngực hắn. Hoặc là phần bụng. Cô không biết nó đâm vào đâu, nhưng cô đâm mạnh hết sức bình sinh, và cô rất khỏe nhờ leo núi và bơi lội. Con dao cắm phập sâu.

Cô không còn tâm trí nghe tiếng hắn hét, cô đang tuyệt vọng tìm cách thoát ra từ bên dưới hắn. Cô đẩy hắn ra, và hắn ngã sang một bên, mắt trợn trừng nhìn con dao nhô ra từ bên bụng phải. Là con dao của cô. Con dao thợ săn được truyền từ đời cụ sang đời ông rồi đến cô.

Ellis loạng choạng đứng dậy và rút con dao khỏi người hắn. Hắn la lên thảm thiết.

"Tao biết cách dùng dao thợ săn!" Cô hét lên. "Tao biết cách dùng nó!"

Gã có râu đấm vào mặt cô. Và rồi một cú đấm khác. Má trái và mắt phải cô như nổ tung, Cô thấy màu đỏ giống như máu văng tung tóe và những đốm sáng trắng và rồi ngã lăn ra đất.

Tên tóc vàng thở hổn hển, máu chảy xuống từ bụng hắn, "Dean, giúp tao!" Hắn bù lu bù loa, "Đưa tao lên xe!"

Ellis đứng dậy và chạy. Chạy vào rừng. Càng lúc càng sâu hơn.

Mãi đến khi cô đụng vào một khúc gỗ thì mới dùng lại. Cô vấp ngã và nằm sõng xoài trên nền đất đầy những chiếc lá héo rũ, hơi thở hổn hển. Tất cả những gì cô làm lúc này chỉ có thở mà thôi.

Lũ chim cho cô biết khi cần đứng dậy. Chúng đang ríu rít trên đầu cô. Những con chim bạc má đó. Chúng cảm nhận được bạo lực giữa những con thú săn mồi

đột ngột bùng lên trong rừng. Nhưng khi mối đe dọa không còn nữa, chúng có thể lần nữa cất cánh bay.

Cô mạo hiểm ngồi dậy, làm đống lá kêu lạo xạo. Khi đứng dậy được, cô cảm nhận thương tích trên người mình. Bên phía trái sườn cô đau nhức nhối. Cổ tay bên trái bị trật, có lẽ đã gãy. Mắt cô thì sưng híp lại. Má, mũi, miệng cô thì phập phồng và đầy máu. Đôi chân trần của cô lạnh toát và trầy xước khi chạy qua những cành cây và gai.

Cô nhận ra tay phải mình đang cầm cái gì. Là con dao đẫm máu. Cô cầm nó phòng khi chúng vẫn còn ở đó.

Cô mất một phút để lấy lại đồ đạc của mình. Trước đó cô đã chạy xuống ngọn đồi, giờ thì cô phải leo lên lại. Chuyện này thực sự khó khăn, khó hơn nhiều so với khi cô lần đầu leo núi. Nhưng cô đi từng bước và vẫn leo đến nơi.

Khi đến được đỉnh đồi, cô lặng lẽ đứng đó, cầm dao trên tay, lắng nghe tiếng của hai gã đàn ông. Cô nghĩ là đã thấy nơi cắm trại ở phía xa, thấy được một chỗ cây gãy. Khi cô đến được chỗ cắm trại, chiếc xe tải đỗ lại đêm hôm trước đã không còn. Có lần mò ngược đường trở lại cho đến khi tìm được ba lô, đôi bốt và quần của mình. Ngoài ra còn có cả vỏ dao của cô nữa.

Ellis mặc đồ và đi về phía khu trại, bàn tay ấn lên vết cắt trên bụng đang chảy máu. Cô phải cầm máu mới được. Có lôi hộp y tế dự trữ từ đằng sau chiếc SUV ra và đổ cồn lên viết thương, bặm chặt môi để không hét lên. Khi phần da chỗ vết thương se lại, cô bôi kem chống nhiễm trùng lên vết thương, dán gạc và cố định lại bằng băng keo cứu thương. Để chắc chắn miếng dán không bị tuột, cô buộc nguyên một cuộn băng keo quanh bụng, sau đó nuốt trôi ba viên Ibuprofen[1] bằng nước.

Cô ngồi trên nền đất, mắt nhắm lại, chờ đợi viên thuốc có tác dụng. Cô cố gắng nghĩ xem phải làm gì. Cô không có bảo hiểm y tế. Nhưng nếu có người phát hiện ra vết thương bằng dao, họ sẽ bắt cô đi viện. Bác sĩ sẽ đặt câu hỏi. Cô đã đâm một người, và có lẽ đã giết hắn. Cảnh sát sẽ vào cuộc. Lịch sử của cô sẽ bị đào bới lên. Họ sẽ móc nối cô với Jonah và Thượng nghị sĩ Bauhammer. Đám nhóc sẽ phát hiện ra.

Tất cả một lần nữa sẽ chẳng khác nào cái ngày mà Viola bị bắt cóc.

[1] Ibuprofen: Thuốc kháng viêm giảm đau.

Và đương nhiên là bác sĩ cho cho cô thuốc giảm đau. Cô không muốn như vậy. Cô không thể mạo hiểm đánh mất sự tỉnh táo lúc này. Nhưng họ sẽ bắt cô làm vậy, thậm chí còn có thể cho cô một mũi IV bất tỉnh để khâu lại vết thương. Khi cô tỉnh lại, Jonah sẽ đứng bên giường bệnh của cô. Lại là ánh mắt ấy, giống như một tấm gương phản chiếu thứ anh ta nhìn thấy. Một người mẹ tồi. Một kẻ thất bại. Rác rưởi xe lưu động.

Cô không cần phải đến bệnh viện. Gã đã đâm cô nói hắn biết đâm đúng chỗ. Hắn nói cô sẽ không chết, chỉ cần đảm bảo vết thương không bị nhiễm trùng thì nó sẽ lành lại thôi.

Cô hy vọng cổ tay cô chỉ bị trật mà không phải gãy. Cô có thể nhúc nhắc một chút. Nó sẽ ổn thôi. Mọi thứ rồi sẽ ổn. Cô chỉ cần một nơi an toàn để nghỉ ngơi một vài ngày. Không phải ở một khu cắm trại. Cô sẽ tìm một nhà nghỉ, tắm rửa và ngủ trên giường.

Khi viên Ibuprofen xua bớt đau đớn, cô gói ghém đồ cắm trại. Nhưng việc cúi người và bê đồ khiến ruột gan cô như muốn trào ra ngoài. Cô phải di chuyển thật chậm rãi và cẩn thận. Khi lều được hạ, cô dùng nước và giẻ lau để rửa sạch vết máu và bùn đất trên mặt. Cô trùm áo khoác ra ngoài bộ quần áo đẫm máu của mình.

Cô vào xe và khởi động máy.

Gep đang mỉm cười trên bảng điều khiển. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

2.

Ellis không thể ngừng nhìn thấy một con hươu chết.

Zane, và một đầu bếp khác mà người ta gọi là Rocky, đã mang nó đến cho mẹ cô xem hồi cô tám tuổi. Zane chưa bao giờ đi săn, và Rocky cũng không phải người dùng súng giỏi. Con hươu không may bị đạn bắn trúng *bụng*, theo lời Zane nói.

Khi hai người đàn ông và mẹ Ellis đùa giỡn về chuyện họ sẽ gây ra một mớ lộn xộn thế nào khi giết con hươu, cô nhìn chằm chằm vào con thú đã chết nằm xụi lơ sau xe kéo của Rocky. Phần đầu với cặp gạc lớn là thứ đẹp nhất cô từng thấy. Cô đã

từng nhìn thấy hươu ở Rừng Hoang nhưng chưa nhìn gần như vậy bao giờ. Đôi mắt con hươu mở ra, lưỡi thè ra ngoài. Ellis nhớ cái lỗ máu ở một bên bụng nó. Cô muốn khóc khi nghĩ đến việc vết thương đó sẽ đau đớn như thế nào, nhưng cô biết mẹ cô sẽ trêu chọc nếu cô làm như thế. Cô chỉ có thể im lặng và khóc ở trong lòng.

Ellis ôm vết đâm trên bụng và loạng choạng rời khỏi giường. Cô chỉ đến nhà vệ sinh vừa kịp lúc. Sau khi nôn thốc nôn tháo, cô nằm dài trên sàn cạnh nhà vệ sinh. Nền gạch lạch lẽo thật tuyệt cho làn da đang nóng phừng phừng vì sốt của cô.

Cô lẽ ra không nên nghĩ đến con hươu bị bắn. Cô nôn là vì thế. Nhưng cơn mê sảng khi bị sốt khiến cô nghĩ và thấy đủ thứ mà cô không hề muốn.

Ellis tỉnh lại trên sàn gạch, run lên vì lạnh, và xoay xở kéo mình đứng lên. Cô để một cái thùng rác ở cạnh giường để lần tới không cần chạy vào nhà vệ sinh nữa. Cô uống thêm Ibuprofen, uống thêm nước, rồi lại chìm vào giấc ngủ không chút yên lành.

Cô thức dậy, toàn thân như bị thiêu đốt. Tại sao thuốc hạ sốt lại không giúp cô hạ sốt? Có lẽ cơn sốt của cô có liên quan đến cổ tay cô. Nó đã sưng lên to gấp đôi bình thường và đang nhức nhối ngay cả khi cô đã uống một liều lớn Ibuprofen. Vết dao đâm còn đau hơn thế. Cô kéo chăn ra và vén áo lên. Cô lột băng dán và băng cứu thương ra. Vết thương đã chuyển màu tím tái và phần rìa thì đỏ sậm. Trông nó thật tồi tệ.

Cô cần giúp đỡ. Một ai đó mà cô tin tưởng.

Cô ra khỏi giường, tập tễnh bước đến chiếc xe đỗ trước cửa phòng nhà nghỉ của cô. Nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Gep khiến cô khá hơn nhiều. Cô gỡ nó khỏi miếng băng dính trên bảng điều khiển, trở về phòng và cuộn mình ôm lấy nó dưới tấm chăn. “Mày nghĩ tao có nên gọi Keith không?” Cô hỏi nó.

Cô không nhìn, nhưng cô biết nó đang mỉm cười.

Gep đã đúng. Keith sẽ giúp cô. Anh ấy sẽ mang thuốc kháng sinh cho cô.

Cô lấy điện thoại từ thành giường và mở mục tin nhắn. Có một đoạn hội thoại từ hai năm về trước. Đoạn thứ nhất là tin nhắn chỉ đường đến quán Con Ngựa Hồng, và bốn dòng tin nhắn từ một người gửi.

Ngày 28 tháng 12: Mọi chuyện sao rồi? Anh hy vọng em đã rời khỏi vùng trung tây trước khi trận bão lớn đó đổ bộ. Cho anh biết em ở đâu nhé. (Nhân tiện, là Keith đang nhắn đây.)

Ngày 10 tháng 1: Em đang ở đâu? Đang ngắm nhìn những thứ tuyệt vời chứ hả?

Ngày 24 tháng 1: Chào Ellis. Em có thể gửi cho anh một từ để anh biết em vẫn ổn không?

Ngày 2 tháng 2: Một chữ thôi. Hoặc có thể gõ chữ nào đó bất kỳ cũng được.

Ngày 2 tháng 2, một phút sau: Gửi lời chào đến ngựa con giúp anh nhé.

Ngón tay cô lơ lửng trên bàn phím. Cuộc gọi riêng duy nhất mà cô từng gọi là cho anh. Cô nhấn ngón tay xuống. Tiếng chuông điện thoại trong tai cô nghe như ảo giác trong cơn mê sảng hơn là âm thanh thực sự.

Keith nhấc máy từ tiếng chuông thứ ba. "Ellis?"

"Anh còn nhớ em à?"

"Tất nhiên rồi."

Cô bắt đầu khóc.

"Có chuyện gì vậy?" Keith hỏi. "Nói anh nghe đi. Đừng khóc nữa, nói chuyện với anh. Có chuyện gì vậy? Em cần giúp không?"

"Có, có," cô sụt sùi.

"Em đang ở đâu."

"Nhà nghỉ Giấc Mơ Đẹp. Phòng 133."

"Chỗ đó ở đâu? Ở thị trấn nào?"

"Em không biết."

"Thế chỗ đó là bang nào?"

"Em ở gần anh. Em nghĩ em đã cố đến chỗ anh sau khi chuyện đó xảy ra... Nhưng em sợ, rồi em dừng lại ở đây, và giờ em không thể rời đi được."

"Anh không hiểu. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao em lại sợ hãi thế?"

"Em cần thuốc kháng sinh. Anh mang cho em một ít được chứ?"

"Em bị ốm à?"

"Vâng," cô lại bắt đầu khóc.

"Em sẽ ổn thôi. Anh đến đây. Nếu tìm được nhà nghỉ thì anh sẽ đến đó nhanh nhất có thể."

"Thật sao?"

"Thật. Chờ anh một chút. Để anh tra địa điểm trên máy tính."

Cô chờ đợi. Cô sợ rằng tất cả chỉ là ảo giác trong cơn sốt cao. Anh ấy đã nói là sẽ đến phải không?

"Anh tìm được rồi," Keith nói. "Trên đường Long Lake phải không?"

"Em không biết. Vâng, em nghĩ vậy. Anh sẽ đến thật chứ?"

"Tất nhiên anh sẽ đến mà."

"Anh sẽ mang thuốc kháng sinh chứ?"

Keith đáp, sau một khoảng ngừng. "Có, anh sẽ mang."

"Keith này?"

"Sao vậy?"

"Hứa với em anh sẽ không báo cảnh sát đi."

"Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao em lại nói thế?"

Sự cấp bách trong giọng nói của anh làm cô sợ hải. "Hứa với em đi, không thì anh không thể đến đây!"

"Được rồi, anh hứa. Cố gắng lên. Đừng đi đâu cả."

"Em không đi đâu đâu."

"Anh ra cửa rồi. Anh đi đây."

Điện thoại chỉ còn lại sự im lặng. Ellis nhìn nó chằm chằm cho đến khi màn hình chuyển màu đen.

Cô để Gep tựa vào ngực và cố gắng ngủ. Vài phút sau cô nôn vào thùng rác, và rồi lại ngủ.

Những chiếc lá màu nâu điên cuồng phất phơ. Cô chạy, rồi lại chạy trong một cánh rừng. Có ai đó đang hét lên. Đang hét vào tai cô.

"Thùng, thùng!" Âm thanh ngừng lại một lát, rồi lại vang lên.

"Chúng tôi vào đây," ai đó lên tiếng.

Ellis mở mắt.

Ánh điện trần nhà sáng lên và Keith lao vào. Mọi thứ quá mức chói mắt. Anh sáng tỏa ra từ người anh, và cô phải nheo mắt lại để nhìn. Có một người đàn ông khác đang đứng cạnh cửa.

"Ellis!" Keith kêu lên khi thấy gương mặt cô. "Người này nói em bị tai nạn xe. Có đúng vậy không?"

Cô đã nói dối nhân viên lễ tân khi làm thủ tục nhận phòng. Cô sợ rằng anh ta có thể gọi cảnh sát khi nhìn thấy cô tơi tả ra sao.

"Người em nóng quá!" Anh nói.

"Em... biết." Cất lời lúc này mới khó khăn làm sao. "Anh có mang thuốc theo không?"

"Đây đâu phải do tai nạn xe! Là ai làm chuyện này?"

Keith lôi tấm chăn ra để kiểm tra cô. Anh nhìn thấy Gep đang được cô nắm chặt trong tay và nhìn chằm chằm nó vài giây.

"Là ai làm em bị thương"

"Em không biết."

"Sao em lại quấn băng trên bụng?"

Cô cố kéo áo sơ mi đang mặc lên phần được quấn băng.

"Cho anh xem đi. Xin em đấy." Keith nhẹ nhàng kéo áo cô lên, tháo lớp băng và gạc ra. "Ôi Chúa ơi." Anh thì thầm. "Đây là vết dao đâm. Nó bị nhiễm trùng rồi. Em phải đến bệnh viện nhanh lên."

"Không!" Đột nhiên sức lực cô bùng lên và cô nói lớn. "Anh đã hứa rồi mà!"

"Anh chưa bao giờ hứa sẽ không cứu mạng em!"

"Không được báo cảnh sát!"

Cô đã đâm người. Cảnh sát sẽ hỏi cô hàng trăm câu hỏi. Cô đã có thể thấy được ánh mắt phán xét của họ khi biết cô đi một mình đến một chỗ cắm trại hoang vắng. Cô không thể chịu đựng thêm những gì cô đã trải qua khi bỏ lại Viola.

Keith kéo cô vào vòng tay mình. "Ví của em đâu?" Anh hỏi. "Ellis, ví của em đâu rồi?"

"Ở trong ba lô," cô đáp.

"Làm ơn mang giúp tôi cái ba lô đó đến được chứ?" Anh nói với lễ tân nhà nghỉ. "Và đừng bỏ đi thứ gì trong căn phòng này. Cứ giữ phòng cho cô ấy."

"Tôi biết rồi," chàng trai trẻ đáp.

Keith để cô ngồi lên ghế sau xe và khoác áo cho cô. Khi anh luồn tay cô qua tay áo, cô đã buông Gep ra. "Anh bỏ nó vào ba lô cho em được chứ?"

"Nó?" Anh nói, mỉm cười. "Không thể tin được em vẫn mang theo nó đấy."

"Nó là vật cầu may mà."

Biểu cảm trên mặt Keith nói rằng con ngựa dường như không có hiệu quả cầu may tí nào.

"Chuyện này không liên quan đến nó."

"Thế chuyện này liên quan đến ai? Cho anh biết ai làm chuyện này với em đi."

"Vì sao? Điều đó thay đổi được gì chứ?"

"Kẻ đó xứng đáng bị trừng trị trước pháp luật!"

"Em đã làm điều đó rồi."

"Ý em là sao?"

Cô chìm xuôi xuống ghế, cuộn người lại và run rẩy.

3.

Cổ tay của Ellis bị gãy, còn mũi của cô bị nứt. Vết dao đâm bị nhiễm trùng nhưng không cần phẫu thuật. Bác sĩ nói đó là một vết cắt sâu chỉ vừa hay chệch khỏi buồng trứng và phần ruột. Ông nói Ellis đã rất may mắn.

Gần như mọi thứ Ellis không mong muốn đã xảy ra. Cô được điều trị đắt đỏ với không một đồng bảo hiểm chi trả. Cô được truyền dịch và đơn thuốc giảm đau khiến cô lờ đờ.

Nhưng cô ngăn họ liên lạc với người thân. Cô nói với họ rằng cô không có gia đình, và họ chấp nhận điều đó. Jonah, đám nhóc, thượng nghị sĩ và vợ ông ta sẽ không bao giờ được biết về lần gần nhất cô vướng vào rắc rối.

Một giờ sau khi cô được đưa vào phòng cấp cứu, hai sĩ quan cảnh sát bước vào.

"Vậy cô đang nói là cô không nhớ gì về chuyện bị đâm?" Một người hỏi. "Cô đã ở đâu, kẻ tấn công như thế nào, cô không nhớ chút gì sao?"

Ellis cảm nhận được cơn đau bỏng rát từ vết dao đâm trên người. Cô như thấy cái gã với mái tóc vàng pha đỏ đứng trên người mình. Sự hưng phấn hoang dại trong đôi mắt xanh khi hắn cởi khóa quần ra.

Cô cố gắng kìm lại những giọt nước mắt chực chờ trào ra.

"Cô biết người đó, đúng chứ?" Người sĩ quan còn lại hỏi. "Người đó là bạn trai cô, hay người trong nhà?"

"Không phải," cô đáp.

"Nếu cô biết đó không phải là người quen của cô, vậy cô hẳn phải nhớ vụ tấn công chứ," người sĩ quan nói.

Lẽ ra cô không nên trả lời. Nhưng cô đã quá mệt mỏi rồi.

Cô gần như cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Keith bằng cả cơ thể. Anh biết cô nói dối vì điều cô đã nói trên xe.

Ellis tưởng tượng ra việc nói cho họ mọi điều. Gã tóc vàng tấn công cô có lẽ đã chết. Đồng bọn của hắn hẳn sẽ chôn hắn ở nơi không ai tìm được, và giờ hắn có thể ở bất cứ nơi đâu. Những kẻ đó sẽ biến mất mãi mãi trong khi Ellis chịu khổ sở vì tội lỗi của chúng. Cũng giống như khi Viola bị bắt cóc vậy.

Chuyện rồi sẽ lại là lỗi của cô. Chẳng phải nhiều năm qua người ta đã nói với cô rằng một người phụ nữ thì không nên đi cắm trại một mình hay sao?

Cô không thể kìm chế và bật khóc giữa những tiếng nấc nghẹn ngào.

"Cô ấy cần nghỉ ngơi," Keith nói với hai cảnh sát. "Hãy nói chuyện ở bên ngoài đi."

Anh kéo họ ra ngoài, và Ellis không còn thấy họ lần nào nữa.

Cô khăng khăng đòi rời bệnh viện sau chưa đến một ngày được chuyển tới. Phía bệnh viện không phản đối khi biết cô không có bảo hiểm y tế. Nhưng cô lúc này hoàn toàn không thể lái xe được. Cô phải dựa vào Keith.

Anh để cô ngồi ghế sau xe với chăn và gối. Cô mụ mị đến mức mất vài phút mới nhận ra đó là chiếc SUV của cô.

"Xe của anh đâu?" Cô hỏi.

"Đừng lo. Giờ thì an toàn rồi. Và anh mang hết đồ của em từ nhà nghỉ theo rồi."

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Về nhà."

"Nhà anh à?"

"Em nằm nghỉ đi," Keith nói. "Bác sĩ bảo em nên ngủ càng nhiều càng tốt trong những ngày tới. Ông ấy nói đó là điều duy nhất em sẽ muốn làm."

Đó đúng là điều duy nhất cô muốn làm.

"Ngủ đi," Anh nói. "Trời sắp tối rồi, và chuyến đi này dài đó."

"Dài bao lâu?"

"Em an toàn rồi, Ellis. Mọi chuyện ổn rồi."'

Vậy là cô ngủ, ngủ, và lại ngủ. Cô thức dậy trong bóng tối, cần đi vệ sinh. Keith đưa cô đến nhà vệ sinh của quán McDonald's, sau đó bắt cô uống thuốc giảm đau.

Sau khi anh đổ xăng, cô hỏi. "Chúng ta còn cách nhà anh bao lâu nữa?"

"Vẫn còn xa. Em ngủ tiếp đi."

Thuốc giảm đau đã có tác dụng. Cô không quan tâm cảm giác lúc này tốt như thế nào nữa. Cô chỉ muốn làm ngơ mọi điều đã xảy ra tại khu cắm trại đó.

Trời vẫn tối vào lần thứ hai cô cần đi vệ sinh. Cô cảm thấy bối rối không biết mình đã ở trong xe bao lâu rồi. "Sao lại lâu như vậy?" Cô hỏi.

"Chúng ta cần đi đường vòng một chút," Keith đáp. "Cơn đau thế nào rồi?"

"Đang quay lại."

"Em nên uống thêm viên giảm đau nữa kèm theo thuốc kháng sinh."

Cô uống viên thuốc. Một cách quá mức tình nguyện. Cô lại quen với cảm giác này rồi.

Khi mặt trời lên, cô vẫn còn trong xe.

"Sao trời đã sáng rồi?" Cô hỏi.

"Đó là chuyện thường xảy ra sau ban đêm mà," Keith đáp.

"Nghiêm túc đấy. Chúng ta đang làm gì thế? Chúng ta đã ở trên xe quá lâu rồi."

"Đó là một đợt nghỉ ngơi rất tốt cho em mà."

Keith đã lái xe cả đêm để cô ngủ sao? Đôi khi Ellis cũng làm thế khi đi với lũ trẻ. Khi chúng ngủ trong xe, cô vẫn tiếp tục lái. Cô không muốn đánh thức chúng, và cô luôn cần quãng thời gian yên tĩnh. Cô chưa bao giờ phải làm thế với Viola cả. Con bé ngủ rất ngon, ngay cả khi được bế ra khỏi xe. Ellis tự hỏi con bé bây giờ có còn như vậy nữa hay không.

Hai người họ lúc này đang ở một thị trấn ở đâu đó. Cô để ý thấy chiếc xe liên tục dừng lại.

Ellis nhìn thấy một hàng cây dừa lướt qua khung cửa sổ xe. Và lại một hàng nữa. Làm sao cau lại mọc ở Ohio được? Cô ngồi dậy.

"Sắp tới rồi."

"Ta đang ở đâu đây?"

"Em không nhận ra à?" Keith nhìn cô từ kính chiếu hậu.

Cô dáo dác nhìn quanh. Những cây dừa. Những tấm biển báo cá sấu. Mọi thứ chỉ toàn "cá sấu này" rồi lại đến "cá sấu nọ". Tiết trời không hề giống đầu xuân mà giống mùa hè hơn.

Một chiếc xe tải với dòng chữ Gainesville #1 Florist chạy ngang qua.

"Anh đang làm gì thế?" Cô hỏi.

"Đưa em về nhà."

"Đây không phải nhà em!"

"Chúng ta sắp tới rồi."

"Đừng nói vậy nữa! Dừng xe lại! Dừng lại!"

"Chúng ta sắp đến nhà em rồi. Đến đó rồi ta sẽ nói chuyện."

Cô không thể tin nổi. Cô đã tin tưởng anh tuyệt đối. Và giờ thì anh làm điều này với cô. Anh để cô lên xe của chính cô, chuốc thuốc cô, nói dối cô, và lái xe đưa cô về tận đến Florida.

Keith tấp xe tại lối vào một ngôi nhà làm từ gạch xỉ màu xanh nhạt với cửa chớp giả màu trắng. Ellis nhận ra địa chỉ này. Đây là địa chỉ cô đã đưa cho ngân hàng, là địa chỉ nhà của Dani.

Lần cuối Ellis và Dani ở bên nhau, Dani đã cố giúp cô vực dậy sau khi đã để mất Viola. Ellis không thể đối diện với cô ấy trong tình trạng này. Không thể lại như vậy lần nữa. Một người bạn thì không nên phải giải quyết một mớ hỗn độn lớn như thế này.

Keith đậu xe và tắt máy.

"Sao anh có thể làm vậy với em chú?" Ellis nói.

Anh quay lại nhìn cô. "Anh cho là em biết chỗ này?"

"Em chưa thấy nó bao giờ cả! Em không sống ở đây!"

Trông anh trở nên cảnh giác.

“Anh hy vọng là em đang đùa.”

“Em không có!”

“Chết tiệt!” Anh nói, đưa tay vò lấy đầu.

Cô thấy anh mệt mỏi ra sao. Dưới mắt anh là những quầng thâm đen và râu đã không cạo ít nhất hai ngày.

“Anh cần duỗi chân tay một chút,” anh nói, sau đó ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Cô bò ra khỏi chiếc giường mềm mại anh làm cho và ra khỏi xe.

Lúc này Keith đang đứng ở lối vào, nhìn ngôi nhà chằm chằm. Anh quay sang cô. “Đây là địa chỉ trên bằng lái xe của em. Đây cũng là địa chỉ em đưa cho bệnh viện. Và để cho chắc ăn thì anh cùng cảnh sát đã xác thực lại nó từ biển số xe của em.”

“Sao anh dám làm thế chứ?”

“Một vụ phạm tội đã xảy ra! Em bị đánh đập và bị đâm. Họ cần chắc chắn không còn gì khác nữa.

“Còn cái gì nữa chứ?”

“Bất cứ điều gì!” Anh sải bước đến gần cô. “Em không có gia đình, không có công việc, không có bảo hiểm. Và vì một lí do nào đó anh không hiểu nổi, em sống ở các khu cắm trại. Nhưng bây giờ em không thể làm như thế nữa. Em ốm nặng lắm rồi. Anh biết em quá cứng đầu để nhận ra điều đó, nhưng anh không thể đưa em về nhà anh được. Giờ anh sống cùng người khác rồi. Anh không có lựa chọn nào khác ngoài đưa em tới đây. Anh nghĩ là sẽ có ai đó có thể giúp được em.”

Cô đã quá ốm yếu để ngăn nước mắt không trào ra. Cô quay đi, cố gắng giấu chúng, nhưng anh ôm cô vào lòng. Người anh đã có mùi do lái xe nhiều ngày, nhưng mùi của anh vẫn rất thơm. Giống như cái đêm cả hai làm tình trong lều của cô vậy.

“Đừng khóc,” anh nhẹ giọng. “Chúng ta sẽ nghĩ ra nên làm gì?”

"Giờ anh đang sống cùng ai rồi?"

Anh kéo cô ra và nhìn cô, mỉm cười. "Đừng nói với anh là em khóc vì chuyện này đấy nhé?"

"Không. Đó là chuyện tốt mà. Nhưng cô ấy sẽ không giận khi anh ở bên em suốt như vậy sao?"

"Cô ấy đi vắng rồi - đang dành cuối tuần với gia đình ở Michigan. Nhưng anh đã nói với cô ấy anh cần phải giúp một người bạn. Cô ấy biết anh đi cùng em."

"Cô ấy thật may mắn khi có anh." Cô quệt bàn tay không bị quấn băng để lau nước mũi. "Em xin lỗi vì lại như thế này sau tất cả những gì anh đã làm."

"Không sao đâu," anh nói. "Ở đây có ai mà em biết không?"

"Có một người bạn. Cô ấy và em là bạn cùng phòng ba năm ở Cornell."

"Có lẽ cô ấy có thể giúp chứ? Hẳn là cô ấy biết em dùng địa chỉ nhà cô ấy."

"Vâng."

"Vì sao vậy? Vì sao em lại làm thế khi em chưa từng tới đây?"

Cô không đáp.

"Tại sao em không báo cảnh sát chuyện mình bị tấn công ngay khi chuyện đó xảy ra? Tại sao em thà gần như suýt chết trong nhà nghỉ còn hơn là gọi giúp đỡ? Anh không hiểu nổi tí gì trong chuyện này cả, Ellis ạ."

"Em cũng không hiểu nữa."

Cô thực sự không hiểu. Cô cảm thấy mình giống như một trong những mảnh giấy nhắn trôi nổi trên sông kể từ khi cô biết tin mình mang thai cặp sinh đôi. Cô đã để dòng đời mang cô tới bất cứ nơi nào mà nó ném cô đi.

"Em thấy không ổn," cô bước đến bãi cỏ và xuội xuống.

Keith, khuỵu gối và đưa tay lên trán cô. "Em đang sốt cao quá."

Cánh cửa trước ngôi nhà bật mở, một người đàn ông bước ra khoảnh hiên xi măng nhỏ. "Hai người cần giúp đỡ sao?" Anh ta hỏi, hẳn là đã nhìn thấy họ từ cửa sổ.

"Dani có ở đây không?" Ellis hỏi.

"Có. Tôi nên báo lại là ai đang hỏi cô ấy đây?"

"Ellis."

Anh ta biến mất. Vài giây sau, Dani lao vọt ra cửa, rõ ràng là mới từ giường ra. Cô đi chân trần, mặc áo phông rộng kèm một cái áo sơ mi khoác hờ, mái tóc dài ngang vai cô thì rối bù.

"Ellis! Chuyện gì xảy ra với cậu vậy! Ôi Chúa ơi!"

Ellis được Keith đỡ đứng dậy.

"Tớ gặp một chút rắc rối," Ellis đáp.

"Một chút sao! Tớ ôm cậu được không? Tớ không muốn làm cậu đau đâu."

Ellis dang rộng vòng tay.

Dani nhẹ ôm lấy cô. Trên người Dani mang mùi của những thứ mà Ellis đã quên từ lâu. Mùi của dầu gội thảo mộc, xà phòng Dove, mùi nước xả vải và mùi của thức ăn được nấu trên bếp.

"Tớ lo cho cậu lắm đấy," Dani nói vào tai cô. "Cái ngày cậu gọi điện... nó làm tớ sợ chết đi được. Thế rồi Jonah gọi điện đến."

Ellis đẩy cô ra. "Anh ta gọi từ khi nào?"

Dani liếc sang Keith. "Từ tháng bảy năm ngoái."

"Anh ta đã nói gì?"

"Anh ta muốn biết tớ có biết cậu ở đâu không. Tớ nói là tớ không biết."

Dani đang quan sát Keith, hiển nhiên là muốn biết anh ta là ai.

"Dani, đây là Keith Gephardt," Ellis nói. "Keith, đây là Danielle Yoon."

"Gọi Dani là được rồi," cô nói, giơ tay ra. "Rất vui được gặp anh."

Dani liếc sang Ellis, muốn nghe thêm giải thích từ cô.

"Keith đã tốt bụng chở tớ tới đây," Ellis đáp.

Ellis phát hiện một chút hứng thú trong mắt Keith.

"Anh ấy là một người bạn," Ellis nói. "Và giờ chúng ta phải nghĩ cách để anh ấy trở lại Ohio."

"Anh sẽ lái xe thuê để về," Keith đáp. "Anh sẽ bắt taxi đến điểm cho thuê xe gần nhất."

"Tôi có thể đưa anh đi," Dani nói.

"Không cần vậy đâu," anh đáp.

"Có lẽ là không cần," cô nói. "Nhưng Chủ nhật là ngày dọn dẹp và giặt giũ, và tôi là kiểu bạn cùng phòng sẽ kiếm mọi cái cớ để không phải làm chuyện đó."

"Anh đã đi đường cả đêm rồi," Ellis nói với anh. "Anh cần nghỉ ngơi trước đã."

"Đúng là vậy," anh thừa nhận.

"Chúng tôi có phòng trống," Dani nói. "Một người bạn cùng phòng của tôi chuyển đến sống với bạn trai, nhưng giường của cô ấy thì vẫn ở đây. Tôi có thể kiếm đệm sạch cho anh."

"Để giường cho Ellis đi," Anh nói. "Nếu cô có ghế sô pha thì để tôi ngủ trên đó vài giờ là được rồi."

"Tốt, giờ tôi có lý do để không hút bụi phòng khách rồi," Dani nói. "Hai người có đói không?"

Ellis lắc đầu, còn Keith im lặng, có lẽ là đang đói.

"Anh ăn trứng và thịt xông khói chứ?" Dani hỏi.

"Có. Nhưng tôi không muốn làm phiền."

"Anh muốn làm phiền thế nào cũng được. Anh đã đưa Ellis tới đây mà," Dani vòng tay qua vai Ellis và hôn lên má cô. "Vào đi. Ellis có thể lấy kẹp quần áo kẹp lên mũi khi tôi chiên thịt xông khói."

Keith hỏi dùng nhà vệ sinh, và Dani chỉ cho anh chỗ gần nhất, không quên cảnh báo. "Tôi không chịu trách nhiệm cho tình trạng của cái nhà vệ sinh này đâu nhé. Chỗ này là của Brad đấy."

Brad bước ra từ bếp, đang ăn ngũ cốc. "Anh ta không quan tâm đâu. Đều là đàn ông với nhau mà." Anh ta đưa tay bắt lấy tay Keith và giới thiệu bản thân. Anh ta cố không nhìn chằm chằm vào gương mặt bầm tím của Ellis khi bắt tay cô.

"Anh phải nhìn thấy gã đàn ông kia cơ," Ellis nói.

"Tôi hy vọng cô đã làm thịt hắn," Brad nói.

Keith ném cho Ellis ánh mắt sắc bén khi trước khi vào nhà vệ sinh.

"Tớ nói chuyện với cậu một chút được chứ?" Ellis nói.

Dani đưa cô đến phòng ngủ của mình và đóng cửa lại. "Một người đàn ông thực sự làm thế với cậu sao?"

"Câu chuyện chính thức là tớ không nhớ," Ellis nói.

"Cậu đang nói gì vậy?"

"Không có gì," Ellis hạ thấp giọng. "Giúp tớ một chuyện. Đừng nói gì khác về gia đình tớ trước mặt Keith."

Mắt Dani mở to. "Cậu ngủ với anh ta và anh ta không biết cậu đã kết hôn và có cả con sao?"

"Tớ không ngủ với anh ấy. Tớ hầu như chẳng biết anh ấy. Vậy nên tớ không muốn anh ấy dính líu đến chuyện này."

"Cậu hầu như không biết anh ta, nhưng anh ta đưa cậu từ tận Ohio về đây?"

"Anh ấy là người tốt."

"Ellis, chuyện gì đang xảy ra vậy? Những chuyện bí mật này là sao - Jonah gọi điện khắp nơi tìm cậu, cậu xuất hiện với gương mặt bầm tím cùng một anh chàng mà cậu nói là không biết? Cậu đang gặp rắc rối với cảnh sát à?"

"Không có. Rắc rối chỉ của mình tớ thôi."

"Cậu ngưng cái trò làm bộ làm tịch bí ẩn đi được không? Chúng ta là bạn cơ mà! Chúng ta từng kể cho nhau nghe mọi thứ!"

Về điểm này thì Dani đã sai. Cô không biết Ellis giữ nhiều bí mật đến mức nào. Dani có thể biết chuyện Ellis được ông ngoại nuôi lớn ở Youngstown, nhưng Ellis

chưa bao giờ nói về bãi đậu xe lưu động, chuyện mẹ cô là một con nghiện và chết vì sốc thuốc, hay chuyện cô không biết bố mình là ai. Cô không muốn bạn đại học của mình biết bất cứ chuyện nào cả. Jonah là người duy nhất cô đã kể, và cô đã bắt anh ta thề giữ bí mật. Bố mẹ anh ta chỉ biết chuyện khi tay thượng nghị sĩ thuê một thám tử tư điều tra cô, về món quà của cô khi mang thai cặp sinh đôi với con trai của họ.

"Hứa với tớ cậu sẽ không nói về Viola hay bất cứ chuyện gì khác," Ellis nói.

"Chuyện đó quan trọng gì nếu cậu hầu như không biết anh ta?"

"Là cậu thì cậu có muốn để người ta biết cậu để con mình lại trong rừng rồi lại bỏ rơi con trai mình không?"

Dani trông như sắp khóc. "Ellis..."

"Hứa với tớ cậu sẽ không nói gì với anh ấy đi!"

"Được rồi, tớ hứa."

"Tớ phải đi nằm đây. Tớ đang sốt cao quá."

"Sao cậu lại bị sốt chứ?"

Ellis không thấy có lý do gì để nhắc đến vết dao đâm. Như thế sẽ chỉ làm Dani phiền muộn hơn thôi.

"Tớ không biết," cô nói dối. "Có lẽ do cổ tay gãy của tớ."

Trước khi Dani có thể hỏi thêm, Ellis mở cửa và đi vào bếp. Keith và Brad đang nói chuyện về nghiên cứu của Brad liên quan đến bảo vệ rùa biển.

"Anh là nhà sinh vật học à?" Dani hỏi Keith.

"Là kiểm lâm," anh đáp.

"Tôi đoán đó là lý do anh biết Ellis. Cô ấy thích đi cắm trại lắm."

"Đúng vậy."

Dani trông như muốn hỏi thêm, nhưng cô liếc sang Ellis và giữ im lặng.

Ellis biết Dani sẽ không bới móc quan hệ giữa cô và Keith. Và cô ấy cũng sẽ không nói cho Keith về Viola hay các con trai của Ellis. Dani là kiểu người sẽ mang

bí mật của bạn xuống mồ cùng mình. Ellis có thể tin tưởng để Keith ở lại chỗ Dani khi cô ngủ. Và nếu Keith để lộ chuyện vết dao đâm hay chuyện đã xảy ra ở nhà nghỉ thì cứ vậy đi. Cô cần phải rời khỏi nhà bếp trước khi ngã quỵ.

"Nếu em vẫn ngủ lúc anh sắp đi thì gọi em dậy nhé," cô nói với Keith.

Khi Ellis nhắm mắt lại, cảnh tượng vẫn không ngừng xuất hiện kia lại cuốn lấy cô. Hai con quái vật. Đuổi theo cô và đè cô xuống như một con cừu chờ bị đánh dấu. *Cưng nên biết rằng ở một mình ở một nơi như thế này thì không an toàn đâu. Mũi dao xoay lơ lửng trên lớp da mềm trên bụng cô. Thằng này biết đâm vào đâu để cô em đau đớn tột cùng nhưng muốn chết cũng không được.*

Cô chôn sâu mặt vào gối, cố gắng xua đi ký ức đó.

Cô thức dậy khi nghe thấy tiếng gõ nhẹ lên cửa. Cô đang mụ mị, hẳn là đã ngủ hàng giờ rồi. "Vâng?" Cô nói.

Keith ngồi cạnh giường, trên tay cầm một cốc nước và thuốc của cô. "Đã quá giờ uống ba viên rồi," anh nói, đưa ra viên kháng sinh, Ibuprofen và thuốc giảm đau. Cô nhớ đến lúc khi Jonah đẩy viên con nhộng đầu tiên vào miệng cô.

"Không uống thuốc giảm đau nữa," cô nói.

"Sao phải chịu đau nếu thuốc này giúp ích chứ?"

"Anh bỏ nó ra đi."

Anh quan sát ánh mắt cô. "Em đang hồi phục rồi? Khỏi việc nghiện dùng thuốc ấy?"

Cô không trả lời anh.

"Anh nghĩ anh đã thấy điều đó vào đêm ta bên nhau. Có vẻ như em phê pha không chỉ vì rượu."

Cô không chối bỏ chuyện này.

"Em sẽ khá hơn nếu dùng thuốc chứ?"

"Đã từng như vậy. Cho đến khi..."

Keith bỏ cốc nước cùng thuốc xuống, đặt bàn tay lên má cô và nói. "Anh xin lỗi."

Một tiếng nức nở vang lên, một tiếng rồi lại một tiếng. Giống như cơ thể cô đang cố gắng tống khứ chất độc ra ngoài vậy.

Anh ôm cô vào lòng. Lúc này anh đã tắm và thay đồ, trên người có mùi như sữa tắm Dove của Dani. "Em cần nói về chuyện đó," anh nói. "Đừng giữ trong lòng nữa, không thì nó sẽ hủy hoại em, giống như vết thương ở bụng ấy."

Ellis khóc to hơn.

Keith ôm cô vào ngực vỗ về. Cái cách anh vỗ về cô cũng giống như Zane từng đôi lần vỗ về cô vậy.

Có hiểu rằng anh đến để nói lời tạm biệt. Có không nên giữ anh lại khi anh vẫn còn một quãng đường lái xe dài phía trước.

Có rời khỏi lòng anh và lau mặt. "Dani sẽ đưa anh đến công ty cho thuê xe sao?"

"Ừ, anh đặt một chiếc rồi."

"Vậy em đoán là anh nên đi thôi."

"Em làm một chuyện cho anh nhé?" Keith hỏi.

"Chuyện gì vậy?"

"Cho anh biết em ra sao. Trả lời tin nhắn của anh."

"Em không thích nhắn tin."

"Một từ. Chỉ cần gửi một từ thôi. Em hứa sẽ trả lời anh chứ?"

"Được rồi," cô không thể nói không sau tất cả những gì anh đã làm cho cô.

"Tốt. Nhưng chúng ta đổi thành ba từ đi được không?"

"Anh đâu thể thay đổi điều kiện như thế."

"Một từ sẽ không đủ để truyền tải được hết. Nếu hai ta được phép nhắn ba từ, vậy anh có thể nói là 'Em thế nào?' Và em thì có thể nói 'Em vẫn khỏe.' Còn nếu em đang trên đường, anh có thể hỏi. 'Em ở đâu?' và em có thể đáp 'Em ở Saskatchewan'."

Cô bật cười qua cái mũi vẫn còn nghẹt. "Nghe thật nhàm chán quá đi."

"Không hề. Anh thực sự muốn biết tình hình của em."

"Luật của em là không được gửi nhiều tin nhắn. Như thế sẽ phá luật ba từ mất."

"Được rồi. Chỉ nhắn không quá sáu từ trong hai mươi bốn giờ."

"Chúng ta sẽ làm chuyện này bao lâu?"

"Anh không biết. Hãy cứ làm và xem thế nào."

"Bạn gái anh sẽ làm gì nếu cô ấy thấy anh nhắn tin cho em đây?"

"Để anh lo chuyện đó đi," anh nói.

"Nếu chuyện này làm anh lo, đáng lẽ ra ta không nên làm mới phải."

"Anh hy vọng em sẽ nói nhiều thế này khi nhắn tin."

"Em sẽ chỉ nhắn ba từ thôi."

Keith hôn lên má cô. "Tạm biệt nhé, Ellis." Anh ngồi dậy và đột ngột rời khỏi phòng mà không bắt cô uống thuốc.

Cô còn chẳng có cơ hội nói lời từ biệt nữa. Giống như cô đã không thể từ biệt Zane, từ biệt mẹ, hay từ biệt Viola.

Và xác suất cô có thể gặp lại anh cũng không nghiêng về phía cô.

4.

Dani đi theo cô ra xe. "Làm ơn nghĩ lại đi mà," cô nói. "Chỉ mới một tuần thôi. Cậu cần thêm thời gian phục hồi."

"Tớ đã phục hồi rồi," Ellis đáp. "Tớ thấy ổn."

"Về thể chất mà nói, đúng là cậu đã khá hơn, nhưng như thế không có nghĩa là cậu đã phục hồi. Cậu vẫn còn chẳng thể nói về chuyện đó nữa."

"Sao cậu lại nói thế?"

"Vì cậu vẫn chẳng nói cho tớ biết cái gì cả? Tại sao lại có người đánh cậu? Đó là ai? Cảnh sát có bắt được hắn không?"

"Sao cậu lại cần phải biết những chuyện đó? Tại sao cậu lại muốn biết chứ?"

"Bởi tớ quan tâm! Tớ là bạn cậu. Tớ có thể giúp cậu."

"Tớ ổn rồi. Tớ chỉ cần quay lại cuộc sống trước kia."

"Là gì chứ, sống một mình ở các khu cắm trại sao?"

"Phải, tớ cần những ngọn núi, tớ sẽ đến dãy Appalachians."

"Ellis..."

"Sao?"

"Cậu phải ngừng trốn chạy khỏi chuyện đã xảy ra với Viola đi. Cậu cần quay về với các con."

"Tớ phải đi đây," Ellis trao Dani một cái ôm mà Dani không đáp lại. "Cảm ơn cậu đã để tớ ở lại."

"Cậu vẫn có thể tiếp tục ở mà. Bọn tớ cần một bạn cùng phòng nữa."

"Vậy tớ sẽ làm gì ở đây?" Ellis hỏi.

"Trở lại trường. Nếu cậu không thể tham gia chương trình UF cho sinh viên đã tôt nghiệp ngay thì trước hết cậu có thể kiếm việc làm."

"Sao cậu lại cho rằng cái tớ muốn là trường cao học chứ?"

"Bởi cậu đã nói thế mà!"

"Con người ta sẽ thay đổi, Dani ạ. Tớ không có ý xấu, nhưng giờ cậu đã không thực sự hiểu về tớ nữa rồi, và tớ cũng không còn biết nhiều về cậu. Tớ đã kết hôn, là mẹ ba con và đã ly hôn. Tất cả đều xảy ra khi cậu còn đang học cao học."

"Vậy thì sao chứ? Ước mơ của cậu đã thay đổi nhiều đến thế sao?"

Ellis sẽ không nói thật cho Dani biết, rằng cô đã không còn mơ ước gì nữa. Cô không biết mình muốn gì cho tương lai. Cuộc đời cô đã trở thành một khoảng trống to lớn. Cô không biết tại sao hay liệu sẽ có ngày điều đó thay đổi hay không. Có lẽ cô sẽ giống như Caleb và lang thang cả một đời.

"Tớ phải đi rồi," cô nói. "Cảm ơn cậu. Và chuyển lời cảm ơn của tớ đến Brad luôn nhé."

Dani rốt cuộc đã ôm lấy Ellis khi nhận ra bạn mình đã quyết rời đi. Đôi mắt cô ngập nước.

"Thôi nào! Sao cậu lại khóc thế?"

"Tớ lo cho cậu lắm. Tớ sợ tớ sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa."

"Sao cậu lại nghĩ thế?"

"Bởi không ai biết cậu đã ở đâu suốt một năm rưỡi, và khi cuối cùng cũng xuất hiện, cậu lại trông như suýt bị người ta suýt giết chết!"

"Nhớ lấy, nếu Jonah gọi đến, đừng nói bất cứ điều gì với anh ta. Đừng nói tớ đã ở đây. Cậu hứa rồi đấy."

"Đấy là tất cả những gì cậu quan tâm lúc này à?"

"Tạm biệt, Dani."

Ellis lái xe đi, để lại Dani đứng trên bãi cỏ, tay khoanh trước ngực. Cô muốn để Florida lại sau lưng. Không phải vì cô ghét tuần lễ mình ở lại Gainesville. Dani và Brad đều chào đón cô, thành phố tuy bình thường nhưng là đặc trưng của một thành phố với trường đại học, và thời tiết ấm áp là một sự thay đổi không tệ. Nhưng mọi thứ về Gainesville, Florida làm cô nhớ lại lý do mình ở đó, và cô muốn quên điều đó đi.

Cô còn một quãng đường dài lái xe phía trước đến khu cắm trại Georgia. Cô nhìn đồng hồ. Đáng lẽ cô không nên để Dani níu chân. Phải đến đêm cô mới tới được nơi đó, thậm chí muộn hơn nếu như cô bị kẹt xe.

Chuyện đó không quan trọng. Cô đã thường xuyên dựng lều trại vào ban đêm rồi.

Ellis hít sâu một hơi, rồi lại một hơi nữa. Cô không hiểu được cái cảm giác kỳ lạ trong đầu mình lúc này. Đầu cô giống như thể chứa đầy những con ong đang vo ve. Cô cảm thấy chóng mặt. Cô chuyển xe khỏi chế độ hệ thống kiểm soát hành trình. Một chiếc xe bán tải sượt qua cô ở làn bên phải. Quá gần. Thực sự quá gần rồi. Cô chậm lại hơn nữa, nắm chặt lấy vô lăng bằng cả hai tay.

Môi cô tê cứng, cũng như cả gương mặt vậy. Cô hít sâu một hơi nhưng không đưa được không khí vào phổi. Cô thử lại lần nữa, nhưng giống như là ngực cô không mở ra đủ rộng vậy. Cô cần thêm không khí.

Hẳn là cô đang phản ứng không tốt với thuốc kháng sinh. Cô đã uống liều cuối vài giờ trước đó. Chiếc xe tải lớn bên phải gầm rú vọt qua cô. Thế rồi một chiếc xe, người lái xe nhìn cô chằm chằm. Mọi người đang vây xung quanh cô. Cô cảm thấy phát bệnh. Cô sắp ngất xỉu mất.

Rất nhiều người lao vút qua cô. Cô không thể bẻ lái sang phải. Cô đạp phanh mạnh hơn nữa. Cô đang chỉ đi với tốc độ ba mươi lăm cây số một giờ. Cô đang làm gì vậy? Đi như thế trên đường cao tốc là rất nguy hiểm. Cô muốn khóc, nhưng cô quá sợ không dám mạo hiểm để cảm xúc lấn át.

Khi rốt cuộc cũng có khoảng trống, cô tấp sang lề bên phải, đạp phanh, và rẽ vào đường tránh cao tốc.

Toàn thân cô run rẩy, đẫm mồ hôi. Cô đã tin chắc mình sẽ chết. Nhưng cô không hiểu tại sao cả. Rốt cuộc cô bắt đầu sụt sùi.

Chiếc SUV của cô rung lên khi những chiếc xe khác phóng qua. Họ đang đi quá gần. Hơi thở của cô lại lần nữa không đủ. Cô bị làm sao thế này? Hẳn là bị sốc phản vệ do thuốc. Cô cầm điện thoại và nhập số của Dani.

"A lô?" Dani nói.

"Dani... có gì đó không ổn với tớ. Tớ không thở được, là do thuốc. Tớ sẽ ngất xỉu mất!"

"Ellis! Tớ có nên gọi 911 không?"

"Không. Tớ không chắc là có chuyện gì. Cậu tới được không? Cậu tới đây được không?"

"Cậu đang ở đâu?"

"Trên đường 75. Không xa lối vào nhà cậu, ở chỗ đường tránh."

"Chờ tớ! Tớ sẽ tới nhanh nhất có thể! Tớ phải cúp máy nhưng cố giữ bình tĩnh nhé."

Ellis tắt máy xe. Cô đẩy lui ghế khỏi vô lăng và hạ phần lưng ghế xuống. Cô cuộn mình lại, quay mặt khỏi giao thông bên ngoài. Cô nhắm mắt lại và tập trung thở.

Cô không mất ý thức, cũng không trở nên tệ hơn. Giờ cô đã hiểu vấn đề là gì. Là do cô bị hoảng loạn. Cô từng bị như thế trước đây nhưng chưa bao giờ tệ đến mức cô nghĩ mình sẽ chết mất.

Sự thật này khiến cô sụp đổ. Đó là điều trong lòng cô biết rõ nhưng không muốn tin. Cô quá sợ hãi để có thể đi cắm trại một mình.

Thứ công cụ duy nhất cô có, thứ có thể cứu rỗi cô, đã bị hủy hoại mãi mãi.

Cô đang khóc khi Dani đến được bên ghế phụ của xe, gõ liên hồi lên cửa kính. "Mở cửa ra, Ellis! Mở khóa xe đi!"

Ellis ngồi dậy và mở khóa. Dani nhảy vào ghế ngồi và đóng cửa ngăn âm thanh giao thông huyên náo.

"Cậu thế nào rồi? Cậu chắc tớ không cần gọi 911 chứ?"

"Tớ bị hoảng loạn. Một cơn tệ cực kỳ."

"Ellis!" Cô ôm lấy Ellis qua bảng điều khiển. "Giờ cậu thấy đỡ hơn chưa?"

"Rồi, mà không. Bởi tớ nghĩ tớ biết tại sao rồi."

"Tại sao vậy?"

"Nó bắt đầu lúc tớ nghĩ đến chuyện tới khu cắm trại vào buổi tối."

Dani nhìn vào mắt cô. "Đó là nơi cậu bị kẻ đó tấn công sao? Ở một khu cắm trại vào ban đêm à?"

"Có hai gã đàn ông. Vào ban ngày. Nhưng khu cắm trại vắng người vì hôm đó là ngày trong tuần và trên đó rất lạnh."

Dani cầm tay Ellis. "Sao chúng lại đánh cậu?"

"Cậu biết mà."

"Ôi không. Không..." Nước mắt đã ngập tràn đôi mắt Dani.

"Bọn chúng còn chưa làm thế đâu, Ellis nói.

Mắt Dani mở lớn. "Cậu đánh đuổi chúng sao?"

"Tớ đâm một tên. Đâm sâu. Tên còn lại phải mang hắn đi."

"Chúa ơi!"

"Tớ nghĩ có thể hắn đã chết rồi."

"Cậu không biết à? Cảnh sát không nói cho cậu sao?"

"Tớ chưa bao giờ nói cho cảnh sát biết."

"Cái gì? Tại sao cậu không nói?"

Ellis đưa tay lên mặt. "Dani, có nhiều thứ cậu không biết lắm." Cô bỏ tay xuống và nhìn vào mắt Dani. "Ngay cả từ hồi ta thân nhau ở trường."

"Tớ biết," Dani nói.

"Tớ xin lỗi. Không phải vì cậu đâu. Là tớ khó làm thân với người khác."

"Tớ cũng biết điều đó," Dani siết chặt tay Ellis. "Tớ đã luôn ngưỡng mộ cậu. Cậu luôn mạnh mẽ trong mọi chuyện. Nhưng giờ tớ hiểu. Đáng lẽ tớ không nên ngưỡng mộ điều đó." Cô cười điệu cười bẽn lẽn quen thuộc. "Đáng lẽ tớ nên cố gắng giúp đỡ để cậu không cần tỏ ra mạnh mẽ như vậy, để cậu thỉnh thoảng có thể thả lỏng."

"Cậu đã cố rồi. Tớ thấy được điều đó. Nhưng là tớ không thể." Nước mắt khiến đôi mắt Ellis bỏng cháy. "Tớ thảm hại lắm, Dani. Tớ đã như thế thực sự lâu lắm."

Dani lần nữa ôm lấy cô. "Tớ yêu cậu, Ellis. Xin hãy tin tớ. Trở về nhà rồi ta nói chuyện nhé, được chứ?"

Ellis nhìn ra cửa xe, nhìn ra ba làn xe đang lao vùn vụt. "Tớ sợ lắm."

"Sợ đi trên đường cao tốc sao?"

"Ừ."

"Chúng ta có thể để một xe lại đây."

"Không," cô nói, trong đầu nhớ lại cảnh hai gã đàn ông phá cửa xe mình.

"Hay chúng ta đều bật đèn tín hiệu và đi chậm ở làn bên phải? Lối ra tiếp theo không xa lắm đâu. Chỉ cần đi theo tớ thôi? Cậu làm được không? Chỉ cần nhìn tớ thôi, không cần nhìn gì khác đâu được không?"

"Tớ sẽ cố."

"Cậu làm được mà. Nghĩ đến những ngọn núi cậu đã leo đi. Cứ vờ xem đường cao tốc là ngọn núi và cậu chỉ cần leo lên đến đỉnh là được."

5.

Ellis nghe thấy điện thoại của cô vang lên một tiếng "ping" trên đường đi làm. Nếu không phải là tin nhắn rác, hẳn là tin nhắn từ Keith. Anh là người duy nhất cô nhắn tin. Ngay cả Dani cũng biết mà không nhắn tin cho cô.

Cô tấp xe vào chỗ đỗ của nhân viên. Cô đã nghe tin của Keith từ hôm qua. Anh luôn là người liên hệ trước, nhưng hiếm khi nhắn tin nhiều hơn một lần mỗi tháng. Cô cho là anh không muốn mạo hiểm việc Ellis sẽ từ bỏ hình thức liên lạc ít ỏi mà cả hai có.

Những cuộc trao đổi chỉ gồm sáu từ giữa họ đã trở thành một trò đùa giữa họ kể từ tin nhắn đầu tiên của anh từ một năm rưỡi trước. Mỗi người họ nhắn ba chữ, chưa bao giờ chỉ là một hay hai chữ, và anh chưa bao giờ phá vỡ giới hạn một tin nhắn một ngày. Ngay cả khi một trong những câu trả lời của cô có ý muốn khơi gợi để anh tiếp tục cuộc trò chuyện. Giống như cái lần anh hỏi: *Em thế nào?* và cô nói: *Tìm được việc*. Anh đợi đến ngày hôm sau mới hỏi: *Việc gì vậy?* và cô đáp: *Vườn ươm cây*.

Ellis nhìn vào điện thoại của mình và ngực cô siết chặt. *Sắp kết hôn*.

Cô nhìn chằm chằm ba chữ này. Keith Gephardt sắp kết hôn. Hôm qua anh hỏi rằng: *Em thế nào*, và cô đáp: *Em rất ổn*, bởi cả cuối tuần cô đã hào hứng về một ngôi nhà mà nhân viên tiếp thị bất động sản đã dẫn cô đi xem vào thứ Sáu. Cô định sẽ trở lại đó và xem sau giờ làm việc.

Tin tức này thật khó tiếp nhận. Khi hình dung về Keith, cô không gắn hình ảnh của anh cùng một phụ nữ khác. Mà cô thấy anh ở bàn của họ tại quán Con Ngựa Hồng đang cười với cô, nhìn vào mắt cô sau khi cả hai nhảy một điệu chậm. Cô thấy anh uống rượu cognac trong màn tuyết, bật cười khi anh cởi bỏ từng lớp quần áo của cô trong căn lều.

Có lẽ anh đang chờ một câu trả lời.

Ellis gõ ba chữ. *Tuyệt! Chúc mừng!* rồi cô nhấn nút "Gửi".

Anh không thể trả lời. Đó đã là giới hạn trong ngày của họ rồi.

Nhưng có lẽ trò chơi đã kết thúc. Có lẽ đó là lý do anh báo tin cho cô. Anh đang cố để cho cô biết rằng họ phải dừng lại.

Ellis vẫn còn năm phút trước khi cô cần phải vào bên trong vườn ươm.

Em rất mừng cho anh, Keith, nhưng chúng ta nên dừng làm chuyện này, cô viết.

Này, em phá luật rồi nhé!

Vậy là anh không nghĩ đến việc dừng lại.

Chúng ta sẽ phá luật hơn nữa nếu cứ nhắn tin thế này đấy.

Anh không trả lời mất một phút.

Anh đoán là em nói đúng.

Hãy sống tốt nhé. Em nói thật lòng đấy.

Em cũng vậy. Và anh cũng thật lòng đấy.

Cô nhìn chằm chằm vào những lời cuối cùng giữa họ cho đến khi màn hình điện thoại chuyển về màu đen và gương mặt cô phản chiếu trên lớp kính điện thoại. Cảm giác giống như khi cô đặt chiếc điện thoại xuống bên dưới hòn đá dưới lòng sông vậy. Đó là ngày cô đã gặp anh chàng kiểm lâm.

Cô ném điện thoại vào ba lô và ra khỏi xe. Cô có rất nhiều việc phải làm. Cô đang làm các chậu cây trang trí hỗn hợp để trồng hoa cánh bướm, hoa mõm chó và những loài hoa thường thấy mỗi năm vào mùa thu. Và sau đó, một lô hàng hoa lan lớn sẽ được vận chuyển tới. Làm vườn là một thú vui kéo dài suốt năm tại vùng bắc và trung Florida.

Cô chỉ có thời gian để làm một chậu hoa. Cửa tiệm làm vườn bận rộn vào các buổi sáng thứ Hai. Cô đã giúp một khách hàng chọn mười cây bụi để làm một rào chắn và chất chúng lên xe tải nhỏ của khách. Cô đã bàn về nhiều loại tre khác nhau với một khách hàng khác. Một người phụ nữ chống gậy nhờ cô giúp kéo xe đi quanh trong khi lựa chọn các giống hoa thường niên tiêu biểu.

Trưa đến, cô tranh thủ thời gian ăn trưa bởi lô hàng sẽ sớm về. Cô ngồi tại chỗ quen thuộc tại dãy ghế picnic bên dưới một cây sồi to lớn đằng sau cửa hàng. Ellis rất thích nơi này. Có một cái hồ nước nhỏ - một trong bốn chỗ người chủ xây nên để trưng bày các mẫu cây ưa nước - và cả không gian được ngăn cách bởi hoa đỗ quyên nở rộ vào mùa xuân và hoa lan vào mùa thu và mùa đông. Những cây bụi lớn mang đến sự riêng tư tuyệt đối vì chúng được trồng ba mươi năm trước bởi Ruth và Anne, hai chị em sở hữu cửa hàng làm vườn kiêm vườn ươm giống Southern Roots này.

Ruth tiến vào vườn của nhân viên trong khi Ellis đang ăn nửa còn lại của chiếc bánh kẹp.

“Xe tải đến rồi à?” Ellis hỏi.

“Chưa đâu,” Người phụ nữ tóc trắng bước đến bên kia dãy ghế và ngồi xuống. “Có tin tức đây. Chúng ta có khách mua rồi.”

Ellis bỏ miếng bánh kẹp xuống.

“Ừ, tôi biết,” Ruth nói.

“Khi nào thì sẽ bàn giao?” Ellis hỏi.

“Không chắc nữa. Nhưng trước khi chốt hạ, tôi sẽ hỏi lần nữa: Cô chắc là không muốn tìm một đối tác và mua chỗ đó chứ?”

“Tôi không thể. Tôi nghĩ tôi sẽ mua chỗ ở vùng nông thôn đó. Tôi không thể nào đủ tiền mua cả hai được.”

“Đây là chỗ cô đi xem thứ Sáu tuần trước à?”

Ellis gật đầu. “Hai mươi tám héc-ta với một căn nhà cũ và một nhà kho.”

“Nghe có vẻ đắt đấy.”

“Ngôi nhà là một cái chòi và phần lớn khu đất đó ngập nước.”

"Và cô vẫn muốn mua chỗ đó?"

"Chỗ đó đẹp mà. Có những cây sồi lớn, đồng cỏ lâu năm với hoa dại, và thậm chí có cả một cái đầm lầy cỏ đuôi mèo. Cô nên đến xem nó."

Ruth mỉm cười.

"Tôi đang hy vọng có thể giảm được giá xuống. Người bán là cháu gái của người chủ cũ. Cô ấy sống ở LA, và đã cố bán nơi này bốn năm nay rồi."

"Cẩn thận đấy. Một chỗ ở trên thị trường lâu như thế hẳn là có vấn đề."

"Tôi biết vấn đề chính là gì mà. Ngôi nhà đó căn bản là không ở được."

Ruth trông cảnh giác. "Và cô vẫn mua nó à?"

"Tôi cần một nơi để ở. Hai bạn cùng phòng tôi sắp hoàn tất chương trình tiến sĩ và sẽ rời đi. Đằng nào tôi cũng không muốn sống ở thành phố."

"Nhưng cô sẽ ở đâu nếu ngôi nhà tệ đến mức đó chứ?"

"Vậy là đủ sống với tôi rồi. Tôi đã quen cắm trại mà."

"Cô chắc là ngôi nhà đó đáng sửa chứ?"

"Hết giờ làm hôm nay tôi sẽ đưa Max đến đó và xem cô ấy nghĩ thế nào."

"Tôi thấy ổn hơn rồi đó," Ruth nói. "Cô ấy sẽ nói thẳng cho cô biết."

"Nếu cô ấy nghĩ nơi đó có thể sửa, tôi sẽ hỏi xem cô ấy có muốn thuê người để làm một ít việc không."

"Ý hay đó!" Ruth nói. "Anne và tôi đã lo lắng về cô ấy lắm. Nếu người chủ mới không để cô ấy ở lại đây thì tôi không biết cô ấy có thể kiếm việc ở đâu nữa. Cô ấy đã ở bên chúng tôi mười hai năm nay rồi."

"Cô ấy có thể kiếm việc ở bất cứ đâu. Cô ấy là một thợ mộc xuất sắc."

"Tôi biết, nhưng cô nghĩ sao cô ấy làm việc ở đây mà không phải với nhà thầu? Không ai thuê cô ấy cả. Việc giao tiếp bị xem là vấn đề."

"Chà, tổn thất là họ thôi."

"Đúng thế. Cá là cô ấy sẽ thích sửa nhà đấy."

Ellis không định nói với Ruth về ý tưởng của mình, nhưng lời cứ tuôn ra trước khi cô kịp ngăn bản thân lại. "Cô có nghĩ cô ấy sẽ hứng thú điều hành việc kinh doanh cây không?"

"Không đời nào cô ấy có thể mua nơi này. Cô ấy và bố mình cố lắm mới lo thân được."

"Ý tôi không phải Southern Roots," Ellis nói. "Tôi đang nghĩ..."

Tất cả đều rất khó có khả năng. Nhưng đó là một mục tiêu. Một ước mơ, là ước mơ đầu tiên cô có sau nhiều năm.

"Tôi đang nghĩ sẽ mở một vườn ươm cây giống bản địa trên khu đất đó."

"Ellis!" Ruth chỉ có thể nói như vậy.

"Cô đã thấy cách mọi người đến đây hỏi về các cây giống bản địa rồi đó. Chúng đang dần phổ biến."

"Nhưng cần câu cơm của chúng ta là cây giống phi bản địa mà."

"Tôi biết. Nhưng những người làm vườn giờ có ý thức về hệ sinh thái hơn rồi. Ngay cả mấy công ty cảnh quan môi trường lớn cũng chọn cây giống bản địa."

"Cô sẽ ở vùng nông thôn đấy. Ai sẽ lái xe xa đến thế để mua cây chứ?"

"Những người thực sự muốn cây trồng bản địa sẽ tới. Tôi đã thấy người như thế rồi, cũng nói chuyện với họ nữa. Tôi nghĩ vùng này là nơi chín mùi để phát triển cây giống bản địa."

Ruth cười tươi. "Trời ạ, ước gì cô có thể mua chỗ này. Cô ở đây chưa đến hai năm, giờ nhìn cô xem! Cô có thể dễ dàng tiếp quản nơi này rồi."

"Cũng là nhờ cô và Anne đấy. Hai người là những giáo viên tuyệt vời. Anne thế nào rồi?"

"Không ổn. Họ nói cô ấy cần một ca phẫu thuật nữa."

"Tôi rất tiếc," Ellis nói.

Ruth gật đầu và vỗ nhẹ tay cô. "Tôi thích ý tưởng này của cô đấy. Tôi sẽ giúp cô nhiều nhất có thể. Tôi muốn cô nghỉ sớm hôm nay và cho Maxine xem căn nhà đó đi."

"Lỡ nơi này bận rộn hơn thì sao?"

"Chuyện này quan trọng hơn."

Ba giờ sau, Ellis rời đi trên chiếc SUV, Max đi theo cô trên chiếc xe tải cũ. Khu đất đỏ ở vùng nông thôn nhưng chỉ cách Gainesville ba mươi phút lái xe. Cánh cổng cũ kỹ ở lối vào đã mở sẵn khi họ đến nơi. Nhân viên bất động sản đã chờ ở đó.

Ellis lái xe chậm rãi tiến vào con đường sỏi đá dẫn vào ngôi nhà. Phản ứng của cô vẫn căng thẳng như cái lần đến đây hôm thứ Sáu đó. Khi lái xe giữa những cây sồi to lớn phủ đầy rêu, nhưng bụi cây cải bắp và cây thông, cả người cô cảm thấy nhộn nhạo, giống như cô cần nơi này vậy. Nơi đây hoang dã giống như Rừng Hoang, giống như khu rừng nơi cô từng cắm trại nhưng cũng hoàn toàn khác biệt. Không có nơi nào cô sống trông giống với khu rừng ở Florida cả. Không có kí ức nào ở đây hết. Hoàn toàn không có. Đến cả quạ thường cũng không, chỉ có những con quạ mỏ nhỏ, bao gồm giống quạ mới cô chưa thấy bao giờ - con quạ mỏ thon mà chỉ kêu "Ca... Ca..." thay vì "Quạ... Quạ..."

Ellis đỗ xe cạnh ngôi nhà với hiên trước rộng rãi và mái bằng thiếc. Cô có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh mình sống ở đó. Và cô cũng đã biết tên cửa hàng của mình sẽ là gì. Người bản địa ở Rừng Hoang. Cô sẽ chỉ cho phép một ký ức từ quá khứ đó được lưu lại. Không gì khác ngoài hai từ đó.

Ngay cả Keith cũng sẽ bị trục xuất khỏi nơi này. Thật đúng lúc khi những tin nhắn giữa họ kết thúc vào hôm nay. Ellis sẽ xóa đi cuộc hội thoại giữa họ. Cô sẽ xóa số của anh. Và sớm thôi, cô sẽ quên anh đi bởi cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Ellis chào nhân viên bất động sản đứng ở hiên trước, cẩn thận với đám ván gỗ mục ruỗng dưới chân. Max lờ đi người nhân viên, ngay lập tức đánh giá ngôi nhà. Cô ném cho Ellis ánh mắt hứng thú, một vẻ mặt như thể muốn nói "Nghiêm túc đấy à? Cô muốn mua cái đống rác này thật sao?"

Ellis nhún vai.

Maxine mỉm cười, lắc đầu và bước vào nhà.

Người nhân viên đi theo người phụ nữ trung niên chắc khỏe vào bếp. "Nghe nói cô là thợ mộc?" Cô hỏi.

"Cô ấy không nghe được đâu," Ellis nói. "Cô ấy bị khiếm thính. Nhưng đúng, cô ấy là thợ mộc. Tất cả việc sửa chữa ở vườn ươm giống đều do cô ấy làm cả. Năm ngoái cô ấy làm một cái rạp che mới cho đám cây ưa bóng. Nó rất đẹp."

"Tôi thấy nó rồi," người nhân viên đáp. "Cây tôi mua đều là từ Southern Roots. Tôi đã thấy cô ấy làm việc ở đó nhưng không nghĩ là cô ấy khiếm thính."

Rất nhiều khách hàng của vườn nghĩ Max hoặc là bất lịch sự, hoặc là có vấn đề về tâm thần. Khi họ lên tiếng hỏi, cô thường lờ đi thay vì ra dấu mình không thể nghe họ. Ellis thích điểm này ở cô ấy, thích cái cách cô từ chối giải thích. Cô ấy đã mất phần lớn khả năng nghe và bị sẹo nặng trong một vụ tai nạn cướp đi tính mạng của mẹ cô và khiến cô suýt chết hồi nhỏ. Cô chưa bao giờ nói về chuyện đã xảy ra hay lí do từ chối học ngôn ngữ ký hiệu. Cha cô đã dạy cô những kiến thức về sửa chữa đường ống, điện và nghề mộc với hy vọng những kỹ năng đó sẽ giúp cô nuôi sống bản thân. Nhưng có rất ít những nhà tuyển dụng khác ngoài Ruth và Anne chịu điều chỉnh theo luật im lặng của Max.

Max dành một giờ quan sát ngôi nhà. Cô kiểm tra mọi tủ và chạn, bên dưới mọi bồn nước. Cô lấy thang từ xe tải và đi khắp tấm mái tôn. Cô leo vào gác mái và bò xung quanh nền đất bẩn dưới ngôi nhà. Cô nhìn hệ thống nước và xả thải. Sau đó lại thêm nửa giờ kiểm tra nhà kho.

Nhân viên nhà đất dần mất kiên nhẫn. Ellis nhướng mày về phía Max để hỏi xem cô nghĩ thế nào.

Max lấy sổ tay và bút chì khỏi túi. *Tôi thích nó*. Cô viết. *Phong cách Florida xưa rất tuyệt. Mái và nhà kho vẫn còn khá tốt.*

Ellis gật đầu.

Nhưng cần RẤT NHIỀU sửa chữa. Max viết.

Ellis lấy giấy bút và viết. *Tôi biết. Nhưng tôi khó khăn lắm cũng chỉ đủ mua nguyên trạng. Và tôi thích khu đất đi kèm. Căn nhà sửa được không?*

Max trầm tư nhìn ngôi nhà, sau đó viết. *Sẽ thật buồn nếu nó bị phá bỏ. Nó rất đẹp.*

Ellis đồng ý, nhưng cô cần nhiều lời khuyên hơn thế. Cô để ánh mắt mình vẫn giữ nguyên vẻ dò hỏi.

Max nhìn xung quanh những cây sồi phủ đầy rêu và cây dừa, hai cây sồi hạt dẻ đầm lầy to lớn mọc đằng sau ngôi nhà. Cô bước vài bước đến hiên trước, ánh nhìn hướng ra xa như thể đang nhìn thấy căn nhà có thể trở thành như thế nào. Rồi cô viết. *Có thể sửa. Nhưng sẽ mất rất lâu.*

Ellis lấy giấy viết. *Liệu cô có muốn nhận việc không? Tôi sẽ trả giá thị trường.*

Ánh sáng đột nhiên hiện rõ trong mắt Max. Cô thích ý tưởng đó.

Và sau đó - có lẽ là giúp đỡ ở cửa hàng vườn ươm giống bản địa mà tôi muốn mở ở đây?

Đôi mắt Max sáng hơn nữa. Cô đã tỏ ra chán nản từ khi Ruth và Anne quyết định bán đi Southern Roots. Nơi đó, cùng Ruth và Anne như thể mái nhà và gia đình của cô vậy.

Ellis lật sang trang khác trong cuốn sổ. *Người bản địa ở Rừng Hoang, tạo nên bởi Ellis Abbey và Maxine Kidd.*

Max nhíu mày, cầm lấy bút chì và gạch một chữ X lớn trên lời Ellis vừa viết.

Ellis cảm thấy tệ. Là cô nghĩ nhiều rồi.

Max lật sang trang kế trong cuốn sổ. *Đừng để nhân viên thấy cô nhiệt tình ra sao. Hy vọng là cô chưa nói về những kế hoạch này.*

Ellis lắc đầu.

Tốt. Giữ im lặng. Chuyển lời giúp tôi là phải hạ 80000 nữa so với mức giá họ đưa ra thì mới đúng với giá trị thực.

Ellis cầm lấy bút chì. *80000! Giá đã giảm rồi mà.*

Max lắc đầu và gõ lên những chữ cô vừa viết.

Ellis viết. *Nếu tôi mua, cô có hứng thú với đề nghị vừa rồi của tôi chứ?*

Max nhìn ngôi nhà cũ, một nụ cười nhẹ thoáng hiện trên môi, nhiêu đó đã đủ cho một câu trả lời.

6.

Ellis chạm nhẹ vào đôi bốt của Max để báo hiệu bữa tối đã sẵn sàng. Max chui ra từ dưới bồn rửa và nhiệt tình nhận lấy miếng bánh kẹp Ellis đưa. Họ ngồi khoanh chân trên ván sàn đầy cát. Ăn xong, Max nghiêng đầu về phía bồn rửa và gật đầu để nói rằng cô đã làm gần xong.

"Wow, nhà bếp có nước rồi," Ellis nói. "Vậy là sang lắm đó."

Max mỉm cười.

Ellis đã biết được Max có thể đọc khẩu hình rất nhiều từ, hoặc ít nhất là hiểu được căn bản lời Ellis muốn nói. Max lắc đầu và giơ một ngón lên để nói rằng, Một *phút nữa*. Hai người họ vẫn có việc để làm ở Southern Roots nhưng cố gắng nhét thêm thời gian để sửa chữa nhiều nhất có thể vào buổi tối và ngày nghỉ.

Ellis bước ra hiên trước để ngắm hoàng hôn buông xuống tán cây. Max đã sửa lại tấm bảng ở hiên trước khi Ellis mua ngôi nhà hai tuần trước. Ellis ngồi lên một trong hai chiếc ghế mà Dani và Brad tặng làm quà mừng nhà mới.

Bên trên cô, một trong hai con cú lông sọc kêu "Whoo-a!" Bạn tình của nó đáp lại một tiếng từ dưới đồi. Ellis có cảm giác chúng làm tổ trong một cái lỗ lớn ở một trong hai cây sồi hạt dẻ đằng sau nhà, gần chỗ hiên che. Ellis đã trải thảm trên sàn ở đó. Cô thích nghe tiếng lũ cú, ếch và châu chấu kêu khi ngủ.

Cô tự hỏi Quercus đã ở đâu. Thường nó ngồi ở hiên cùng cô vào buổi tối.

Ellis đã nhận nuôi Quercus tại trung tâm kiểm soát động vật. Cô bảo người phụ nữ tại trung tâm dẫn cô tìm một chú chó lớn đã ở đây lâu. Ngay khi Ellis để mắt đến giống Newfoundland, cô biết nó là con mình muốn. Rất ít người muốn chó to như vậy, và ở cái tuổi từ bốn trở lên thì nó đã sống qua một nửa số tuổi của giống chó lớn.

Quercus đang sủa thứ gì đó bên đường. Có lẽ là cô gái cưỡi ngựa thỉnh thoảng cất vó ngang qua đây.

Ellis đứng lên khi tiếng chó sủa gần và lớn hơn. Có ai đó trên đất của cô. Cơn hoảng loạn thường thấy ập xuống cô. Cảm giác vẫn luôn như vậy. Ngực cô thắt lại, và vết sẹo từ vết đâm kia nhói lên.

Cô nhắc nhở chính mình rằng Max ở đây, và cô ấy mang theo súng trong xe tải. Ellis chạy lên đồi để xem có chuyện gì. Khi cô còn nửa đường là đến chỗ hàng rào. Quercus ngừng sủa. Tiến thêm vài bước, Ellis nhìn thấy con chó. Nó đang đứng trên một người đàn ông nằm ngã ngửa dưới đất. Quercus thì ra đang liếm mặt của người này.

"Quercus!" Ellis gọi.

Con chó nhìn cô vài giây, cái đuôi xù vẫy tít, rồi lại hướng sự chú ý đến người đàn ông.

Ellis chậm rãi đến gần. "Đây là đất tư nhân đấy," cô nói người đàn ông.

"Anh cần em giúp đấy Ellis," người đàn ông nói. "Anh sắp chết ngạt rồi đây."

"Keith?"

"Đúng rồi, là Keith. Sớm sẽ thành Keith Quá Cố..."

Ellis chạy vội đến. "Quercus, tới đây!" Cô nói, kéo cái vòng cổ của con chó.

"Quercus[2]. Tên hay đấy," Keith nói từ bên dưới con chó. "Anh cảm thấy như thể bị một cây sồi đè lên ngực vậy."

Ellis nhấc con chó khỏi người Keith và anh đứng dậy. Nhưng ngay khi cô buông vòng cổ của con chó, Quercus suýt nữa lại đè anh ngã lăn ra đất.

"Không! Không!" Ellis nói.

"Quercus, ngồi xuống!" Keith nói, giọng chắc nịch.

Con chó ngồi xuống và nhìn chằm chằm lên, lưỡi lè ra từ cái miệng nhăn nhở.

"Sao anh làm được vậy?" Cô nói.

"Giọng phải chắc mới được. Nó cần phải biết em thực sự có ý như thế."

"Chà, sẽ không tốt nếu ai đó có ý đồ xấu biết dùng cách này."

---

[2] Quercus trong tiếng Anh có nghĩa là cây sồi.

Anh nhìn cô, tay xoa đầu con chó. "Anh cho là vì vậy nên em mới nuôi nó."

Lời bình phẩm của anh làm cô khó chịu. Từ khi cô mua mảnh đất này, cô đã nghe những lời cảnh báo tương tự như hồi cô cắm trại một mình. Điều đó gợi lại những nỗi sợ cô đã phải rất nỗ lực để vượt qua.

"Làm sao anh vào được đây thế?" Cô hỏi.

"Cổng bị khóa, nên anh leo qua hàng rào. Dani cho anh địa chỉ của em - nhưng lại không cho anh tẹo thông tin nào về con Behemoth[3] canh gác nơi em sống này."

Behemoth. Sao cô có thể nổi giận với một người dùng một từ tuyệt như thế được? Cô đã tức giận về chuyện anh đột nhiên xuất hiện ở cửa trước nhà mình sao? Và tại sao anh lại đến đây? Cô thực sự không thể làm rõ được cô cảm thấy ra sao về chuyện Keith Gephardt đang ở đó.

"Anh đến nhà cũ của em à?"

"Ừ, và anh không thể gọi điện để hỏi xem anh có thể đến không vì theo lời Dani nói, em chẳng bao giờ bật điện thoại cả."

"Không phải không bao giờ. Chỉ khi em phải làm vậy thôi."

"Tức là gần như không bao giờ."

Đúng vậy. Từ khi ngừng liên lạc với Keith, cô đã không có lý do để bật điện thoại lên. Nó luôn bị tắt đi trừ khi cô cần gọi điện thoại.

"Chuyện này đúng là bất ngờ lớn đấy," cô nói.

Anh quan sát ánh mắt cô. "Bất ngờ xấu sao?"

"Chỉ là bất ngờ thôi."

Cô thấy điều đó hẳn là làm anh buồn.

"Anh nên đi sao?" Keith hỏi.

"Tất nhiên là không? Tới nhà em đi."

---

[3] Behemoth là một loài sinh vật thần thoại được đề cập đến trong tác phẩm Sách Job, 40:15-24. Theo thần thoại, nó là con thú to lớn nhất trên cạn, sánh ngang với Leviathan dưới biển và Ziz trên không. (ND)

"Mà nói đến bất ngờ, anh thấy khó mà tin nổi khi Dani bảo em mua nhà đấy."

"Vì sao vậy?"

"Em biết vì sao mà. Em là nữ hoàng lang thang còn gì."

"Con người ta thay đổi mà."

Cái nhìn cảm thông của anh làm cô thấy cắn. Bởi anh biết điều gì khiến cô thay đổi. Thỉnh thoảng Dani cũng nhìn cô như thế.

Cô ngừng bước và đối mặt anh. "Sao thế?"

"Em đã không giết gã đó."

"Gã nào cơ?"

"Em không cần giấu anh. Anh chưa nói cho ai cả." Khi cô không đáp, anh nói tiếp. "Anh biết em đã đâm một trong hai kẻ tấn công em."

"Làm sao anh biết được?"

"Anh là kiểm lâm viên. Anh biết giới cảnh sát. Anh cũng có tìm hiểu nữa."

Cảm giác của cô về chuyện đó cũng làm cô bối rối nhiều như cái cách anh đột ngột xuất hiện vậy.

"Hắn và gã đi cùng xuất hiện ở chỗ phòng cấp cứu khẩn cấp. Chúng nói mình bị hành hung. Tên đó đã gần như suýt chết. Hắn cần phẫu thuật vùng bụng khẩn cấp."

"Sao anh lại nói cho em chuyện này?"

"Để giúp em an lòng. Và cho em một cái kết. Có thể em muốn biết rằng giờ hắn vào tù rồi."

"Ôi trời. Hắn tấn công người phụ nữ khác sao?"

"Hắn trộm xe và cướp có vũ trang một cửa hàng. Đây không phải lần đầu hắn phạm tội. Hắn bị tuyên án hai mươi năm rồi."

Ai đó có thể đã chết trong vụ cướp. Ellis cảm thấy có lỗi về chuyện đó - cái khả năng việc cô không tố giác tội phạm có thể dẫn đến cái chết của một người khác. Hoặc là một vụ hãm hiếp.

"Gã còn lại thì chết rồi," Keith nói.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Không chắc nữa. Một vụ ẩu đả vượt tầm kiểm soát, theo anh được biết."

"Sao anh lại tìm hiểu về chúng nếu anh không định tố giác chúng? Sao anh lại quan tâm nhiều thế?"

Trong mắt anh lóe lên vẻ kì lạ. "Em biết tại sao mà."

"Em biết gì chứ?"

"Là bùa mê em yểm lên anh lúc ở quán Con Ngựa Hồng. Còn nhớ chứ?"

Cô vẫn nhớ điều đó.

"Nó không chịu tan đi dù anh có cố thế nào. Anh tới là để nhờ em lấy nó ra."

"Thế cái người mà em chưa biết tên có biết anh ở đây không?"

Môi Keith hơi cong lên. "Không. Chloe không biết anh ở đâu cả vì anh đã hủy hôn rồi."

Ellis cố giấu cảm xúc khi cô nghe được tin đó - chủ yếu là giấu khỏi chính mình. "Vì sao anh lại hủy hôn?"

"Em không nghe anh nói à?"

"À, là bùa mê."

"Đúng, là bùa mê."

"Anh lái xe đến tận Florida để yêu cầu một phù thủy rút bùa yểm khỏi anh sao?"

"Một phù thủy xinh đẹp."

"Cho anh biết nhé, tâng bốc cũng không đưa anh tới đâu cả với một phù thủy đâu."

"Vậy điều gì mới được? Anh không chịu được lâu hơn nữa đâu. Em giúp anh đi."

Cô nhìn được trong mắt anh rằng anh không hề đùa. Chàng kiểm lâm đã phải lòng cô. Nhưng làm sao cô có thể vờ như không biết điều đó? Anh chạy đến giúp đỡ cô từ cách xa hàng chục cây số giữa đêm khuya. Anh dành cả ngày lái xe đưa cô đến Florida. Anh còn nhắn tin cho cô suốt những tháng ngày đó khi đang sống với một người phụ nữ khác.

"Này... Ellis... Có ai đó đang chĩa súng vào chúng ta đấy."

Cô hướng theo mắt của anh. Đó là Max.

"Thực ra cô ấy đang chĩa súng vào anh," Ellis nói.

"Anh cho là em biết cô ấy chứ?"

"Đó là Maxine."

"Có thể nào bảo cô ấy hạ súng xuống được không? Đi dạo trước quỷ môn quan hai lần trong năm phút thì có hơi quá với anh rồi đó."

Ellis ra dấu hạ xuống. Max hạ súng nhưng vẫn giữ nó bên mình và khóa chặt mắt về hướng Keith.

Anh nhìn sang Ellis. "Giờ em đang sống với người khác à? Cô ấy là..."

"Cô ấy không phải bạn gái em đâu."

Anh lại nhìn chằm chằm vào Max.

"Cô ấy và em đang sửa chữa nơi này - cái chòi đằng sau cô ấy. Cô ấy đang dạy em một ít kỹ thuật nghề mộc."

"Chuyện sao rồi? Cô ấy có vẻ căng thẳng..."

"Vẫn ổn," Cô đưa tay lên má Keith để chuyển hướng sự chú ý của anh khỏi Max và súng của cô. "Chúng ta quay trở lại chuyện bùa yểm được chứ?"

"Được chứ, chắc chắn rồi. Em giúp anh chuyện đó được chứ?"

Cô vẫn để tay trên mặt anh, và anh nghiêng tới. Gương mặt anh thật thích, thật quen thuộc. Cứ như thể họ chỉ mới xa nhau có vài tháng vậy.

"Trước khi em giúp anh, thì anh cần phải biết về em. Em không phải một phù thủy tốt đâu."

Anh mỉm cười.

"Nghiêm túc đấy. Em là một phù thủy xấu. Anh phải chấp nhận chuyện đó mới được."

"Xấu như kiểu em sẽ biến anh thành con cóc ấy hả?"

"Xấu như kiểu em sẽ hối hận và không bao giờ nói về nó nữa."

Trông anh có vẻ không yên.

"Đồng ý không?"

"Em lại làm như vậy nữa rồi. Giống như em đã làm đêm đó khi mời anh vào rừng. Anh chẳng biết mình sắp lao vào chuyện gì nữa."

"*Caveat emptor*." Cô nói.

"Nó nghĩa là gì vậy?"

"Người mua hàng hãy cẩn trọng[4]."

"Trời ạ. Em là người phụ nữ bí ẩn nhất anh từng gặp đấy."

Cô vuốt ve má anh. "Anh có thích thế không?"

"Hiển nhiên là anh thích rồi. Anh không thể ngừng nghĩ về em được. Em đã hủy hoại anh rồi."

Cô ra dấu anh đi theo. "Đi nào."

"Đi đâu vậy?"

"Giúp anh gỡ bùa yểm chứ sao."

"Ở trong căn chòi à?"

"Ở trong căn chòi."

---

[4] "Caveat emptor" là một thuật ngữ tiếng Latinh có nghĩa là "Hãy để người mua thận trọng". ("Let the buyer aware"). Đây là một nguyên tắc của luật hợp đồng mà ở đó, các phạm vi quyền hạn đặt trách nhiệm lên người mua để họ thực hiện việc thẩm định trước khi mua hàng. Nói cách khác, người mua hàng phải xem xét, đánh giá, kiểm tra hàng hóa vì lợi ích của mình và phải chịu trách nhiệm về hàng hóa đã nhận và không thể truy đòi người bán nếu sản phẩm bị lỗi hay hư hỏng. Trong câu này, ý của Ellis có nghĩa rằng Keith tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình. (BTV)

"Chỗ này thực sự giống nhà của phù thủy đấy," anh nhìn quanh khu đất trong ánh chiều dần buông khi cả hai bước đi. "Rồi còn những cái cây to bự với rêu rủ xuống. Nơi này hợp với em đấy, Ellis."

"Em gọi nó là Rừng Hoang."

Max đang lên xe để về nhà. Cô đã thấy Ellis chạm vào má Keith, giờ cô đã biết rằng cô có thể rời đi và để họ một mình bên nhau. Cô mỉm cười khi Ellis vẫy tay từ cửa trước. Quercus nằm phịch xuống hiên nhà, thở hổn hển vì cái nóng.

Trong căn phòng khách trống vắng, Keith lập tức nhìn thấy Gep ở trên bệ lò sưởi. Con ngựa đồ chơi màu xanh là một trong những tư trang ít ỏi của Ellis.

Anh lấy nó xuống khỏi bệ. "Đây là lý do anh ở đây đấy, em biết không?"

"Em tưởng anh đến để được giải thoát khỏi bùa yểm chứ."

"Đúng vậy, nhưng anh quyết định mạo hiểm tiến vào thế giới của nàng phù thủy vì nhóc ngựa này đấy. Khi anh thấy em vẫn giữ nó, anh đã nghĩ hẳn phải có một lý do."

"Em đã nói với anh rồi. Nó là bùa may mắn."

"Sao một nữ phù thủy mạnh mẽ lại cần một bùa may mắn chứ?"

"Em dùng bất cứ thứ gì hiện ra trước mắt để làm phép nhé."

"Nếu anh lấy lại nó, thì bùa yểm sẽ bị gỡ bỏ chứ?"

Cô lấy con ngựa từ tay anh và để lại bệ. "Em sẽ không tiết lộ bí mật nào đâu."

Bên ngoài, một con cú lông sọc kêu lên. "Whoo-a!" Keith mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ về phía khu rừng. "Con cú đó là sủng vật của em à?"

"Có một cặp hẳn đã làm tổ ở đằng sau. Đến xem đi."

Cô dẫn anh đến chỗ mái hiên che. "Tổ của chúng hẳn là trong cái lỗ ở cây sồi hạt dẻ lớn đằng đó. Em ngủ ngoài này để ở gần đám cú và những thanh âm ban đêm khác. Anh nên đợi đến lúc bầy vịt bụng đen bay qua vào ban đêm."

Anh nhìn tấm chiếu, một cây đèn và nhiều túi quần áo của cô trên sàn nhà. "Vậy cơ bản là em lại cắm trại trong rừng."

"Nhưng có nhà vệ sinh, nhà tắm và bếp ở gần. Và một cây quạt nữa." Cô kéo sợi xích để bật cây quạt trên đầu lên.

"Văn minh làm sao. Nhưng ở đây không có điều hòa à?"

"Nó hỏng rồi, và em chưa đủ tiền mua mới. Hiện tại thì em cứ không mặc quần áo thôi."

Anh nhe răng cười. "Thật sao?"

"Không ai nhìn thấy được ngôi nhà này cả. Và nếu có ai cố làm như thế, Quercus sẽ chấm dứt nhanh chóng cái trò nhìn lén đó thôi. Nó nghe được mọi di chuyển ngoài đó."

"Anh thấy rồi."

Ngay cả trong ánh sáng lờ mờ buổi đêm cô cũng thấy được hơi nóng và hơi ẩm làm anh đổ mồ hôi nhiều thế nào. Keith đang mặc trang phục cho mùa đông tháng mười ở Ohio, với quần ka-ki, áo sơ mi dài tay thả cúc, áo phông và giày phủ kín. Cô thì đi chân trần, mặc quần ngắn kèm áo ba lỗ với không đồ lót bên dưới. Khi Max ở đây, cô phải mặc đồ, nhưng cô mặc càng ít càng tốt trong thời tiết nóng ẩm ngột ngạt sẽ không dịu lại cho đến gần tháng Mười hai.

"Nói đến quần áo, anh cần cởi bớt ra đấy," cô nói.

Anh nhướng mày. "Anh cần sao?"

"Trông anh nóng lắm." Cô ra dấu về tấm chiếu trên sàn. "Ngồi đi. Đó là ghế dài, ghế ăn cơm, ghế dựa đọc sách kiêm giường của em đấy. Anh cứ tự nhiên mà chọn một."

"Anh có cần nói mình chọn gì không?"

"Đó sẽ là bí mật của anh."

Keith ngồi xuống. Cô ngồi cạnh trong khi anh cởi giày và tất. Cô gỡ áo phông và sơ mi của anh xuống. "Khá hơn chưa?"

"Hơn nhiều. Chúng ta bắt đầu gỡ bỏ bùa yểm chưa?"

Cô chọc ngón tay vào ngực anh. "Anh biết không, anh quá tin người đấy."

"Anh đã như vậy sao?"

"Anh đang ở đây, tại hang ổ của nữ phù thủy giữa đêm khuya, và anh cho rằng em sẽ giải trừ bùa yểm đó sao?"

"Em sẽ không làm vậy à?"

Cô nhỏm dậy bằng đầu gối và gần như, nhưng vẫn chưa hôn lên môi anh. "Có lẽ em sẽ biến bùa yểm trở nên mạnh mẽ thay vì giải trừ đấy."

"Thế thì tệ lắm," anh nói, ôm lấy cô trong vòng tay.

"Em đã nói em là vậy mà."

Anh kéo cô nằm xuống chiếu, ôm cô vào ngực. "Nữ phù thủy xấu xa thích được nằm trên, nếu anh nhớ không lầm."

"Trí nhớ anh tốt đấy."

"Nó vẫn tốt quá trời luôn."

"Em có thể sửa nó," cô cởi chiếc áo ba lỗ ra.

"Anh thấy khá hơn rồi đó. Phép thuật của em thật là mạnh."

"Anh không biết đâu. Đã sẵn sàng hưởng thụ thêm chưa nào?"

"Sao phải hỏi khi bùa yểm của em đã khiến anh đầu hàng vô điều kiện rồi?"

"Hình như em nhớ được là anh cũng có ma thuật khá mạnh của riêng mình đấy."

"Em biết sao?" Anh hỏi.

"Em biết chứ. Ma thuật của anh ở bên trong em cũng không tầm thường chút nào đâu," cô đè lên anh bằng cả thân mình. "Chúc cho ma thuật mạnh nhất sẽ thắng."

IV.
CON GÁI CỦA QUẠ ĐEN

1.

Raven đứng cách hàng rào gỗ vài mét. Cô vẫn luôn cẩn thận mỗi khi đi đến ranh giới. Cô đảm bảo bàn chân mình không chạm vào ngọn cỏ nào nghiêng về đất nhà Jackie.

Gia đình Jackie đang bận rộn hối hả ra vào ngôi nhà. Không ai chú ý đến cô đang đứng bên hàng rào. Tất cả đang chuẩn bị chiếc xe của họ cho một chuyến cắm trại dài tới Colorado - công viên quốc gia núi Rocky - mẹ Jackie đã nói chuyện này với Raven vào ngày cuối cùng của năm học.

Raven nhìn bố dượng của Jackie, chú Danner, sắp xếp đồ đạc đằng sau chiếc SUV. Chú ấy là giáo viên thể dục của Raven trong ba năm, bắt đầu từ năm Raven học lớp ba. Chú và cô Taft lập tức phải lòng nhau và kết hôn vào mùa hè sau khi Jackie học xong tiểu học.

Jackie ra khỏi nhà và đưa cho chú Danner gì đó khiến chú mỉm cười và vỗ lên vai Jackie. Raven mừng là Jackie và Huck có một người bố dượng tốt như chú Danner, và cô Taft cũng rất hạnh phúc. Tên cô bây giờ là cô Danner - bởi cô không muốn giữ họ của chồng cũ, Jackie đã nói như thế. Jackie cũng tự gọi mình là *Jack Danner*. Anh đã bảo bạn bè gọi mình là *Jack* từ năm lớp năm, nhưng gia đình anh vẫn gọi anh là *Jackie*. Raven cũng gọi như thế. Anh ấy đã lớn hơn nhiều, nhưng anh vẫn sẽ luôn là *Jackie* đối với cô.

Raven bước đến gần hàng rào hơn khi Reece ra khỏi ngôi nhà với Huck. Hẳn là anh ấy đã ngủ lại, và nhà Danner sẽ đưa ảnh về trên đường rời khỏi thị trấn.

Reece ngay lập tức nhìn thấy cô. Ảnh nói gì đó với Huck, và cả hai chạy ngang qua bãi cỏ đến chỗ cô.

“Nhóc đang kiểm tra bên cỏ xanh hơn ở bên kia hàng rào à?” Reece hỏi.

“Chắc thế,” cô nói.

Huck trông buồn và giận. Anh vẫn luôn như thế mỗi khi chuyện hàng rào được nhắc lại. Reece đương nhiên đã biến nó thành trò đùa từ ngày cô nói với đám con trai rằng cô không thể đặt một chân sang phía bên kia.

"Khi nào thì em đi Montana đấy?" Huck hỏi.

"Ngày mai," cô đáp.

"Sao người ta lại đi xem thêm mấy cái khỉ gió ngoài tự nhiên này làm gì nhỉ?" Reece nói, ra dấu về phía cánh đồng và hàng cây. "Anh mà ra khỏi đây thì anh sẽ đến New York."

"Anh cũng đi cùng," Huck nói.

Reece giơ tay. "Đi du ngoạn. Ai có xe trước thì triển nhé."

Huck đập tay với Reece và nhìn qua vai. "Nói đến đi, phải nhét thêm đồ vào xe trước khi Jackie chiếm hết chỗ còn lại mới được."

"Mấy thứ đồ làm tóc đó hả?" Reece nói.

Huck khịt mũi. "Ừa, và quần áo nữa."

"Dạo này Jackie quan tâm đến thời trang lắm. Nhóc ấy là nam thần của đám lớp sáu rồi đó."

Reece nói với Raven.

Raven bây giờ hầu như không biết gì về Jackie cả. Cô chỉ thấy anh thoáng qua vào những dịp hiếm hoi mẹ anh đưa anh đến trường tiểu học.

"Bọn anh phải đi rồi," Huck nói. "Nghỉ hè vui vẻ nhé."

"Anh cũng thế nhé," cô đáp.

Reece ở lại trong khi Huck chạy ngược về nhà. Anh chàng tựa tay lên thanh cao nhất của tấm hàng rào cũ bằng gỗ. "Nhóc biết chuyện này ngớ ngẩn mà, đúng không?"

"Chuyện gì cơ?" Cô hỏi dù đã biết.

"Cái chuyện hàng rào này này. Cứ sang đây đi. Sang chào Jackie một tiếng."

"Em đã hứa rồi, anh biết mà."

"Nhóc mới bảy tuổi lúc Maleficent đề ra cái luật đó. Nhóc đủ lớn để biết nó chỉ là chuyện vớ vẩn rồi còn gì."

"Đừng gọi bà ấy như thế."

Reece thở dài và cúi người luồn qua khe hở hàng rào. Anh chàng ngồi xuống bãi cỏ dài, và cô ngồi xuống theo.

"Chuyện với bà ấy thế nào rồi?"

"Vẫn ổn."

Reece nhìn vào mắt cô. "Nhóc biết nhóc có thể nói thật với anh mà. Anh cũng đang sống cùng một phiên bản Maleficent của mình đây."

"Chẳng có gì để nói cả."

"Anh cá là nhiều chuyện để nói lắm."

Cô nhìn một con châu chấu leo lên nhánh cỏ. Nếu là năm bảy tuổi, cô sẽ nghĩ đó là một trong những gián điệp của Mama. Giờ thì cô không còn lo nhiều về chuyện đó nữa. Nhưng cô sẽ không bất ngờ nếu Mama đang quan sát cô từ trên cây.

Reece vòng tay qua cô. "Làm ơn đừng để bà ta làm nhóc phát điên. Anh biết cảm giác phải chiến đấu với nó là như thế nào mà."

Cảm giác đôi tay Reece ôm lấy cô thật tuyệt. Cô đã luôn nhớ điều đó. Reece thỉnh thoảng khoác một tay lên người cô khi cả đám ở trên xe buýt trường học. Hoặc là ở trên sân chơi. Anh chàng chẳng quan tâm nếu những đứa nhóc khác buông lời trêu chọc.

Cô tựa vào Reece và ngửi mùi của tuổi mới lớn trên người anh.

Reece ôm cô chặt hơn. "Anh luôn ở đây vì nhóc, Cô Gái Chim ạ. Hay nhớ lấy. Bất cứ lúc nào."

"Em biết," cô mỉm cười. "Anh nhớ ngày đầu tiên em đến sân chơi không?"

"Đấy là ngày thứ hai rồi."

"Đám nhóc đó không gọi em là Cô Gái Chim thêm lần nào nữa."

"Đương nhiên là không rồi. Cô Gái Chim là tên gọi của anh. Đã đánh dấu bản quyền. Có quyền trừng phạt hợp pháp bằng nắm đấm nếu có ai khác dùng tên đó."

Đó cơ bản là những gì anh chàng đã nói với đám nhóc đã trêu chọc Raven sau khi nghe thấy Reece dùng tên gọi yêu đó. Reece và Huck đã nhanh chóng chấm dứt tất cả những lời trêu chọc. Họ và các bạn của mình - và cả Jackie - đã là những người bảo hộ trung thành trong khi cô dần quen với thế giới kỳ lạ được gọi là trường tiểu học.

Cả hai im lặng ngồi nhìn chú Danner gói ghém đồ đạc lên xe.

"Anh vẫn chưa quen được việc chú Danner là bố dượng của họ," Reece nói.

"Em biết. Sao mọi thứ không thể như xưa chứ?"

"Như thế nào cơ?"

Cô không trả lời vì cô biết điều mình nói ra sẽ thật ngớ ngẩn.

"Ý nhóc là mùa hè bọn anh gặp nhóc ấy hả?"

Khi cô không đáp, Reece vòng tay ôm lấy vai cô chặt hơn và cố nhìn xuống gương mặt cô ở bên dưới. "Ý nhóc là thế đúng không? Điều cuối cùng mà anh và nhóc nên muốn là mong thời gian đứng yên. Chúng ta phải thoát khỏi nơi này - thoát khỏi mẹ của chúng ta."

Cô thậm chí không thể tượng tượng được tương lai đó là như thế nào.

"Nhóc không thấy hào hứng khi sang năm là lên cấp hai sao?" Cậu hỏi. "Nhóc sẽ lại có Jackie để nói chuyện cùng đấy."

"Em ước gì anh và Huck sẽ ở đó."

"Nhóc ước bọn anh bị đúp đấy à?"

Cô mỉm cười. "Không. Em chỉ ước gì anh ở đó thôi."

"Nếu chỉ ở với nhóc thôi thì anh cũng ước thế đấy."

"Anh có muốn đi học cấp ba không?" Cô hỏi.

"Có chứ. Một bước gần hơn tới việc rời khỏi cái nơi chết tiệt này." Reece rút tay trở về. "Vậy cái nơi ở Montana này là thế nào vậy? Nó cũng đẹp như nhà nhóc ở đây sao?"

"Làm sao anh biết nhà em ở đây rất đẹp thế?"

"Người ta nói mà."

Cô nhớ được Jackie đã nói thế vào lần đầu cô gặp anh.

"Căn chòi ở Montana không giống ngôi nhà ở đây," cô nói. "Nó bé xíu và không có nước sẵn đâu."

"Thật à?"

"Bọn em dùng nhà phụ và lấy nước từ máy bơm trước nhà."

"Trời đất ơi. Chẳng trách nhóc ghét nó."

"Em chưa bao giờ nói em ghét nó mà."

"Không, nhưng trên mặt nhóc đầy vẻ buồn bã vào mỗi khi kết thúc năm học."

"Ở đó thực sự rất đẹp. Có núi ở ngay bên ngoài."

"Cá là cô đơn lắm," cậu ta nói.

Đúng là như vậy. Nhưng cô sẽ không nói xấu căn chòi ở Montana. Mama rất yêu chỗ đó.

"Chà, xem ai tới kìa," Reece nói. "Cậu nhóc với mái tóc tuyệt vời nhất."

Huck có lẽ đã nói cho Jackie biết Raven ở đó. Cô có thể thấy được Jackie đúng là *nam thần* của đám lớp sáu. Anh ấy rất đẹp. Nhưng đương nhiên là cô vẫn luôn nghĩ như vậy.

Raven đứng dậy nhưng vẫn chú ý giữ chân không chạm vào giới hạn bãi cỏ.

"Chào Raven," Jackie nói.

"Chào anh," cô đáp. "Đã sẵn sàng đi rồi sao?"

"Ừ. Bọn anh sắp đi rồi. Đấy là nếu Huck ngừng chất đống đồ đạc lên xe."

Raven và Reece ném cho nhau nụ cười tỏ ra đã hiểu.

"Sao thế?" Jackie hỏi.

"Không có gì," Reece đáp. "Hôm nay tóc đẹp đó, Jacko."

"Im di," Jackie nói.

"Thế là hành động tử tế ngẫu nhiên của tui chẳng để làm gì rồi," Reece nói, và ngay cả Jackie cũng mỉm cười.

"Mẹ anh đã nói về Bé con rồi," Jackie nói. "Bà nói em nghĩ nó có thể đã chết."

"Em biết nó đã chết rồi," Raven nói. "Nó đã không đến ăn đậu phộng từ ba tháng trước."

"Có thể là nó bay đi nơi khác thôi."

"Nó luôn đến với em. Ngay cả sau khi nhà em từ Montana trở về mỗi năm."

Cô không kìm được nước mắt. Hay có thể chấp nhận chuyện sẽ không bao giờ được gặp lại Bé con nữa. Ý nghĩ việc Bé con bị tóm và ăn sống bởi một con ưng ám ảnh cô. Raven đã thấy chuyện đó xảy ra đủ thường xuyên để tưởng tượng ra những chi tiết máu me trong đó.

Reece ôm lấy cô. "Làm tốt lắm, Jackie."

"Gì chứ? Hôm qua em mới biết mà."

"Thì nhóc có cần phải nhắc đến đâu," Reece ôm cô chặt hơn.

"Trời ạ, Reece."

"Gì chứ?" Reece nói.

"Không có gì. Anh nên tới đi. Chúng ta sắp đi rồi. Tạm biệt, Raven."

Cô rời khỏi cái ôm của Reece và lau nước mắt.

"Tạm biệt, Jackie. Chúc vui vẻ."

"Nhất định," Jackie ném cho Reece ánh mắt kỳ lạ và chạy về phía ngôi nhà.

"Hài thật đấy," Reece nói.

"Cái gì hài cơ?"

"Nhóc ấy đang ghen tị."

"Ghen tị vì cái gì chứ?"

Reece cười nhăn nhở. "Nhóc biết mà."

Raven nhìn chăm chú dáng người cao của Jackie, ước gì điều đó là sự thật.

"Ối trời ơi. Nhóc cũng thế hả?"

"Gì cơ?"

"Giờ anh ước gì mình học cấp hai đấy."

"Tại sao vậy?"

"Anh muốn xem chuyện này rồi sẽ đi đến đâu."

"Anh nên đi rồi," cô nói. "Chú Danner đang nhìn sang bên này đấy."

"Jackie có đang nhìn không?" Reece hỏi.

"Có."

Reece ôm lấy Raven và tặng cô một nụ hôn tạm biệt thật lâu lên má.

2.

Đám trẻ ở trường cấp ba nghĩ rất nhiều về tình dục. Chúng cũng nói rất nhiều về chuyện đó, và còn cười khẩy và đùa giỡn về điều đó nữa. Đã vậy lại còn đoán già đoán non xem ai đã làm chuyện đó với người nào. Raven không thể hiểu được tất cả sự hứng thú này là sao. Cô cho rằng đó là bởi cô là Con gái của Raven. Trong thế giới của quạ, hành động giao phối tạo nên đời sau đơn thuần chỉ là để sinh tồn. Nếu một sinh vật sống không thể truyền đi bộ gen của mình cho thế hệ sau trước khi chết, bộ gen của chúng sẽ mãi biến mất vào đất. Sinh sản là chuyện nghiêm túc, và luôn xảy ra ở bất cứ đâu, có thể ở trên những cánh đồng, rừng rậm và dòng sông.

Khi lớn hơn, đôi khi cô tự hỏi sự thật về xuất thân của mình. Cô chưa từng gặp một ai nắm giữ sức mạnh cổ xưa của mặt đất như Mama mình, dù cô đương nhiên

sẽ không biết phải tìm họ ra sao cả khi mà họ cũng che giấu con người thực sự của mình. Nhưng Raven không thể nghi ngờ về xuất thân của mình lâu khi cô vẫn luôn cảm nhận rất rõ ràng những khác biệt của bản thân so với người khác. Ở trường, khi xa rời sự dễ chịu trên những cánh đồng và khu rừng của Mama, cô cảm thấy xa cách với những đứa trẻ khác và các giáo viên. Cô có thể thực sự cảm thấy linh hồn của quạ đen tách biệt khỏi họ, quan sát họ với sự dè dặt và tiêu cực ngày một lớn dần, có lẽ đến từ sự dung hợp giữa linh hồn của quạ và linh hồn của con người.

Cô ngờ rằng nhiều học sinh cũng nhìn cô bằng sự hoài nghi tương tự. Cô đã cảm thấy sự soi mói của họ kể từ tuần đầu tiên cô tới trường tiểu học. Những đứa trẻ đều tò mò, thậm chí ghen tị với nhóm con trai bảo hộ cô, và điều đó khiến Raven quá mức nổi bật. Mẹ của Jackie cũng bảo vệ cô như vậy, có lẽ cô ấy còn nói cho các giáo viên khác biết về xuất thân của Raven. Raven biết một vài giáo viên đặc biệt chú ý đến vì cảm thấy thương cảm: một cô bé phải học tại nhà không được phép dùng điện thoại, máy tính hay TV và chỉ có thể dùng mạng Internet cho việc học khi thực sự cần thiết. Mama đã cương quyết ở điểm đó khi đưa Raven đến văn phòng trường để đăng ký cho cô vào lớp hai. Raven đã cảm thấy mình bị hiệu trưởng và các nhân viên trong trường nhìn với ánh mắt kỳ lạ và thương hại chỉ trong vòng có mấy phút nhập học.

Raven ăn trưa và cố lờ đi tiếng thì thầm trò chuyện về cô. Hoặc đúng hơn là về Chris. Gần đây anh ta ngồi với cô và nói chuyện với cô nhiều hơn. Raven có thể thấy nhiều người ở phòng ăn trưa đang quan sát mọi thứ mà họ làm.

Là một học sinh cấp ba năm đầu là một phần lớn dẫn đến sự quan tâm này. Chris sắp tốt nghiệp. Huck, Reece, và Jackie không nghĩ rằng một học sinh cuối cấp nên tán tỉnh một học sinh mới lên cấp ba. Đặc biệt là họ không nghĩ Chris nên tán tỉnh Raven. Họ nghĩ cô quá mức ngây thơ để đối phó với mấy cậu chàng cuối cấp.

Cô rất biết ơn khi có họ *gánh vác sau lưng*, theo lời họ nói, nhưng cô có chút u oán vì họ vẫn còn xem cô là đứa trẻ ngây thơ vô tội được một phụ nữ điên khùng nuôi nấng. Cách mọi người nhìn nhận như vậy càng lúc càng làm cô phiền muộn. Cô muốn các anh ấy đối xử với cô như cách họ đối xử với những người bạn khác.

Khi Raven ăn xong miếng bánh kẹp. Chris nghiêng người sang và thì thầm. “Chúc mừng sinh nhật.” Anh ta lấy ra một miếng bánh đã giấu từ trước cho cô. “Xin lỗi vì nó hơi bị bẹp nhé.”

Raven giấu đi vẻ ngạc nhiên. Cô đã quên ngày Mười hai tháng Ba là ngày sinh Mama ghi trên giấy khai sinh của cô. Cô và Mama luôn mừng sinh nhật của cô vào ngày lập xuân.

Miếng bánh gây náo động trong đám nhóc đang ăn trưa.

"Cậu nên mang cho mọi người nữa chứ!" Reece nói với Chris.

"Nay là sinh nhật em ấy cơ mà," Chris nói.

Mọi người ở bàn đồng thanh. "Sinh nhật vui vẻ, Raven!" Jackie lầm bầm gì đó về chuyện xin lỗi vì đã quên. Mẹ anh ấy là người đầu tiên biết về sinh nhật của Raven. Khi Raven học lớp hai, cô Taft kiểm tra ngày sinh của cô bé trong hồ sơ của trường. Cô đưa quà sinh nhật của mình ra phát cho lớp vào bữa trưa - là một nghi thức quan trọng ở trường tiểu học. Đó là cách mọi người biết về ngày sinh nhật giả của cô.

"Sao mà cậu nhớ được chứ?" Huck hỏi Chris.

"Dễ ợt. Sinh nhật tớ cũng là ngày 12," Chris đáp.

"Là hôm nay sao?" Ai đó ở bàn hỏi.

"Tháng Tám. Hy vọng em thích bánh sô cô la," cậu ta hỏi Raven.

"Em thích nó."

Cô không muốn ăn chiếc bánh trước những ánh mắt quan sát của mọi người, nhưng cô vẫn làm vì Chris.

"Muốn một chút không?" Cô hỏi.

"Có lẽ một miếng thôi," anh ta cắn một miếng bên cạnh chỗ Raven đã cắn và đưa bánh trở lại.

Hành động đó dẫn đến rất nhiều cái nhăn mày, và Chris thì ném tới ánh mắt thách thức. Raven thích như thế. Để cùng nổi loạn, cô lau một vết sô cô la trên khóe miệng Chris bằng chiếc khăn giấy.

Reece quạt quạt cái áo sơ mi đang mặc. "Là tui tưởng tượng hay trong đây nóng vậy ta?" Anh chàng nói.

Nhiều người ở bàn cười khúc khích.

"Nóng mà," Chris nói, nhìn vào Raven.

"Đi thôi nào," Jackie nói với Raven. "Chuông sắp reo rồi đó."

Anh luôn đưa cô đến lớp học toán vì lớp của anh ở chung hành lang.

Khi Jackie đứng lên, Sadie, bạn gái của anh từ tháng Mười hai, làm dáng hôn chào tạm biệt. Raven thấy cách tạo dáng đó thú vị. Giống như khi cô xem một bầy sóc đất ở trên vùng núi Montana vậy.

Jackie im lặng khi cả hai rời khỏi nhà ăn. Khi đến gần lớp học, anh hỏi. "Em thích Chris à?"

"Tất nhiên em thích Chris rồi."

"Thích như một người bạn sao?"

"Anh biết ảnh là bạn em mà."

"Em hiểu ý anh mà," anh ấy nói.

"Sao anh lại hỏi em chuyện này?"

"Bởi... Anh chỉ muốn em chắc chắn biết mình đang làm gì. Chris sành sỏi hơn em nhiều lắm."

"Anh muốn nói anh không tin anh ấy sao?"

"Không phải thế. Ảnh là người tốt."

Cô dừng bước, đối mặt với Jackie. "Thế thì có vấn đề gì chứ?"

Jackie quan sát ánh mắt cô như muốn tìm tòi, cố gắng hiểu cảm xúc của cô với Chris. "Không có vấn đề gì," anh nói. "Anh sẽ gặp em trên xe buýt."

"Anh không về với anh Huck sao?"

"Ảnh phải tập bóng chày rồi."

Raven ngồi tại bàn và mở ba lô ra. Cô lướt ngón tay trên bản sao của cuốn *Kỳ Vọng Lớn* cô đã lấy từ thư viện trên đường đi ăn trưa. Cô không thể đọc sách trên xe buýt vì Jackie sẽ muốn nói chuyện với cô. Và điều đó sẽ khiến Jackie ghen tị và bắt đầu lải nhải để thu hút sự chú ý của anh ấy. Chuyện đó luôn xảy ra mỗi lần Jackie

đi xe buýt. Raven thích ở cạnh Jackie, nhưng cô gần như ước rằng anh sẽ không lên xe buýt.

Raven đã bắt đầu đọc sách thư viện trên xe buýt từ lớp năm, là năm đầu tiên cô đi xe buýt một mình vì các bạn cô đã lên cấp hai. Cô thích đắm mình trong tiểu thuyết, đặc biệt là những câu chuyện tình, và cô vẫn giấu Mama về sách thư viện. Mẹ cô nói đọc truyện tình cảm thật ngớ ngẩn và phí thời giờ. Nhưng bà hẳn sai lầm về điều đó. *Romeo và Juliet*, *Kiêu Hãnh và Định Kiến* là những câu chuyện tình, và cô đã học về chúng ở lớp tiếng Anh. Từ tiểu thuyết, Raven đã học được nhiều điều về con người và những mối quan hệ của họ mà cô không thể nào biết được từ chỗ của Mama hay các linh hồn của mặt đất.

Chris đang chờ cô ở trước cửa dẫn ra xe buýt. Và nhờ mọi thứ học được từ tiểu thuyết, Raven biết vì sao anh ta ở đó. Cô hiểu được rằng anh ta thích cô nhiều hơn mức một người bạn, và giờ anh ta quyết định làm gì đó với cảm xúc ấy. Cô tự hỏi anh ta có cố hôn cô không. Trái tim cô đập nhanh.

"Chào," Chris nói.

"Chào," cô đáp.

"Anh tự hỏi em có muốn về cùng anh thay vì đi xe buýt không," anh ta nói. "Chúng ta có thể dừng ở quán của Bear và mua gì đó ăn mừng sinh nhật em. Anh mời."

"Anh đã tặng quà cho em rồi."

"Cái đó tính là gì."

"Nó rất tuyệt."

"Vậy hãy để anh tuyệt hơn đi."

"Chris... Anh biết chuyện đó như thế nào mà. Ở nhà em."

Một vẻ oán giận quen thuộc lóe lên trong mắt anh ta. Chris, Jackie, Huck và Reece là bốn người duy nhất cô nói về lời hứa của cô về chuyện không được đặt chân lên đất nhà Taft. Cô nói với họ chủ yếu để cảnh báo cả đám đừng đến nhà mình - bởi mẹ cô đã nhắc đến khẩu súng bà có. Chuyện đã xảy ra từ lâu, nhưng vẫn khiến cả đám tức giận.

"Em lo về máy quay ở lối vào sao?" Chris hỏi.

Cô gật đầu.

"Anh sẽ thả em xuống ở nơi máy quay không thấy được. Anh sẽ đưa em về đúng giờ như mọi khi. Chuyến xe buýt sẽ đi lâu đấy."

Kể cả nếu anh ta có làm thế, máy quay cũng sẽ bắt được cảnh xe buýt đi qua lối vào nhà Raven mà không thả cô xuống. Raven không biết liệu Mama có xem những đoạn băng đó không. Nếu có, bà sẽ biết Raven về nhà với một đứa con trai. Cô không đoán được phản ứng của bà khi ấy.

"Em chưa bao giờ muốn nói dẹp hết tất cả chuyện đó đi sao?" Chris nói.

Cô chưa từng có lý do để làm vậy, nhưng giờ có lẽ cô đã có rồi.

"Cứ thử đi," anh ta nói. "Em nói bà ấy chưa bao giờ đánh em. Chuyện tệ nhất có thể xảy ra là gì chứ?"

Cơn giận của Mama là thứ sẽ xảy ra. Nó khiến cô sợ hãi hơn kết thảy khi cô còn bé. Nhưng giờ cô không còn bé nữa. Cô đã đủ lớn để một anh chàng lớp trên đẹp trai có thể muốn hôn cô.

"Được rồi," cô đáp.

"Được à? Thật chứ?"

Cô gật đầu. Cô thích cách anh ta trông hạnh phúc.

Họ cách cửa vài bước chân khi Jackie bắt kịp cô. "Em không lên xe buýt à?"

"Chris sẽ đưa em về," cô đáp.

"Thế mẹ em thì sao?"

Cảm giác như thể họ nhìn thấy hai người khi nhìn vào Raven: cô và cái bóng của mẹ cô. Cô đã quá mệt mỏi khi không thể chỉ là Raven đối với họ.

"Đoán là mẹ em sẽ phải chấp nhận chuyện đó thôi," cô nói.

Jackie trông choáng váng. Chris cười.

"Mai gặp lại." Cô nói với Jackie.

"Kẻ nổi loạn trỗi dậy rồi!" Chris nói. "Anh thích thế!"

Xe anh ta đỗ ở khu dành cho học sinh năm trên. Rất nhiều người nhìn họ chằm chằm. Một số chào Chris, chỉ rất ít người chào Raven.

Điều này khiến cô cảm thấy khác biệt, giống như cô đã ít giống một kẻ ngoại lai hơn, và có lẽ còn xinh đẹp hơn cách cô tự nhìn chính mình. Chris là người nổi tiếng, anh ta là một cầu thủ bóng chày.

Cô đột nhiên chú ý tới việc mình mặc gì. Cô mừng vì đã mặc chiếc quần bò yêu thích, áo len và đi bốt. Raven đã cố để trông giống các bạn cùng trang lứa từ khi đi học, và vì mục tiêu đó, Mama đã để cô đặt hàng gần như bất cứ loại quần áo nào cô thích.

"Quán Bear nhé?" Chris hỏi khi bắt đầu lái đi.

"Nghe nói sữa lắc ở đó rất ngon," cô nói.

"Tuyệt vời luôn. Bánh quy và kem là món khoái khẩu của anh đấy."

"Em sẽ chọn nó," cô nói.

"Em đã tới đó bao giờ chưa?" Anh ta hỏi.

"Rồi, em đến đó suốt. Là đồ ăn vặt yêu thích của mẹ em đấy."

Anh ta bật cười khi nhận ra cô đang đùa. Anh ta liếc sang cô khi đang lái xe. "Hôm nay em khác mọi khi."

Tốt, anh ta để ý rồi. Cô tựa lên ghế và nhìn khung cảnh cô không thường được thấy.

Khi tấp vào bãi đỗ xe của quán Bear's Burgers, cô thấy nhiều học sinh từ trường của họ. Cả đám đang nhìn chằm chằm.

"Chết tiệt, hôm nay đông quá," Chris nói. "Em muốn ăn ở đây hay mua mang về? Ta có thể đến nơi nào đó yên tĩnh hơn và ăn."

"Làm như vậy đi," cô nói. Cô không thích mọi hành động của mình đều bị người soi mói.

Tại một ô cửa sổ nhỏ, anh ta đặt hai suất sữa lắc. Raven quan sát mọi thứ diễn ra. Cô chưa từng đến chỗ bán đồ mang về. Mama gói thức ăn để ăn trên xe tải khi họ lái xe đến Montana vào mỗi mùa hè.

Anh ta đưa cô một hộp sữa lắc. "Ngon không?" Anh ta hỏi khi có nhấp một ngụm.

"Rất ngon. Chúng ta đi đâu đây?"

"Em sẽ thấy. Bất ngờ ngày sinh nhật đấy."

Cô được ngắm nhìn nhiều nơi hơn trong thị trấn khi chiếc xe chở cả hai đi. Cô hiếm khi nhìn thấy chúng, và chuyện đó đã xảy ra từ lâu về trước. Mama đã đưa cô đến thư viện vài lần bởi bác Sondra đã nói Raven cần giáo dục và hòa nhập xã hội. Nhưng khi Raven đến trường, Mama đã không còn làm điều đó nữa.

Chris lái xe khỏi thị trấn. Nhưng đi trên con đường cao tốc không bao xa thì anh ta rẽ sang một con đường đất đầy vết lún bánh xe. Một tấm biển rất cũ ghi *Rạp chiếu phim trên xe Starlite*. Anh ta tấp vào một khu đất trống với những cây cột kim loại han gỉ như mọc trên đất. Anh đậu xe giữa khu đất đối diện một màn hình chữ nhật lớn trống không đã đổ nát. "Anh nghĩ hôm nay nó có gì đó khá hay đấy." Anh ta nói, tắt máy xe.

"Đó là gì thế?"

"Một màn hình chiếu phím. Nơi này từng là rạp chiếu phim trên xe."

Cô biết rạp chiếu phim là gì, nhưng cô chưa từng biết đến việc xem phim ngoài trời. Không có cuốn sách nào của cô nhắc đến chuyện đó cả.

Raven nhìn quanh khu đất đầy rác. Cô không cảm nhận được linh hồn của mặt đất hiện diện ở nơi đây. Có lẽ chúng đã rời đi.

"Anh đã muốn đưa em đến nơi nào đó đẹp hơn," anh ta nói. "Nhưng ta không có thời gian để đi xa hơn được."

"Thế này là được rồi," cô đáp. Cô thích việc những linh hồn của mặt đất không có ở đây theo dõi cô và nói cho Mama biết cô làm gì.

"Em uống sữa lạnh vậy thì ra ngoài ăn có bị lạnh quá không?" Anh ta hỏi. "Anh có mang thảm để ta ngồi đấy."

"Em thích ra ngoài," cô nói.

"Anh nghĩ em sẽ muốn vậy."

Anh ta lấy một tấm thảm từ thùng xe, trải nó cách chiếc xe một khoảng. Cả hai ngồi đối diện màn hình và uống sữa. "Vậy ta đang xem gì đây?"

Cô nhìn vào màn hình trắng vỡ vụn. "Chẳng gì cả."

"Nào, dùng trí tưởng tượng của em đi. Là thể loại phim gì đây. Khoa học viễn tưởng à? Hay kinh dị?"

Cô không quen chơi những trò như thế, nhưng cô muốn thử. "Chuyện tình yêu," cô đáp.

"Thật à? Em để anh xem chuyện phim tình yêu? Em hẳn là rất biết thuyết phục người ta đấy."

"Đúng vậy mà."

"Em thích xem nó chứ?"

"Là bộ phim hay nhất em từng xem," cô nói.

Chris cười, phần hài hước nhất là câu nói của cô đúng. Cô thích màn hình trống rỗng hơn là những bộ phim cô và đám trẻ đã xem vào mùa hè từ lâu về trước. Khi cả đám mở phim lên xem, tất cả hầu như ngừng nói và nhìn chăm chú vào chiếc TV. Cô thích chơi trò chơi, nói chuyện, hoặc là đùa giỡn với chúng hơn.

Chris giơ cốc sữa lắc lên làm bộ cạn ly. "Mừng sinh nhật tuổi mười lăm," anh ta nói khi cả hai cụng ly. Đôi mắt đen của anh ta không rời cô. "Anh thú nhận một chuyện được chứ?" Anh ta hỏi.

"Được thôi."

"Starlite là một điểm làm tình nổi tiếng đấy."

"Vậy sao?" Cô không biết phải nói gì khác nữa.

"Đó không phải lý do anh đưa em tới. Chỉ là chỗ này gần thôi, và anh biết không ai sẽ ở đây. Người ta phần lớn đến đây vào buổi tối thôi?"

Anh ta vẫn nhìn cô không rời mắt. Có điều gì đó ngoài đồ uống lạnh và không khi mát lạnh khiến cô thấy run. Cô bỏ cốc sữa xuống và vòng tay ôm lấy người.

"Em lạnh rồi," anh ta đến gần và hỏi. "Thế này được chứ?" và vòng tay ôm cô.

Cô nghĩ đến Reece, người hay làm vậy. Và cái đêm Jackie đã phủ chăn lên người cô và xua tan đi sự lạnh lẽo.

"Anh đang nói thật khi anh nói anh đưa em đến đây không phải để làm tình," anh ta nói. "Nhưng một nụ hôn thì được chứ?"

Cô không thể tin chuyện đó thực sự sẽ xảy ra. Nhưng cô không biết làm thế nào cả. Cô quá sợ để đưa ra câu trả lời.

Anh ta tiến sát gần cô. "Em đã bao giờ hôn ai trong những chuyến đi đến Montana chưa?"

Cô lắc đầu.

"Vậy em chưa hôn ai đâu nhỉ? Anh biết em không hẹn hò với ai quanh đây mà."

Anh ta mỉm cười khi thấy cô không trả lời. "Đoán là em chưa hôn rồi," anh ta nhìn môi cô. "Anh muốn là nụ hôn đầu của em. Nhiều hơn bất cứ điều gì."

"Anh... muốn vậy sao?" Cô cảm thấy kỳ lạ. Cơ thể cô nhẹ tựa lông hồng. Gần giống như đang bay vậy. Cứ như thể cô đã trở nên giống như một nửa của mình, một linh hồn với đôi cánh.

Anh ta nhìn vào mắt cô. "Anh có thể tặng em nụ hôn chúc mừng sinh nhật chứ?"

"Được," cô đáp.

Anh ta áp môi lên môi cô.

Cảm giác ban đầu khi chạm môi thật kỳ lạ. Trước đó chỉ có Mama làm vậy. Nhưng cách anh ta làm thì khác. Nó kéo dài hơn. Và anh ta hơi hé miệng, có vị như bánh và kem vậy.

Anh ta lùi lại và nhìn vào mắt cô lần nữa. Đồng tử của anh ta như thủy tinh màu đen. "Thích chứ?"

"Vâng."

Anh ta chạm đôi bàn tay ấm lên gương mặt cô. "Em đẹp lắm. Em có bao giờ biết điều đó không?"

Trước đây cô không biết, nhưng giờ cô tin mình xinh đẹp.

Anh ta hôn cô lần nữa. Một nụ hôn mạnh hơn và lâu hơn. Chuyện này dễ dàng hơn cô tưởng, cả người cô cảm thấy thoải mái, như khi cô đọc sách về những cặp yêu nhau hôn nhau. Ngoại trừ một việc cảm giác lúc này tuyệt hơn nhiều khi nó đang thực sự diễn ra. Và với cô.

Sau nụ hôn, cả hai ôm nhau. Cảm giác thật tuyệt, nhưng anh ta buông tay quá sớm. "Anh nghĩ nên đưa em về thì hơn," anh ta nói. "Anh hy vọng em không gặp rắc rối."

Cô nhận ra mình phải đi ngay. Có lẽ xe buýt sẽ sớm qua nhà cô thôi. Nhà Jackie là điểm dừng sau nhà cô. Cô tưởng tượng ra cảnh anh ấy nhìn qua cửa sổ vào cổng nhà cô và con đường khi chiếc xe buýt đi ngang qua. Cô tự hỏi anh sẽ nghĩ gì, liệu anh ấy có một chút ghen tị hay không.

Họ cuộn tấm thảm lại và cất vào xe. Raven nhìn lần cuối địa điểm kỳ lạ nơi diễn ra nụ hôn đầu của mình.

"Mẹ em có xem máy quay khi em về đến nhà không?"

"Em không biết."

"Hy vọng là không đi," anh ta nhìn cô khi đang lái xe. "Nếu chuyện suôn sẻ và bà ấy không phát hiện ra, em có muốn hẹn hò lần nữa không?"

"Có," cô đáp, dù cô không tưởng tượng được chuyện đó sẽ xảy ra lần nữa như thế nào.

Khi đến gần nhà Raven, cô để anh ta dừng cách cổng đủ xa để máy quay không bắt được cảnh cô ra khỏi xe. "Chúc may mắn," anh ta nói.

"Ngay mai gặp lại."

Anh ta lái xe đi ngang cánh cổng thay vì quay lại. Sẽ tốt hơn nếu anh ta không đi qua cánh cổng trước khi cô xuất hiện trong ống kính máy quay, nhưng đã quá muộn để sửa lại rồi.

Cô nhập mã vào bảng số để mở cổng và men theo con đường ngoằn ngoèo đến căn nhà gỗ. Khi đã ở phía sau cánh cổng bảo vệ, cô thường cảm thấy mình như trở

lại là chính mình, Con gái của Raven. Nhưng sau khi ở bên Chris, cô cảm thấy khác biệt. Khác biệt theo kiểu vui vẻ và phấn khích.

Mama không trả lời khi cô gõ cửa. Bà đã ra ngoài với các linh hồn của mặt đất. Chuyện này xảy ra khá thường xuyên. Raven tắt chuông báo động mà cô làm kích hoạt.

Sự im lặng của căn nhà khiến cô thoải mái. Mama không biết cô về muộn.

Raven sẽ làm gì đó đặc biệt cho bữa tối. Hôm nay là sinh nhật của cô ở thế giới loài người. Hôm nay cô đã được hôn. Cô cảm thấy mình giống con người nhiều hơn mọi khi, giống như thể chú quạ bên trong cô đang chìm trong giấc ngủ.

3.

Raven và Chris đã *bồ bịch với nhau*, theo như cách nói của đám nhóc trong trường. Họ ngồi với nhau trong nhà ăn trưa, và Raven mạo hiểm để anh ta đưa cô về nhà lần nữa. Cả hai đi dạo trong công viên. Một ngày khác cả hai đến một nhà hàng kiểu Mexico vì trời khi đó đang mưa. Khi Mama vẫn không nói gì cả, hai người họ hẹn hò lần thứ tư, trở về rạp chiếu phim trên ô tô Starlite với sữa lắc.

Reece kéo Raven ra một góc trong trường để cảnh báo cô, giống như Jackie đã làm. Ảnh nói Chris sành sỏi hơn cô nhiều. Cô hỏi liệu ảnh có tin Chris không, cùng một câu cô đã hỏi Jackie.

"Vấn đề không phải là anh có tin cậu ta không," Reece nói. "Quan trọng hơn là liệu anh có thể tin tưởng nhóc hay không," anh thấy cô nổi giận và nói. "Nhóc biết là nhóc đã sống theo cách rất là... khác so với hầu hết những đứa trẻ khác. Cái bình thường đối với nhóc thì không giống cái bình thường đối với cậu ta đâu. Hiểu ý anh muốn nói chứ?"

Cô không thấy có lí do gì để đáp lại cả. Reece chỉ đang nói chuyện hiển nhiên mà thôi.

"Cậu ta đã cặp kè nhiều cô gái, còn nhóc thì chưa từng ở bên một đứa con trai nào."

"Vậy thì sao? Ai mà chẳng cần lần đầu tiên chứ."

"Anh biết. Nhưng cậu ta có thể sẽ tự cho là đúng và tiến triển quá nhanh. Nhóc sẽ nghĩ mình cần phải..."

"Em không phải đồ ngốc đâu, Reece!"

"Anh biết, anh biết. Anh xin lỗi. Anh chỉ lo cho nhóc thôi. Chris... Cậu ta giống như là bị ám ảnh với nhóc vậy. Nhóc nên biết điều đó."

"Ám ảnh?"

"Ừ. Từ lâu rồi. Nhóc không nhìn ra được à?"

"Không."

"Chà. Bọn anh đều nhìn ra cả. Chris biết bọn anh nghĩ cậu ta quá lớn tuổi so với nhóc, nên nhóc biết cậu ta làm gì không? Cậu ta đợi đến sinh nhật nhóc để đề nghị hẹn hò với nhóc. Nhóc mới sang tuổi mười lăm - nghe thì lớn hơn nhiều so với mười bốn đấy - còn cậu ta thì đến tháng Tám này mới mười tám tuổi. Nên về số tuổi mà nói, hai người cách nhau có hai năm thôi. Thấy chuyện này kỳ cục đến thế nào chưa? Cậu ta thực sự nghĩ như vậy đã đủ tạo ra chênh lệch rồi nữa kìa."

"Chuyện này đâu có kỳ cục."

"Cậu ta lên kế hoạch cho chuyện này đấy."

"Sao như thế lại là xấu?"

"Vì nó cho thấy cậu ta giống như phát cuồng vì nhóc vậy."

"Em sẽ muốn ở bên một cậu trai không phát cuồng vì mình sao?"

Cô nghĩ đến Jackie. Trong số những cậu trai cô biết, anh ấy là người mà cô muốn trao cho cô nụ hôn đầu, nhưng anh ấy rõ ràng là không phát cuồng vì cô.

"Hãy chậm rãi thôi, được chứ?" Reece nói.

"Được rồi."

Anh giơ tay lên. "Vẫn là bạn chứ? Cô Gái Chim?"

"Tất nhiên rồi," cô đập tay với anh.

Bài diễn văn của Reece đã có tác dụng ngược lại mong muốn của anh. Giờ thì cô tin tưởng Chris nhiều hơn. Vào lần tiếp theo họ ra ngoài sau giờ học, Chris đưa cô đến một căn nhà hoang mà anh ta nghĩ là rất thú vị. Họ đã âu yếm rất nhiều trong đó. Cô đã để anh ta chạm vào thân thể dưới lớp áo của mình.

Kỳ nghỉ xuân đến, và họ phải ngừng gặp nhau một tuần lễ. Raven nhớ cái cảm giác hưng phấn khi hẹn hò với Chris. Cuộc sống của cô với Mama đem so ra thì thật nhàm chán. Cô thường sẽ hồi tưởng lại những khoảnh khắc tuyệt vời nhất với Chris, nhưng vì lý do nào đó mà điều đó thường khiến cô nghĩ đến Jackie. Cô cảm thấy hơi phiền một chút khi không thể ngăn những suy nghĩ về Jackie chen chân vào những lần hồi tưởng đó.

Sáng thứ Hai tuần sau đó, trong giờ ăn trưa, Chris thì thầm. "Anh nhớ em."

"Em cũng thế," cô đáp.

"Kỳ nghỉ xuân vừa rồi mẹ em có nói gì về chuyện video không?"

"Không."

"Vậy hẳn là bà ấy không xem máy quay rồi."

Raven cũng đưa ra kết luận tương tự. Cô đã đi với Chris sau giờ học năm lần, máy quay hẳn đã cho thấy cô không bắt xe buýt về nhà. Nhưng Mama không nói gì cả, ngay cả những lần bà ở nhà khi Raven về trễ hơn thường ngày.

"Hôm nay ta đi nữa nhé," Chris nói.

"Vâng."

"Em muốn đi đâu?"

Cô để ý thấy Jackie đang nhìn cô chằm chằm từ bên kia chiếc bàn ăn.

"Em thích ngôi nhà cũ," cô thì thầm.

"Thật à?"

"Em thích chỗ đó lắm."

Họ trở lại ngôi nhà bị bỏ hoang sau giờ học. Chiều hôm đó, trời mát và có mưa. Chris trải tấm thảm trên sàn gỗ, và họ lấy áo khoác cùng áo len của anh ta làm gối. Chris nằm lên trên người Raven và hôn cô, luồn tay vào áo cô và đẩy hông mình

thấp xuống. Cô biết anh ta muốn làm tình. Và anh ta càng chạm vào cô nhiều thì cô càng mong muốn điều đó hơn. Nhưng những giờ học giáo dục giới tính khiến cô nghĩ mình không nên làm như vậy. Cô có thể sẽ có con hoặc bị AIDS mất.

Ngày hôm đó cô về trễ hơn hẳn mọi lần. Mama đang chờ cô. Bà mỉm cười một cách kỳ lạ khi Raven bước qua cửa. Con tim Raven đánh trống liên hồi. Cô biết ánh mắt đó. Điều đó nghĩa là mẹ cô sắp sửa làm điều gì đó mà cô có lẽ sẽ không thích chút nào.

"Ở trường vui vẻ chứ?" Mama hỏi.

"Có ạ?"

"Tình hình môn sinh học của con thế nào rồi?"

"Tốt ạ," Raven đáp, treo áo khoác lên móc.

"Tầm này con học về sinh học cơ thể người rồi nhỉ?"

"Không. Bọn con đang học giải phẫu."

"Con đã học về cách ly sinh sản chưa?"

Raven không thể nhớ là cô đã học về cụm từ đó chưa.

"Nó có nghĩa là giống loài khác nhau thì không thể tạo ra đời sau," Mama nói. "Ví dụ như chó thì không thể có con với mèo."

"Con nghĩ bọn con chưa học đến phần đó đâu."

Mama gật đầu và trở lại món gì đó bà đang nấu trên bếp.

Trong bữa tối, hai người không nói chuyện nhiều. Raven cảm thấy lo lắng. Mama nhìn cô chằm chằm nhiều hơn mọi khi. Có lẽ bà đủ bén nhạy để cảm nhận được điều Raven đã làm trong ngôi nhà bị bỏ hoang. Thậm chí bà còn có thể ngửi được mùi của Chris trên người cô.

Khi Raven đứng dậy để đi rửa bát, Mama nói. "Ngồi xuống, Con gái."

Cô ngồi xuống.

"Con có thích cậu nhóc ấy không?"

Raven cố không để lộ vẻ hoảng loạn. "Cậu nhóc nào ạ?"

Mama nở nụ cười gượng. “Cậu nhóc chở con về nhà hôm nay và năm hôm trước đó.”

Raven không biết phải nói gì cả. Sự bình thường của Mama khiến cô bối rối không hiểu ra sao.

“Tên cậu ta là gì?”

“Chris. Chris Williams.”

“Con làm tình với cậu ta rồi phải không?”

“Không có đâu!”

“Con đã hôn cậu ta chưa?”

Cô muốn khóc thét lên. Nói về chuyện đó với Mama sẽ hủy hoại nó mất.

“Ta cho là rồi,” Mama nói.

Raven cúi gằm xuống đĩa thức ăn trống rỗng.

“Ta không giận đâu,” Mama nói. “Đó là một phần rất tự nhiên của việc trưởng thành. Quạ hay con người đi nữa thì thôi thúc tạo nên sinh mệnh mới vẫn là thứ không thể nào chối bỏ được.”

“Đó không phải lý do con hẹn hò với anh ấy.”

“Là như vậy đấy, nhưng lề lối xã hội khiến con nói khác đi. Vào cái thời con người còn hòa mình sinh sống với những sinh vật khác trên Trái đất này, một cô bé tuổi con đã có con rồi. Cô bé sẽ có thai chỉ một thời gian ngắn sau kỳ kinh đầu tiên.”

“Con sẽ không mang thai đâu,” Raven nói.

“Ta biết,” Mama nói. “Bởi vậy nên ta mới có cuộc trò chuyện này. Ta muốn con hãy thoải mái khi ở bên đứa trẻ đó. Làm tình với nó nếu con muốn. Cơ thể con không thể có con với nó đâu.”

Raven sốc đến mức không thể đáp lời.

“Cách ly sinh sản,” Mama nói. “Con và Chris là hai giống loài khác biệt. Sẽ không thể có đứa bé nào được sinh ra cả.”

"Nhưng con chảy máu mỗi tháng mà."

"Chuyện đó không quan trọng. Tinh trùng của nó không thể thụ thai cho con gái của những linh hồn của mặt đất. Cứ xem thử trong sách sinh học đi."

Xem thử trong sách sinh học? Cô có thể tìm thấy gì về linh hồn của mặt đất làm tình với con người trong một cuốn sách sinh học cơ chứ?

"Đó là một thôi thúc rất tự nhiên ở lứa tuổi của con," Mama nói. "Đừng để xã hội đè nén này hủy hoại niềm vui của con."

"Mama chắc chứ?" Raven hỏi.

"Ta chắc," Mama đáp. "Và cũng thật đáng tiếc. Ta rất muốn có một đứa trẻ khác trong nhà. Ta đã thỉnh cầu một đứa nhiều năm nay rồi."

"Mama thỉnh cầu một đứa bé khác sao?"

Bà gật đầu. "Ta cho là các linh hồn chỉ đủ mang đến một lần phép màu thôi," bà vươn người qua chiếc bàn. "Nhưng con nên thỉnh cầu, Con gái ạ. Ta nghĩ mong muốn của con sẽ được đáp ứng. Ta muốn con thực hiện một nghi thức Câu thông ngay lập tức. Trong tối nay."

"Mama muốn con cầu xin một đứa bé sao?"

"Đúng thế, tối nay và mọi ngày khác. Cho đến khi con được nhận một đứa bé."

"Con còn đang đi học. Làm sao con có em bé được?"

"Ta sẽ chăm sóc đứa bé," Mama đứng lên. "Đi và làm lễ Câu thông đi. Ta sẽ rửa bát."

"Nhưng con còn bài tập."

"Bài tập có thể chờ một lát."

Mama mang theo áo khoác. Raven xỏ đôi bốt.

Trước khi ra khỏi cửa, Mama nói, "con có thể đi cùng Chris Williams thế nào cũng được. Ta sẽ không can thiệp. Ta muốn con khám phá niềm hoan lạc tự nhiên của dòng máu con người bên trong con."

4.

Raven đã không Câu thông để xin một đứa bé. Cô không muốn điều đó. Mama đã nói cô cần mong muốn một điều bằng cả trái tim và tâm hồn khi Câu thông. Nếu Mama đã cảm thấy như vậy, bà có thể tự mình thỉnh cầu một đứa bé tùy ý bà.

Trong khi đang dạo bước trong rừng, Raven tự hỏi vì sao Mama đột ngột cho phép cô hẹn hò một cậu trai khi nhiều năm về trước bà cực lực phản đối chuyện cô kết bạn. Và cô còn băn khoăn về chuyện cách ly giao phối nữa. Tất cả chuyện này thật kỳ lạ.

Kỳ lạ nhưng tốt đẹp. Tại sao phải nghi vấn thứ tự do mà cô có thể hoàn toàn nắm giữ trong tay chứ?

Ngày hôm sau, Raven nói với Chris rằng mẹ cô biết về quan hệ giữa họ. Cô nói bà hoàn toàn ổn với chuyện đó, và họ có thể ở bên nhau bao nhiêu tùy thích. Chris nói cả hai nên ăn mừng, và nên có một cuộc hẹn hò thực sự. Vào tối thứ Sáu, hai người họ ra ngoài ăn tối và đi xem phim.

Mama tò mò về buổi hẹn vào cái ngày mà cô trở về nhà. Một lần nữa bà lại hỏi liệu cô và Chris đã làm tình với nhau chưa. Raven đáp lại rằng cô chưa làm điều đó. Cô cố không nổi giận vì chuyện Mama soi mói đời tư của mình. Cô tự nhắc mình nhớ rằng Mama rất khác mọi người. Sự quan tâm của bà đến việc Raven bị thu hút bởi Chris hẳn là đến từ mối liên kết sâu sắc của bà với những vòng lặp tự nhiên của sự sinh sản trên thế giới này.

Vào thứ Hai, Chris và Raven đến ngôi nhà nhỏ và gọn gàng của Chris để làm bài tập. Sau đó, anh ta nắm tay cô dẫn vào phòng mình. Căn phòng tương tự phòng Jackie và Huck nhưng thêm nhiều những tấm áp phích và cúp. Raven ngồi ở bàn của anh ta để làm bài tập toán trong khi Chris ngồi trên giường đọc một cuốn sách tiếng Anh mà anh ta phải đọc cho xong.

Raven chưa bắt đầu làm được bao nhiêu thì Chris ngồi dậy, sau đó khóa cửa. “Đến đây nào, người đẹp,” anh ta nói, kéo cô lên giường.

Hai người họ hôn và quấn quít lấy nhau. Raven thích cù léc và chơi đánh trận với anh ta nhiều như việc hôn vậy. Điều đó khiến cô nhớ đến mùa hè chơi đùa cùng

đám nhóc. Anh ta luôn để cô thắng mỗi lần đánh trận giả. Raven ngồi trên người Chris và nhìn xuống gương mặt anh ta. Chris đương nhiên là thích cô làm thế.

"Còn nhớ ngày đầu chúng ta gặp nhau không?" Anh ta nói. "Chúng ta đang chơi bóng mềm thì con chim của em lao xuống đậu vào vai em. Anh chẳng biết có chuyện gì diễn ra cả. Anh đã nghĩ em là một cô gái ma thuật hay gì đó cơ."

Cô mỉm cười, đưa tay lướt quanh bụng anh ta.

"Reece từng gọi em là Lọ Lem, nhưng với anh em giống như phù thủy và pháp sư trong truyện vậy. Anh thề sẽ không bất ngờ nếu em biến thành một chú chim và bay vào rừng cùng con chim em nuôi đâu."

Anh ta đã thấy được con người thật của cô - linh hồn của quạ đen trong cô. Cô sợ hãi không thể đáp lời.

Đột ngột, nhưng đầy nhẹ nhàng, anh ta đưa cô nằm xuống giường. Tựa người bên trên cô, anh ta nói. "Anh rơi vào lưới tình với em rồi, cô Gái Ma thuật. Em biết không?"

Anh rơi vào lưới tình với em rồi. Những từ đó không hề tầm thường chút nào. Cô biết điều đó từ những cuốn sách đã đọc. Những lời đó cùng điều anh ta nói về chuyện cô là một chú chim khiến cô không thể nói nên lời.

"Anh muốn làm chuyện đó với em," anh ta nói. "Thực sự làm tình cùng em."

"Bây giờ sao?"

"Đúng vậy. Nếu em sẵn sàng."

Cô có sẵn sàng không? Một phần trong cô muốn làm điều đó; một phần khác lại không. Hẳn là phần con người và linh hồn trong cô đang mâu thuẫn.

"Không phải để phá hỏng khoảnh khắc, nhưng anh có bao cao su đây," anh ta nói.

Anh ta dường như xem sự im lặng của cô là sự sẵn lòng. Anh ta nhấc áo cô lên. Anh ta chưa từng làm như vậy trước đây. Cô thích cái cách anh ta nhìn ngực và chiếc áo lót có dây màu hồng của cô chằm chằm. Cô đã đặt mua áo ngực và đồ lót nguyên bộ khi nghĩ đến anh ta. Mama để cô mua những bộ đồ lót đẹp sau khi biết cô có bạn trai.

Anh ta đặt tay và hôn lên ngực cô. “Raven, anh muốn em. Em đẹp lắm.”

Giọng nói và đôi mắt của anh ta khác đi. Thứ sức mạnh cơ thể cô gây nên cho anh ta thật kỳ lạ. Hay nó đến từ phần linh hồn bên trong cô nhỉ?

Chris cởi cúc quần bò của cô và trượt xuống. Anh ta chạm vào cô ở những nơi anh ta chưa từng chạm tới trước đây. Cô cũng chạm vào anh ta. Quả thực lúc này cô muốn làm tình.

Ấy vậy mà thật đáng giận khi một nửa của cô vẫn cứ tỏ ra xa cách. Giống như một con qua đậu ở một cành cây phía xa. Nó không cảm nhận được điều mà cô làm.

Chris ngừng chạm vào cô. Anh ta nghiêng người sang nhìn vào mắt cô. “Em ổn chứ?”

Có không ổn chút nào. Cô không biết vì sao, nhưng cô muốn bay đi. Cô ước gì mình có thể làm thế. Chỉ cân nhắc mình rời khỏi chiếc giường và biến mất trên bầu trời rộng lớn.

“Em sợ sao?” Anh ta hỏi.

“Vâng.” Cô cảm thấy sợ, nhưng không chắc bản thân sợ điều gì.

“Sợ nó sẽ đau sao?” Anh ta hỏi. “Anh sẽ làm chậm rãi thôi.”

Cảm giác thôi thúc muốn bay đi trở nên mạnh mẽ hơn. Phần linh hồn trong cô muốn nói gì với cô đây?

Cô trườn khỏi người anh ta từ bên dưới và mặc áo vào.

“Anh xin lỗi,” anh ta nói.

“Vì sao?”

“Anh nghĩ anh đã thúc ép em.”

“Không sao đâu.”

Anh ta đưa quần bò cho cô và mặc áo lại.

“Em vẫn muốn làm bài tập chứ?” Anh ta hỏi.

“Em không có tâm trạng. Anh đưa em về được chứ?”

"Dĩ nhiên là được rồi."

Anh ta lên tiếng hỏi, khi đang lái xe được nửa đường đến nhà cô. "Chuyện hai ta vẫn ổn đấy chứ?"

"Vâng. Chỉ là em chưa sẵn sàng."

"Một số người thì hăm hở muốn làm ở tuổi mười ba. Một số thì chờ đến khi tốt nghiệp cấp ba. Tất cả đều ổn thôi." Anh ta nhìn cô, mỉm cười. "Nhưng anh có thể đoán được là em sẽ muốn làm chuyện đó sớm thôi."

Dường như anh ta đang nói từ kinh nghiệm của bản thân. Cả Jackie và Reece đều nói như thế về anh ta.

"Anh đã làm chuyện đó bao giờ chưa?" Cô hỏi.

"Rồi," anh ta đáp.

"Rất nhiều sao?"

"Thôi nào. Em không nên hỏi anh như thế chứ?"

Cô tự hỏi tại sao lại như vậy.

Chris đậu xe ở chỗ mọi khi, cách xa máy quay ở lối vào nhà. Hai người họ hôn nhau, và mọi thứ lần nữa lại tốt đẹp như thường.

Anh ta nói, "giờ hỏi chuyện này có lẽ không đúng lúc lắm, nhưng em có muốn đi vũ hội với anh không?"

Vũ hội của năm cuối là sự kiện lớn ở trường. Tất nhiên anh ta sẽ hỏi cô rồi. Anh ta nói yêu cô cơ mà.

"Nghe vui đó," cô đáp.

"Em chắc mẹ em sẽ cho phép em đi chứ? Chúng ta sẽ ở bên ngoài cả đêm, và em còn phải kiếm một bộ váy và các thứ nữa."

"Em nghĩ bà sẽ cho phép thôi."

"Tuyệt. Báo cho anh váy của em màu gì để anh chọn lễ phục cùng màu nhé."

"Được rồi," cô đáp, mặc dù cô không chắc chuyện đó có nghĩa là gì.

Mama ở nhà khi cô về tới nơi.

"Hôm nay con đi cùng Chris sao?"

"Vâng," Raven đáp. "Anh ấy mời con đến vũ hội của học sinh năm cuối."

"Con trả lời như thế nào?"

"Con nói là đồng ý. Nhưng con cần một bộ váy."

"Và một đôi giày. Ta có thể tìm những thứ đó ở trên mạng."

"Anh ấy nói bọn con sẽ ở ngoài cả đêm."

Mama vuốt tóc cô.

"Tất nhiên là thế rồi, cô gái xinh đẹp. Và ta cá rằng đây sẽ không phải là vũ hội duy nhất của con. Con sẽ được mời đi mỗi năm cho mà xem."

Sự thay đổi nhanh chóng của Mama khiến Raven bồn chồn không yên. Hay đó là suy nghĩ về chuyện ở ngoài cả đêm với một nhóm lớn thanh thiếu niên? Thường mỗi khi tan học cô đều cảm thấy mệt mỏi khi phải cố hòa nhập với mọi người trên lớp, và chuyện đó mới chỉ kéo dài có bảy giờ đồng hồ thôi. Làm sao mà linh hồn của quạ đen trong cô có thể trụ được cả một đêm đây? Cô nghĩ đến cảm giác của bản thân khi ở trên giường của Chris, nghĩ đến mong muốn gấp gáp thôi thúc cô bay đi. Cô gần như ước gì Mama đã nói cô không thể đi đến vũ hội.

5.

Raven nằm trên giường thật lâu, nghĩ về chuyện đã xảy ra với Chris lúc trước và lý do vì sao cô không chắc chắn về chuyện ở bên ngoài cả đêm với anh ta. Linh hồn của quạ đen bên trong cô hẳn là đang khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô không nên để nó làm vậy. Cô có quyền được cảm nhận như một con người với đàn ông. Mama đã nói cô nên trải nghiệm niềm vui đó.

Sáng hôm sau, cô mặc chiếc áo len mà Chris thích. Cô không thể đợi để báo cho anh ta biết mình đã đặt mua ba bộ váy dạ hội; cô định sẽ xem bản thân thích bộ nào nhất.

Chiếc xe buýt hôm nay yên tĩnh hơn mọi khi. Bạn gái của Jackie, Sadie, bước lên xe và trông như thể đã khóc. Cô nàng đến thẳng chỗ Raven. "Cậu đã nghe tin gì chưa?" Cô nàng nói.

Raven lắc đầu.

"Bố của Jackie qua đời trong một vụ tai nạn xe đêm qua rồi."

"Chú Danner... chết rồi sao?"

"Đúng vậy," Sadie nói, giọng lạc đi.

Cô nàng và vài cô gái khác bắt đầu khóc. Họ cũng đã được học môn thể dục do chú Danner dạy từ hồi tiểu học. Raven muốn khóc cùng họ. Cô muốn khóc vì Jackie, Huck và mẹ của hai người. Nhưng cô không thể. Một lần nữa bởi phần quạ bên trong cô sẽ không cho phép. Nó chỉ một mình một cõi, tách bạch khỏi nỗi buồn trong lòng cô.

Mọi người trong trường đều nói về chú Danner. Jackie và Huck không có ở đó. Giờ ăn trưa trôi qua trong im lặng. Ngay cả Reece cũng thế, nhưng một vài người thì thầm về vụ tai nạn. Họ nói chú Danner bị đâm trực diện sau khi ai đó lái xe lấn sang làn của chú ấy trên đường cao tốc. Khi đó chú đang trên đường về nhà từ cửa hàng tạp hóa.

Chris rất yên lặng. Anh ta không rủ Raven sang ngồi, dù gì thì cô cũng không muốn đi. Mọi thứ lúc này đều quá mức đau buồn.

Tối hôm đó, lúc hoàng hôn, Raven bước đến hàng rào trước khu đất nhà Hooper, giữ một khoảng cách với phần rìa. Cô ngồi trên bãi cỏ và nhìn chằm chằm khung cửa sổ sáng đèn trong ngôi nhà nhỏ màu vàng của Jackie. Rốt cuộc con quạ trong cô cũng để cô được khóc. Cô khóc cho đến khi trời tối hẳn và trở về nhà dưới ánh trăng chiếu rọi.

Jackie và Huck không trở lại trường cả tuần sau đó. Chris rủ Raven đi cùng đến buổi tưởng nhớ sau tang lễ. Người ta tổ chức buổi lễ vào thứ Bảy vì có rất nhiều người muốn chào từ biệt chú Danner.

Chris đã đến nhà Jackie. Anh ta nói Jackie, Huck và mẹ của hai người đang tan vỡ. Anh ta dùng từ đó, *tan vỡ*. Trái tim Raven đau nhói khi nghe đến đó. Cô thực hiện nghi thức Câu thông vào thứ Tư, thứ Năm, và thứ Sáu, thỉnh cầu những linh hồn của mặt đất làm ơn hãy chữa lành con tim tan vỡ của ba người cô yêu thương. Cô Câu thông lần cuối trước chỗ Bả Sói và bức tượng Madonna với chỉ hai vật liệu duy nhất: những hòn đá và tóc của cô. Cô thỉnh cầu các linh hồn ban cho Jackie sức mạnh từ linh hồn của chính cô để giúp anh chữa lành. Cô cũng thỉnh cầu cả Madonna vì có thể nó hiểu được thế giới của Jackie rõ hơn cô.

Buổi tưởng nhớ tại nhà thờ đông người tới dự đến mức mọi người phải đứng chen nhau trên hành lang. Con quạ bên trong Raven cảm thấy lo lắng giữa một đám người trong một không gian chật hẹp. Chris và Reece đưa cô đến một cái ghế gần hàng trên của nhà thờ. Jackie, Huck, và mẹ của cả hai ngồi ở phía trước họ. Sau khi cha xứ nói những lời cho những người cùng chung đức tin, nhiều người đến chỗ chiếc micro và kể những câu chuyện vui vẻ và ngọt ngào về chú Danner.

Jackie khóc rất nhiều, và Raven thỉnh cầu những linh hồn của mặt đất giúp đỡ anh ấy. Mama có thể đã nói cô không được làm như thế trong nhà thờ, bởi những người theo đạo Thiên Chúa là đối nghịch với các linh hồn của mặt đất. Nhưng Raven chọn tin rằng những thực thể quyền năng luôn bao dung bất kể ai tin vào họ đi nữa.

Jackie và Huck là hai trong sáu người khiêng quan tài. Trái tim Raven gần như ngừng đập trước vẻ đẹp của cả hai trong bộ đồ đen và găng tay trắng mang theo quan tài.

Cha xứ nói thêm nhiều điều tại nơi hạ huyệt. Ông nói rằng chú Danner sẽ được lên thiên đường. Raven tự hỏi liệu con người ta có được đi đến kiếp sau gì đó mà họ tin vào hay không. Cô và Mama sẽ trở thành những linh hồn của mặt đất khi cả hai chết đi. Nếu Jackie được lên thiên đường, liệu cô có được gặp lại anh không sau khi cô chết đi? Liệu những linh hồn trên thiên đường có thể tiếp xúc với những linh hồn của mặt đất không?

Raven mang một bó hoa dại đến đặt trên mộ. Trong đó chủ yếu là cây thường xanh và thảo mộc khô cùng cỏ bởi thời tiết vẫn còn lạnh. Sau buổi lễ, Jackie đến chỗ cô và nói. “Cảm ơn em vì bó hoa, và vì em đã ở đây.”

Trông Jackie khác trước nhiều lắm. Gương mặt anh xanh xao và tím nhạt. Cô cảm nhận rõ ràng nỗi đau của anh, và cô hiểu tại sao. Cô đã thỉnh cầu những linh hồn của mặt đất trao cho anh một phần linh hồn của cô để giúp anh chữa lành. Linh hồn trĩu nặng bên trong anh đang nghiền nát phần linh hồn mà cô trao, nỗi đau của anh quá lớn so với một phần nhỏ cô dành cho anh. Cô phải trao cho anh nhiều hơn nữa.

Cô đặt tay lên ngực anh. "Em trao cho anh thêm sức mạnh từ linh hồn của em," cô thì thầm.

"Sao cơ?" Jackie nói.

"Em yêu anh, Jackie," cô đáp.

Khi lùi lại, cô cảm thấy một luồng bóng tối sôi sục, như thể một cơn bão đột ngột nổi. Những đứa nhóc nghe được lời cô nói với Jackie nhíu mày về phía cô. Ngay cả Reece cũng trông không vui. Tệ hơn cả là, Jackie đang nhìn cô như thể anh không biết đó là cô vậy.

Có phải cô không nên nhắc đến linh hồn trước mặt những người theo đạo Thiên Chúa? Nhưng cô chỉ nói là trao cho anh ấy sức mạnh từ linh hồn cô. Cô không nói thẳng ra điều gì về những linh hồn của mặt đất cơ mà.

Sadie cầm tay Jackie, vẫn ném cho Raven ánh mắt dữ dội. Chris nhìn Raven với sự tức giận tương tự. Đột nhiên Raven hiểu ra. Bọn họ tức giận vì cô đã nói "Em yêu anh." Những lời ấy đến tự nhiên như là hít thở vậy. Cô từ chối cảm thấy có lỗi. Cô đã nói điều đó bằng cả trái tim và linh hồn mình. Đó là một dạng không thường thấy của việc Câu thông, nhưng Câu thông thì luôn thuần khiết, vượt lên trên sự nhỏ mọn của những đứa nhóc tuổi thiếu niên này.

Mẹ Jackie nhìn ra được tình huống khó xử ở chỗ Raven. Cô cầm tay Raven và nói. "Cháu sao rồi? Cháu yêu? Đã lâu lắm cô mới gặp cháu. Cô nhớ cháu lắm đấy."

"Cháu cũng nhớ cô," Raven nói, để cô Danner dẫn đi khỏi mộ "Cháu rất tiếc về chuyện chú Danner."

"Cảm ơn cháu," Cô nói, xoa đầu Raven.

Khi đến được chỗ đậu xe, Chris nói cục cằn. "Đi thôi."

Chris ủ dột trong sự im lặng khi lái xe rời khỏi nghĩa trang.

"Vừa rồi là sao?" Anh ta rốt cuộc lên tiếng.

"Sao cơ?"

"Đặt tay lên ngực. Rồi cái câu *Em yêu anh*."

Cô từ chối giải thích.

"Em nói thật đi," Anh ta nói. "Em yêu nó à?"

Tất nhiên là cô yêu Jackie. Cô đã luôn yêu từ khi mới bảy tuổi.

Chris nhìn cô, vẫn đang lái xe. "Em biết Reece nói em yêu nó, và ngược lại. Cậu ta đùa về chuyện đó bao lâu nay rồi."

"Reece luôn đùa giỡn về mọi thứ mà," cô nói.

"Anh biết. Anh cũng nghĩ thế. Nhưng anh đã thấy em thế nào khi ở bên nó. Mọi người đều đã thấy."

"Em chỉ cố giúp anh ấy thôi."

"Chuyện đó khá xấu hổ đấy Raven ạ. Chúng ta đang hẹn hò. Ai cũng cho là như thế."

"Vậy như thế nghĩa là em không thể là mình sao?"

"Như thế nghĩa là em không công khai thể hiện tình cảm với người đàn ông khác."

"Anh ấy đang đau lòng. Anh ấy cần giúp đỡ mà."

"Chúa ơi! Em nghiêm túc đấy à? Anh thì nghĩ em lấy tang lễ làm cái cớ để tán tỉnh nó đấy."

Cô chỉ nhớ được một lần duy nhất trong đời khi cô cảm thấy giống như lúc này. Đó là cái ngày Mama nói cô không bao giờ được đặt chân lên đất nhà Jackie nữa. Ngày đó Raven đã nguyền rủa linh hồn của quạ đen đã tạo nên cô.

Giờ cô chỉ có thể nguyền rủa Chris và những người khác thôi. Họ đều nông cạn và không hiểu được thế giới tâm linh của cô. Cô lúc này không muốn điều gì khác hơn là tránh khỏi anh ta.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" Cô nói. "Sao anh không đưa em về nhà?"

"Chúng ta được mời đến ăn trưa ở nhà hàng. Anh đã nói điều này với em rồi."

"Mau đưa em về."

"Chết tiệt thật, Raven!"

"Đưa em về!"

Anh ta phanh xe gấp khiến lốp xe rít lên. Anh ta lái xe bất cẩn, điều đó làm cô sợ, nhưng cô không nói gì cả. Cô đã mở cửa xe ra trước cả khi anh ta dừng hẳn xe trên đường gần cổng nhà cô.

"Quay lại đây mau!" Anh ta hét lớn.

"Vì sao? Để anh có thể xúc phạm tôi hơn nữa sao? Mau đi đi!"

Anh ta lái xe bên cạnh cô.

"Anh hiểu rồi. Đây là lý do em không thể làm chuyện đó với anh. Là bởi nó. Đúng vậy không? Có phải là như vậy không?"

"Tôi nói là đi đi mà!"

Anh ta dừng lại trước cổng khi cô nhập mã. "Chúng ta có còn đi vũ hội không?"

"Không!" Cô hét lên.

Anh ta nhảy khỏi xe và theo cô vào cổng. Nếu Mama nhìn vào màn hình máy quay, bà sẽ thấy anh ta đang trên đường tới nhà họ, và điều đó là tuyệt đối cấm kỵ.

"Anh không thể ở đây được!" Cô nói.

"Anh chả quan tâm mấy chuyện rác rưởi đó," anh ta nói.

"Ra ngoài!"

"Anh chỉ muốn nói về chuyện này thôi."

"Tôi thì không. Tôi đã thấy anh là người như thế nào. Và giờ tôi đã biết rằng mình không muốn ở bên cạnh anh."

"Em đùa đấy à?" Anh ta nói. "Mới có năm phút và em đá anh như thế?"

"Đúng. Giờ thì đi đi. Tôi phải đóng cửa."

"Thế thì đóng cái cửa chết tiệt đó đi!" Anh ta nói.

Cô nhìn ra sau lưng, sợ rằng sẽ thấy Mama đi đến.

"Raven..." Anh ta vò đầu. "Chỉ là... Điều anh nói hôm trước là sự thật. Anh, anh yêu em. Chỉ là nó khiến anh phát điên khi thấy cách em nhìn Jackie. Và lại còn trước mặt mọi người nữa."

"Tôi có thể thấy điều đó," cô nói. "Vậy nên tôi không thể ở bên anh được nữa."

Anh ta bước đến trước cô. "Hãy nói về chuyện này đi đã."

"Chúng ta còn gì chưa nói nữa sao? Anh buộc tội tôi lợi dụng cái chết của chú Danner để làm ảnh hưởng đến Jackie. Anh nói tôi không được phép nói *Em yêu anh* với Jackie khi anh ấy cần cảm nhận được tình yêu thương nhất."

"Vậy là em có yêu Jackie sao?"

Cô bước nhanh trên con đường về nhà, hy vọng anh ta sẽ quay lại xe, nhưng anh ta đi theo cô. Anh ta chạy đuổi theo và chặn cô lại.

"Anh làm cái gì vậy?" Cô nói.

Anh ta tóm lấy tay cô. "Quay lại xe mau."

"Anh cần phải đi đi."

"Cứ quay lại xe đi xem nào, chết tiệt!"

"Buông con bé ra!" Mama kêu lớn. Bà đang vội vã chạy đến, khẩu súng săn chĩa vào Chris. Khi đến gần, bà nói. "Tao tin là con gái tao đã bảo mày rời đi."

Anh ta lùi lại. "Bà già, bà điên rồi, bà biết chứ?"

Mẹ Raven lên cò súng. "Đúng thế đấy, và mày không biết một bà già điên sẽ làm gì đâu," bà bước đến chỗ anh ta. "Mày đang ở trên đất của tao, và biển báo ở đây nói rõ rằng nơi này cấm xâm nhập."

Anh ta rời đi, lầm bầm những câu chửi rủa, Raven đóng cổng lại, và Chris rời đi, để lại tiếng lốp xe rít lên khi lăn bánh.

Mama hạ súng xuống. "Thằng nhóc này đúng là đồ trẻ con."

"Con biết," Raven nói. "Con cũng mới phát hiện ra."

Mama một tay cầm súng, tay còn lại vòng sau lưng Raven khi cả hai trở về nhà. "Điều gì ở thằng nhóc đó đã thu hút con vậy?" Bà hỏi.

"Con không biết. Có lẽ chỉ là vì anh ta thích con. Linh hồn của quạ đen bên trong con luôn giữ khoảng cách khi con ở bên anh ta. Nó dường như sợ anh ta vì lý do gì đó."

"Tên đó muốn chiếm hữu con, nhốt con vào lồng," Mama nói.

Đúng là như vậy, Raven chợt nhận ra. Phần quạ bên trong cô đã cố gắng nói cho cô như thế ngay từ những ngày đầu.

"Bộ váy cho vũ hội đã được chuyển đến lúc con đi vắng đấy."

"Hãy tìm hai cặp kéo lớn nào," Raven nói.

6.

Raven tắt chuông báo thức, vùi mình dưới tấm chăn và quay ra ngủ tiếp.

Mama đánh thức cô dậy vài giờ sau đó, đặt tay lên trán cô để xem cô có bị sốt không. "Con đang không khỏe sao?" Bà hỏi.

"Không hẳn ạ."

"Từ lớp hai đến giờ con mới chỉ nghỉ học có hai ngày. Đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Con không muốn nói về chuyện đó đâu."

Đôi mắt nhợt nhạt của Mama lóe lên vẻ phẫn nộ. "Ta biết đã xảy ra chuyện gì. Thằng nhóc đó - Chris Williams - đã gây rắc rối cho con, đúng không?"

Raven né tránh ánh mắt của bà.

"Đáng lẽ ta nên bắn rụng bi nó mới phải," bà lầm bầm.

"Mama!"

"Nó đã làm gì?"

"Anh ta kể cho mọi người biết chuyện, nhưng chỉ là chuyện từ một phía của anh ta thôi. Và anh ta còn nói với họ chuyện Mama cầm súng đe dọa anh ta nữa."

Mama cười.

"Chuyện này không vui đâu. Mọi người đều đối xử với con khác đi."

"Chà, con vốn khác biệt mà. Con là một phép màu. Hãy nhớ điều đó và hãy ngẩng cao đầu."

Dù cô có phải là phép màu hay không thì bây giờ cô ghét việc phải đến trường. Reece là người duy nhất không tỏ ra xa cách với cô. Chris thì cay cú, thậm chí còn không ngồi ở bàn ăn trưa của họ. Jackie và Huck thì như hai người khác vậy. Họ lúc nào cũng nghiêm túc, và khi cả hai cười vì một trò đùa, Raven thấy họ chỉ đang giả vờ như vậy.

Trường học giờ đây chỉ còn là quãng thời gian bảy giờ đồng hồ đầy màu xám xịt. Cô nhớ lại những lời cảnh báo của Mama về trường học khi cô còn bé. *"Con sẽ trở thành đứa con của quạ đen bị nhốt trong lồng. Con sẽ cảm thấy mình như một con chim gõ cái mỏ lên lớp kính dày trong tuyệt vọng để thoát thân."*

"Con không muốn quay lại đâu," Raven nói.

"Ở đất nước này, con phải đến trường cho đến sinh nhật mười tám tuổi. Sau đó con có thể nghỉ học nếu muốn."

"Lúc đó thì con đã gần như xong chương trình học cấp ba rồi," Raven nói.

Mama nhún vai.

Raven ngồi bật dậy. "Con sẽ vào đại học sao?"

"Tại sao con phải làm thế? Con có thể học mọi thứ mà một trường đại học dạy thông qua sách vở," bà nói rồi đứng dậy. "Hãy ăn và ra ngoài nào. Những linh hồn sẽ giúp ích cho con."

Raven hoài nghi điều này. Mảnh đất chín mươi héc-ta của họ đôi khi cũng chẳng khác một nhà tù so với trường học là mấy.

"Hãy cùng nhau Câu thông các linh hồn ban xuống một đứa trẻ nào," Mama nói. "Chúng ta còn chưa thử cách đó. Cả hai ta đều cần có con trẻ trong nhà." Bà

vuốt ve má Raven. "Ta biết con còn chưa tưởng tượng được niềm vui từ việc đó. Khi nào chuyện đó xảy ra thì con sẽ hiểu thôi."

Cuộc nói chuyện về việc có con của Mama luôn làm cô không thoải mái. Raven không khao khát một đứa bé. Cô cảm thấy mình như đang phản bội khi Mama vô cùng mong muốn một đứa bé. Phải cùng Câu thông với Mama cũng khó khăn như học ở trường vậy. Trái tim và linh hồn cô đều không mong muốn điều này chút nào cả.

* * *

Trong phần còn lại của năm học, cô chủ yếu chỉ muốn một mình. Cô tìm những nơi yên tĩnh để ăn, tránh khỏi tầm mắt mọi người. Reece thỉnh thoảng đi tìm lôi cô về bàn ăn trưa. Cô đi theo không chút kháng cự, chủ yếu là vì cô thích gặp Jackie. Anh ấy đang dần hồi phục lại. Trong quá trình đó, anh ấy rất chú ý đến Raven khi họ ở cùng chỗ. Anh ấy dường như không còn quan tâm đến điều gì khác nữa, và vì thế khiến Sadie nổi giận. Raven tự hỏi có phải nghi thức cô làm vì anh đã quá mức gắn kết anh với cô hay không. Điều đó khiến cô cảm thấy có lỗi một chút.

Vào tháng Sáu, Huck và Reece tốt nghiệp. Huck sẽ học về kỹ thuật môi trường tại trường Đại học Washington vào mùa thu. Reece thì đi làm kiếm tiền học đại học và giúp đỡ mẹ. Như mọi khi, cuộc sống của Raven với những cậu trai thay đổi quá nhanh. Cô không thể tưởng tượng được trường học mà thiếu đi Reece vào năm sau. Nhưng cô thấy mừng vì năm đầu cấp ba của cô đã kết thúc. Lần đầu tiên trong đời, cô muốn tới Montana để nghỉ hè.

Mùa hè trong căn chòi bé xíu vẫn luôn như thế suốt bảy năm qua. Đến năm thứ tám, cuộc sống của mẹ con cô đã thay đổi theo hướng xấu đi, giống như mọi điều khác đã xảy đến gần đây. Mama gặp khó khăn khi leo lên con đường núi mà bà đã đi từ khi con bé. Bà thở hổn hển và phải chậm lại. Nhưng khi Raven hỏi, bà khăng khăng rằng minh không sao cả.

Khi mùa hè kết thúc, Mama thừa nhận rằng bà cảm thấy rất khác. Nhưng bà từ chối đến gặp bác sĩ hay nói về chuyện đó với bác Sondra biết. Bà nói những linh hồn của mặt đất sẽ chữa lành cho bà. Raven đã thực hiện nghi thức Câu thông nhiều lần, cầu xin những linh hồn chữa lành vấn đề xảy ra với trái tim của Mama, dù nó là gì đi nữa. Raven biết vấn đề ở ngực bởi thỉnh thoảng Mama đặt tay lên ngực. Trong những lần Câu thông, Raven dùng mọi thứ trông giống hình trái tim

mà cô tìm được - một hòn đá, một chiếc lá, một chút vỏ ốc. Và cô cầu nguyện bằng cả trái tim và linh hồn mình.

Nhưng bệnh tình của Mama vẫn không thuyên giảm khi họ trở về Washington. Bà lạc trôi vào thế giới linh hồn thường xuyên hơn, bị cuốn vào những bùa phép xấu, và Raven phải cho bà ăn, cho bà mặc quần áo như thể bà là một đứa bé. Mama càng bị kéo vào thế giới linh hồn thì Raven càng cảm thấy như thể linh hồn của cô cũng bị kéo theo cùng bà.

Cô ước gì mình không phải đi học. Cô muốn trông chừng Mama. Cô muốn đến những khu rừng và đồng cỏ để nhờ đồng loại của mình giúp đỡ. Nhưng mỗi ngày cô đều phải lên xe buýt đến trường vì Mama nói cô phải làm vậy.

Cô ngồi tại bàn ăn trưa cùng Jackie và bạn của anh ấy. Từ khi Chris Williams và sự độc hại của anh ta rời đi, họ lại đối xử tốt với cô. Chuyện xảy ra ở tang lễ dường như đã bị lãng quên. Nhưng Raven không quá để tâm đến họ. Thường cô sẽ đọc sách để phân tâm, không còn nghĩ về Mama nữa.

Cô sẽ làm gì nếu Mama đến thế giới linh hồn đây? Cô sẽ sống như thế nào? Có lẽ những người xấu mà Mama cảnh báo sẽ tìm đến cô khi cô không còn nhận được sự bảo vệ từ linh hồn mạnh mẽ của Mama nữa.

Raven ép mình tập trung vào cuốn sách. Âm thanh của những dòng suy nghĩ cuồng loạn trong cô và căng-tin hỗn loạn dần bị xua đi khi cô đắm mình vào những con chữ.

“Em đang đọc gì thế?”

Cô nhìn lên và thấy Jackie. Đôi mắt nhiều màu của anh thật đẹp. Đôi khi cô cảm thấy khó có thể nhìn vào đôi mắt ấy. Theo một cách nào đó, Jackie cũng là căn bệnh trong trái tim cô, một cơn đau thực sự khiến cô muốn đưa tay lên ngực như cái cách Mama làm.

Cô cho anh xem bìa cuốn sách.

“Trăm năm cô đơn,” Anh nói. “Nghe như cuộc đời em ấy nhỉ.”

Đó là kiểu đùa của Reece. Nhưng Jackie thì không giữ được vẻ đùa giỡn lâu. Anh lập tức trông như có lỗi.

“Anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên nói như thế.”

"Sao lại không? Vui mà."

Anh liếc sang những người khác tại bàn để đảm bảo họ không nghe thấy. "Em ổn chứ?"

"Em ổn," cô đáp.

Anh thi thầm. "Chẳng ai quan tâm đến chuyện Chris nói hồi mùa xuân đâu. Đã kết thúc rồi."

"Em biết."

"Vậy sao bây giờ em lúc nào cũng yên lặng thế?"

Cô ước gì mình có thể nói cho anh biết. Cô muốn cảm nhận lại cái cảm giác cô đã có vào cái đêm cô lén chui vào nhà anh. Hơi ấm của thân thể anh bên dưới lớp chăn. Vòng tay của anh ôm lấy cô.

"Raven?"

"Không có gì đâu."

Vẻ mặt của anh nói rằng anh không tin lời cô nói.

Sau giờ học, anh tìm đến trước khi cô lên xe buýt. "Để anh chở em về," Jackie nói.

Những lời đó gần như một mệnh lệnh vậy. Cái chết của bố Jackie đã thay đổi anh. Năm ngoái anh ấy không mạnh bạo như thế. Có lẽ chỉ đơn giản là anh ấy trưởng thành mà thôi. Và cả sự thiếu vắng một cô bạn gái nữa khi anh đã chia tay Sadie trong kỳ nghỉ hè.

"Như thế sẽ ổn thôi mà, phải không?" Anh nói. "Năm ngoái mẹ em đã để em về cùng Chris mà."

"Anh hẳn đã nghe chuyện xảy ra vào lần cuối anh ta chở em về rồi."

"Ừ, khẩu súng."

"Anh chắc là sẵn sàng cho việc đó đấy chứ?"

Trông anh tỏ ra lo lắng. "Em có nghĩ bà ấy sẽ..."

"Em đùa thôi. Đi nào."

Jackie đã tiếp quản chiếc xe cũ mà Huck từng lái. Raven chú ý đến những học sinh tại bãi gửi xe nhìn cô bước lên xe của anh, nhưng cô chẳng buồn lãng phí đầu óc mà nghĩ về họ. Giờ đây cô đã biết hậu quả của việc quan tâm đến "bộ não tổ ong" theo cách gọi của Reece. Cô sẽ không để bị "những con ong" đốt nữa đâu.

"Vậy em dạo này thế nào rồi?" Jackie hỏi. "Dạo này anh chẳng có cơ hội nói chuyện riêng với em."

"Chúng ta không nói chuyện riêng kể từ khi em bảy tuổi còn anh thì tám tuổi đấy."

"Có lẽ vậy," cậu nói.

"Mẹ anh sao rồi?" Raven hỏi.

"Mẹ anh khá hơn rồi. Nhưng bà ấy che giấu nỗi buồn của mình rất tốt."

"Thế còn anh thì sao?"

"Anh rất nhớ ông ấy, nhưng anh đã khá hơn trước rồi," Jackie liếc sang cô trong khi đang lái. "Anh đã hỏi dạo này em thế nào. Tại sao em không nói cho anh biết đang có chuyện gì đi?"

"Em đã nói với anh..."

"Anh biết em lâu rồi. Có chuyện gì đó không ổn."

"Em không nói được."

"Tại sao lại không? Mẹ em nói em không được làm vậy à?"

"Nếu bà ấy làm thế thì sao em lại nói về nó chứ?"

"Anh biết. Bà ấy bảo em không bao giờ được đặt chân sang đất nhà anh lần nữa, và em đã không bao giờ làm như vậy. Em quá mức nghiêm túc chấp hành lời hứa của em với bà ấy đấy Raven."

"Gì đây? Anh là Reece mới đấy à?"

"Màu tóc anh đâu có giống."

"Em nhớ ảnh," cô nói.

"Anh biết. Ảnh chẳng mấy khi ghé qua nữa, khi Huck rời nhà đi học."

"Ít nhất anh thi thoảng vẫn còn được gặp ảnh. Và Huck ở đủ gần để về thăm."

"Ừ, nhưng ngôi nhà chỉ có anh và mẹ thì cảm giác nó kỳ lắm," cậu nói thêm. "Anh nghĩ là em đã quen với chuyện đó."

Quả thực cô đã quen như vậy. Cô sẽ làm gì nếu Mama đi về thế giới linh hồn? Cô nhìn ra ngoài cửa sổ để giấu đi những giọt nước mắt. Khi nghĩ anh không chú ý, cô nhanh chóng lấy tay lau mặt.

"Em đang khóc đấy à?"

"Em không có."

"Raven..."

"Chúng ta có thể im lặng một lúc được không?"

Phần còn lại của quãng đường đã trôi qua như thế. Cả hai người họ im lặng. Cô hấp thụ và giữ lấy ánh sáng từ Jackie càng nhiều càng tốt cho đến khi chuyến đi kết thúc. Cô tự hỏi liệu anh vẫn còn giữ những ngôi sao bằng nhựa trên trần phòng ngủ hay không.

Jackie dừng xe trước cổng, không cố né tránh máy quay.

"Em có muốn đi cùng anh lần nữa không?" Cậu hỏi. "Như thế em có thể về nhà nhanh hơn là đi xe buýt."

Vậy là cô sẽ được về sớm hơn để xem tình hình của Mama. "Em có," cô đáp.

"Được rồi, tốt." Jackie nhìn qua cửa kính ô tô về hướng nhà mình ở cách đó một dặm dọc theo con đường quê. "Anh muốn đưa em đến trường vào buổi sáng, nhưng anh không có cách nào để cho em biết khi anh không đến trường. Em sẽ lỡ xe buýt mất."

Anh ấy đã nghỉ học hai hôm, và lúc đó còn là đầu năm học. Mỗi lần trở lại thì đều nói mình bị ốm.

"Đôi khi chỉ là anh không thể đi được," Jackie nói.

Raven nhớ lại cái ngày cô quá suy sụp để đến trường.

"Vì anh buồn quá phải không?" Cô hỏi.

Jackie tránh ánh nhìn của cô. "Đại loại thế. Suốt mùa hè anh bị vài cơn hoảng loạn. Anh còn đi gặp bác sĩ tâm lý nữa."

Cô đã nghe người khác nói về những cơn hoảng loạn. "Chuyện đó rất tệ khi nó xảy ra phải không?"

Jackie gật đầu. "Anh mất một thời gian mới có thể lái xe được. Bởi bố anh..."

"Em có thể hiểu được. Chuyện đó có thể xảy ra."

"Anh thích có ai đó trong xe cùng mình. Điều đó rất có ích."

"Em sẽ đi cùng anh bất cứ lúc nào anh muốn," cô nói.

Trông Jackie tỏ ra lo lắng, "Hôm nay anh rủ em về cùng vì anh muốn nói chuyện với em. Anh không đề nghị như vậy chỉ vì muốn có người đi cùng xe thôi đâu."

"Em biết."

Jackie nhìn ra cửa sổ về phía lối vào. "Mẹ em có đang nhìn chúng ta không? Như thế này sẽ ổn chứ?"

"Không sao đâu, nhưng em phải đi thôi."

"Gặp em ngày mai nhé," Jackie chờ đến khi cô qua cổng rồi lái xe đi.

Sau ngày hôm đó, hai người họ về cùng nhau ba đến bốn lần một tuần. Đôi khi Jackie đi cùng những người bạn của minh, nhưng theo Raven thấy thì anh không đặc biệt hứng thú với cô gái nào cả.

Ban đầu khi mới đi cùng nhau, anh sẽ hỏi cô có muốn dừng mua đồ ăn ở quán Bear hay một quán bán đồ ăn mang về khác không. Câu trả lời của cô luôn là không. Mama đang ngày càng ốm yếu và hành động kỳ lạ hơn. Raven phải ở nhà càng nhiều càng tốt.

Jackie biết có chuyện gì đó không ổn nhưng không còn hỏi nữa. Cả hai nói về chuyện trường lớp, hoặc là anh sẽ cho cô biết về sự kiện gì đó trên bản tin hoặc là về một bộ phim anh ấy thích xem. Còn cô thì sẽ miêu tả cuốn sách bất kỳ mình đang đọc. Đôi khi cả hai hầu như không nói chuyện. Cô đã không còn lo lắng về chuyện không nói gì khi ở bên anh nữa. Thực tế thì cô cảm thấy được yên lặng ở bên anh khiến cô cảm thấy được an ủi, và anh có vẻ cũng vậy.

Ngày thứ hai sau kỳ nghỉ lễ Tạ ơn, Raven thức dậy và thấy Mama đang nằm trên sàn. Đôi mắt bà trừng trừng, nhưng bà vẫn còn thở. Lúc này bà đã tiến vào thế giới của các linh hồn.

Mama đã sút cân rất nhiều, nhưng Raven vẫn phải dùng hết sức để kéo bà đứng lên và đỡ lấy bà cho đến khi đưa được bà lên giường. Cô đắp chăn cho bà. "Mama... Mama có sao không? Có muốn con pha trà không?"

Mama vẫn nhìn chằm chằm như thể Raven không ở đó. Bà đã tiến vào thế giới linh hồn nhiều lần từ khi Raven còn bé, nhưng lần này cô sợ rằng cơ thể bà quá yếu đuối để có thể quay lại. Cô quyết định rằng hôm nay mình sẽ không đến trường.

Cô đỡ Mama dậy và đưa cốc trà lạnh lên môi bà. "Mama uống đi. Món yêu thích của Mama đấy. Trong này có pha cam thảo nữa."

Cô nhẹ nhõm khi Mama nhấp một ngụm và ánh mắt bà dần tập trung vào cô.

"Con gái..." Bà nói.

"Gì vậy Mama?"

"Những linh hồn không giúp chữa lành cho ta. Ta không hiểu... Ta không hiểu..." Nước mắt trào ra từ đôi mắt màu nhạt của bà.

"Vậy đã đến lúc gặp bác sĩ rồi," Raven nói. "Chúng ta hãy gọi cho bác Sondra và nhờ bác ấy đưa bác sĩ Pat tới. Cho con biết số điện thoại bác ấy và mật khẩu điện thoại của Mama đi. Con sẽ gọi điện ngay bây giờ."

"Không!" Ý chí một lần nữa lóe lên trong đôi mắt bà. "Con hãy hứa không được mời bác sĩ nào hết! Mau hứa với ta đi!"

Raven nghĩ đến điều Jackie trước đó đã nói với cô. *Em quá nghiêm túc thực hiện lời hứa với bà ấy.*

Mama thấy được cô không muốn hứa. "Đây là cơ thể và linh hồn ta, Con gái ạ," bà nói với sự mãnh liệt bất ngờ. "Ta sẽ không để bất cứ ai táy máy lên nó. Ta sẽ không bị gắn với những cỗ máy và kim đâm. Ta sẽ không để chúng làm cái điều mà chúng đã làm với mẹ ta!"

"Họ đã làm gì vậy ạ?"

"Chúng lấy đi hết phẩm giá và ý chí chiến đấu khỏi bà ấy. Bà ấy muốn ra đi trên đất của chúng ta ở Montana, và chúng không cho phép bà làm vậy."

Gương mặt Mama mờ đi vì nước mắt. "Mama muốn nói là Mama nghĩ mình sẽ chết sao?"

Mama nắm lấy tay cô. Làn da bà lạnh lẽo. "Ta đang chiến đấu với thứ này, Raven ạ. Ta vẫn đang nói chuyện với các linh hồn. Nếu con đưa ta đến một trong những bệnh viện ngoài kia thì ta chắc chắn sẽ chết giống như mẹ mình vậy. Hứa với ta không được gọi bác sĩ tới. Không đời nào."

"Nhưng nếu như..."

"Con hứa đi!"

"Con hứa, Mama." Nước mắt lăn dài trên má Raven.

"Con gái... Ta hoàn toàn thoải mái với việc đến với các linh hồn. Chúng đã luôn đối tốt với ta. Chúng ban con cho ta. Và ta cần phải ở lại thế giới này cũng là vì con. Những linh hồn chắc chắn sẽ thấy được. Con vẫn chưa sẵn sàng để ở một mình."

"Con biết. Con sợ lắm."

Mama nắm chặt tay cô. "Đừng sợ. Có ta ở đây rồi. Ta sẽ giữ cho con an toàn."

Nhưng sẽ là bao lâu đây? Nếu những linh hồn đến giờ còn chưa giúp đỡ bà, vậy liệu chúng có định giúp đỡ bà hay không?

Đôi mắt Mama lại lần nữa mất đi tiêu cự. Nhưng bà dường như đang nhìn thứ gì đó phía sau Raven. Cô quay lại nhưng không thấy gì cả. Đó hẳn là một linh hồn Mama có thể thấy. Nhưng những linh hồn của mặt đất khó mà tiến vào một ngôi nhà. Chúng sẽ cảm thấy như bị giam cầm bên trong đó.

"Ta cần giữ con bé an toàn," Mama thì thầm với các linh hồn. "Để ta giữ con bé an toàn." Một thoáng im lặng, bà lo lắng nói. "Ta không làm gì sai! Con bé được ban cho ta. Đừng trừng phạt ta! Ta không làm gì sai cả!"

Raven nắm chặt lấy tay bà. "Không ai trừng phạt Mama đâu."

Mama quay sang, nhưng ánh mắt bà dường như xuyên thấu qua người cô. "Họ có thể sẽ trừng phạt ta. Ta không chắc nữa. Ta không nhớ ta đã làm gì... như thế nào mà có con. Họ có lẽ tức giận vì điều ta đã làm. Có lẽ vì thế mà ta đổ bệnh."

"Ý Mama là gì? Họ đã trao con cho Mama cơ mà."

"Đúng thế... Họ đã trao con cho ta. Một đứa bé hoàn hảo. Một phép màu." Bà nắm chặt tay Raven đến mức cô thấy đau. "Đừng bao giờ để người đó nói con là của ông ta! Ông ta là kẻ xấu! Ông ta giết những linh hồn của mặt đất! Ông ta giống cha của ta với tập đoàn và hóa chất đầu độc vùng đất. Con chưa bao giờ nên thuộc về ông ta!"

"Ai cơ ạ? Người nào ạ?"

"Tay thượng nghị sĩ đó. Bauhammer!" Mama nhấn tay lên trán. "Ông ta chết rồi. Ta nhớ ra rồi. Ông ta không bao giờ có thể đến được đây. Ông ta không thể bắt con đi."

Raven không hiểu bà đang nói gì về người thượng nghị sĩ kia. Nhưng Mama thường lẫn lộn ký ức khi bà đang chơi vơi giữa thế giới thật và thế giới linh hồn. Raven có thể dễ dàng thấy chuyện như vậy xảy ra.

Cả người Mama bất chợt mềm nhũn, đôi mắt khép lại. Raven nhấn bàn tay loạn xạ trên ngực Mama. Cô không cảm thấy được tiếng tim đập. Cô ép tai lên ngực bà và lắng nghe.

Cô nghe được nó, tiếng tim đập. Mama còn chưa chết, ấy vậy mà trông bà nhợt nhạt và không còn sức sống.

Khi đã chắc chắn Mama vẫn còn thở, Raven rời đi nấu bữa sáng, sau đó là bữa trưa và bữa tối. Khi đêm xuống, Mama vẫn chưa thức dậy để ăn. Raven ngủ trên giường bà, tay ôm lấy Mama để cảm nhận hơi ấm từ cơ thể bà.

Raven chưa từng nghỉ học vì những lần Mama trôi dạt sang thế giới linh hồn. Những lần chuyện đó xảy ra, cô đủ lòng tin vào sức khỏe của bà để rời đi. Mama sẽ ở trong thế giới linh hồn một ngày, đôi khi là hai. Lần trôi dạt này đã bắt đầu từ thứ Ba, và Raven vẫn đang ở nhà chăm sóc bà vào thứ Năm. Cô đã nghỉ học ba ngày, nhưng tâm trí cô hốt hoảng vì lo cho Mama nên cũng chẳng bận tâm đến nữa.

Cô đang cố bón nước canh cho Mama thì tiếng chuông báo động vang lên. Có ai đó đang ở chỗ lối vào nhà. Có lẽ là một con hươu hoặc một con cáo hoang, chuyện này đã từng xảy ra rồi. Nhưng trái tim cô vẫn đập mạnh như cái thời cô còn bé.

Nhưng có lẽ bác của cô đến. Bác ấy là người duy nhất biết mật mã - để bác ấy có thể vào khi tới thăm cùng bác sĩ Pat.

Raven bỏ bát súp xuống và chạy đến chỗ màn hình máy quay. Máy quay thứ hai đã gia nhập vào máy quay thứ nhất, nghĩa là bất cứ ai, hay bất cứ thứ gì trên đường đi đang đến gần. Ở nhà cô tổng cộng có ba lớp cảnh báo.

Cô nhìn chằm chằm máy quay số ba. Đó là một người đàn ông. Cô dựa gần hơn để nhìn vào hình ảnh mờ mờ. Đó là Jackie, lúc này đang đi rất nhanh.

Cô bật tung cửa trước ra. Người khác bị cấm hoàn toàn ở gần nhà cô. Luật lệ này đã in sâu đến mức cô hốt hoảng chạy ra mà không mang cả giày. Cô hầu như chẳng cảm thấy sự lạnh lẽo hay hòn đá trên đường đi làm chân cô bầm tím.

Cô gặp được Jackie ở chỗ mà chuông báo động cuối cùng vang lên. Giờ thì cả ba tiếng chuông đều vang lên trong nhà. Đáng lẽ cô nên tắt chúng đi mới phải. Nhưng cô không nghĩ Mama đủ để tâm tới để mà nổi giận.

“Jackie!” Cô hốn hển.

Anh ngừng bước, cách cô khoảng mười mét. “Em thấy anh đến qua màn hình máy quay sao?”

“Phải.”

Anh nhìn chằm chằm ngôi nhà, giờ đã lọt vào tầm mắt anh cách đó một khúc quanh. “Tiếng gì thế?”

Cô đã để cửa mở. Ba chiếc chuông báo động tạo ra âm thanh khác nhau để cho thấy vị trí của kẻ xâm nhập. Vẫn còn hai chiếc khác ở phía sau sẽ được bật lên sau khi mẹ con cô đi ngủ.

Cô còn chẳng muốn giải thích nữa.

“Anh nhảy qua hàng rào đấy à?” Cô hỏi.

“Ừ. Anh xin lỗi, nhưng mà anh lo lắm. Em nghỉ học hẳn ba ngày nay. Anh chỉ muốn biết là em vẫn ổn.”

"Em ổn mà."

Anh nhìn về phía ngôi nhà. "Đấy là tiếng chuông báo động à?"

"Ừ."

"Mong là không phải chuông báo cháy."

"Không phải đâu."

"Vậy thì tại sao..."

"Mẹ em bị ốm."

Thường thì cô sẽ không tiết lộ bất kỳ điều gì về mẹ mình. Nhưng cô nghĩ nếu nói ra thì sẽ khiến anh ấy rời đi nhanh hơn.

"Bà ấy bị cúm à? Giờ ở trường đang cúm khắp nơi đấy."

"Ờ, là bị cúm," cô nói. "Anh không nên đến gần mẹ con em đâu."

Theo cái cách anh đang nhìn cô thì có thể anh ấy biết rằng cô đang nói dối.

"Để em mở cửa cho anh ra ngoài," cô nói.

Cả hai chỉ mới bước đi được tầm năm bước về phía cổng thì phía sau vang lên tiếng hét yếu ớt của mẹ Raven. "Cậu là ai? Cậu nghĩ cậu đang đi đâu với con bé thế hả?"

Hai người quay lại. Trái tim Raven suýt ngừng đập khi thấy Mama loạng choạng bước xuống bậc thềm trong bộ váy ngủ, khẩu súng trường bà giữ bên cạnh ngăn kéo chứa đồ đang chĩa vào Jackie.

"Không được mang con bé đi!" Mama nói, loạng choạng bước đến chỗ họ. "Cậu không có quyền gì với con bé! Trả nó lại, không ta thề là ta bắn đấy!"

Raven nhảy tới trước mặt Jackie, hai tay giang rộng. "Mama, dừng lại! Anh ấy là bạn con! Anh ấy là bạn học ở trường!"

"Không, hắn đang lừa con!" Mama nói. "Đừng đi theo hắn! Ta biết hắn là ai! Hắn từ New York! Ta nhận ra hắn!"

"Mama, làm ơn! Anh ấy sống gần nhà mình. Anh ấy không phải từ New York."

Mama gần như ngã xuống. Bà cố đứng thẳng, nhưng Raven thì kinh hãi vì lo khẩu súng có thể cướp cò.

"Tên anh ấy là Jack Danner," cô nói. "Con đi dự tang lễ của bố anh ấy. Mama nhớ không? Mẹ anh ấy dạy ở trường mà con từng học."

Mama đứng thẳng, xoay sang nhìn Jackie chằm chằm. Mái tóc vàng pha trắng của bà rối tung, gương mặt thì hốc hác và nhợt nhạt. Ánh chiều tà chiếu sáng toàn thân xương xẩu của bà qua lớp vải mỏng của chiếc váy ngủ. Bà trông giống như con ma hình người trong truyện kể vậy.

Raven chậm rãi bước đến chỗ bà. "Để con cầm khẩu súng cho."

"Ta nghe thấy tiếng chuông báo động," bà nhẹ giọng nói. "Ta thức giấc. Ta không biết con ở đâu cả."

"Con biết. Hẳn là Mama đã bối rối." Cô cẩn thận lấy khẩu súng từ tay Mama và chỉnh lại chốt an toàn.

Cô quay sang Jackie đang đứng chết trân tại chỗ. "Mẹ em bị sốt cao lắm. Em xin lỗi."

"Không sao đâu," cậu nói.

"Sao cậu lại ở trên đất nhà tôi?" Mẹ Raven hỏi. Bề ngoài và giọng nói của bà đã nghe giống chính mình hơn nhiều. Bà đã hoàn toàn rời khỏi thế giới linh hồn.

"Cháu lo cho Raven. Em ấy đã nghỉ học ba ngày nay."

"Nếu cậu đi học, ta cho là cậu biết từ *Cấm xâm phạm* nghĩa là gì."

"Vâng, cháu biết. Cháu rất xin lỗi thưa cô Lind."

Mama vẫn tiếp tục nghiêm khắc nhìn cậu.

"Mama, anh ấy đã nói xin lỗi rồi," Raven nói. "Trời lạnh lắm, Mama còn đang bệnh nữa. Mama vào nhà đi."

"Ta không bệnh," Mama nói.

"Mama vào đi. Con sẽ dẫn anh ấy ra."

Bà chĩa một ngón tay vào Jackie. "Đừng bao giờ quay lại đây nữa."

"Cháu sẽ không làm thế," cậu nói.

Raven cảm thấy như mình có thể thở lại khi Mama trở lại căn nhà. Cô và Jackie đi đến con đường bên ngoài trong im lặng. Cô vẫn giữ súng trong tay. Cô nhập mã vào bảng để mở cổng ra.

"Bà ấy có nghe được chúng ta không?" Jackic hỏi, nhìn vào máy quay ở gần nhất.

"Không đâu."

Anh bắt đầu nói gì đó, nhưng rồi ngừng lại. Thay vào đó, anh vòng tay qua người Raven và ôm cô. Anh chưa làm thế bao giờ. Cô không thể ôm lại anh vì đang cầm súng trong tay. Cô cho rằng cái ôm này chủ yếu là một cái ôm thương hại, nhưng cảm giác vẫn rất tuyệt.

Anh buông cô ra và nói. "Anh hy vọng em sớm trở lại trường. Anh nhớ em," Jackie vào xe và lái đi khi cánh cổng đóng lại.

Mười phút trước đó còn tệ hại bao nhiêu thì bây giờ Raven lại mừng rỡ bấy nhiêu khi Mama đã trở lại thế giới loài người. Jackie đã khiến chuyện đó xảy ra. Có lẽ những linh hồn đã dẫn lối để anh xâm nhập vào đất nhà cô. Nếu có một thứ có thể kéo Mama khỏi thế giới linh hồn thì đó chỉ có thể là một mối đe dọa rõ ràng đến con gái của bà.

Tiếng chuông báo động vang lên khi cô trở lại nhà.

"Đó là bạn trai mới của con à?" Mama hỏi.

"Anh ấy là một người bạn."

Bà mỉm cười tinh quái. "Ta đã thấy cậu ta ôm con."

"Sao Mama lại theo dõi tụi con?" Raven hỏi.

Bà ôm lấy gương mặt Raven bằng bàn tay gầy guộc. "Bởi con là kho báu của ta. Ta sẽ dõi theo con trong kiếp này và cả kiếp sau nữa."

7.

Tiếng chuông cuối cùng báo hiệu kỳ nghỉ đông vang lên. Trong sảnh rộn rã những tiếng chúc mừng.

Cứ mỗi năm Raven lại tự hỏi sẽ như thế nào khi được sống trong thế giới đó, được trông ngóng tất cả những ngày lễ vui vẻ đó. Suốt cả ngày cô nghe về việc người khác nhận được món quà gì, những chuyến viếng thăm gia đình, những kỳ nghỉ tại khu trượt tuyết và biển...

Raven chẳng có gì để trông ngóng cả. Những ngày không đến trường chẳng có niềm vui nào cả. Ban đầu thì thật tốt khi có thể nghỉ ngơi mà không cần học hành, nhưng rồi sự đơn điệu dần thành hình. Và năm nay sẽ còn khó khăn hơn nữa khi Mama đổ bệnh. Thay vì có vài giờ để thoát khỏi nỗi lo lắng triền miên trong vài tiếng ngắn ngủi, thì giờ đây nỗi lo ấy sẽ luôn thường trực mỗi ngày.

Và sẽ không có Jackie. Trong gần hai tuần lễ.

Cô gặp anh tại xe. "Trông em không được vui," anh nói, khởi động chiếc xe.

"Em không thích kỳ nghỉ đông."

"Em không thích được ngủ trong nhà thỏa thích sao?"

"Cái đó là người ta làm quá lên thôi."

"Thế còn ông già Nô-en?"

"Ông già Nô-en chưa ghé qua nhà em bao giờ."

"Em không được nhận quà gì sao?"

"Bác em sẽ gửi quà đến."

"Không có món quà nào từ mẹ em sao?"

"Không có."

Jackie đánh xe đến chỗ hàng dài xe đang chờ ra khỏi khu đỗ xe trong trường. "Anh biết một thứ sẽ khiến em thích kỳ nghỉ đông đấy."

"Là gì vậy?"

"Một bữa tiệc Giáng sinh nho nhỏ tại nhà anh với tổ đội quen thuộc của chúng ta: Reece, Huck, mẹ anh và anh. Vào thứ Sáu này."

"Reece sẽ đến sao?"

Anh ấy mỉm cười. "Anh biết em sẽ thích mà. Ảnh sẽ ngủ lại. Bữa tối sẽ vào khoảng sáu giờ."

Sao anh ấy phải tra tấn cô bằng cách nói cho cô biết điều này chứ?

"Thôi nào! Đừng nói là em không thể đến nhé. Mẹ em để em đi với Chris suốt hồi đầu năm còn gì."

"Đấy là Chris. Còn đây..."

"Anh biết. Vùng đất cấm. Không được bước sang một bước, bla bla bla..."

"Chuyện này không vui đâu. Em thực sự muốn đến đấy."

"Vậy thì đến đi. Anh sẽ đón em. Anh sẽ ở trước cổng nhà em lúc sáu giờ kém mười lăm."

"Em chưa hỏi bà ấy nữa."

"Chúng ta phải lên kế hoạch trước vì em không có điện thoại."

"Em không cần đi nhờ."

"Đi bộ thì lâu lắm. Nước suối thì quá lạnh để em lội qua. Cứ để anh đến đón em đi."

"Anh biết em không thể đồng ý bây giờ mà."

Jackie im lặng. Sự im lặng trong xe lúc này không còn là bầu không khí thoải mái của hai con người đồng hành cùng nhau nữa. Raven để mình quay mặt đi, nhìn ra ngoài khung cửa sổ vào cánh rừng và đồng cỏ đã phủ đầy tuyết.

Jackie đỗ xe trước cổng nhà Raven. Cô cầm lên chiếc ba lô từ sàn xe.

"Em sẽ hỏi bà ấy về chuyện bữa tiệc chứ?"

"Em phải xem bà ấy thế nào đã."

"Có phải bà ấy...?"

"Có phải bà ấy *làm sao cơ*?"

"Có phải bà ấy luôn giống như cái hôm đó không?"

Anh chưa từng nói gì về ngày hôm đó. Và cô chắc rằng anh cũng không nói cho ai về chuyện Mama cầm súng đe dọa anh - điều mà Chris đã làm ngược lại.

"Làm ơn, ít nhất thì cũng hỏi bà ấy nhé," Jackie nói.

Cô ra khỏi xe. "Em không hiểu tại sao anh làm thế này khi anh đã biết tình huống thực tế ra sao suốt những năm qua. Như thế này có chút xấu tính đấy, Jackie."

"Xấu tính sao? Huck và anh muốn em cùng Reece làm chuyện gì đó vui vẻ vào dịp Giáng Sinh. Mẹ ảnh cũng chẳng làm gì vào ngày nghỉ lễ cả. Sao có thể gọi là xấu tính được?"

"Reece có biết đấy là bữa tiệc thương hại không?"

"Chúa ơi! Em nghiêm túc đấy à?"

"Ảnh có biết không?"

"Em biết gì không? Reece có biết bọn anh rủ ảnh đến nhà suốt những năm qua là để giúp ảnh có khoảng trống thoát khỏi mẹ của ảnh. Và ảnh hoàn toàn ổn với điều đó vì ảnh hiểu được. Ảnh biết là bọn anh thực sự quan tâm. Và ảnh cũng rất quan tâm đến bọn anh. Nếu em cảm thấy như thế có gì đó là sai, vậy thì anh xin lỗi," Jackie nghiêng sang ghế ngồi và kéo cửa lại.

Cô lùi lại khi anh sang số xe và lái đi. Đôi chân cô gần như quá nặng để có thể cất bước.

Mama không có ở trong nhà. Dạo gần đây bà ngày nào cũng ra ngoài, có lẽ là để thỉnh cầu các linh hồn chữa lành cho bà.

Raven làm bữa tối. Khi Mama trở về nhà, bà thở dốc và nắm lấy ngực. Bà im lặng và hầu như không ăn gì. Raven không hỏi về chuyện bữa tiệc. Cô không dám mạo hiểm khiến Mama tức giận hay phản ứng quá khích.

Vài ngày sau, Raven dành nhiều giờ liền đi dạo quanh vùng đất. Cô thực hiện nghi thức Câu thông, không phải để được đi dự tiệc, mà để xin chữa lành cho Mama. Cô đã nghĩ rất nhiều về Jackie và ước gì mình đã không gọi lời mời của anh ấy là *một bữa tiệc thương hại*. Cô mới là người đã xấu tính. Dù là thứ gì đã đầu độc Mama thì nó cũng đang dần thẩm thấu vào cô.

Vào thứ Sáu, ngày diễn ra bữa tiệc, Raven quyết định hỏi Mama. Cô muốn gặp Jackie. Cô muốn đến căn nhà nhỏ màu vàng của anh và gặp Huck, Reece cùng cô Danner. Cô muốn trở lại những ngày hè tuyệt nhất trong đời ấy.

Mama thức giấc trong tâm trạng lo lắng, thì thầm với những linh hồn mà Raven không nhìn thấy được. Bà đôi khi làm thế trước khi gục xuống, trước khi tiến vào thế giới của những linh hồn. Raven phải chờ để hỏi về chuyện đi dự tiệc.

Nhưng Mama rời khỏi nhà và vẫn đang thì thầm. Raven ở nhà và đợi. Cô muốn lập tức tìm thấy Mama khi bà trở về, hy vọng tâm trạng của bà khi đó tốt hơn sau khi đã ở bên những linh hồn của mặt đất.

Trong khi Raven đang đọc sách được yêu cầu cho lớp tiếng Anh, tuyết bắt đầu rơi dày vào cuối chiều. Cô cảm thấy lo lắng cho Mama ở ngoài trời tuyết lạnh lẽo trơn trượt. Cô làm món súp để bà có thức ăn nóng.

Khi Mama trở lại, tuyết đã rơi dày hơn 5cm. Bà vẫn hổn hển như mọi khi, vẫn nhợt nhạt và toát mồ hôi đầm đìa mặc cho cái lạnh. Nhưng bà đã không còn thì thầm nữa.

“Con làm súp thịt bò và lúa mạch cho Mama đây,” Raven nói. “Để con cho bánh mì vào lò.”

“Không cần bánh mì.” Mama nói. “Ta chỉ ăn súp thôi.”

Raven đặt một bát súp lên bàn. Cô không ăn vì Jackie đã nói họ sẽ ăn tối trong bữa tiệc.

“Con không ăn sao?” Mama hỏi.

“Con ăn một ít trong lúc nấu rồi. Con không đói.”

Tay Mama run nhẹ khi bà đưa từng muỗng súp lên miệng.

“Tuyết rất đẹp phải không ạ?” Raven hỏi.

“Ừ,” bà nhìn Raven, ánh mắt lóe lên. “Ta thấy được một linh hồn ta chưa thấy bao giờ. Nó trông giống mẹ của ta, tạo ra từ những làn khói trắng. Bà ấy đang gọi ta.”

Một cục tuyết lạnh lẽo dường như lăn tròn trong bụng Raven. “Mama chưa từng nói cho con biết linh hồn của bà ở đây. Tại sao bà ấy lại đến đây?”

Ánh sáng lập lòe trong mắt Mama lụi tắt. “Ta không biết đó có phải bà ấy không. Có lẽ chỉ là một giấc mơ. Ta nghĩ là mình đã ngủ. Không, nhưng... Không, ta không nhớ nữa.”

Mama đẩy ghế ra và đứng dậy, vẫn run rẩy. “Ta cần nghỉ ngơi. Làm ơn đừng làm phiền ta.” Bà đi về phòng mình và đóng cửa lại.

Raven dọn dẹp món súp và dọn bếp. Cô phủi sạch bụi trên đồ đạc ngoài phòng khách bằng một tấm khăn dù đã làm như thế hai ngày trước. Cô cứ nhìn ra màn tuyết ngoài cửa sổ. Nó cũng đang vẫy gọi cô, nhưng tiếng gọi không đến từ người đã chết. Tiếng gọi đó ngập tràn sự sống, mời gọi cô bước ra ngoài.

Cô khoác áo, xỏ đôi bốt và viết một mẩu giấy nhắn cho Mama: *Con ra ngoài đi dạo trong tuyết. Con sẽ về nhà sau*. Cô để mẩu giấy tại vị trí quen thuộc trên tủ lạnh với nam châm gắn trên đó.

Đêm đen nhanh chóng hòa cùng màn tuyết trắng. Raven tìm được đèn pin cùng đôi găng và chiếc mũ ấm áp nhất cô có.

Cô sải bước qua làn tuyết hướng về phía con suối. Cô còn chưa quyết định liệu có đến bữa tiệc của Jackie không. Lời mời của tuyết có lẽ đã đủ với cô rồi. Trước giờ cô chưa từng đi dạo trong tuyết vào buổi tối. Những bông tuyết trông như những vì sao đang rơi trong ánh sáng vàng từ chiếc đèn pin của cô.

Phải đi khá lâu Raven mới tới được con suối. Cô đã mải mê ngắm những ngôi sao đang rơi. Bóng tối cùng màn tuyết trắng đã đánh lừa, dẫn cô đi sai đường.

Cô chiếu đèn vào dòng suối chảy róc rách. Nước sâu sẽ làm ngập đôi bốt của cô. Chân cô sẽ bị ướt, lạnh và nặng nề. Cô hoặc là sẽ bước xuống dòng nước, đến thẳng nhà Jackie và phá vỡ lời hứa, hoặc cô sẽ quay đi.

Tiếng ùng ục của nước đang bảo cô đi xuôi dòng, hướng về phía Jackie. Nhưng dòng nước vẫn luôn làm vậy, đi đến những nơi nó muốn mà không cần suy nghĩ đến hậu quả.

Nhưng hậu quả có thể là gì đây? Cô không nghĩ ra được điều gì cả. Mama đã kiệt sức. Bà sẽ ngủ rất lâu. Nếu bà thức dậy thì sẽ thấy mẩu giấy nhắn và vui lòng khi con gái bà muốn đi dạo trong trời tuyết. Dù sao đi nữa thì bà cũng đã quá ốm bệnh để đi tìm cô rồi.

Raven bước xuống làn nước, đôi bốt ngập trong dòng nước lạnh. Đôi chân cô đau nhức, và rồi tê dại. Cô bước đi nhanh nhất có thể. Cô soi đèn lên Bả Sói. Suốt những năm qua vẫn ở đó, xua đuổi ma sói.

Cô nhanh chóng chạy lên chỗ đất bằng, đi qua những cây bạch dương, đi qua cánh đồng cỏ. Cô đã thấy hàng rào phía trước. Vượt qua nơi đó là ngôi nhà màu vàng với khung cửa sổ vàng giống như một giấc mơ đẹp giữa màn tuyết đang rơi.

Cô bước đến hàng rào. Cô không còn biết có phải là đôi bốt của cô đang chạm xuống mặt cỏ nghiêng về bên kia ranh giới hay không. Tuyết đã che phủ mọi thứ. Cô cúi xuống và trườn qua tấm ván gỗ hàng rào. Cô bước thêm vài bước và quay lại, soi đèn về phía hàng rào và dấu chân trong tuyết. Thật dễ dàng làm sao.

Cô chạy nốt quãng đường còn lại đến căn nhà, bật cười khi vấp vào thứ gì đó và ngã sấp mặt. Cô chạy đến cửa trước và nhấn chuông. Hơi thở gấp của cô phả ra thành từng làn khói trắng.

“Để cháu ra xem!” Tiếng Reece vang lên từ bên trong.

Cánh cửa mở ra. “Không thể tin được!” Reece kêu lên. “Nhóc phá được ma thuật hàng rào rồi!”

“Đúng thế.”

“Và nhóc vẫn còn nguyên vẹn!”

“Em nghĩ em mất ngón chân rồi. Không cảm nhận được nữa.”

“Tới đây nào, Cô Gái Chim điên rồ!” Anh ôm lấy cô và nhấc bổng lên xoay một vòng.

Jackie ôm cô, rồi đến Huck và cô Danner. Họ cởi áo và mũ cô ra, còn giúp tháo đôi bốt.

Ngôi nhà tràn ngập mùi hương thơm ngát của táo, gia vị, thường xanh và củi lửa đang cháy rực trong lò sưởi. Raven không chịu để cô Danner dẫn cô đi thay quần áo khô cho đến khi cô nhìn thấy cây linh sam với kim tuyến, bóng đèn và những vật trang trí phủ đầy trên nó. Điều đó khiến cô cảm thấy kỳ lạ, khi bản thân nhìn thấy cái cây tội nghiệp đang chết dần trong ngôi nhà của con người ngay cả khi vẻ đẹp lấp lánh của nó làm trái tim cô bừng sáng lên.

"Nhà anh bắt đầu có cây thông Giáng Sinh khi mẹ anh tái hôn," Jackie nói. "Bố anh thích chúng lắm."

"Cô vẫn chẳng thích lắm đâu," cô Danner nói. "Nhưng hai đứa muốn duy trì nghi lễ."

"Đi thay quần áo khô đi," Reece nói. "Bọn anh chỉ mới chuẩn bị ăn thôi."

"Và đừng đùa với Reece khi tên này đói," Huck nói.

"Trừ khi nhóc là Cô Gái Chim," Reece nói, xoa đầu Raven.

Sau khi Raven thay đồ, cô Danner rót cho cô một cốc nước táo nóng. Theo đề nghị của Reece, bữa tối là taco và bánh sừng bò chay, giống với bữa ăn cuối cùng của Raven ở nhà họ.

Sau khi ăn tráng miệng, Reece nhét miếng bánh quy thứ ba vào miệng và khoác áo lên.

"Mấy đứa đi đâu vậy?" Cô Danner nói.

"Đi chơi bóng tuyết mềm ạ," Reece đáp, miệng vẫn ngậm bánh quy.

"Là truyền thống đấy ạ," Huck nói.

Cũng là một truyền thống mà Raven muốn góp mặt. Cô cầm áo khoác cùng bốt. Reece bật đèn ngoài hiên chiếu sáng cơn mưa bụi tuyết đang rơi ngoài sân sau.

Trò bóng mềm rất nhanh trở thành trò ném bóng tuyết. Ban đầu là hỗn chiến, sau đó thì chia đội Jackie - Raven đối đầu Huck cùng Reece. Sau đó là trò bôi tuyết lên cả tóc và mặt. Cảm giác khá đau nhưng Raven chẳng hề bận tâm. Cô đang có quãng thời gian tuyệt nhất. Reece bắt đầu nhét tuyết vào áo mọi người, thế là Raven, Jackie và Huck hội đồng Reece và kéo anh chàng lăn xuống tuyết. "Tháp cún nào!" Raven hét, thế là cả đám nằm úp lên người Reece. Đó là một trong những trò yêu thích của cô với đám con trai khi cô còn bé.

Trong khi cả đám đang nằm trên đất, Raven nhét một quả bóng tuyết vào lưng Jackie.

"Em sẽ phải trả giá!" Jackie nói.

Cô chạy quanh sân, cười lớn. Jackie vật cô ra, và cô hét lên vì cái lạnh choáng váng khi anh trả đũa. Cô lăn sang bên và cố bôi tuyết lên mặt anh nhưng bị anh giữ chặt tay. Cả hai thở mạnh, gương mặt kề sát lại. Hơi ấm và mùi ướt át từ anh khiến cô trầm mê.

"Chơi tháp cún nữa không Jackie?" Reece gọi sang.

"Không," Jackie đáp lại.

Reece và Huck phá ra cười.

"Hai đứa cần giúp đỡ thì bọn anh ở trong nhé," Reece gọi.

Cả hai vừa vào nhà vừa cười khúc khích. Ánh đèn ngoài hiên vụt tắt.

Bóng tối đột ngột ập tới bao trùm. Nhưng cảm giác khi bờ môi Jackie chạm vào môi cô thì không. Cô đã biết hai người rồi sẽ hôn nhau.

"Như thế này có ổn không?" Anh hỏi.

"Nếu không ổn thì anh sẽ biết thôi mà," cô đáp.

"Anh sẽ bị sưng môi mất."

"Còn tệ hơn cơ."

Jackie vẫn giữ chặt tay cô.

"Em muốn thử cái này," cô lăn lên trên người anh, giữ chặt tay anh và hôn.

"Em thích thế nào hơn?" Jackie hỏi.

"Em thích thế này."

"Anh nghĩ anh cũng thích thế. Nhưng mà anh cần em làm lại lần nữa thì mới chắc chắn được."

Cô làm theo yêu cầu đó của anh.

"Em xin lỗi vì đã nói anh xấu tính," cô nói.

"Anh biết lúc đó em chỉ là đang khó chịu thôi mà."

Jackie ngồi dậy và ôm lấy cô. "Thật lạ khi chuyện này lại dễ dàng đến thế."

"Em biết. Nhưng có lẽ không lạ đến thế đâu."

Jackie giữ cô trong tay và nhìn vào cô. Ánh sáng từ ngôi nhà hắt ra đủ để cô thấy hình bóng của anh và ánh sáng lóe lên trong đôi mắt. Anh ấy đang mỉm cười.

"Em không thấy bất ngờ chút nào sao?" Jackie hỏi.

"Em nghĩ là em đã muốn hôn anh từ năm em bảy tuổi rồi."

"Anh nghĩ anh cũng vậy."

Cô hôn anh lần nữa. Jackie nói đúng. Ở bên anh ấy thật dễ dàng, giống như cái cách cô dễ dàng phá đi thứ phép thuật hàng rào đã luôn giữ chân cô vậy.

Jackie tháo găng tay và vuốt tuyết khỏi tóc cô. "Cuối cùng anh cũng được chạm vào tóc em."

"Anh thích tóc của em à?"

"Anh yêu nó. Nó luôn làm anh nhớ đến màu lông quạ đen bóng mượt - cũng bởi tên em nữa, tất nhiên rồi."

Chris cũng nhìn thấu được phần quạ đen bên trong cô. Có lẽ việc linh hồn tiếp xúc ở khoảng cách gần khiến điều đó xảy ra. Nhưng cô không cảm thấy linh hồn mình gắn kết với Chris dù chỉ một chút xíu như khi cô ở bên Jackie.

"Muốn vào không?" Anh hỏi.

"Em có thể ở ngoài này cả đêm cũng được."

Anh mỉm cười, đưa tay vuốt tóc cô. "Anh cá là em có thể. Anh đã luôn nhìn thấy em như thế. Thuộc về bên ngoài, ngay cả khi em ở trường. Em giống như một khoảng rừng thỉnh thoảng xuất hiện trong trường vậy."

"Em cũng cảm thấy như thế rất nhiều khi ở trường," cô hôn nhẹ lên môi anh. "Em đến đó là vì anh đấy, anh biết không. Và vì Huck cùng Reece nữa.

"Anh biết. Bọn anh đều biết. Em đã trả giá quá nhiều. Vì vậy nên những năm qua bọn anh luôn khó chịu vì điều đó, và cảm thấy có lỗi nữa."

"Sao mọi người lại thấy có lỗi?"

"Huck diễn đạt điều này tốt nhất. Ảnh nói bọn anh dụ dỗ em đến trường, nơi đó giống như bẫy giam vậy. Khi cánh cửa đóng lại, bọn anh chỉ có thể thấy em ở đó, giống như là đi thăm em ở trong một cái lồng sắt vậy. Em mất đi sự tự do vì bọn anh."

"Đừng nói về chuyện đó nữa. Em đã ở đây rồi."

"Mẹ em có biết không?"

"Không. Bà ấy ngủ rồi."

"Khi nào thì em quay về?"

"Em cũng không muốn nói về chuyện đó. Em muốn anh hãy hôn em đi."

Jackie chạm môi với cô và nói. "Anh sẽ làm vậy. Anh sẽ làm nhiều nhất có thể cho đến khi em phải đi."

Họ chỉ ở bên ngoài thêm vài phút nữa. Cả hai đã ướt sũng và lạnh cóng. Khi cả hai bước vào cửa sau, Jackie nói. "Mấy trò đùa của Reece về chuyện này sẽ không bao giờ dứt cho xem."

"Em không quan tâm."

"Anh cũng không."

Cô Danner bước ra cửa khi cả hai tháo giày và áo khoác. "Mẹ cũng nghĩ hai đứa sẽ ướt như Huck và Reece vậy. Cô để quần áo khô vào nhà tắm cho cháu rồi đó Raven."

"Cảm ơn cô," Raven đáp. "Cháu xin lỗi vì bọn cháu làm cô phải giặt nhiều đồ như vậy. Cháu có thể bỏ quần áo vào máy giặt cho cô."

"Cháu thật tốt bụng, nhưng cứ đi chơi đi. Khi nào cháu phải về nhà?"

"Không có thời gian cố định ạ."

Cô Danner nhíu mày.

"Mẹ cháu có biết cháu đang ở đây không?"

Raven lắc đầu.

"Vậy bây giờ bà ấy hốt hoảng lắm đấy!"

"Bà ấy ngủ rồi ạ. Nếu bà thức dậy thì cháu đã để lại một mẩu giấy nhắn nói rằng cháu đi dạo."

"Vào ban đêm, giữa bão tuyết sao?"

"Cháu và bà ấy luôn làm thế mà."

"Làm gì cơ?"

"Đi ra ngoài ạ."

Mẹ Jackie nhìn sang cậu. "Mẹ thấy lo đấy. Chở con bé về sớm nhé, được chứ?"

Anh gật đầu. Nhưng khi bà không nhìn, anh liếc mắt tinh nghịch sang Raven như muốn nói rằng về sớm không phải là điều anh ấy nghĩ trong đầu.

Raven và Jackie gặp nhau trong phòng khách sau khi thay đồ. Huck và Reece đang xem phim. Căn phòng khách đẹp đẽ tuy không có đèn nhưng có những ngọn nến và bóng đèn nhiều màu sắc trên cây thông Nô-en.

"Bị lạc trong bão hả?" Huck hỏi.

"Đúng," Jackie đáp.

"Hy vọng cậu mang theo mình la bàn đạo đức đấy nhé, chàng trai trẻ," Reece nói bằng giọng của giáo viên.

Jackie kéo Raven đến ngồi cạnh mình trên chiếc ghế ngồi hình chữ L. "Mẹ đi đâu rồi?" Cậu hỏi Huck.

"Mẹ đang đọc sách trong phòng rồi."

Jackie gỡ một tấm chăn mềm và phủ lên mình cùng Raven, anh nhích đến gần, để Raven yên vị trong lòng mình.

"Uầy, cái gì đấy?" Reece nói. "Hai đứa tiến triển nhanh thế hay sao?"

"Không hẳn đâu," Huck nói. "Hai đứa nó ngủ chung với nhau rồi."

Reece giả vờ bị sặc một miếng bỏng ngô. "Và đồng chí không nói gì với thằng này à?"

"Thằng này bị ép không được nói nhé." Huck nói, nhìn sang Jackie.

"Vậy mà anh vừa mới nói rồi đấy," Jackie nói.

"Chuyện từ khi nào thế?" Reece hỏi.

"Một thời gian trước rồi," Jackie đáp.

Reece nhìn sang Raven. "Bị cáo không định bào chữa sao?"

"Em không cần làm vậy. Em mới có bảy tuổi."

"Anh biết chắc một chuyện là Lọ Lem luôn về nhà trước nửa đêm hồi hè năm đó đấy nhé," Reece nói.

"Em ấy chui vào giường Jackie giữa đêm đấy," Huck nói.

"Con quỷ nhỏ này!" Reece nói với Raven.

Tất cả đều phì cười.

"Nhưng hỏi thật đấy, em làm như vậy sao?" Anh chàng hỏi Raven.

"Thật đấy. Mẹ nổi giận với em, và em bỏ đi."

"Và em chui vào giường với nhóc ấy?"

"Đúng thế," Jackie nói, ôm Raven chặt hơn. "Em ấy lạnh cóng và ướt sũng."

"Là vì em ngủ ở chỗ cánh đồng nhà Hooper."

"Em chưa từng nói với anh chuyện đó," Jackie nói.

"Vì em còn bận run quá mà," cô đáp.

"Chuyện hay à nha," Reece nói. "Anh có thể xin bản quyền khi anh trở thành nhà văn nổi tiếng không?"

"Bọn em sẽ cân nhắc chuyện đó," Jackie đáp.

"Anh vẫn viết lách sao?" Raven hỏi Reece.

"Anh viết khi anh không mệt muốn chết sau khi đi làm, lái xe đi đi về về, giặt giũ, và đảm bảo mẹ anh ăn nhiều hơn là whiskey mỗi ngày. Và điều đó nghĩa là không, cơ bản là anh chẳng viết lách gì hết."

"Tệ thật," Jackie nói.

"Anh biết, và anh vẫn chịu khổ rất tốt đấy, phải không nào?" Reece nói.

"Đáng ngưỡng mộ luôn," Huck lên tiếng. "Giờ ta xem phim hay sao đây?"

"Tua lại đoạn lúc đôi chim cu đi vào đi," Reece nói.

Cô và Jackie không ở lại lâu. Sau vài phút, anh thì thầm. "Muốn lên phòng anh không?"

Cô gật đầu.

"Nói với mẹ là làm bài tập về nhà hả?" Huck hỏi khi Jackie và Raven đi ra cầu thang.

"Ừ, chắc là mẹ sẽ tin đấy," Jackie đáp.

"Đừng chăm học quá nhé." Reece nói, rồi cùng Huck cười khùng khục.

Jackie bật đèn lên và đóng cửa lại. Anh ấy đã sơn lại phòng, một màu xanh xám bão giờ đây thay thế màu xanh nhạt. Giường đã lớn hơn, khiến căn phòng như nhỏ lại. Trên bàn và tủ đồ là ảnh chụp của anh cùng bố và gia đình từ chuyến đi cắm trại. Đồ trang trí duy nhất trong phòng là một tấm gương treo trên tủ đồ và tấm bảng gắn lên tường phủ đầy những tấm ảnh chụp với bạn bè và những dịp đáng nhớ khác từ tận hồi tiểu học. Rải rác khắp tấm bảng là những tấm sticker từ những nơi Jackie đã đến như núi Rainier, Yellowstone, Grand Canyon - và những thông điệp bảo vệ môi trường: *Nghĩ xanh - năng lượng tái tạo - tái chế*. Jackie nói sẽ học về bảo tồn sinh học khi lên đại học.

"Phòng anh vẫn còn những ngôi sao," Raven nói, nhìn lên trần phòng màu trắng đầy những ngôi sao bằng nhựa.

"Anh đã muốn bỏ chúng khi lên cấp hai, nhưng chúng làm lột cả mảng sơn tường khi anh gỡ được vài cái. Thế là anh quyết định giữ chúng lại thay vì phải sửa lại cả cái trần nhà."

"Em thích chúng."

"Vậy thì anh mừng là chúng vẫn còn đây," Jackie ôm lấy cô. "Em muốn làm gì bây giờ?"

"Ta có thể chơi trò Dù và Thang."

"Anh không nghĩ nhà anh còn trò đó đâu."

"Vùng đất Kẹo?"

Anh ấy cười. "Nghe như mật mã cho thứ gì đó khác vậy."

"Đúng thế. Chơi nào," cô cầm gốc áo của anh và kéo lên đến ngực.

"Em đúng là nhanh thật đấy."

"Em chỉ muốn nhìn thôi."

"Vậy à? Thật mong chờ đến lượt của anh."

Cô tỉ mỉ nhìn xem bộ ngực trần của Jackie. Cô nghĩ tới ngày cô gặp anh lần đầu tiên khi anh, Huck, cùng Reece bơi ở chỗ nước sâu nơi con suối. Cơ thể rám nắng của anh mềm mại và láng mịn. Giờ anh đã có một ít lông trên ngực, và dáng người thì đã giống một người đàn ông hơn, được tô điểm bởi những múi cơ đẹp mắt.

Jackie dễ dàng để cô nhìn anh như cái cách mà anh hôn cô vậy. Có lẽ là vì anh ấy từng ở bên người con gái khác. "Em nghĩ sao?" Jackie hỏi, đưa tay ra.

"Nhớ khi Huck từng nói anh là Jolly ở Vùng đất kẹo không? Giờ anh là Vua Kẹo rồi đó."

"Anh đoán anh nên coi đó là một lời khen nhỉ?"

"Nên như vậy," cô lướt ngón tay dọc theo phần lông bên dưới rốn anh. "Từ khi nào anh có cái này thế?"

Jackie nhẹ cười. "Anh không nhớ rõ nữa."

"Thích lắm."

"Em cứ chạm vào chỗ đó thì sẽ hơi bị thích quá đấy nhé," Jackie lấy tay cô ra và kéo cô lại gần rồi hôn. "Đến lượt của anh chưa?"

"Anh sẽ cởi áo len của em à?"

"Anh rất muốn được chiêm ngưỡng Núi Kẹo Cao Su. Nhưng nếu mẹ anh lên đây thì bà sẽ phát hoảng đấy."

"Mẹ anh sẽ lên đây sao?"

"Anh không biết."

"Em muốn ngắm sao."

Cô tắt đèn trên đầu đi. Một chòm sao phát ra sắc xanh nhạt pha trắng trên đầu họ. Cô nằm ngửa nhìn lên chúng. "Em luôn muốn được nhìn thấy chúng lần nữa."

Jackie nằm bên cạnh cô. "Chỉ những ngôi sao thôi à?"

"Và cả anh nữa."

Jackie nghiêng người sang hôn cô. "Ta có thể gặp nhau vào kỳ nghỉ chứ?"

"Em muốn lắm."

"Anh biết. Chúng ta phải nghĩ cách."

Cô tưởng tượng ra cảnh hỏi Mama liệu mình có thể hẹn hò với Jackie không. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh không phải là cậu trai sống trong ngôi nhà cô bị cấm đến. Nhưng có lẽ bây giờ Mama đã không quan tâm đến chuyện đó nữa. Bà không còn sức để quan tâm đến quá nhiều thứ nữa rồi.

Jackie đưa tay vuốt ve má cô. "Raven?"

"Vâng?"

"Cho anh biết chuyện gì đang xảy ra được chứ? Anh biết có gì đó không ổn từ khi em từ Montana về."

"Mẹ em bị bệnh."

"Bệnh thể chất đó hả?"

"Phải. Là tim của bà."

Tất cả những lời bị coi là cấm kỵ, giờ đã tuôn ra. Cô chẳng biết vì sao mình làm như vậy nữa.

"Em nghĩ bà sẽ chết, Jackie ạ."

"Raven, anh rất tiếc. Bác sĩ nói như thế sao?"

"Bà ấy không chịu đi bác sĩ."

"Bà ấy phải đi chứ! Có thể người ta sẽ phẫu thuật cho bà ấy."

"Bà ấy không chịu làm đâu. Em đã cố thuyết phục rồi."

"Sao bà ấy lại không chịu chứ?"

"Em nghĩ là do mẹ của bà. Bà ấy chết trong bệnh viện, mẹ em nói bà chết mà không có tự tôn của mình."

"Nhưng người ta có thể chữa cho bà ấy, như thế bà ấy sẽ không chết."

"Em biết. Em đã cố thuyết phục... Bà ấy bắt em hứa..." Tất cả gánh nặng trên vai Raven lúc này bùng nổ. Tất cả nỗi đau òa ra theo từng tiếng nức nở.

Jackie ôm lấy cô. "Anh rất tiếc. Anh rất tiếc," anh nói.

"Em sẽ đi đâu nếu bà chết đây? Em sẽ phải làm gì đây?"

"Sẽ không sao đâu. Có lẽ bà ấy sẽ không chết đâu."

"Nhưng bà càng lúc càng bệnh nặng hơn."

"Em nói em có một người bác. Bác ấy có thể giúp không?"

"Em không được phép nói cho bác ấy biết."

"Có lẽ em nên phá bỏ lời hứa đó đi."

"Em không thể. Bác ấy sẽ đưa mẹ em vào viện. Họ sẽ gắn bà vào những cổ máy. Bà ấy không muốn thế. Bà ấy có quyền kiểm soát chuyện gì xảy đến với cơ thể mình mà, phải không?"

"Anh không biết. Bà ấy ép em vào đường cùng mất rồi."

Raven khóc lớn hơn.

Ai đó gõ lên cửa.

"Jackie?" Cô Danner hỏi. "Có chuyện gì vậy? Sao Raven lại khóc?"

"Chết tiệt!" Jackie thì thầm. Anh mặc lại áo len và bật đèn bàn trước khi mở cửa.

Mẹ anh nhìn Raven đang lau nước mắt với vẻ dỏ xét. "Mẹ không muốn soi mói, nhưng mẹ thấy lo."

"Raven nói chuyện với con..." Jackie nói.

Raven lắc đầu, và cô Danner nhìn thấy.

"Là chuyện riêng ạ," Jackie nói.

"Mẹ hiểu," bà nói. "Mẹ lên để bảo Raven nên về nhà. Mẹ nghe thấy tiếng con bé khóc. Mẹ không định nghe lén."

"Không sao đâu ạ," Raven nói.

"Cô có thể giúp gì cho cháu không?" Cô Danner hỏi.

"Không, nhưng cháu cảm ơn ạ," Raven đáp.

"Cháu yêu, cô lo là mẹ cháu không biết cháu ở đâu trong cơn bão này. Cô thực sự nghĩ cháu nên về sớm."

"Vâng," Raven đáp.

Cô Danner ôm lấy Raven. "Chúng ta luôn ở đây vì cháu, Raven. Nếu cháu cần bất cứ điều gì thì cứ nói với chúng ta."

Raven ôm cô, nghĩ đến cái đêm từ lâu về trước khi cô nói ước gì mình sống ở nơi này. Nói ra điều đó khiến cô vô cùng tội lỗi và phải chạy đi mất. Bằng cách nào đó, giờ đây cô vẫn cảm thấy mình là cô bé đang chạy qua cánh đồng của nhà Hooper.

Huck và Reece thấy Raven khóc bèn kìm lại những trò đùa hiển nhiên về chuyện cô cùng Jackie làm trên tầng. Cả hai đều ôm chào tạm biệt Raven. "Nhóc ổn chứ?" Reece thì thầm vào tai cô.

"Em ổn."

"Nói dối, quần cháy rồi kìa," anh thì thầm, và cô cười với cái mũi còn đang nghẹt.

Ở bên ngoài, tuyết đã dày hơn 10cm.

"Đừng đưa em đến chỗ cổng," Raven nói với Jackie khi anh nổ máy xe.

"Anh phải đưa em đến đâu?"

"Để em chỉ cho. Dừng xe trước khi đến cổng nhé."

"Tại sao?"

“Em sẽ leo qua hàng rào. Chuông báo động sẽ đánh thức bà ấy nếu em đi theo đường vào nhà.”

Anh nhìn cô, và cô biết anh muốn cô giải thích về chuyện còi báo động.

“Chúng ta nên đi thôi. Và chắc rằng anh quay xe trên đường - đừng đi ngang qua lối vào nhà em.”

Jackie chậm rãi lái trên làn đường một chiều để Raven tìm được một chỗ trèo qua hàng rào. Cô để anh dừng ở chỗ không có quá nhiều bụi rậm.

“Sẽ phải đi bộ khá dài đấy,” Anh nói.

“Không sao.”

Jackie rời xe để chào tạm biệt. Cả hai hôn nhau giữa màn tuyết rơi được soi sáng bởi ánh đèn pha.

“Khi nào anh mới được gặp em?” Jackie hỏi.

“Em không biết nữa.”

“Em không thể nói thế được. Anh chẳng có cách nào liên lạc với em cả. Giờ chúng ta phải có kế hoạch mới được.”

“Em sẽ hỏi bà ấy xem có thể hẹn hò với anh không. Nhưng em không thể đoán được bà ấy sẽ trả lời như thế nào.”

“Thôi thì ta gặp nhau ở đây vào ngày kia nhé. Lúc nào gặp thì em thấy ổn?”

“Em sẽ nói với bà ấy là anh muốn đưa em đi ăn tối.”

“Anh có muốn làm vậy đấy,” Jackie nói.

“Mấy giờ đây?”

“Năm rưỡi nhé.” Anh nói.

“Nhưng đừng trông mong gì đấy.”

Anh hôn cô. “Anh sẽ mong chứ. Từng phút một luôn. Để anh đẩy cho em lấy đà leo qua hàng rào.”

“Em không cần lấy đà.”

"Anh hy vọng được sờ mông em thôi."

"Được rồi, vậy em cần lấy đà."

8.

Mama không biết Raven đã ra khỏi nhà.

Raven quá mức bấn loạn đến mức không ngủ được. Cô thắp lửa trong lò sưởi và cuộn mình trong chăn và gối bên cạnh ngọn lửa đang nhảy múa. Mọi thứ xảy ra với Jackie không ngừng hiện lên trong đầu cô. Cô thực sự đã ở bên anh sao? Cuối cùng cô cũng có thể rồi sao?

Cô thức dậy khi trời sáng, bên cạnh lò sưởi đã tắt lửa. Mama đang đứng trước cửa sổ phòng khách lớn nhìn ra cánh đồng bao quanh bởi hai hàng cây. Cơn bão đã tan, còn bà thì đứng bất động giữa vùng đất giờ được phủ một lớp tuyết trắng.

Raven đến bên cạnh bà. "Hôm qua con đã ra ngoài giữa cơn bão. Đẹp lắm ạ."

"Ước gì ta vẫn đủ khỏe để đi dạo trong tuyết cả ngày như trước đây," bà nói.

"Con có thể đi cùng nếu Mama muốn."

"Ta không cần giúp đỡ, Con gái ạ," bà nói. "Nhưng ta hãy đi sau khi ăn sáng."

Đi dạo trong tuyết và hít thở không khí mát lạnh tiếp thêm sinh lực cho Mama khi trông bà gần như đã khỏe. Raven quyết định hỏi bà về cuộc hẹn với Jackie trong khi bà đang có tâm trạng tốt.

"Mama còn nhớ cái anh đến nhà ta không?"

"Có, ta nhớ được Jack Danner, đứa nhóc đưa con từ trường về hầu như mỗi ngày."

Vậy là bà vẫn xem lại đoạn băng quay hình lối vào.

"Ngày mai con có thể đi hẹn hò với anh ấy không? Anh ấy mời con đi ăn tối."

"Ăn tối!" Mama nói. "Ta cứ nghĩ con và nó phải đi xa hơn cái bước đó rồi mới phải chứ."

"Ý Mama là sao?"

"Con đã ở bên nó hai tháng. Ta cứ cho là cả hai đứa đã làm tình rồi cơ."

"Làm sao mà bọn con làm tình được chứ? Mama thấy anh ấy đưa con về lúc mấy giờ rồi đó. Bọn con từ trường về thẳng nhà mà."

"Con chưa làm tình với nó sao?"

"Chưa. Đây là cuộc hẹn đầu tiên của bọn con. Đấy là nếu Mama cho con đi."

"Thằng bé này lịch sự hơn đứa lúc trước. Con có thích nó không?"

"Con thích anh ấy rất nhiều."

"Nó sống ở cuối con đường phải không?"

"Vâng."

"Mẹ nó là người đã can thiệp vào việc học của con."

"Chuyện đó lâu rồi mà. Và cô ấy không can thiệp. Cô ấy chỉ nói là con rất thông minh và nên đến trường. Tất nhiên một giáo viên sẽ nói như thế mà."

Mama im lặng bước đi. Raven sợ là cuộc nói chuyện về mẹ Jackie đã hủy đi cơ hội của mình.

Mama ngừng bước, quay sang đối mặt với cô. Lúc này bà đã thở dốc. "Được. Hãy đi với nó. Nhưng quá đủ mấy thứ nghi thức ăn tối và hẹn hò ngu ngốc này rồi. Cứ để phần con trong con được tự do và tận hưởng sự sung sướng xác thịt với nó đi. Đó cũng là điều nó muốn chứ không phải mấy bữa tối ngớ ngẩn đâu."

Raven khịt mũi. "Con cá Mama là người mẹ duy nhất ở trường con khuyên con gái mình làm tình hơn là đi hẹn hò đấy."

"Con khác biệt. Raven. Trò chơi giao phối của con người sẽ không thu hút phần quạ hoang dã trong con đâu."

"Không phải như thế. Quạ cũng trải qua nhiều nghi thức trước khi giao phối. Chúng lao vụt từ trên không xuống cùng nhau, nhảy múa và rỉa lông cho nhau.

Chúng tạo ra những âm thanh nhỏ như tiếng tâm tình vậy. Và con cũng thấy những con đực mang thức ăn tới làm quà cho con cái. Như thế cũng giống như con đi ăn tối với Jackie thôi."

Mama bật ra một tràng cười kết thúc bằng một trận ho.

"Con thắng rồi đó, Con gái. Ta nghĩ đứa nhóc này đã bắt được linh hồn quạ đen trong con rồi."

Cô sợ khi phải nói rằng anh ấy đã bắt lấy nhiều như thế nào. Mama có thể sẽ ghen tị, giống như khi bà biết chuyện cô đến gặp Jackie và nhà anh ấy.

"Vậy hãy đi hẹn hò đi," Mama nói. "Âu yếm, nhảy múa và làm bất cứ điều gì con và linh hồn của quạ đen bên trong con muốn đi."

Hai người lại tiếp tục bước đi.

Trong khi Raven còn đang để bản thân hưng phấn về cuộc hẹn hò ngày mai, cô nhận ra rằng sự hứng thú kỳ lạ của Mama về chuyện tình dục cho cô lợi thế để yêu cầu thêm một việc khác.

"Nếu bọn con muốn làm chuyện đó thì cũng phải có chỗ để làm mới được," cô nói. "Con có thể đến nhà anh ấy sau đó nếu anh ấy mời con không?"

"Aha, vậy là con có muốn ngủ với cậu ta."

"Có thể con sẽ muốn ạ."

"Chà, vậy đừng đưa nó đến đây."

"Con biết. Thế ở nhà anh ấy thì sao ạ?"

"Mẹ của nó sẽ cho phép sao?"

"Bọn con có thể lén lút mà," cô cảm thấy tồi tệ khi nói ra điều đó. Nhưng được Mama cho phép đến nhà Jackie hoàn toàn xứng đáng để nói dối, và cả với sự tội lỗi này nữa.

Một lần nữa, Mama lại cười và ho.

"Vâng?" Raven hỏi.

"Được, hãy tới nhà của nó," Mama cười với cô. "Con vẫn luôn thích lén lút. Con có nhiều linh hồn của một chú quạ ngang tàng trong mình đó."

"Con lén lút lúc nào ạ?"

"Vào mùa hè khi con còn bé. Và với Chris Williams," bà nhìn vào mắt cô. "Và cả đêm qua nữa."

Raven sợ không nói nên lời, điều đó khiến Mama lần nữa bật cười. Cô chưa từng thấy Mama vui đùa như thế này đã nhiều tuần, thậm chí nhiều tháng rồi.

"Đúng vậy. Ta biết được," Mama nói. "Ta biết con đã đi vắng nhiều giờ liền đêm qua. Và bây giờ con hỏi ta để được đi hẹn hò. Con đã gặp nó trong cơn bão, đúng chứ?"

"Vâng."

"Hẳn là rất vui nhỉ," bà nói.

Raven cảm nhận được ghen tị trong giọng của bà. "Vâng."

Mama vỗ lên vai Raven, vẫn khúc khích. "Con gái của Raven yêu dấu, đi và vui vẻ đi khi con còn trẻ. Papa của con sẽ muốn con làm như vậy."

Mọi chuyện thật dễ dàng. Giống như chuyện với Jackie đêm qua vậy. Thật nhẹ nhõm vì Mama vui lòng với chuyện như vậy. Có lẽ linh hồn của bố cô đã tác động đến mọi chuyện. Dù sao thì bố cô đã đưa cô tới với Jackie. Con quạ để lại một con giẻ cùi còn sống, để nó cho Mama đưa cho cô. Bé con đã đưa Raven đến với Jackie tại con suối ngày đó, và Raven đã cảm thấy điều gì đó sâu trong lòng từ khoảnh khắc cô nhìn vào đôi mắt màu xanh phỉ thúy của anh. Có lẽ đó là một điềm báo.

Ngày hôm sau, Raven gặp Jackie trên đường lúc năm rưỡi. Anh cũng choáng như cô khi cô nói cho anh về phản ứng của Mama.

Raven có kỳ nghỉ đông tuyệt nhất trong đời. Cô đến nhà Jackie vào ngày Giáng Sinh và mở quà. Lễ mừng Năm mới là bữa tiệc tại nhà một người bạn của Huck. Raven đã uống rượu lần đầu vào đêm đó, nhưng Reece ngăn lại khi cô cười quá nhiều. Cô không phiền lòng chút nào. Cô biết anh ấy không thích rượu vì mẹ anh ấy nghiện rượu. Jackie cũng chếnh choáng, rồi họ nhảy và đùa giỡn cùng nhau.

Khi năm học mới bắt đầu. Mọi người đều biết cả hai là một đôi và bắt đầu mời họ chơi cùng. Họ đi xem phim, dự tiệc và ăn ở nhà hàng. Mama đưa cho cô một chiếc thẻ tín dụng để chi trả cho mọi thứ. Có những lời đùa giỡn gọi cô là "Raven

giàu có" do tấm thẻ. Raven học được cách hành động giống như Jackie trong những tình huống như thế. Cô chỉ việc trêu chọc lại họ là xong.

Nhưng giữa niềm vui ngập tràn chính là bóng tối âm u rộng lớn âm thầm bao trùm. Mama ốm nặng hơn. Bà không cho Raven chăm sóc mình. Bà sẽ nói "Ta không muốn con nhìn thấy ta như thế này" và "Đi hẹn hò cùng Jack đi. Nắm bắt lấy niềm vui của tuổi trẻ đi." Raven phản đối, nhưng Mama nổi giận và ốm nặng hơn. Raven phải làm theo ý bà và rời đi.

Khi Raven về muộn vào ngày lễ Tình Nhân, cô thấy Mama nằm trên sàn. Bà không ở trong thế giới linh hồn; bà bệnh rất nặng. Raven muốn gọi xe cấp cứu nhưng Mama không cho phép. Bà nhắc cô nhớ lại lời hứa giữa cả hai. Thế là Raven ngồi bên giường Mama cả đêm, nhìn từng hơi thở khó nhọc. Cô không đến trường ngày sau đó. Cô lại nghỉ một hôm vào tuần sau, và thêm hai ngày vào cuối tháng Hai.

Vào một buổi sáng tháng Ba lạnh lẽo, Mama đánh thức cô dậy sớm hơn mọi khi. Bà ngồi trên giường Raven và vuốt ve tay cô. "Ta yêu con, Con gái của Raven," bà nói. "Con là phép mầu của ta. Con chính là mười sáu năm hạnh phúc nhất trong đời ta."

"Con còn chưa mười sáu mà," Raven ngái ngủ đáp.

"Con đã khởi đầu từ một giấc mộng đẹp từ lâu trước khi đến với ta. Đã là hơn mười sáu năm rồi."

"Hôm nay Mama khỏe hơn rồi à?"

"Đúng vậy. Rất khỏe. Con sẽ hẹn hò với Jack sau giờ học sao?"

"Con không biết nữa."

"Ta muốn con hãy làm vậy. Hãy ra ngoài và vui vẻ. Giờ khi đã già đi, ta thấy được mình lẽ ra nên làm như thế khi ở tuổi con. Ta đã luôn quá nghiêm túc. Ta mừng vì con có linh hồn ngập tràn sức sống của bố con mà không phải của ta."

"Con có cả hai mà. Con yêu linh hồn của Mama."

Nước mắt trào lên như những giọt sương sớm trên đôi mắt nhợt nhạt của Mama. Bà đặt tay lên má Raven. "Con sẽ luôn có linh hồn của ta ở bên, con yêu. Con chỉ cần nhìn vào vẻ đẹp của mặt đất, và ta sẽ ở đó."

Raven không thích nghe bà nói như thế. Cô ngồi dậy và cầm tay Mama. "Con chỉ cần nhìn thấy Mama ở trước mặt con ngay lúc này thôi. Mama sẽ khỏe lên. Con biết mà."

"Đúng là như vậy," bà nói. "Ta đã nói chuyện với những linh hồn. Chúng sẽ cho ta thứ ta cần. Giờ hãy dậy và đến trường đi. Và hãy vui vé với Jack."

Raven không thể ngừng nghĩ về Mama cả ngày hôm đó. Sau giờ học, Jackie muốn gặp vài người bạn của họ ở quán Bear. Raven đi vì Mama nói cô nên làm vậy, nhưng cô chỉ muốn về nhà thôi. Trong khi cô uống lon Coke ở bàn bên ngoài, một con quạ đậu trên cây ở chỗ đậu xe. Nó ở đó và không ngừng cất tiếng kêu. Một cảm giác u ám tồi tệ bao trùm cô. Cô sợ rằng mình sẽ nôn ra mất.

"Em phải về," cô thì thầm vào tai Jackie.

"Sao vậy?"

"Em thấy không khỏe."

Anh dẫn cô ra xe. "Hẳn là đồ dầu mỡ làm em khó chịu đấy," anh nói, đánh xe ra khỏi bãi đậu xe.

Cô vẫn nghe được tiếng quạ kêu. Cô có cảm giác như bản thân đang ở trong một giấc mộng tệ hại, như thể đang nhớ lại một cơn ác mộng từ khi cô còn rất bé vậy.

"Em ổn chứ?" Jackie hỏi.

"Em phải về nhà. Phải nhanh."

Cô chào tạm biệt mà không hôn anh. Cô mở cổng và chạy dọc theo lối vào. Cô mở khóa cửa trước và tắt chuông báo động mà cô làm chúng khởi động. Nếu Mama không tắt chúng, vậy thì bà không có ở nhà. Hoặc là do bà bệnh quá nặng.

Raven nhanh chóng lướt đi khắp ngôi nhà. Mama không có ở đó. Một mẩu giấy trên tủ lạnh lọt vào tầm mắt cô:

Raven. Hãy nhớ những gì chúng ta nói sáng nay. Ta sẽ ra ngoài một thời gian. Con sẽ gặp ta sớm thôi. Yêu con. Mama.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm đến mức gần như muốn khóc. Mama đã đủ khỏe để ra ngoài và thực hiện nghi thức Câu thông. Bà sẽ sớm trở về thôi.

Màn đêm buông xuống, nhưng Mama vẫn chưa về nhà. May mắn là nhiệt độ không lạnh tới mức gây nguy hiểm. Và Mama còn thường xuyên về muộn nữa.

Nhưng đó là chuyện của nhiều tháng trước khi mà Mama vẫn khỏe mạnh.

Đến chín giờ tối, Raven tin chắc rằng có chuyện không ổn đã xảy ra. Cô cầm đèn pin ra ngoài và tìm quanh ngôi nhà theo hình vòng tròn. Nhiệt độ đã hạ thấp. Nếu Mama bất tỉnh ngoài đó thì bà thực sự gặp rắc rối mất. Raven đi suốt nhiều giờ liền trước khi từ bỏ và trở về nhà.

Mệt mỏi khiến cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng cũng chỉ kéo dài được vài giờ. Cô thức dậy vào sáng sớm và bắt đầu tìm kiếm cẩn thận hơn nữa. Cô sẽ trễ học nhưng cũng chẳng quan tâm. Tại sao ngày bé cô lại nghĩ trường học rất quan trọng cơ chứ? Tại sao suốt những ngày qua cô lại xa cách người quan trọng nhất với mình cơ chứ? Tất cả những gì cô muốn lúc này chỉ có Mama thôi. Cô sẵn sàng bỏ học nếu như cô tìm thấy bà vẫn còn sống. Thậm chí cô sẵn sàng từ bỏ Jackie nếu những linh hồn nói cô phải làm như vậy để đưa Mama trở về.

Nhưng cô không thấy dấu hiệu nào từ những linh hồn, cũng chẳng có dấu vết nào của Mama. Cô tìm kiếm đến tận tối và loạng choạng trở về căn nhà nhỏ, toàn thân yếu ớt vì kiệt sức và đói. Cô phải buộc mình đi ăn trước khi ngã nhào xuống giường.

Khi bình minh lên, cô lại lần nữa đi tìm. Lần này cô mang theo một chiếc bánh kẹp để lấy sức. Cô tìm kiếm hết những nơi Mama yêu thích trong khoảnh đất rộng chín mươi héc-ta của họ, không ngừng gọi. "Mama! Mama! Mama!"

Ngay cả khi không nói ra miệng, tên của bà vẫn luôn vang vọng không ngừng trong tâm trí Raven. *Mama. Mama. Mama. Con cần Mama! Làm ơn quay lại đi!*

Khi mặt trời khuất dạng, cô tìm kiếm gần con suối và hồ nước lần thứ hai. Mama rất thích nơi đó. Cô cẩn thận lần mò đám cỏ dại và bụi rậm. Cô lội xuống suối và tìm kiếm quanh những bụi cây hai bên bờ. Khi tới chỗ bãi rác, cô tìm kiếm kỹ lưỡng, ngay cả bên trong chiếc Invicta cũ. Cô không nghĩ Mama từng tới đó - như thế lẽ ra cô sẽ thấy dấu vết trên mặt đất - nhưng lúc này Raven đã tuyệt vọng. Cô đã tìm kiếm toàn bộ vùng đất suốt hai ngày rưỡi mà chẳng thấy chút dấu hiệu nào của Mama cả.

Bóng tối chậm rãi nuốt chửng lấy cô. Khi đã hoàn toàn kiệt sức, cô thả mình vào dòng suối phía trước Bả Sói. Cô nhìn lên tòa tháp kỳ lạ tạo nên từ những đồ vật, tức giận khi nó vẫn ở đó còn Mama thì không.

"Mày không dọa sợ con ma sói," cô nói với bức tượng Madonna "Mama giữ tao và mọi người an toàn. Mama đã giết con ma sói. Mày chưa từng làm gì hết!"

Cô gục đầu giữa hai đầu gối sũng bùn và khóc.

Không có ánh trăng hay vì sao dẫn lối cô, và cô đã quá mệt để trở về nhà. Dù sao cô cũng không muốn ở nhà mà không có Mama. Có lẽ cô sẽ nằm xuống trên bờ đá và để những linh hồn đưa cô đi. Đó hẳn là điều Mama đã làm. Bà đã đến thế giới linh hồn. Đó là lý do không có dấu vết nào của bà trên vùng đất nhà họ.

Tất nhiên bà đã làm như vậy. Mama hiểu biết rất sâu về mặt đất ít ai sánh kịp. Bà rất mạnh mẽ. Bà đã đưa một đứa bé, một đứa bé toàn vẹn khỏi thế giới linh hồn, và giờ đây bà đã khám phá ra cách để đưa thân xác mình tới nơi đó.

Raven nghĩ đến cuộc trò chuyện cuối cùng của cô với Mama.

Con là phép màu của ta. Con chính là mười sáu năm hạnh phúc nhất trong đời ta.

Con sẽ luôn có linh hồn của ta ở bên, con yêu. Con chỉ cần nhìn vào vẻ đẹp của mặt đất, và ta sẽ ở đó.

Khi đó bà đang nói lời từ biệt. Giờ thì Raven đã hiểu.

Khi bà nói, "ta đã trò chuyện với các linh hồn. Chúng sẽ cho ta thứ ta cần," bà muốn nói rằng bà đã tìm ra cách đến thế giới của chúng. Vì vậy nên trông bà mới sáng sủa và hạnh phúc như thế. Raven hiểu được vì sao bà muốn đi. Hẳn Mama rất khổ sở khi phải sống trong thân xác ốm yếu ở thế giới con người. Và bà ghét cái cảnh để Raven nhìn thấy mình như thế.

Tờ giấy nhắn Mama để ở trong bếp là những lời cuối cùng bà để lại cho cô: *Ta sẽ ra ngoài một thời gian. Con sẽ gặp ta sớm thôi. Yêu con. Mama.*

Raven tự hỏi ý của bà là gì. Tại sao bà lại nói sẽ trở về nếu đó không phải sự thật. Hẳn bà đã tin chắc mình sẽ trở về. Có lẽ bà biết rằng sẽ tốn một ít thời gian để chữa lành và tìm đường trở về, vì vậy nên bà mới nói là sẽ ra ngoài một thời gian.

Con tim Raven đập mạnh. Mama sẽ trở về, vì thế bà mới không nói lời từ biệt, vậy nên bà không để lại hướng dẫn cách chăm lo cho ngôi nhà mà không có bà ở đó.

Raven đứng dậy, đầu ong ong vì chóng mặt. Cô hầu như không ăn gì trong suốt quá trình tìm kiếm không ngừng nghỉ. Bóng tối sẽ khiến cô khó mà định vị đường về nhà. Một phần trong cô muốn nằm xuống và hòa làm một với thế giới của Mama. Phần còn lại, phần con người trong cô, muốn Jackie.

Niềm khao khát có anh ở bên trong cô trỗi dậy như linh hồn của mọi con thú đói khát trong cánh rừng đó. Nhà anh ở gần cô hơn là nhà cô, nhưng đến đó mà không có ánh trăng hay sao sẽ rất khó, cô gần như sẽ phải dựa vào cảm giác mà tìm đường tới đó.

Cô có thể làm được. Kể cả nếu cô mù, cô vẫn sẽ biết cách tìm đến ngôi nhà nhỏ ngọt ngào đó.

Đến khi tới được hàng rào, toàn thân Raven bầm tím, trầy xước và phủ đầy bùn đất. Cô dừng lại bên hàng rào phía nhà Hooper và nhìn về tia sáng chỉ đường, ánh sáng từ cửa sổ ngôi nhà.

Cô sẽ nói gì với họ đây? Cô không thể giải thích chuyện đó được, dù là với Jackie đi nữa.

Cô cúi người luồn qua hàng rào, tập tễnh đi về phía cửa trước và rung chuông. Cô Danner chạy ra. “Raven!” Cô nói. “Mau vào đi!”

Jackie và mẹ nhìn cô chằm chằm.

“Có chuyện gì với em thế?” Jackie hỏi.

“Em bị lạc. Em đi dạo và quên mang đèn pin. Đêm nay không có trăng hay sao trời.”

Anh biết cô đang nói dối. Cô thấy được điều đó từ trong mắt anh.

Cô Danner cũng nhíu mày. “Lấy quần áo khô cho cháu trước đã,” cô nói.

Raven đi theo. Cô vấp vào ghế và suýt bị ngã, nhưng Jackie đỡ được cô.

Cô mang một chồng quần áo của Jackie vào nhà tắm. Khi nhìn vào gương cô mới hiểu sao họ lại lo lắng trước vẻ ngoài của cô như thế. Tóc cô vương đầy lá và

dây leo. Mặt cô thì nhem nhuốc bùn đất, một bên má bị xước do dây leo cây mâm xôi. Quần áo thì ướt sũng và bẩn thỉu.

Cô mở vòi nước và hớp một ngụm nước hứng trong tay. Thế rồi cô lấy nước lau mặt. Cô gần như không đủ sức thay quần áo sạch nữa. Chiếc áo len mềm thơm mùi xà phòng của Jackie giống như cái ôm ấm áp cho cô vậy.

"Cháu có đói không?" Cô Danner hỏi.

"Một chút ạ," Cô nói. Cô cần phải ăn cho dù không cảm thấy muốn đi nữa.

"Em ở lại một chút được chứ?" Jackie hỏi.

"Được mà."

"Lên trên nhà đi."

Anh ấy sẽ hỏi có chuyện gì. Cô cần đảm bảo mình không bật khóc như đã làm hồi tháng Mười hai.

Jackie đóng cửa lại. Raven ngồi bên giường anh, bên cạnh đám bài tập về nhà.

"Anh lo cho em lắm đấy!" Jackie nói. "Hôm trước em vội vàng đi mất và nghỉ học hai ngày liền. Hôm qua em còn bỏ lỡ sinh nhật em nữa."

Ngày mười hai tháng Ba, sinh nhật giả của cô. Nghĩa là hôm đó là thứ Sáu.

"Sao anh lại ở nhà làm bài tập vào tối thứ Sáu vậy?" Cô hỏi.

"Sao em lại hỏi điều đó chứ?" Jackie nói, giọng giận dữ. "Em biết vì sao mà. Bởi anh không nghe được tin tức gì từ em suốt hai ngày. Em thực sự nghĩ anh có tâm trí đi ra ngoài tối nay mà không có em sao? Hôm nay anh gần như đã sang nhà em rồi đấy."

"Nhưng mà anh sợ súng."

"Đương nhiên! Anh đã nghĩ hôm đó mẹ em sẽ giết anh rồi cơ."

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi. Cô không thể cho phép điều đó. Cô cuộn mình lại trên giường và nhắm chặt mắt lại.

"Có chuyện gì vậy? Bà ấy lại đuổi em khỏi nhà à?"

"Không phải," cô nói, vẫn nhắm chặt mắt.

"Vậy tại sao em lại trông như sống trong rừng suốt hai ngày qua? Và anh thề em đã sút cân rất nhiều đấy."

"Dừng lại đi. Em mệt lắm. Em chỉ muốn yên tĩnh."

"Mẹ anh sẽ hỏi xem có chuyện gì. Bà ấy biết vì thế anh mới đưa em lên đây."

"Em bị lạc."

"Làm như anh sẽ tin rằng em, trong ngần ấy người, có thể bị lạc trên chính nhà em vậy. Em đã nói với anh là em được tin tưởng để đi lang thang một mình từ năm em lên sáu tuổi đấy."

Raven cắn môi dưới để cơn đau sẽ ngăn dòng nước mắt.

Jackie ngồi trên giường bên cạnh cô. Anh vuốt ve mái tóc cô. "Anh xin lỗi vì lời anh nói nghe tức giận như vậy. Anh không giận đầu. Anh đã lo lắng lắm."

Cô không dám nói gì, không thì cô sẽ khóc mất.

"Chúc mừng sinh nhật" anh nói. "Anh có quà cho em đây. Em muốn mở nó không?"

"Không phải bây giờ," cô khó khăn đáp lại.

Cậu thở dài. "Anh không biết vì sao em không đủ tin tưởng để nói cho anh biết đã có chuyện gì." Ngón tay anh ngừng vuốt ve tóc cô. "Raven... Mẹ của em... Có phải bà ấy... mất rồi không?"

Đúng vậy, bà ấy đã mất, như cách người ta thường nói. Bà đã đi sang một thế giới khác. Và nếu bà không thể tìm đường quay về, Raven sẽ không bao giờ gặp lại bà nữa.

Bà sẽ tìm được đường thôi. Bà đã nói như vậy mà.

"Có phải không?" Anh hỏi.

Cô nhắm chặt mắt lại. "Không phải."

"Bà ấy ốm lắm sao?"

"Bà ấy đang khá hơn rồi."

"Nếu đúng là thế, vậy thì sao em rời khỏi quán Bear và bỏ chạy khỏi anh?"

"Em quên làm việc mẹ dặn."

Cô đau lòng khi phải nói dối anh, nhưng cô phải làm thế. Cô có lẽ không được phép sống một mình ở tuổi mười sáu. Cảnh sát sẽ đưa cô ra khỏi nhà. Mama sẽ không tìm được cô khi bà trở lại.

"Dù có chuyện gì đi nữa, anh mừng vì em ở đây," Jackie nói.

"Em cũng thế," cô đáp.

Anh ôm lấy cô chặt hơn.

Cô xua đi hết suy nghĩ trong đầu. Cô chỉ để bản thân cảm nhận hơi ấm từ anh và nghe hơi thở nhẹ đều đặn của anh. Cô chìm vào giấc ngủ mà không nhìn lên những ngôi sao bằng nhựa dù chỉ một lần.

9.

Việc nói dối trở nên dễ dàng hơn, và tự mình lo cho ngôi nhà cũng không hề khó. Cô ít khi dùng đến lửa để tiết kiệm ga, mặc nhiều quần áo và chỉ đốt lò sưởi khi cô lo rằng đường ống sẽ bị đông cứng. Cô cẩn thận không dùng thức ăn trong chiếc tủ lạnh lớn. Cô thường đi ăn với Jackie sau giờ học, và có vài lần nhờ anh đưa đến cửa hàng tạp hóa để mua thức ăn gần hết hạn. Chiếc thẻ tín dụng Mama đưa cô vẫn còn hoạt động.

Cô đến trường hằng ngày, làm bài tập, được điểm cao. Cô đi chơi với Jackie và bạn bè thường xuyên như trước đây. Cô đảm bảo rằng không ai có lý do để nghi ngờ rằng có điều gì đã thay đổi trong cuộc sống của cô.

Khi kỳ nghỉ xuân bắt đầu, nhà cô bị mất nước. Có gì đó đã xảy ra với ống bơm ở giếng. Chuyện này đã từng xảy ra, nhưng Raven không nhớ cần phải sửa gì. Cô biết sửa nhiều thứ như ống nước bị tắc, ống thoát chất thải nhà bếp bị kẹt, bể nước nhà vệ sinh bị rò, nhưng chuyện lần này vượt quá tầm hiểu biết của cô.

Dù cô biết Mama nhờ thợ sửa ống nước nào, cô không chắc người đó có sửa giếng hay không. Và vì Mama không ở đây nên cô cũng chẳng có điện thoại. Mama

tin rằng điện thoại là thiết bị thực dụng cần được quản lý nghiêm ngặt. Bà chỉ dùng điện thoại để gọi đồ hoặc dịch vụ sửa chữa. Điện thoại của bà luôn khóa, còn Raven thì không biết mật mã.

Cô sẽ phải nhờ Jackie gọi thợ sửa ống nước. Anh ấy đang đến chỗ cổng nhà cô cùng Huck và Reece để đón cô đi ăn trưa. Kỳ nghỉ xuân ở trường của Huck trùng khớp với kỳ nghỉ của trường họ, còn Reece thì được nghỉ làm.

Cô thay quần áo mà không đi tắm. Cô pha trà và đánh răng bằng chai nước khẩn cấp Mama để trong tủ chạn.

Trên đường đi ra cổng, cô nghĩ đến việc sẽ giải thích thế nào khi cần đến điện thoại của Jackie.

Mấy cậu trai đến hơi muộn một chút. Reece thò ra ngoài cửa sổ khi chiếc xe giảm tốc độ. "Cần đi nhờ không, người đẹp?" Anh hỏi.

Raven vò rối bù mái tóc của Reece.

"Này, anh mất một tiếng mới làm được quả đầu này đấy!"

Cô ngồi lên ghế sau cùng Jackie. Ngay lúc Huck khởi động xe đi, cô hỏi. "Có ai biết cần gọi cho ai khi máy bơm giếng không hoạt động không?"

"Nó bị làm sao à?" Reece hỏi.

"Em không biết, chỉ là không có nước để tắm thôi."

"Vậy anh đang ngửi cái mùi đó đấy à?" Huck nói.

"Cứ tưởng chúng ta đang lái xe qua một cái ống cống đang xì khói cơ," Reece phụ họa.

Jackie hôn lên má cô. "Mùi em thơm lắm."

"Mẹ nhóc phải biết gọi cho ai chứ?" Reece hỏi.

"Bà ấy không có nhà."

Cả ba trợn mắt ngạc nhiên nhìn cô.

"Bà ấy đâu rồi?" Jackie hỏi.

"Bà ấy đến chỗ bác em một thời gian."

"Chỗ đó là ở đâu thế?"

"Ở Chicago."

"Bà ấy để nhóc ở đây một mình à?" Reece nói.

"Em đủ lớn rồi mà."

Không khí trong xe yên lặng. Jackie nhìn vào mắt cô với vẻ dò hỏi.

Anh ấy đã hứa sẽ không nói cho ai biết mẹ cô bị ốm. Và giờ khi Huck và Reece ở đây thì anh không thể hỏi xem làm sao mẹ cô đi xa được khi ốm nặng.

"Nhóc có nói với bà ấy máy bơm hỏng rồi không?" Reece hỏi.

"Em không thể. Bà ấy đang được điều trị."

Jackie không kìm được mà hỏi. "Bà ấy đi bác sĩ sao?"

"Sau cùng thì em cũng thuyết phục được bà ấy. Bà gọi cho bác em, và bác ấy biết một bác sĩ rất giỏi ở Chicago."

"Bà ấy bị sao vậy?" Huck hỏi.

"Bọn em không chắc nữa. Bà ấy đang làm kiểm tra."

"Tốt rồi!" Jackie nói.

"Em biết," cô đáp.

"Sao nhóc không đi với bà ấy?" Reece hỏi.

"Vì trường học. Mẹ em đi từ trước kỳ nghỉ xuân."

"Em đã sống một mình à?" Jackie nói. "Sao em không cho anh biết chứ?"

"Anh biết mà. Mẹ em không thích em nói chuyện trong nhà ra ngoài."

Cô cảm thấy tự hào về câu chuyện của mình. Nó rất đáng tin, nhưng thật đau khi phải nói dối những người cô yêu thương.

Cô tự nhủ đó không phải lời nói dối xấu xa. Mama đang được chữa lành. Raven phải tin rằng như vậy, bằng cả trái tim và tâm hồn mình. Chỉ có cách đó cô mới chịu đựng được nỗi đau khi thiếu vắng Mama.

"Quay xe lại," Reece nói với Huck.

"Tại sao?"

"Vì thằng này sẽ xem thử cái máy bơm đó."

"Anh biết về giếng à?" Raven hỏi.

"Reece cái gì cũng sửa được cả," Jackie nói.

"Trừ mẹ anh," Reece đáp.

Giờ Raven đã hiểu anh ấy hơn rồi. Nỗi đau khi phải nhìn bậc cha mẹ duy nhất của mình vật lộn vì bệnh tật trong khi bản thân vô lực giúp đỡ.

Huck quay xe lại. "Bọn anh vào nhà em được chứ?" Anh hỏi. "Mẹ em sẽ không giận khi bà ấy trở về và xem máy quay ghi hình lại sao?"

"Em nghĩ sẽ ổn thôi," cô đáp.

Cô nhập mã mở cổng, và Huck đánh xe đi qua.

"Không thể tin được. Anh bước vào Vương quốc Cấm rồi này." Reece nói.

Ngôi nhà gỗ hiện ra trước mắt họ.

"Ngôi nhà tuyệt thật!" Reece nói. "Bọn anh xem bên trong được không?"

Cô mở khóa để tất cả cùng vào. Cô đã tắt chuông báo động khi mới rời đi.

Thật lạ khi nhìn họ đi quanh nhà mình, háo hức xem xét những nơi riêng tư trong cuộc đời vốn được bao bọc tách biệt với bên ngoài của cô. Cô đã nỗ lực rất nhiều để che giấu đi việc để hai thế giới của cô va vào nhau khó khăn như thế nào.

"Anh thích cái phòng này ghê!" Reece nói, lúc này đang trong phòng khách, nhìn ra ngoài cửa sổ lớn hướng ra cánh rừng, đồng cỏ và những ngọn núi phía xa. Đó cũng là căn phòng Raven ưa thích. Nó có những cột và xà nhà gỗ, một lò sưởi bằng đá, sàn gỗ trải thảm, và ghế mềm cùng ghế ngồi. Thư viện được nối với căn phòng thông qua cửa kéo bằng kính.

Jackie và Huck ở trong thư viện, lướt qua những cuốn sách khoa học và hướng dẫn trồng cỏ.

Reece gia nhập cùng, chợt dừng lại nhìn vào những khúc xương sọ trên chiếc bàn bằng xương. "Cái này là mấy cái sọ tong teo của những gã cuối cùng xâm nhập vào Vương quốc Cấm sao?"

"Đúng rồi đó, nên anh đi đứng cẩn thận vào," Raven nói.

Huck giơ lên xương đầu hải ly "Đầu của chú sẽ như thế này khi Raven xong chuyện với chú đấy," anh nói với Reece.

"Khá là tiến bộ rồi đấy," Jackie nói.

"Thật đấy à?" Reece nói, chìa hàm răng trên ra. "Anh nghĩ giờ anh trông cũng khá giống thế còn gì."

Raven dần cảm thấy thoải mái hơn khi có họ trong nhà. Những tiếng chí chóe vui vẻ của họ lấp đầy sự trống rỗng tồi tệ luôn ám ảnh cô từ ngày Mama đi xa.

Đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng. Hai ngày nữa là sinh nhật Reece. Khi ảnh tan làm, cả đám sẽ gặp nhau tại nhà Jackie.

"Chúng ta thỏa thuận đi," cô nói với Reece. "Nếu anh sửa được máy bơm nước, chúng ta sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho anh ở đây."

"Ngon!" Reece đáp. "Bắt đầu gửi lời mời nhóm đi." Anh chàng nói với Huck. "Chúng ta sẽ gọi nó là 'Tiệc quẩy của Raven dành cho Reece'."

"Tên hay đó," Huck nói, rút điện thoại từ túi quần.

"Không được!" Raven nói, tóm lấy chiếc điện thoại.

"Họ đùa đấy," Jackie nói.

"Nên như thế. Em từng thấy mấy bữa tiệc kiểu đó đi đến đâu rồi."

"Xem thử máy bơm và bắt đầu tiệc tùng thôi nào," Reece nói.

Raven đưa anh chàng ra ngoài. Chỉ mất vài phút Reece đã phát hiện vấn đề với chỉ một vài dụng cụ trong nhà. Anh chàng nói rằng công tắc đã hỏng, và sửa chữa thì quá dễ dàng.

"Phần công tắc thay thì rẻ thôi, với lại anh không lấy công mấy đâu," Reece nói. "Chỉ cần một bữa tối sinh nhật trong ngôi nhà gỗ trong mơ của anh là được rồi."

"Anh thích bữa tối ăn món gì?" Cô hỏi.

Reece nhìn sang Huck và Jackie với vẻ có lỗi. "Sườn lợn."

Jackie và Huck rên lên.

"Em cũng thích món đó," Raven nói.

"Tuyệt. Ta sẽ cho mấy thanh niên ăn chay ăn cỏ hết, chúng ta mở tiệc thôi."

"Anh thích khoai tây nướng không?" Raven hỏi.

"Thích lắm luôn," Reece nói. "Bơ và kem chua. Salad thay rau. Thêm lớp phủ pho mát Bleu. Bánh kem cho bữa tráng miệng."

"Uầy," Huck nói. "Chú có định sống qua sinh nhật tuổi mười chín không thế?"

"Qua một hai ngày là được rồi," Reece đáp.

"Anh có thể chở em đến hàng tạp hóa," Raven bảo Jackie. "Chúng ta sẽ chuẩn bị món chay cho anh và anh Huck."

"Em nấu ăn được phải không?" Huck hỏi cô.

"Tất nhiên là em nấu ăn được."

"Nhìn nhà bếp sang chảnh là rõ," Reece nói. "Phải thay đổi hình ảnh về nhóc thôi. Anh sẽ chả tưởng tượng ra được cảnh nhóc nướng thịt sóc xiên que nữa rồi."

"Em cũng có thể làm vậy nữa," cô nói.

Đám con trai phá ra cười.

"Đấy là kỹ năng sinh tồn tốt mà," Raven nói.

"Ta làm thực đơn không phải sinh tồn được chứ hả?" Reece nói.

Được chuẩn bị thực đơn cho bữa tiệc khiến cô vui vẻ hơn nhiều so với những tuần trước đó. Việc nấu ăn cũng có tác dụng tương tự.

Vào buổi tối tổ chức tiệc, Raven mở cổng. Thật lạ và cũng có chút sợ khi để nó mở và vào trong nhà. Jackie và Huck đến trước. Cô Danner gửi nến và một chiếc bánh chay được trang trí một chút với dòng chữ *Chúc mừng sinh nhật Reece*. Huck mang loa đến để bật nhạc, và Jackie mang theo một cái túi đựng quà cho Reece.

Reece đến vào khoảng sáu giờ. Anh chàng đã lái xe một quãng đường dài từ chỗ làm về và trở về nhà để tắm trước. Anh bước qua cửa trước, tay cầm chai rượu sâm-panh và tuyên bố. "Chúng mừng sinh nhật anh." Không ai nghĩ anh chàng sẽ mang rượu đến vì dù gì Reece vẫn ít khi uống rượu.

"Chú lấy đâu ra cái đó thế?" Huck hỏi.

"Tất nhiên là từ chỗ bà già," anh chàng đáp.

Reece còn mang theo một chiếc túi giấy nhưng không chịu cho cả đám xem có gì bên trong. "Đấy là đồ giải trí phục vụ sinh nhật," anh chàng đáp.

"Pháo bông à?" Jackie đoán.

"Không phải."

"Âm nhạc?" Raven đoán.

"Không phải."

"Chồn hôi đi xe đạp?" Huck hỏi.

"Gần đúng rồi đấy," Reece nói.

Raven rất hào hứng với bữa tối. "Anh thích món thịt nấu thế nào?"

Cô hỏi Reece.

"Ừm bòoooo[1]." Anh chàng đáp.

"Gớm quá đi," Jackie nói.

Raven để mọi người ngồi trong phòng khách cạnh lò sưởi khi cô nấu ăn. Cô thích nghe tiếng nhạc, giọng nói, và tiếng cười đùa của họ trong nhà. Cô chưa từng hình dung ra cảnh bạn bè đến nhà mình. Cô tự hỏi Mama sẽ nghĩ gì về bữa tiệc của mình. Một trong những điều cuối cùng bà nói với Raven là hãy vui vẻ khi còn trẻ. Có lẽ linh hồn của Mama vẫn ở bên cô dưới hình dạng nào đó. Có lẽ bà đã làm hỏng công tắc máy bơm nước để tất cả những chuyện này diễn ra.

"Rồi, Jackie, xem nửa kia của chú nấu ăn thế nào nhé," Reece nói khi bữa tối đã sẵn sàng.

[1] Có thể hiểu là Reece muốn ăn món tái chín.

Tất cả đều ấn tượng trước bình cây thường xanh, những cành cây mâm xôi và cỏ trên bàn. Huck bật nắp sâm-panh và rót ra bốn cốc. Cậu nâng ly với Reece. "Chúc mừng sinh nhật thằng cạ cứng tuyệt nhất đây từng biết."

"Thằng cạ cứng này cảm ơn nhé!" Reece nói, bật dậy và phô phần mông ra trong một giây. "Nhìn thấy điệu cười nửa miệng chưa nào?"

Tất cả đều cười, và Jackie nói, "em mất cả hứng ăn uống rồi."

Sau bữa tối, họ thắp nến và hát bài "Chúc mừng sinh nhật". Raven nghĩ cô đã thấy một vệt nước mắt trong đôi mắt xanh da trời của Reece, nhưng sau khi hát xong, anh chàng nói. "Chúng ta thử hát lại đúng tông được không? Mấy đứa nghe cứ như một đám mèo động dục ấy."

Reece bị choáng khi thấy Raven làm bánh kem từ đầu đến cuối thay vì mua đồ làm sẵn.

"Tất nhiên là em nướng nó rồi" cô nói. "Và em còn quả mâm xôi phơi khô em làm với mẹ để cho lên trên bánh nữa."

"Ôi Chúa ơi, nhóc cưới anh được không?" Anh chàng nói.

Cô cảm thấy vui vì trò đùa đó vì cô gần như muốn khóc khi nghĩ đến quả khô cô làm với Mama.

Cả đám di chuyển sang phòng khách, ở đó Reece mở ra hai món quà chơi khăm từ Jackie và Huck, sau đó là hai món quà thật. Raven tặng anh một sợi dây chuyền cô tự làm, một hòn đá nhỏ tối màu với lỗ ở giữa. Cô buộc nó với một sợi dây làm từ da hươu lấy từ con hươu mà cô cùng Mama đã giết khi cô còn bé.

"Một hòn đá với lỗ hình tròn tự nhiên như cánh cửa rất hiếm đấy," Cô nói. "Nó có thể mang sức mạnh to lớn nếu anh dùng nó đúng cách."

"Đẹp lắm," Reece nói, vòng sợi dây lên đầu. "Anh thấy có gì đó xảy ra rồi này."

"Tốt rồi," Raven nói. "Hãy dùng nó cho tốt."

"*Sức mạnh từ đá càng lớn, trách nhiệm càng cao!*" Anh chàng nói bằng giọng trầm hay dùng trong kịch nghệ.

"Trật tự và lấy con chồn hôi ra khỏi túi xem nào," Huck nói, đưa cho Reece chiếc túi bí ẩn của anh chàng.

"Rồi," Reece nói, lấy ra một chồng trò chơi.

Chúng là những trò cho người lớn, và vẫn vui không khác chút nào những trò họ đã chơi khi còn bé. Raven suýt nữa thì tè ra quần vài lần vì cười.

Khoảng mười giờ đêm, Reece cùng Huck hỏi Raven và Jackie có muốn đi chơi chung với vài người bạn đại học đang trong thị trấn không. Raven cảm thấy nhẹ nhõm khi Jackie nói muốn ở nhà với cô hơn. Cô cũng muốn chút thời gian riêng tư bên anh.

Reece hôn lên má cô. "Cảm ơn nhé. Sinh nhật tuyệt nhất đời anh đấy."

"Rất tiếc về chồng bát đĩa bọn anh bỏ lại nhé," Huck nói, khoác áo lên. "Tốt nhất là nên xử lý chúng đi nhé, Jackie."

"Rồi, làm ngay đây," Jackie đáp.

"Anh đề nghị là tạp dề khỏa thân," Reece nói.

"Nhưng em thì làm đủ rồi, Raven," Huck nói. "Em đứng xem là được."

"Từ đằng sau," Reece bồi thêm.

"Bọn em rất cảm ơn mấy lời đề nghị nhé," Jackie nói, nhẹ đẩy Reece ra phía cửa.

Ngay khi chiếc xe cũ của Reece lăn bánh dọc con đường nhỏ, Jackie ôm cô vào lòng. Cả hai trao nhau một nụ hôn dài và thỏa mãn.

"Có phiền nếu em hạ nhiệt xuống không?" Cô hỏi.

Jackie kéo cô lại gần hơn. "Hạ nhiệt sao," anh nói, mỉm cười.

"Cái máy điều nhiệt. Em đang cố tiết kiệm ga khi mẹ đi vắng."

"Không phải bà để đủ tiền lại cho em sao?"

"Em phải chi tiêu hợp lý chứ," cô nói.

"Được rồi, em cứ hạ nhiệt đi," cậu nói. "Ta sẽ tìm cách giữ ấm thôi."

Cô hạ nhiệt chiếc máy điều nhiệt và dẫn anh đến phòng ngủ.

"Em vẫn giữ nó," Jackie nói, cầm trong tay viên đá đen với chữ R màu trắng viết tắt của Raven, viên đá anh đưa cho cô khi cả hai còn bé.

"Món quà tuyệt vời nhất mà," cô nói.

Anh mỉm cười, nhìn cô kéo ga trải giường xuống. "Sao em lại tháo nó ra? Cái giường trông khá thoải mái mà."

"Em sẽ cho anh thấy kiểu ngủ yêu thích của em khi mẹ em đốt lửa. Lấy gối đi."

Họ mang chăn và gối ra phòng khách. Cô chỉnh chiếc chăn bông thành một cái giường bên cạnh đống lửa. "Mẹ nói em bắt đầu cuộn mình bên bệ sưởi đá như một chú cún khi em còn bé xíu. Khi lớn lên, em thường làm giường như thế này."

Cô bỏ thêm củi vào lò và tắt đèn trong nhà.

"Em định quyến rũ anh đấy à?" Jackie hỏi.

"Tất nhiên rồi."

"Tốt."

Cả hai nằm dài trên chiếc chăn bông gấp và phủ chăn lên, nghiêng người nhìn về phía ngọn lửa. Jackie cuộn mình ôm lấy cô từ phía sau.

"Bữa tiệc tuyệt lắm," cậu nói. "Lâu rồi anh chưa thấy anh Reece vui đến thế."

"Em biết. Giống như Reece của ngày xưa vậy."

"Ảnh không thể chờ đến ngày ra khỏi trường, nhưng giờ khi đã ra trường, ảnh khổ sở lắm. Ảnh ghét công việc của mình, và dành phần lớn thời gian rảnh lo cho mẹ của ảnh."

Hai người nhìn một khúc củi mới bén lửa.

"Thật lạ khi ở trong nhà em như thế này," Jackie nói.

"Em cũng thấy thế."

"Em biết khi nào mẹ em quay về không."

"Em không biết."

"Em nói chuyện với bà nhiều không?"

"Không thường xuyên lắm," cô quay lại và hôn để ngăn những câu hỏi của anh.

Ở trong nhà mà không có ánh mắt soi xét của người lớn là trải nghiệm mới mẻ với cả hai. Thường thì cả hai âu yếm nhau trong phòng ngủ của Jackie hoặc khu rừng sau nhà anh, nhưng họ không thể khám phá lẫn nhau như ý thích ở những chỗ như thế. Vào ngày Giáng Sinh, ở trong xe Jackie, cả hai đã nói về chuyện làm tình nhưng rồi quyết định rằng không muốn lần đầu tiên của nhau là ở trên xe. Đêm đó, Jackie đã nói với cô rằng anh chưa từng làm chuyện đó bao giờ. Anh nói cô là người duy nhất anh muốn làm chuyện đó cùng.

Sự tự do khi ở một mình đã thay đổi mọi thứ. Jackie cởi áo và quần cô và cô cởi đồ của anh. Giữa họ lúc này chỉ còn lại đồ lót. Cô cảm nhận được tấm chăn mềm bên dưới, làn da ấm áp của anh trên người cô, và hơi nóng từ ngọn lửa nhảy múa xung quanh họ.

Jackie nằm nghiêng trên người cô. Mái tóc đen của anh lòa xòa trên trán. Anh ấy thật đẹp, với đôi mắt xanh màu phỉ thúy lấp lóe ánh lửa bập bùng được phản chiều lại bên trong đó.

"Em muốn không?" Anh hỏi.

"Có chứ," cô đáp.

"Anh cũng thế. Nhưng anh phải ra xe."

"Để lấy bao cao su sao?"

"Vẫn còn một ít trong hộp đựng găng tay từ Huck."

"Anh không cần nó đâu."

Jackie trông choáng váng. "Em dùng thuốc tránh thai à?"

"Cơ thể em không thể có em bé được."

"Vì sao?"

Sau vài giây suy nghĩ, cô đáp. "Vì em sinh ra đã khác biệt."

"Raven, anh rất tiếc."

Jackie thực sự cảm thấy như vậy. Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Cô ước gì có thể nói cho anh sự thật, rằng cô có thể có em bé một ngày nào đó khi cô Câu thông bằng cả trái tim và linh hồn mình.

"Em không phiền đâu," cô nói. "Đâu phải chuyện gì to tát."

Cô đã làm hỏng bầu không khí. Giờ đây anh nhìn cô với sự quan tâm và cảm thông nhiều hơn là ham muốn.

"Điều đó có thay đổi suy nghĩ của anh về em không?" Cô hỏi.

Jackie đưa tay lên má cô, ánh mắt dịu lại. "Không. Không hề. Anh vẫn yêu em như vậy."

"Nó khiến mọi thứ dễ dàng hơn nhiêu, phải không?"

"Chắc chắn rồi."

Cô ngồi dậy và trượt chiếc áo ngực ra.

Jackie tập trung trở lại vào chuyện trước mắt. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống và hôn cô.

"Ai được lên trên đây?" Cậu hỏi.

"Cả hai ta," Raven đáp.

"Cơ thể con người làm được như thế sao?"

"Anh không nghĩ chúng ta chỉ làm một lần thôi đấy chứ?"

10.

Mama đã đúng về niềm vui thú giao hợp giữa các sinh vật. Cảm giác đó giống như được nhấm nháp làn nước mát lạnh từ con suối trên dãy núi ở Montana khi khát nước vậy. Nó là sự thỏa mãn theo cách tuyệt vời nhất.

Nhưng làm tình với Jackie còn hơn cả sự thỏa mãn đơn thuần, cũng là nhờ điều khiến cô đem lòng yêu anh. Khi ở bên Chris, phần quạ trong cô tách ra và né

tránh, nhưng khi ở bên Jackie, cô và phần linh hồn trong mình hòa làm một thể. Phần quạ trong cô hoàn toàn tin tưởng linh hồn dịu dàng của anh. Còn phần con người của cô thì đương nhiên yêu anh bằng cả thân thể và tâm hồn.

Cả hai ước gì kỳ nghỉ xuân sẽ không bao giờ kết thúc. Cô và Jackie dành thời gian cho nhau nhiều nhất có thể. Cô Danner biết mẹ Raven đi vắng, nhưng không hề biết Jackie đã dành bao nhiêu thời gian ở nhà Raven và cùng cô đi dạo khắp vùng đất. Nếu cô ấy mà biết thì sẽ không đời nào cho phép chuyện đó khi mà cô đã miễn cưỡng lắm mới đồng ý cho bọn họ tổ chức một bữa tiệc không có người giám sát cho Reece.

Vào Chủ nhật, ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, thời tiết ấm áp, đầy nắng với hương vị ngọt lành của mùa xuân trong không khí. Jackie đến vào buổi trưa sau khi giúp việc cho mẹ. Hai người họ làm một bữa trưa kiểu dã ngoại và đi ra con suối. Jackie muốn làm tình ở nơi đó, nơi mà họ đã gặp nhau lần đầu tiên.

"Anh khá là lãng mạn đấy nhỉ," cô nói khi nghe anh đề nghị như vậy.

"Anh lãng mạn mà, nhưng đừng cho ai biết nhé," cậu nói.

Khi đến được suối, Raven trải tấm thảm ra. "Đây chính là chỗ em đứng khi chúng ta lần đầu nhìn thấy nhau đấy."

Hai người họ ăn trưa, rồi làm tình. Cả hai nằm ôm nhau ngắm nhìn những áng mây.

"Tuần sau là tròn một năm tai nạn của bố anh rồi," Jackie nói. "Có lẽ hôm đó em có thể đến."

"Tất nhiên rồi," cô nói. "Hôm ấy anh muốn làm gì?"

"Chúng ta cần ở bên mẹ anh. Huck thì sẽ ở trường. Anh nghĩ ba người thì sẽ đỡ cô đơn hơn là hai. Như thế có được không em?"

"Tất nhiên là được rồi," cô vuốt tóc mái của anh khỏi trán và hôn lên đó.

"Đã một năm từ lần cuối anh nói chuyện với ông. Đôi khi anh cảm thấy lâu hơn, nhưng đôi khi cảm thấy như vụ tai nạn mới chỉ xảy ra ngày hôm qua vậy."

"Mọi người đều yêu quý chú ấy. Chú là người tốt."

Jackie vươn người lên đối diện cô, trong mắt lấp lóe giọt nước. "Em còn nhớ lúc ở lễ an táng em đã nói gì không?"

Cô nhớ điều đó rất rõ.

"Em đặt tay lên ngực anh và nói gì đó như 'Em trao cho anh sức mạnh từ linh hồn mình.' Em còn nói em yêu anh nữa."

"Anh thấy khó chịu sao?"

"Gì cơ? Không! Thật vớ vẩn khi mọi người nổi giận với em như thế. Nó khiến anh nhận ra hầu hết những mối quan hệ anh có trống rỗng như thế nào. Em là người duy nhất ngoài mẹ từng khiến anh cảm thấy khá hơn."

Trông Jackie lúc này nghiêm túc hơn hết thảy những lần cô thấy anh. "Điều em làm đã thay đổi anh. Anh chia tay Sadie vì cô nàng cứ nói xấu em. Và anh cũng nghỉ chơi với bất cứ ai đối xử với em như vậy. Từ ngày đó anh nhận ra rằng anh chỉ muốn ở bên em thôi."

"Thật sao?"

"Em không thấy anh chú ý tới em nhiều thế nào sao? Nhưng em khác nhiều lắm từ khi em từ Montana về. Anh đã không nghĩ là anh có thể được ở bên em như bây giờ đâu."

"Em cũng thế."

Jackie ôm lấy cô. Dòng nước chảy xiết vội vàng như thầm thì những điều không ai hiểu. Những cơn gió thổi rì rào qua những tán cây tuyết tùng. Nhưng cô và Jackie vẫn ôm chặt lấy nhau.

Cô thử làm Jackie vui lên trên đường về nhà. Cô hôn anh, nhét cỏ lên tóc anh và làm anh bật cười. Khi ngôi nhà hiện lên trong tầm mắt, cô hét. "Ai chạy đến bậc thang trước là thắng!" Một trò mà họ đã chơi ở nhà Jackie khi còn bé.

"Không công bằng! Anh mang thùng giữ lạnh mà," Jackie nói khi cô chạy vụt về phía trước.

Raven đang mang theo hai tấm thảm. Cuộc đua này hoàn toàn công bằng.

Cô đến bậc thang sau nhà trước và chạy vào, "Em thắng rồi!"

"Em chạy trước anh mà," Jackie hổn hển đáp.

Raven thảy tấm thảm vào phòng giặt giũ và cầm lấy thùng giữ lạnh trong tay anh. Cô mang nó vào nhà bếp, giật mình khi một bóng người trồi lên từ chiếc ghế tại bàn. Là một người phụ nữ tóc trắng với làn da nhợt nhạt.

Đó không phải là Mama trở về từ thế giới linh hồn, mà là bác Sondra.

"Raven..." bác của cô lên tiếng. "Bác lo lắm. Bác thấy cổng mở và nhà thì không khóa."

Raven đã quá bận rộn với Jackie nên chẳng có tâm trí để khóa cửa nữa.

Bác Sondra bước đến chỗ Jackie và giơ tay ra. "Ta là Sondra Lind Young, bác của Raven."

"Cháu là Jack Danner," cậu nói, giọng lo lắng và bắt tay bác.

"Rất vui được gặp cháu, Jack," bác nói.

Jackie tin rằng mẹ của Raven đang ở với bác của cô ở Chicago để được điều trị. Sự xuất hiện của bác ấy tại nơi này mà không có mẹ của Raven chỉ báo hiệu một kết quả duy nhất mà anh nghĩ đến, được chứng thực qua vẻ buồn bã trên mặt anh.

Bác của Raven nói. "Chúng ta cần nói chuyện đấy, Raven."

Jackie nhìn sang Raven. "Em muốn anh rời đi không?"

"Có lẽ cháu nên rời đi thì hơn," bác Sondra nói.

Có lẽ cháu nên rời đi thì hơn. Điều này nghĩa là có tin xấu. Bác của cô đang cầm trong tay một phong bì lớn có dây buộc. Phong bì đề địa chỉ gửi đến bác của cô bằng chữ của Mama.

"Cháu muốn bác rời đi," Raven nói với bác cô.

"Raven..."

"Bác đi đi!" Nước mắt òa ra trong mắt cô dữ dội như ngọn lửa, và chảy dài như băng giá trên má cô.

Jackie ôm chặt cô vào ngực.

"Mẹ cháu mất tích bao lâu rồi?" Bác Sondra hỏi, giọng trầm xuống.

Raven khóc ướt đẫm áo Jackie.

Khi thấy Raven không trả lời, bác cô nói. “Cháu có biết không hả Jack?”

“Raven nói mẹ em ấy ở với bác ở Chicago.”

Raven rời khỏi lòng Jackie. “Bà ấy sẽ trở về. Bác quá mù quáng để hiểu được!”

Nước mắt lấp lóe trong mắt bác Sondra. “Cháu biết là không phải mà. Mẹ cháu đã gửi cho ta di chúc và giấy chỉ định thừa kế tài sản.”

“Cháu không quan tâm bà gửi cho bác cái gì,” Raven nói. “Bà ấy sẽ trở lại.”

“Mẹ cháu đã dặn luật sư gửi phong bì này cho ta vào một ngày định sẵn. Ta nghĩ mẹ cháu đã chờ đến khi cái này được gửi đi - cho đến khi nó thực hiện điều mình muốn. Nhưng khi thứ này đến nơi thì ta đi du lịch cùng chồng mình. Phải đến tối hôm qua lúc ta trở về thì ta mới thấy nó.”

Jackie nhìn Raven chằm chằm. Giờ thì anh đã biết thời gian qua cô đã nói dối anh.

Nhưng cô không làm vậy. Không hẳn là như vậy. Mama sẽ trở về.

“Làm ơn cho bác biết chuyện gì đã xảy ra đi,” bác Sondra nói. “Con bé là em bác. Bác cần phải biết.”

Jackie cầm tay Raven và nhìn vào mắt cô. “Đó là chuyện đã xảy ra vào cái đêm em đến nhà anh, toàn thân ướt sũng và bẩn thỉu đó sao? Bà ấy đã chết sao?”

“Không. Em không biết. Em không biết!” Cô khóc.

“Cháu không tìm thấy xác bà ấy sao?” Bác Sondra hỏi.

“Cháu đã đi tìm, tìm khắp mọi nơi nhưng không tìm thấy bà ấy. Vậy nên cháu biết bà sẽ quay lại. Bà sẽ không đi mà không từ biệt nếu như bà không quay trở lại.”

Raven cảm thấy bữa trưa cô vừa ăn đang trào lên cổ họng. Cô chạy vào nhà vệ sinh chỉ vừa kịp lúc. Jackie lấy khăn ướt lau mặt cho cô.

“Không sao đâu,” anh nói. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Jackie và bác Sondra đỡ cô đến ghế dài rồi ngồi hai bên cô. Bác Sondra hỏi, "Raven, bác rất, rất tiếc. Nhưng cháu làm ơn giải thích chuyện đã xảy ra đi. Cháu có nghĩ là mẹ cháu tự sát không?"

"Bà ấy không tự sát," Raven nói. "Bà sẽ không bỏ cháu mà đi như thế."

"Bà ấy bị bệnh," Jackie nói. "Có lẽ là bệnh liên quan đến tim. Chuyện bắt đầu từ năm ngoái. Bà ấy bắt Raven hứa không được nói cho bác hay bác sĩ."

Bác Sondra vỗ tay lên trán. "Audrey! Tại sao chứ? Tại sao em phải làm như thế?"

"Bác biết mà." Raven đáp. Cô liếc sang Jackie, sợ mình sẽ nói quá nhiều. "Bà đang cố tìm cách giải quyết."

"Với ai chứ? Mấy con ma đất chết tiệt đó sao?"

"Đừng gọi chúng như thế! Bà ấy biết mình đang làm gì!"

"Raven..."

"Bác không thể bắt cháu rời khỏi đây! Bà ấy muốn cháu chờ đợi."

Bác Sondra thở dài, mở phong bì và lấy ra một lá thư viết tay. "Ta không biết liệu nó có ý muốn để cháu nhìn thấy không, nhưng ta nghĩ cháu nên đọc nó."

Raven không muốn, nhưng bác ấy đã dúi nó vào tay cô. Jackie đứng dậy và đứng gần cửa sổ để cô được riêng tư.

Sondra, Mama viết bằng nét chữ run run. *Trong phong bì này là di chúc và giấy ủy thác tài sản của em, tất cả đã được ghi nhận lại bởi luật sư của em. Em để lại mọi thứ mình sở hữu cho con gái em, Raven. Em muốn con bé giữ và ở tại ngôi nhà ở Washington cho đến khi con bé đủ tuổi sống ở đó một mình. Em biết chị sẽ có cách làm được điều này. Nếu chị không thể làm người giám hộ cho con bé cho đến khi nó bước sang tuổi mười tám, làm ơn hãy tìm một người đáng tin cậy để trông nom nó. Người đó sẽ được trả tiền từ phần thừa kế của Raven.*

Cô không muốn đọc thêm nữa. Tại sao Mama lại nói những điều này? Có lẽ lá thư chỉ là một kế hoạch dự phòng nếu bà gặp phải rắc rối khi tìm đường trở về từ thế giới linh hồn.

Đoạn tiếp theo ghi rằng: *Nếu Raven có con cái, chúng sẽ thừa kế mọi thứ Raven sở hữu. Nếu hiện tại con bé đang mang thai, chị sẽ không được đoạt đứa bé đó khỏi con bé. Em kiên quyết về điểm này đấy, Sondra. Mặc dù con bé còn là "vị thành niên" trong xã hội này, con bé hoàn toàn có đủ khả năng nuôi nấng một đứa trẻ theo cách sống mà em và nó mong muốn. Một lần nữa, em biết chị và các luật sư của chị sẽ biết cách để con bé cùng đứa trẻ được chăm sóc đầy đủ và được giám hộ hợp pháp cho đến khi con bé đủ tuổi.*

Nếu hiện tại con bé đang mang thai? Tại sao Mama lại nói thế khi bà chắc chắn rằng cơ thể Raven không thể có em bé?

Raven đột nhiên ngộ ra. Cô chưa từng thú nhận với Mama rằng cô không Câu thông một đứa bé như bà yêu cầu nhiều tháng trước. Hẳn bà đã nghĩ những linh hồn của mặt đất sẽ sớm mang đến cho Raven một đứa bé, và đương nhiên bà sẽ phải vờ như một đứa bé đến từ thế giới linh hồn là do con gái của bà sinh ra.

Lá thư vẫn tiếp tục: *Yêu cầu cuối cùng của em sẽ khó cho chị đấy, Sondra, nhưng chị cần hiểu rằng đây là quyết định của em, và của chỉ mình em mà thôi. Mẹ của chúng ta muốn ra đi ở dãy núi Montana. Bà muốn trút hơi thở cuối cùng của mình ở đó và được nằm lại vẹn nguyên như vậy để trở thành một phần trong vòng tuần hoàn của đất. Thay vì đáp ứng nguyện vọng đó, chị và bố đã buộc bà phải nhập viện và để bà phải chết trong đống thuốc và bị gắn vào những cỗ máy. Chị chôn bà tại khu mộ ở New York bên cạnh mộ của cha mẹ bà, dù bà chưa từng một lần trong đời yêu cầu điều đó. Em không bao giờ tha thứ cho chị về tội lỗi ấy. Đó là vết thương sâu đậm mãi mãi không thể chữa lành của em.*

Đó cũng là một lời cảnh báo dành cho em. Trong những tháng gần đây, em đã chuẩn bị nơi an nghỉ cuối cùng trên đất của mình tại Washington. Em đã cẩn thận chọn lựa, khai quật, thanh tẩy nơi chôn cất này theo những nghi thức thuộc đức tin của em. Khi luật sư của em chuyển giao lá thư này cho chị, thì em đã yên nghỉ ở đó, bằng chính đôi tay mình được một tuần hoặc lâu hơn. Chị không được phép đi tìm em.

"Không!" Raven khóc.

"Bác xin lỗi," bác Sondra nói.

Raven tiếp tục đọc giữa những giọt nước mắt làm nhòe đôi mi. *Đừng bao giờ để con bé thấy thân xác đã chết của em. Em muốn thấy nó giữ mãi hình ảnh của em xưa kia, ở vùng đất mà nó cùng em biết và yêu mến. Chúng em sẽ ở lại vùng đất đó cùng*

nhau. Hãy nói với con bé rằng không có gì thay đổi cả. Em ở đó với con bé, luôn luôn và mãi mãi.

Lá thư được ký bởi Audrey E. Lind.

"Bác rất xin lỗi," Sondra lặp lại khi Raven buông thõng cánh tay cầm bức thư.

"Bác đâu cảm thấy có lỗi," Raven ném bức thư về phía bà. "Mẹ cháu không muốn cháu đọc lá thư đó. Bà ấy đã viết rõ ở cuối thư như thế! Bác đã sai khi cho cháu xem nó! Tại sao bác không bao giờ làm theo mong muốn của bà ấy chứ? Tại sao bác lại làm thế với mẹ của bà ấy? Cháu không muốn dính dáng gì đến bác hết! Cháu muốn bác ra khỏi đây ngay bây giờ!"

Sondra đứng lên. "Ta phải cho cháu xem nó. Cháu từ chối tin rằng mẹ cháu sẽ không trở về nữa."

Raven vẫn tin Mama có thể sẽ trở về. Mama đã gửi thư nói rõ mong muốn của bản thân trong trường hợp không tìm được đường trở về với Raven. Bà biết mình phải nói rõ ràng điều mình muốn vì điều sai trái mà chị gái của bà đã làm với mẹ của hai người.

"Raven..." Jackie nói. "Em có muốn anh rời đi không?"

Trong mắt anh là nỗi buồn mãnh liệt. Ngày kỉ niệm ngày mất của bố anh giờ nặng nề hơn nhiều lần bởi tất cả những gì anh đã chứng kiến suốt mười lăm phút vừa rồi. Và giờ anh còn biết Raven đã nói dối mình.

Raven bước đến bên Jackie và nằm trọn trong vòng tay anh. "Em xin lỗi vì đã nói dối anh," cô thì thầm.

"Không sao đâu. Anh hiểu vì sao em làm như vậy."

Thực sự anh ấy không hiểu, nhưng Raven biết ơn sự tha thứ của anh.

"Sao Audrey lại nhắc đến một đứa bé?" Bác Sondra hỏi.

Raven từ trong vòng tay Jackie xoay sang. "Đó không phải chuyện của bác!"

"Tất nhiên đó là chuyện của ta khi em gái ta đã nhắc đến nó trong lá thư gửi đến cho ta," Sondra nhìn Jackie rồi lại nhìn sang cô. "Có thật vậy không?"

"Không!"

"Vậy là tốt rồi." Sondra cầm lá thư lên và nhét lại vào phong bì, "ta đã nói chuyện với luật sư của em ấy. Mọi thứ đều trong tầm kiểm soát. Em gái ta để lại cho cháu toàn bộ bất động sản của mình, chuyện này quan trọng đấy."

"Cháu không cần ai làm người giám hộ hết," Raven nói. "Nhưng nếu đó là cách duy nhất để ở lại đây thì cháu sẵn sàng làm theo. Giờ xin bác hãy đi đi. Cháu muốn ở một mình."

Sondra hít một hơi thật sâu và lại thở ra. Raven biết điều đó nghĩa là gì. Sondra đang chuẩn bị cho một trận chiến, giống như bà vẫn thường làm với Mama.

"Chuyện không đơn giản như thế đâu Raven. Mẹ cháu không thể cứ biến mất như thế này được. Sẽ có rất nhiều nghi vấn. Cảnh sát rồi sẽ phải can thiệp."

"Bác phải để bà ấy yên!" Raven hét lên.

"Làm sao ta làm như thế được? Ta cần giấy báo tử để cháu thừa kế. Làm sao mẹ cháu lại bỏ qua chuyện như thế được?"

"Bác biết thế giới đó như thế nào. Bác sẽ nghĩ ra cách thôi."

"Chúa ơi, cháu nói nghe chẳng khác gì con bé cả."

"Bác đi đi!" Raven nói.

"Không! Em gái ta để lại cho ta trách nhiệm dọn dẹp cái mớ hỗn độn nó để lại giống như nó đã làm cả đời. Và ta sẽ làm thế."

"Mẹ cháu có thể giúp," Jackie nói. "Cháu tin bà sẽ đồng ý làm người giám hộ cho Raven. Em ấy có thể đến sống với gia đình cháu nếu em ấy không được phép sống ở đây."

Cô Danner. Thật là giải pháp hoàn hảo!

"Đó là điều cháu muốn," Raven nói với bác mình. "Cô Danner sống ngay cuối con đường thôi."

Sondra gật đầu. "Thế còn bố của cháu?"

"Bố của cháu thì sao ạ?"

Sondra tò mò nhìn cô. "Ông ấy cần được biết chuyện đã xảy ra. Cháu biết ông ấy là ai không?"

"Cháu không biết."

"Suốt từng ấy năm không có chút manh mối nào sao?"

Raven lắc đầu. Cô không thích cái cách bác Sondra nhìn vào mắt cô, như thể biết rằng cô đang nói dối.

Bác Sondra đến gần hơn. "Khi cháu còn bé, Audrey từng một lần nhờ ta đến giúp đỡ khi cháu bị sốt cao. Đó là lần đầu tiên ta thấy cháu. Ta còn chẳng biết em gái ta đã có thai." Sondra nhìn sang Jackie vài giây. "Con bé lên cơn khi ta ở đó. Cháu hiểu ta muốn nói đến điều gì chứ?"

"Vâng," Raven đáp.

"Em gái ta nói cho ta biết một điều rất lạ, về việc bố của cháu là ai."

Trái tim Raven gần như hẫng một nhịp. Cô có thể dễ dàng thấy được cảnh Mama nói về bố cô là một con quạ khi bà đang dung nhập bên trong thế giới linh hồn. Đôi khi bà không kiểm soát được suy nghĩ của mình khi đang ở giữa thế giới loài người và thế giới linh hồn.

"Con bé nói với cháu chuyện đó phải không? Về con quạ ấy?" Bác cô hỏi.

Raven cố che giấu vẻ hoảng loạn. Nếu bác cô biết niềm tin của Raven về bố của mình, bác ấy sẽ đưa cô vào nơi dành cho người bị tâm thần. Mama từng nói rằng bác cô và bố của cả hai từng cố đưa bà vào một trong những nơi như thế - bởi bà làm theo tín ngưỡng của mặt đất mà họ không hiểu. Từ khi Raven nhận thức được thì bà đã cấm cô nói về chuyện bố cô là một linh hồn, hết lần này đến lần khác cảnh báo về những hậu quả nghiêm trọng. Raven sợ rằng cô sẽ bị bắt đi khỏi nhà mình nếu cô nói cho bất kỳ ai sự thật. Bác cô sẽ nói rằng cô bị bệnh và không thể tự chăm sóc bản thân.

Cô cần nói điều gì đó bác cô có thể tin. Cô nhớ lại một người đàn ông Mama gần đây đã nhắc đến. "Mẹ cháu nói bố cháu là người mà bà không muốn cho cháu biết. Một người xấu. Một thượng nghị sĩ."

"Một thượng nghị sĩ!" Bác Sondra nói. "Ta rất hoài nghi chuyện này đấy, Raven!"

Cái tên Mama đã nói vào cái ngày bà ở lưng chừng thế giới linh hồn là gì nhỉ? Nếu Raven nói ra, bác cô hẳn sẽ tin là Raven đang kể cho bà về người cha con người

của mình, rằng thượng nghị này sẽ bằng cách nào đó có liên quan đến bố của cô, và bà sẽ tin rằng em gái của mình biết về người đó. Và người đó sẽ không thể mang đến nguy cơ gì cho Raven vì ông ta đã chết.

"Bonhammer, cháu nghĩ là cái tên đó," Raven nói.

"Bauhammer? Thượng nghị sĩ Bauhammer?" Bác cô nói.

"Vâng. Là ông ta."

Sondra choáng váng đến mức không nói nên lời.

"Ông ta chết rồi. Cháu không có bố."

"Ta biết ông ta đã chết. Bố của ta - là ông của cháu - đến dự đám tang của ông ta mà."

Raven nhẹ nhõm khi nghe được xác nhận từ bác Sondra.

"Ông ta đã kết hôn rồi, Raven," bác Sondra nói. "Và ông ta lớn tuổi hơn mẹ cháu nhiều lắm."

"Chuyện đó thì có vấn đề gì chứ?"

"Em gái ta sẽ không đời nào..."

Bác Sondra đột ngột yên lặng. Trông bác rất lạ, giống như đang kinh sợ tột độ.

"Có chuyện gì vậy?" Raven nói.

"Chúa ơi!" Bác Sondra lầm bầm, lấy điện thoại và gõ gì đó lên nó. Trong lúc bà đang lướt ngón tay trên màn hình điện thoại, Raven và Jackie nhìn nhau. Anh cũng bối rối về hành động của bác cô giống như cô vậy.

Bác cô ngừng lướt ngón tay và nhìn chằm chằm vào điện thoại, tay che lấy miệng.

"Sao vậy ạ?" Raven nói. "Bác đang đọc gì thế."

"Chúa ơi... Audrey. Em đã làm gì thế này?" Nước mắt trào ra từ khóe mắt bác Sondra, người cứng cỏi nhất Raven từng biết đang khóc.

"Sao bác lại khóc?"

Bác Sondra đưa điện thoại ra cho Raven xem. Trên đó là một tựa đề bài báo.

Cháu gái của Thượng nghị sĩ Bauhammer bị bắt cóc. Việc tìm kiếm được mở rộng ra ngoài phạm vi New York.

"Chuyện xảy ra từ mười sáu năm trước. Con bé đã bắt cóc cháu, Raven."

"Bác sai rồi! Chuyện này chẳng liên quan gì đến cháu hết!"

Bác cô lại gõ vào điện thoại và lướt màn hình thêm một lát. Bà thì thầm "Chúa ơi," sau đó đưa điện thoại cho Raven xem. "Người phụ nữ này trông có quen không?"

Dòng chú thích trên ảnh nói người phụ nữ này tên là Ellis Bauhammer.

Raven nhìn chằm chằm vào gương mặt của người phụ nữ. Giống như đang nhìn vào một tấm gương vậy.

V.
CON GÁI CỦA VŨ TRỤ DIỆU KỲ

1.

RAVEN

Chiếc Limousine dừng tại một tòa nhà bằng đá xám với những chữ màu vàng lấp lánh ghi *York, Bauhammer & Schief LLP*. Tài xế mở cửa xe. "Tôi không biết chúng tôi sẽ ở bên trong bao lâu nữa." Bác của Raven nói với ông ta.

"Tôi sẽ ở gần đây thôi," người tài xế đáp.

Raven đi theo bác vào tòa nhà, tiến vào một căn phòng nhỏ khiến Raven lo lắng. Đây là lần đầu cô được đi thang máy.

"Sondra Lind Young. Tới để gặp ông Bauhammer." Bác Sondra nói với lễ tân sau chiếc bàn. Người phụ nữ đưa họ đến chỗ cánh cửa gỗ dưới sảnh. Bảng tên trên đó ghi là *Jonah M. Bauhammer III, ESQ*. Lễ tân gõ nhẹ lên cửa trước khi mở ra. "Bà Lind Young đến rồi ạ."

"Cho vào đi," người đàn ông ở bên trong lên tiếng.

Bác Sondra đi trước Raven. Một người đàn ông đang đứng cạnh chiếc bàn lớn. Mái tóc đen dày của ông ta lấm tấm những sợi bạc, và vẻ ngoài của ông ta trông hơi giống vẻ ngoài mà Jackie sẽ trở thành khi lớn lên, ngoại trừ màu mắt xanh dương. Ông mặc một bộ vest xám, áo sơ mi trắng và cà vạt họa tiết màu tím. Phía sau ông ta là khung cửa sổ cao nhìn ra bầu trời và những tòa nhà trong thành phố.

"Cảm ơn anh đã đồng ý gặp tôi đột ngột như vậy," bác Sondra nói, đưa tay ra. "Cha tôi đã có nhiều dịp gặp cha anh. Ông đánh giá ông ấy rất cao."

Người đàn ông bắt tay bác Sondra, liếc nhìn sang Raven, rồi lại nhìn cô kỹ hơn.

Bác Sondra bước sang một bên để quan sát phản ứng của ông ta.

Người đàn ông vẫn nhìn chằm chằm, và trái tim Raven đập như thể con chim bị cầm tù trong cô bay ra khỏi lồng ngực cô.

Bác Sondra thở dài. "Tôi đã nghĩ vậy mà."

"Cô đã nghĩ gì cơ? Đây là ai?" Người đàn ông hỏi.

"Cô bé trông có quen không?"

"Cô bé trông như..." Ông ta chăm chú nhìn Raven, bỏ lửng câu nói.

"Vợ cũ của ông?"

Cũ. Raven không biết hai người họ đã ly dị. Cô gần như chẳng được cho biết gì cả, và cô cũng chẳng hỏi. Cô không muốn biết bất cứ điều gì về những người này. Cô chỉ muốn được trở về nhà, về với Jackie và trường học mà thôi.

"Cô bé này là ai?" Người đàn ông hỏi.

"Tôi nghĩ con bé có thể là con gái anh."

Người đàn ông lần nữa nhìn Raven chằm chằm.

"Tất nhiên chúng ta sẽ phải làm xét nghiệm DNA."

"Viola..." Người đàn ông nói, bước về phía Raven.

Raven lùi lại. Nếu ông ta nghĩ ông ta sẽ ôm cô, thì ông ta nhầm to rồi.

"Tên tôi là Raven," cô nói.

"Raven?" Ông ta nói.

"Con bé được gọi như thế từ khi còn bé," bác Sondra đáp.

"Cô tìm thấy con bé ở đâu? Cô đã báo cảnh sát chưa?"

"Tôi muốn nói chuyện với anh trước khi cảnh sát bị lôi vào cuộc. Tôi muốn làm xét nghiệm DNA cho con bé trước. Nếu con bé là con gái anh, tôi hy vọng chúng ta giữ im lặng chuyện này nhất có thể. Con bé đã trải qua những ám ảnh tồi tệ rồi. Nó không biết mình đã bị bắt cóc. Và con bé sống ở ngoài Washington từ đó đến nay."

"Washington! Cô có biết ai bắt cóc con bé không?"

"Người phụ nữ con bé tin là mẹ mình đã chết rồi."

"Bà ấy là mẹ cháu!" Raven nói.

"Thấy chưa?" Bác Sondra nói với người đàn ông, "Chúng ta cần giữ vụ này không trở thành tin sốt dẻo với đám truyền thông để con bé có thể chấp nhận mọi chuyện trong bầu không khí yên tĩnh."

Raven không thích cách bác Sondra nói về cô như thể một đứa bé không hiểu chuyện.

"Nhưng ai đã bắt cóc con bé?" Người đàn ông hỏi. "Có phải là người đã nuôi lớn con bé không?"

Bác Sondra cúi mặt xuống vài giây. Lúc ngẩng lên, bác nói. "Tôi rất tiếc khi phải nói rằng, em gái tôi, người cả đời đã có vấn đề về thần kinh, rất có thể đã bắt cóc con bé."

"Bà ấy không có vấn đề về thần kinh!" Raven hét lên.

"Làm ơn hạ giọng xuống," bác cô nói.

"Cháu muốn về nhà!"

Người đàn ông lấy tay bóp trán và thì thầm. "Chúa ơi."

"Phải, tình huống sắp tới sẽ khó khăn đấy," bác Sondra nói. "Vậy nên tôi mới nói chuyện riêng với anh thế này. Tôi hy vọng chúng ta có thể thống nhất một kế hoạch để bảo vệ con bé. Và tôi thừa nhận là tôi muốn giữ công ty của mình tránh liên quan nhất có thể."

Người đàn ông ném đến ánh nhìn nghiêm túc.

"Tôi chắc rằng anh không muốn đào bới cái mớ hỗn độn này lên nữa," bác Sondra nói. "Điều đó chỉ mang đến sự chú ý tiêu cực cho gia đình anh và hãng luật của anh."

"Làm sao lại như thế?" Người đàn ông nói bằng giọng sắc bén. "Tôi là người có con bị bắt cóc ở đây đấy."

"Anh muốn các con trai và mẹ chúng lại bị kéo vào chuyện này nữa sao?"

"Chuyện đó không thể tránh được."

"Nhưng có thể giảm thiểu tối đa. Anh làm luật sư cho người nổi tiếng. Anh hẳn là biết cách làm thế nào."

Người đàn ông một lần nữa trông giận dữ.

"Em gái tôi để lại mọi thứ nó sở hữu cho Raven - những tài sản và khoản đầu tư quan trọng, bao gồm hai mảnh đất lớn. Tôi sẵn lòng để việc thừa kế giữ nguyên giá trị mà không phản đối, kể cả nếu như con bé không phải cháu của tôi."

"Cô đang đút lót để tôi giữ im lặng chuyện này đấy à?"

"Tôi chỉ đang nói thực tế thôi. Việc chuyển giao sao cho thuận lợi nhất có thể phù hợp với lợi ích của tất cả mọi người."

"Em gái cô cần phải chịu trách nhiệm cho những gì cô ta đã làm."

"Em gái tôi đã chết rồi."

"Cô chắc chứ?"

"Đó lại là một vấn đề khác."

"Vấn đề gì cơ?"

"Tôi chắc rằng con bé đã chết - tôi có di chúc và giấy chỉ định quyền thừa kế ở đây - nhưng tôi không tìm được thi thể. Tôi tin là con bé đã kết liễu đời mình đâu đó trên đất của nó ở Washington, nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm thấy thi thể của nó. Tôi sẽ phải để cảnh sát và chó nghiệp vụ vào cuộc."

"Không được!" Raven hét lên. "Bác đã đọc mong muốn cuối cùng của bà ấy. Bà ấy muốn được yên! Và bác sai rồi! Bà ấy không tự sát!"

Một người đàn ông tóc trắng mở cửa và nhìn vào. "Mọi chuyện ổn cả chứ, Jonah?"

"Vẫn ổn, cảm ơn," ông ta đáp.

Khi cửa đóng lại, bác Sondra nói. "Tôi đang cố gắng giảm thiểu hết mức có thể áp lực từ tình huống này, chủ yếu là vì Raven. Tôi hy vọng hai ta có thể cùng nhau tìm cách giải quyết chuyện này. Nếu anh muốn mẹ con bé cũng tham gia vào chuyện này thì tùy anh."

"Người đó không phải mẹ cháu," Raven nói.

"Ellis và tôi không còn liên lạc với nhau nữa," ông nói.

"Sao trước tiên chúng ta không bắt đầu từ xét nghiệm huyết thống đã nhỉ?" Bác Sondra nói.

Người đàn ông bước đến bàn và gần như ngã ngửa ra sau ghế.

"Cuối cùng cũng thông suốt rồi chứ?" Bác Sondra nói.

Ông ta không trả lời mà chỉ dán mắt vào Raven.

"Cho tôi biết anh muốn lấy mẫu của con bé ở đâu đi. Anh có biết phòng thí nghiệm nào trả kết quả nhanh không?"

"Có," ông ta viết gì đó lên mẩu giấy và đưa cho bác Sondra.

Bác Sondra đưa cho ông ta một tấm danh thiếp với số điện thoại và viết tên khách sạn họ đang ở vào mặt sau. "Gọi cho tôi bất cứ lúc nào."

Ông ta gật đầu, vẫn nhìn Raven như thể cô là một loài thú kỳ lạ nào đó.

Cô biết ông ta không phải bố mình. Cô không cảm nhận được sự kết nối hay bất cứ điều gì với ông ta và thành phố xấu xí này. Raven trông giống vợ cũ của ông ta thì sao chứ? Rất nhiều người trông giống người khác mà; đám trẻ ở trường gọi đó là người song trùng. Nhưng Raven vẫn sợ rằng Sondra và Jonah sẽ không bao giờ để cô về nhà. Mọi thứ Mama cảnh báo cô đang xảy ra.

Hai người trở lại chiếc Limousine. Raven sợ phải kiểm tra, nhưng người phụ nữ làm xét nghiệm chỉ cọ chiếc que thử vào má cô mà thôi.

"Vài ngày tới trong khi chờ đợi thì chúng ta nên làm gì đây?" Bác Sondra hỏi. "Chúng ta ở gần Thành phố New York. Cháu có muốn tới đó không?"

Raven nhớ lại Reece từng nói muốn tới đó, nhưng cô ghét bỏ tất cả những gì nhìn thấy cho đến bây giờ.

"Cháu muốn làm gì cũng được," bác lại nói.

"Cháu muốn về nhà," cô đáp. "Cháu không thể nghỉ học nhiều thế này được."

"Bác đã nói chuyện với trường rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Raven lên giường khách sạn và ngủ dù mới chỉ giữa trưa. Cô không chịu thức dậy khi bác cô cố gắng đánh thức. Hầu hết thời gian trong ngày bác cô nói chuyện

trên điện thoại, chỉ đạo mọi người ở công ty. Đôi khi bác nói bằng giọng nhẹ nhàng hơn với ai đó, có lẽ là chồng hoặc con trai.

Ngày tiếp theo vẫn như vậy, Raven trên giường, bác cô thì nghe điện thoại. Raven không thể ăn được gì. Bác cô đã đặt đủ loại thức ăn, nhưng Raven không muốn ăn. Cô chỉ muốn Mama không chết, muốn được ở trong vòng tay Jackie.

Ngày hôm sau, bác Sondra ngồi trên giường cô. "Raven, làm ơn nhìn bác. Bác có tin tức đây."

Cái bụng trống không của Raven quặn lại. Tất cả những nỗi sợ hãi và ngờ vực đã không ngừng quay cuồng trong đầu cô suốt một tuần. Chúng sẽ trở thành sự thật sao?

"Raven.."

Raven không nhúc nhích. "Cháu không muốn nghe tin của bác."

"Bác biết cháu không muốn. Đương nhiên là cháu không muốn rồi." Bác đặt tay lên lưng cô. "Kết quả xét nghiệm đã có rồi. Jonah Bauhammer là bố của cháu."

Cả căn phòng chỉ còn tiếng phố thị ngập tràn. Những giọt nước mắt của Raven nhanh chóng thấm đẫm gối.

"Làm ơn, hãy nói về chuyện này đi," bác cô nói.

"Chẳng có chuyện gì để nói cả. Ông ta không phải bố cháu."

"Một nửa DNA của cháu đến từ Jonah Bauhammer," bác cô nói. "Và bác biết cháu hiểu DNA là thế nào. Cháu đã nói cho bác nghe về nó khi cháu mới bảy tuổi."

Raven không thực sự hiểu về DNA cho đến khi học cấp hai. Đó là khi cô từng hỏi Mama xem có phải bản thân có một nửa DNA của quạ trong mình không. Câu hỏi đó khiến Mama nổi giận. Mama nói rằng Raven là phép màu, và ai mà biết được trong cô có những gì khác biệt so với người thường chứ? Đó là lý do cô bị giữ tránh xa khỏi các bác sĩ khác ngoại trừ bác sĩ Pat. Cố gắng đào bới vào bí ẩn về sự tồn tại của Raven sẽ chỉ gây nguy hiểm cho chính cô và hai mẹ con cô nữa.

Raven từ đó không còn hỏi về DNA của mình. Cô chỉ tò mò không biết cơ thể mình có gì bất thường - bởi cô biết chắc bản thân mình khác người - kể cả Mama. Cô đã cảm nhận được hai phần linh hồn bên trong mình từ khi cô còn bé tí.

Nhưng bây giờ kết quả kiểm tra nói rằng Jonah là bố cô. Cô cảm thấy tin tức đó như đổ ập xuống đầu mình, giống như ngọn gió bão đánh bật gốc cây trong rừng. Một cây đổ xuống, làm đổ cây thứ hai, và cái cây đó lại kéo đổ một cây khác. Nếu Jonah là bố của cô thì Mama hẳn đã trộm cô từ ông ta và vợ. Và điều đó dẫn đến sự thật tồi tệ nhất giáng lên đầu cô: Mama đã nói dối cô về mọi thứ. Mọi *thứ*.

Sự thật này quá mức đau đớn để Raven có thể tin. Cô cuộn mình lại và khóc.

Bác Sondra thở dài, nhấn mạnh hơn lên lưng cô. "Bác rất tiếc, Raven, nhưng chúng ta không thể chối bỏ sự thật khoa học từ một xét nghiệm DNA."

Raven ước gì mình có thể chạy đi, chạy khỏi bác Sondra, chạy khỏi khách sạn và thành phố, khỏi mọi thứ đã xảy ra từ cái ngày Mama ngồi trên giường cô và nói cô là mười sáu năm tuyệt vời nhất trong đời bà.

Cô không muốn Mama là một người xấu. Cô muốn được là phép màu của bà. Cô muốn là đứa trẻ của một linh hồn của đất mạnh mẽ.

Cô cảm thấy bản thân như bị tước đoạt đi linh hồn, cả phần quạ và phần người. Cô còn không thể khóc thêm được nữa. Cô nằm bất động bên dưới lớp chăn, ước gì cơ thể mình cũng đi theo linh hồn.

Vài tiếng sau đó, bác cô trở lại căn phòng. "Cháu phải dậy đi," bác nói. "Một thám tử muốn nói chuyện với cháu. Chúng ta sẽ gặp bố cháu ở đó. Sau đó, ông ấy muốn cháu dùng bữa tối tại nhà ông ấy và các thành viên còn lại trong gia đình."

"Đừng gọi ông ta là bố cháu," Raven nói với cái gối của mình.

"Được, vậy ta gọi ông ấy là Jonah. Làm ơn dậy đi nào, Raven."

"Không."

"Cháu có thể vượt qua được. Cháu mạnh mẽ mà. Cháu rất xuất sắc ở trường, cháu kết bạn và trưởng thành trở thành một cô gái trẻ đáng yêu - mặc cho tất cả..."

Raven ngồi dậy. "Mặc cho cái gì cơ?"

Bác cô trông buồn bã và mệt mỏi. "Ta biết sống cùng em gái ta là như thế nào. Những lần lên cơn. Nói chuyện với linh hồn. Biến mất trong rừng. Hẳn cháu thấy đáng sợ lắm."

"Không hề."

"Làm ơn, ít nhất cũng gặp gia đình cháu. Xem thử cháu có thích họ không."

"Nếu cháu không thích họ, cô Danner có thể làm người giám hộ cho cháu không?"

"Ta cho đó có thể là một khả năng."

"Thật sao?"

"Làm ơn đi tắm và thay đồ đi đã."

Raven chóng mặt vì nằm trên giường và không ăn gì suốt hai ngày, nhưng ý nghĩ về việc được mẹ Jackie làm người giám hộ đã tiếp thêm cho cô sức mạnh. Cô làm mọi thứ Bác Sondra yêu cầu, thậm chí uống một cốc nước màu xanh lục cung cấp năng lượng.

Một chiếc Limousine đưa họ đến gặp thám tử. Jonah đã ở đó. Hai vị thám tử, một nam và một nữ, muốn trò chuyện riêng với Raven. Họ hỏi rất nhiều câu về Mama. Raven có thể nhận ra họ ghét bà. Thứ nước uống màu xanh lục vẫn còn đặc quánh và lạnh lẽo trong dạ dày cô, và cô sợ mình sẽ nôn ra mất. Khi họ hỏi về điều cô biết về cái chết của Audrey Lind, Raven bắt đầu khóc và không thể ngừng lại.

Họ đưa cô về lại chỗ bác Sondra và Jonah, nhưng sau đó lập tức mang theo bác vào phòng, để lại Raven một mình với Jonah.

"Ta nghe nói con đã sống trong một căn nhà gỗ ở vùng thôn quê," ông ta nói. "Hẳn là rất tuyệt nhỉ."

"Tôi đang sống trong một căn nhà gỗ," cô nói. "Tôi sở hữu nơi đó, và sẽ quay về càng sớm càng tốt."

Vài phút sau, Jonah lại nói. "Các anh con rất háo hức được gặp con. Tên chúng là River và Jasper, là một cặp song sinh, lớn hơn con bốn tuổi."

Raven quay đi để cho ông ta biết cô không có hứng thú chút nào với các con trai ông ta. Jonah không nói thêm lời nào nữa.

Bác Sondra trở lại, trông bực bội giống như Raven khi cô mới bước ra khỏi phòng. Bác hỏi Raven. "Cháu muốn ta đi cùng đến nhà Jonah hay muốn đi một mình hơn?"

"Cháu muốn bác đi cùng."

"Ta cũng thấy như thế thì tốt hơn."

Bác Sondra bảo người lái xe đi theo xe của Jonah. Chuyến đi rất dài, và theo lời Jonah nói, là đi về khu "ngoại ô."

Căn nhà của Jonah rộng lớn với rất nhiều bãi cỏ được cắt tỉa xung quanh. Có một vài cái cây và bụi cỏ được cắt tỉa trông giống như hình dạng trong sách hình học. Khi tất cả đi về phía cửa trước, Jonah trông căng thẳng, hệt như cảm nhận của Raven lúc này vậy.

Hai chàng trai và một người phụ nữ lớn tuổi đang chờ ở cửa. Hai người này nhìn giống cha của họ, mặc dù một người trông giống hơn người còn lại. Đó là người có đôi mắt xanh dương. Tên anh ta là Jasper. Người còn lại, River, có màu mắt nhiều sắc xám hơn, và làn da cũng ngăm hơn một chút giống Raven.

Người phụ nữ lớn tuổi rất gầy, ánh mắt màu xanh dương của bà sắc bén như một con ưng săn mồi. Mái tóc bà màu nâu xen lẫn ánh vàng, hiển nhiên là đã nhuộm. Gương mặt bà khiến Raven không thoải mái bởi nó quá mịn so với tuổi của bà, có lẽ là do phẫu thuật. Jonah giới thiệu bà với Raven biết rằng đó là bà nội cô, Gram Bauhammer. Bác Sondra thì gọi bà là Mary Carol và bắt tay như thể trước đây cả hai đã gặp nhau.

"Đây là Raven, theo như cách con bé thích được gọi," Jonah nói.

River cười khẩy. Raven lập tức không thích anh ta và cái vẻ mặt móc mỉa kia.

"Vớ vẩn," Gram Bauhammer nói, giang rộng đôi tay bước đến Raven. "Con bé là Viola yêu dấu đã trở về với chúng ta. Con bé sẽ sớm quen với tên mình thôi."

Raven lui lại, tránh khỏi bà. "Nếu mấy người gọi tôi là Viola, tôi sẽ không trả lời đâu."

River khịt mũi. Jasper cũng trông hứng thú, nhưng che giấu tốt hơn.

"Và tôi không trở lại với mấy người," Raven nói. "Tôi chỉ đến thăm mà thôi. Tôi sẽ sống tại nhà mình ở Washington."

Bác Sondra nói. "Raven..."

"Bây giờ đừng bàn đến chuyện đó vội?" Jonah xen ngang. "Ta muốn cho Raven đi xem xung quanh."

Jonah đưa Raven đi xem một vòng căn nhà. Jasper đi theo trong khi những người còn lại ngồi trong phòng khách.

Ở tầng trên, Jonah đưa cô vào một căn phòng với chiếc TV treo tường lớn. "Đây là phòng cho em bé. Trước là cho hai đứa nhóc, sau đó là cho con."

"Nó từng có màu xanh dương nhạt," Jasper nói. "Với chim chóc và hoa vẽ trên tường, và mây trắng trên trần nhà. Mẹ của chúng ta đã sơn chúng."

Raven không thể tưởng tượng ra việc bản thân ở trong căn phòng đó, hoặc là bên trong căn nhà này. Cô không thích phong cách của nó. Nơi này mang đến cảm giác quá sạch sẽ và hào nhoáng, rất không giống không gian tự nhiên nơi rừng rậm như căn nhà gỗ của cô. Và khung cảnh ngoài cửa sổ toàn là bãi cỏ, ngôi nhà và con đường. Cô không muốn sống ở một nơi không nhìn ra khu rừng và những cánh đồng.

Cả ba trở về phòng khách, và Raven ngồi trên ghế cạnh bác mình. Những người còn lại ngồi đối diện họ.

"Bác của con nói với ta rằng ở trường con học rất giỏi," Jonah nói, cố gắng khỏa lấp sự im lặng khó xử.

"Sẽ không như vậy nếu tôi không sớm trở về trường," Raven nói.

Hai cậu trai lần nữa mỉm cười, điệu cười của River thì rõ ràng hơn người anh em của mình.

"Chúng ta sẽ giải quyết chuyện đó," bác Sondra nói. "Cháu đừng lo."

"Em học năm mấy rồi?" Jasper hỏi.

"Năm hai phổ thông." Cô nói.

"Em thích môn học gì?"

Anh ta đang thực sự quan tâm hay chỉ là thêm vào cho có?

"Tôi thích môn tiếng Anh và sinh học," Cô đáp.

Jasper gật đầu. "Anh học ở Cornell, nơi bố mẹ chúng ta gặp nhau. Chuyên ngành của anh là sinh vật học."

Raven không có gì để đáp lại cả, và sự im lặng khó xử lại trở về.

"Chắc giờ đến phiên anh rồi nhỉ," River nói. "Anh bỏ học đại học cộng đồng chuyên về..." Anh ta nháy mắt với Raven và giơ cốc lên như để chúc mừng vậy.

"River!" Bố anh ta nạt ngang.

"Gì chứ?"

"Con biết mà."

"Đây là dịp đặc biệt mà, phải uống chứ. Ý con là, mấy khi bọn con được gặp lại đứa em gái bị bắt cóc từ lâu cơ chứ?"

Anh ta đang say. Raven khá chắc anh ta đang phê thuốc hút hoặc là thuốc uống nữa. Cô đã thấy cái điệu bộ đó ở trường đủ nhiều rồi.

"Cháu có đi nhà thờ không?" Gram Bauhammer hỏi Raven.

Cô lắc đầu.

"Thế người đã bắt cóc cháu..."

"Audrey không có đức tin nào cụ thể cả," bác Sondra cắt ngang.

"Tôi nhớ điều đó ở cha mẹ cô," Gram Bauhammer nói. "Họ từ bỏ đức tin của mình, điều đó dẫn đến việc ly dị."

Bác Sondra tỏ ra nổi nóng trước lời chỉ trích trần trụi nhắm vào cha mẹ mình nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. "Không đúng đâu bà," bác nói. "Chỉ có mẹ cháu rời khỏi nhà thờ thôi."

"Bà ta dính vào mấy thứ tôn giáo phương Đông đúng không? Hẳn là cô và em gái thấy bối rối lắm."

"Với cháu thì không," bác Sondra nói. "Nhưng có lẽ với Audrey thì có."

"Chẳng trách," River nói. "Chẳng trách bà ta bắt cóc con của người khác."

"Tôi không bị *bắt cóc*," Raven nói.

Anh ta vừa tỏ ra hứng thú vừa tức giận. "Nhóc không phải con của bà ta. Bà ta bắt nhóc đi và mang nhóc bỏ trốn. Anh đây nghĩ như thế người ta gọi là *bắt cóc* đấy."

"Tôi là con của bà ấy," Raven nói.

River uống cạn ly. "Nhóc bị Stockholm[1] nặng rồi đấy, em gái ạ."

"Tôi rất xin lỗi," Jonah nói với bác Sondra và Raven. "Con trai tôi có chút vấn đề."

River loạng choạng đứng dậy. "Đúng thế. Ly của con khô cong rồi này."

"Jasper..." Jonah nói, hướng River gật đầu.

Jasper đỡ lấy tay anh mình.

"Và đi nào," River nói trong khi được em trai mình đưa ra khỏi phòng.

"Ta tin là bữa tối đã sẵn sàng," Jonah nói. "Hãy tới phòng ăn nào."

Hai người phụ nữ mặc đồng phục bước ra từ bếp để phục vụ họ. Thịt thăn bò, khoai tây nghiền và đậu xanh. Gram Bauhammer cầu nguyện, hầu hết là sự biết ơn đến vị thần của bà vì đã "Trả lại Viola về với tình yêu và sự dẫn lối của gia đình đích thực của con bé."

Rayen chỉ muốn ném đĩa thức ăn của mình vào bà ta.

River và Jasper quay trở lại. "Xin lỗi về hành động bất lịch sự vừa nãy," River nói với Raven.

Anh ta cùng em trai ngồi bên kia Raven và bác Sondra. Jasper được mang cho một bữa tối khác hẳn. Theo Raven thấy thì anh ta là người ăn chay. Anh ta thậm chí còn trông giống Jackie một chút. Raven nhìn xuống đĩa thức ăn để ngăn cơn thôi thúc muốn khóc lên.

Jonah và Jasper cố gắng giữ cuộc trò chuyện được liền mạch. Họ hầu hết nói về việc Jasper làm gì ở trường đại học. Gram Bauhammer xen vào ý kiến mạnh mẽ của bà ta xuyên suốt câu chuyện. Bà ta nói với bác Sondra. "River sẽ học chung với em trai nó nếu người ta không trao học bổng cho những kẻ không có quyền được ở một ngôi trường thuộc top Ivy League."

[1] Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày hình thành mối quan hệ tình cảm với kẻ bắt cóc trong thời gian bị giam cầm. Những cảm xúc nói trên của "nạn nhân" thường được xem là vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. (ND)

"Con không có quyền, cũng chẳng muốn ở Cornell," River nói. "Bà nhớ là con không có nộp đơn đâu."

"Chỉ vì con biết người ta sẽ ưu tiên cho cái đám..."

"Mẹ à, làm ơn giữ ý kiến của mẹ cho mình mẹ đi," Jonah nói gọn lỏn.

Gram Bauhammer ném cho con trai cái nhìn giận dỗi nhưng không nói gì nữa.

Raven không có bụng dạ nào để ăn hay quan tâm đến gia đình kỳ lạ đang ngồi quanh cô lúc này. Cô chỉ ăn vừa đủ để tỏ ra lịch sự và giữ im lặng.

Khi đồ tráng miệng được dọn ra, Jonah hỏi. "Raven, có điều gì con muốn hỏi chúng ta không?"

Cô muốn hỏi rằng tại sao họ cưỡng ép tiến vào cuộc sống của cô. Cô muốn hỏi rằng liệu cô có thể đi và không bao giờ gặp lại họ nữa hay không. Nhưng cô tò mò về một chủ đề mà mọi người khác trừ Jasper tránh đi: người phụ nữ trông giống cô, người đã sơn hình chim chóc và hoa lên tường phòng cho em bé. "Tôi muốn biết về Elis," cô nói.

"Còn được biết đến là *mẹ của nhóc*," River lầm bầm.

"Chúng ta đã mất liên lạc với bà ấy từ lâu," Jonah nói.

"Không lâu sau khi nhóc bị bắt cóc," River nói, giọng châm chọc. Anh ta nhìn cô chằm chằm, chờ đợi cô phản bác về từ *bị bắt cóc* kia.

Cô không có ý muốn chơi trò chơi với kẻ ham chú ý đang say xỉn kia. "Bà ấy sống ở đâu?" Cô hỏi.

Jonah trông không hề thoải mái. "Ta không biết."

River cười khùng khục, đổi lại là ánh mắt tối sầm từ bố anh ta.

Hành động đó của cả hai cho thấy Jonah có biết. Cô tự hỏi vì sao ông ta lại nói dối.

Raven nhẹ nhõm khi bữa tối kết thúc. Cô thì thầm với bác mình rằng cô muốn đi. Bác Sondra hít sâu một hơi, rồi chầm chậm thở ra, dấu hiệu quen thuộc cho một cuộc chiến đang đến. "Tới phòng khách ngồi với chúng ta đi," bác cô nói.

Raven đến phòng khách nhưng từ chối ngồi xuống.

"Tình hình là thế này..." bác cô nói. "Ta phải trở về làm việc và với gia đình mình ở Chicago, còn cháu thì không có nơi nào để sống ngoài nơi này cả. Ít nhất là trong lúc này."

"Cháu có nhà ở Washington! Cháu không ở lại đây đâu!"

"Cháu còn chưa sở hữu căn nhà đó. Nó thuộc về em gái ta cho đến khi ta chứng minh được nó đã chết."

"Cô Danner sẽ là người giám hộ cháu. Cháu sẽ sống ở nhà cô ấy."

"Cả cô ấy và thẩm phán sẽ không đồng ý chuyện đó khi cháu có người giám hộ hợp pháp. Bố của cháu ở đây vì cháu, Raven. Ông ấy ở đây để giúp đỡ và chỉ dẫn cho cháu."

Raven nhìn sang Jonah. Nụ cười của ông ta quá yếu ớt để khơi dậy sự tin tưởng.

"Đây là gia đình của cháu," bác nói. "Cháu cần thời gian để hiểu về họ."

Raven cảm nhận được sự tuyệt vọng mà cô biết rất rõ, khi linh hồn quạ trong cô muốn bay đi. Nhưng rồi cô nhớ ra mình chẳng có linh hồn quạ nào cả. Cô cảm thấy giống như lúc ở trên giường khách sạn, lạnh lẽo, yếu ớt và trống rỗng.

"Jonah đã nói chuyện với bác sĩ tâm lý để giúp cháu quen với gia đình mới," bác Sondra nói.

"Bác để cháu ở lại đây à?" Raven nói. "Lúc ở khách sạn bác nói dối cháu sao?"

"Cháu có một gia đình đã mất đi cháu suốt mười sáu năm qua, và cháu không có nơi nào khác để đi cả. Đây là hiện thực mà ta không thể thay đổi được."

"Cháu sẽ không bao giờ quay lại Washington được sao?"

"Cháu sẽ trở về, nhưng ta không biết là khi nào. Ta sẽ gửi đến cho cháu bất kỳ thứ gì cháu muốn. Ta hứa người vận chuyển sẽ làm việc cẩn thận với đồ tùy thân của cháu."

Cô không muốn khóc trước mặt họ nhưng không thể kìm được. "Bà ấy không thích bác là vì thế này phải không? Bác nói dối bà ấy, bắt nạt bà ấy và chẳng bao giờ làm điều bà ấy muốn. Chẳng trách bà ấy không tin bác!"

Cô thấy vẻ có lỗi xẹt qua trong mắt bác mình.

"Cháu cá bác nói dối về chuyện để thi hài bà ở nơi bà muốn. Cháu cá là bác đã để cảnh sát vào cuộc rồi."

"Ta chưa," bác cô nói.

"Vẫn chưa. Nhưng bác sẽ làm thế khi trở lại đó. Bác sẽ để cháu lại đây và lờ đi mọi thứ bà ấy yêu cầu trong thư. Bà ấy muốn cháu sống ở đó. Với linh hồn của bà. Bà ấy muốn cháu có một người giám hộ và ở lại nơi đó."

Bác cô nhìn sang Jonah cầu cứu.

"Raven," Jonah nói. "Điều Audrey Lind muốn cho con dựa trên một lời nói dối. Bà ta cướp đi con khỏi chúng ta. Suốt những năm qua con đáng lẽ phải ở đây."

"Tôi mừng vì tôi đã không ở đây!" Raven nói. "Ai mà muốn sống ở cái gia đình này chứ?"

"Ha!" River nói, nâng cốc để chúc mừng cô.

Mọi người lơ anh ta đi.

"Ta xin lỗi vì con không thích ở đây." Jonah nói. "Điều đó hoàn toàn có thể hiểu được khi con đã quen với một cách sống khác. Nhưng ta có thể thấy được con là con người mạnh mẽ có thể vượt qua quãng thời gian khó khăn này. Bác của con cũng biết như thế. Bác sĩ tâm lý con sẽ gặp rất giỏi. Chuyện con đã trải qua là chuyên môn của cô ấy."

"*Chuyện tôi đã trải qua*? Chuyện tôi đã trải qua là cả cuộc đời tôi. Ông đang cố đoạt đi cả cuộc đời tôi!"

Cả Jonah và bác Sondra không đáp lại. Raven có thể thấy từ vẻ u ám trên mặt họ rằng họ sẽ không cho phép cô trở về Washington. Nhưng cô không thể chịu được việc sống với những con người kỳ lạ này ở ngôi nhà xấu xí vùng ngoại ô này được.

Cô quay sang River. "Ellis đang ở đâu?"

River liếc sang bố mình nhưng không nói gì.

"Tôi biết anh biết bà ấy ở đâu. Nói cho tôi đi."

Jonah nói. "Trước khi đi, bà ấy yêu cầu ta ký giấy đảm bảo không được tìm hay liên hệ với bà ấy."

"Tại sao chứ?" Raven hỏi.

"Vì nó là một đứa rất có vấn đề," Gram Bauhammer nói. "Nó bỏ cháu lại một bãi đỗ xe - vậy nên cháu mới bị bắt cóc. Đã ai nói cho cháu chuyện đó chưa? Và rồi nó bỏ lại con trai mình và không bao giờ nói chuyện với chúng nữa. Tin ta khi ta nói cháu không muốn dính dáng gì đến ả đàn bà đó đâu."

Jasper và River khó chịu trước những lời cay nghiệt đó.

"Ellis Rosa Abbey sống ở Florida," River đột ngột nói. "Bà ấy sở hữu một cửa hàng gọi là Người bản địa ở Rừng Hoang."

"Làm sao con biết được chuyện đó?" Jonah hỏi.

"Chà, bố à, nhờ cái thứ người ta gọi là mạng Internet đấy," anh ta cười cợt trước cơn tức giận của bố mình. "Gì chứ, bố tức giận vì con biết được chuyện này không tốn một đồng à? Bố bỏ bao nhiêu cho đám thám tử để tìm bà ấy thế?"

"Anh biết mẹ ở đâu và chưa từng nói cho em biết sao?" Jasper nói.

"Thôi nào nhóc, Internet đấy còn gì," River nói.

"Em chẳng biết tên bà để mà tra tìm nữa," Jasper nói.

"Và tại sao lại thế ấy nhỉ?" River nói. "Tại sao chúng ta đến tên bà ấy còn chẳng biết thế? Tại sao anh đây phải lén lút đào bới đống giấy tờ của bố để tìm được tên của bà thế? Cái chuyện vớ vẩn gì vậy chứ?"

"Bà ấy đã nói rất rõ là không muốn liên lạc," Jonah nói. "Bố chỉ tôn trọng mong muốn của bà ấy thôi."

"Nhưng bố biết còn gì?" Jasper hỏi bố mình. "Kể cả những lần con hỏi bố đấy thôi?"

Jonah trông mệt mỏi. "Ban đầu ta cũng không biết. Bà ấy hoàn toàn biến mất rất lâu. Như River nói, ta để thám tử tư cố tìm bà ấy. Bởi ta sợ bà ấy sinh chuyện. Mấy đứa con có thể không nhớ mẹ của cả hai ra sao khi rời đi."

"Ta có, đúng là nhẹ nợ mà," Gram Bauhammer lầm bầm.

"Đủ rồi mẹ!" Jonah nói. Ông quay sang Jasper. "Khi bà ấy mua đất và bắt đầu kinh doanh thì bà ấy lần nữa xuất hiện trên hồ sơ xã hội."

Raven không thích sự căng thẳng và giận dữ liên tục cô cảm nhận được từ những người này. Cô không thể sống với họ. Và cô không muốn ở bên cạnh bác Sondra khi chính bác ta gây ra nhiều đau đớn trong đời Mama như vậy. Hy vọng duy nhất vào một cuộc sống có thể chấp nhận được của cô chỉ còn lại Ellis. Một hy vọng mong manh thôi, nhưng thà có còn hơn không.

"Tôi muốn nói chuyện với Ellis," Raven nói.

"Ta không thể liên lạc với bà ấy để sắp xếp chuyện đó," Jonah nói. "Dù ta bị thỏa thuận trói buộc không được can thiệp vào cuộc sống của bà ấy, những năm gần đây ta đã cố thử. Ta có vấn đề tài chính cần bàn bạc với bà ấy. Nhưng bà ấy không có email, cũng không trả lời điện thoại gọi đến số của cơ sở kinh doanh. Ta đã thử gửi gì đó đến qua thư nhưng chưa từng nhận lại phản hồi."

"Làm sao bà ấy kinh doanh mà không nghe điện thoại chứ?" River hỏi.

"Hẳn là mẹ con lọc các cuộc gọi và chỉ trả lời những số mình biết."

"Bà ấy sẽ để mất nhiều khách hàng nếu làm thế đấy," River nói.

"Mẹ con chưa bao giờ làm theo những quy chuẩn thông thường của xã hội cả."

Raven cảm thấy hứng thú với người phụ nữ đã ly dị gia đình và tách biệt khỏi xã hội giống như Mama đã từng. "Ông có biết địa chỉ của bà ấy không?" Cô hỏi.

"Có địa chỉ đến vườn ươm giống của bà ấy đây," Jonah nói.

"Vậy ta có thể tới đó," Raven nói với bác mình.

"Nghe không được hứa hẹn lắm," bác cô nói. "Bà ấy rõ ràng không muốn liên hệ với gia đình mình."

"Cháu không quan tâm. Cháu sẽ đi."

"Và cháu muốn ta đưa cháu đi?"

"Nếu bác không làm thế thì cháu sẽ tự đi. Cháu không ở đây đâu."

"Để anh chở em tới đó," River nói.

"Không được!" Bố anh ta nói.

Raven cảm thấy River chỉ đang cố gây rối, nhưng bác Sondra liếc sang cậu ta với vẻ không thoải mái chút nào. "Ta sẽ đưa cháu đi," bác nói. "Nhưng chỉ khi cháu hứa sẽ ở với gia đình mình sau khi gặp được bà ấy."

Lại một lời hứa khác, giống như bị giam trong một cái lồng. Giống như Mama vậy. Có lẽ bà học được cách áp đặt lời hứa lên người khác từ chị gái mình.

"Cháu có hứa không?" Bác Sondra hỏi.

"Cháu hứa."

2.

ELLIS

Ellis giúp Tom chuyển những chậu cỏ Fakahatchee cuối cùng lên xe tải. Cô lùi lại và xem xét đám cây bản địa dày trong không gian tối bên trong chiếc xe tải. Cô sẽ gửi thêm nhiều cây, cây bụi, cỏ và hoa dại hơn nữa cùng Tom và đội quản lý môi trường đô thị trong những tháng sắp tới. Những cây giống của cô sẽ được chuyển đến một phân khu cao cấp hơn, và đó cũng là đơn hàng lớn nhất Rừng Hoang Bản Địa từng thực hiện.

"Cảm ơn chị đã giúp đỡ nhé," Tom nói.

"Không có gì," Ellis đáp.

"Trời ạ, nóng thật đấy," anh ta nói. "Giống tháng Tám hơn là tháng Tư đấy." Anh ta kéo áo lên để lau mặt, để lộ ra phần bụng và ngực cơ bắp.

Ellis quay đi, đổ đầy một cốc nước từ bình giữ lạnh lớn của anh ta. Cô uống nước thật nhanh, để nước chảy từ cằm xuống chiếc áo phông đẫm mồ hôi.

"Tôi thích một người phụ nữ biết cách uống đấy."

"Xem ra là tôi không biết uống rồi," cô lau cằm rồi đáp.

Anh ta ra dấu về thứ gì đó đằng sau cô. "Anh chàng kiểm lâm đến rất đúng lúc đấy."

Keith đang lững thững đi từ trong nhà ra, vẫn còn mặc bộ đồng phục. Quercus Đệ Tam bước từng bước nặng nề theo sau, cái lưỡi dài thè ra.

"Tôi đến để giúp," Keith nói.

"Trễ rồi," Tom nói. "Ellis làm việc bằng hai người trong đội tôi mà chỉ mất nửa thời gian thôi đấy."

Keith vòng tay qua eo Ellis và hôn cô.

Tom đóng thùng xe lại và đánh xe đi.

"Nói thật thì, anh đến để đá đít tên đó ra khỏi đây," Keith nói, nhìn chiếc xe tải rời đi khu vườn ươm.

Ellis khịt mũi.

"Đừng nói là anh đang tưởng tượng. Cái cách tán tỉnh của tên đó quá rõ ràng mà."

Anh không hề tưởng tượng. Nhưng Ellis biết phải đối phó với Tom ra sao.

"Anh ta là một gã thân thiện mà," Ellis nói.

"Quá mức thân thiện," Keith kéo cô sát anh hơn nữa. "Và anh có thể hiểu. Em quyến rũ chết đi được khi đầy bụi đất và mồ hôi như thế này."

Cô cọ xát với anh mạnh hơn. "Em nghĩ anh nên thường xuyên về nhà sớm hơn đấy."

"Chúng ta có thời gian sao?"

"Luôn có thời gian mà."

Cô dẫn anh đến bụi cây gần nhất, kéo chiếc quần ngắn và quần lót xuống, và tì ngực vào cây sồi lớn.

"Chúa ơi, Ellis. Sao em vẫn có thể làm thế này với anh vậy?"

"Làm gì cơ?"

Cô nghe thấy tiếng anh nhanh chóng tháo đai lưng phía sau cô. "Em biết mà, Nàng Phù Thủy."

Cô mỉm cười. Ngay cả sau từng ấy năm, anh thỉnh thoảng vẫn gọi cô là Nàng Phù Thủy.

Quercus lăng xăng quanh họ và sủa loạn lên, như thể nó nghĩ việc hai người làm tình là một trò chơi.

"Nhớ nhắc anh nhốt con chó vào nhà lần tới lúc ta hành sự nhé," Keith nói sau đó.

"Thế thì sẽ làm hỏng sự ngẫu hứng mất," cô đáp.

Họ nắm tay trở lại ngôi nhà. Ở bên trong, Keith đưa cô chồng thư mới. Có một tấm thiệp từ Dani. Thêm nhiều tấm ảnh của con cậu ấy.

Keith cầm bức ảnh lên. "Òa, con bé đáng yêu thật nhỉ?"

"Đúng vậy," Ellis đáp.

Anh để tấm ảnh lên tủ lạnh với những đứa bé khác. Giờ trên đó đã rất nhiều ảnh, từ ảnh của cháu trai và hai đứa cháu gái đủ mọi lứa tuổi của anh, cho đến những tấm ảnh chụp con cái của những người bạn gửi đến suốt nhiều mùa Giáng Sinh, và giờ đây là ảnh chụp con của Dani trong suốt mười tháng. Ellis thì muốn một chiếc tủ lạnh sạch sẽ, nhưng cô sẽ không xem đây là chuyện to tát; dù sao anh ấy thích truyền thống này mà.

Trong khi cô tắm, Keith đổi sang quần lửng và áo phông.

Họ cho Quercus vào nhà và khóa cửa lại.

Cả hai ngồi trên chiếc SUV cũ mà họ sắp trao đổi lấy một chiếc bán tải cỡ lớn. Cô hy vọng chiếc xe cũ có thể đến được chỗ người buôn xe. Keith đã để nó chạy vượt xa quãng đường thông thường, nhưng giờ nó chắc chắn đã nhả ra những tiếng nổ máy cuối đời rồi.

"Hào hứng sao?" Keith hỏi.

"Anh biết em không phải kiểu hào hứng với mấy thứ xe cộ còn gì."

"Khó mà bỏ được nó nhỉ?"

Cô lướt tay trên vô lăng đã bạc màu và dính. "Ừ, nó trèo đèo lội suối cùng em suốt đấy."

"Và chồng em tặng nó cho em nữa. Hẳn là nó quan trọng rồi."

"Nó là một phần trong thỏa thuận ly hôn. Không phải vấn đề tình cảm hay gì đâu." Cô nổ máy và lái dọc theo con đường để tránh cuộc trò chuyện. Keith đã để cổng mở khi đi vào. Họ trở nên lười để ý đến nó vì Quercus Đệ Tam không chạy loạn như những người tiền nhiệm của nó. Khi cả hai ra đến cổng, một chiếc ô tô đang rẽ vào lối đi của họ.

"Có lẽ là ai đó không biết giờ giấc ở vườn ươm," Ellis nói.

Cô hạ cửa kính ô tô xuống. Người phụ nữ ngồi ở ghế lái cũng làm tương tự.

"Vườn ươm chỉ mở cửa từ thứ Tư đến thứ Bảy thôi," Ellis nói với người phụ nữ.

"Chúng tôi không đến vì vườn ươm," người phụ nữ nói. "Cô là Ellis Abbey phải không?"

"Vâng."

"Chúng tôi đến để nói chuyện với cô."

Ellis có thể thấy ai đó đang ngồi ở ghế sau. Là một cô gái trẻ.

"Chúng tôi đang rời đi rồi."

"Tôi sẽ biết ơn nếu cô có thể gặp chúng tôi. Chúng tôi đã đi một quãng đường dài."

Biển số xe của người này là từ New Jersey. Nhưng như thế chẳng nói lên điều gì cả. Có thể đây chỉ là xe đi thuê thôi.

"Lạ thật," Keith nói.

"Ừ. Tốt nhất là họ không nên bán cái gì."

Cô quay xe lại và đỗ bên cạnh ngôi nhà. Cô và Keith đứng trên con đường sỏi và nhìn người phụ nữ kia đỗ xe. Hai cánh cửa bật mở. Người phụ nữ lớn tuổi hơn có nước da và mái tóc sáng màu, ăn mặc đẹp đẽ. Ellis không nhận ra cô ta. Giờ thì cô nhận ra người phụ nữ trẻ kia là một thiếu niên. Cô bé mảnh mai với mái tóc đen

dài lượn sóng cùng nước da ngăm. Đôi mắt đen của cô đang chăm chú nhìn Ellis và Keith.

Cô bé trông có điểm quen thuộc...

Không, điều cô đang nghĩ không thể nào là thật. Đó chỉ là sự tình cờ mà thôi. Jonah sẽ báo tin cho cô biết nếu người ta tìm thấy con gái cô. Anh ta biết Ellis sống ở đâu, đã từng cố liên lạc với cô về gói chính sách bảo hiểm trọn đời vài năm về trước, nhưng cô đã ngó lơ anh ta.

Người phụ nữ và cô bé đứng trước mặt Ellis. Tại sao họ lại nhìn cô chằm chằm như thế?

"Tôi thích ngôi nhà này đấy," cô gái nói. "Và cả khu rừng này nữa. Ở trên cây kia là rêu sao?"

"Đó được gọi là rêu Tây Ban Nha, nhưng nó không phải là rêu, mà là cây dứa dại, nếu cháu biết đó là gì."

"Ở chỗ chúng tôi có nhiều rêu trên cây lắm."

"Nơi đó ở đâu vậy?" Ellis hỏi.

"Washington."

"Rêu ở đó rất đẹp. Ta đã thấy rồi."

Người phụ nữ lớn tuổi hơn đưa tay ra trước mặt Ellis. "Tôi là Sondra Lind Young."

Ellis bắt tay cô ta, rồi nhìn sang cô bé đang chờ để được giới thiệu.

"Đây là Raven Lind," Sondra nói. "Cô bé... có lẽ chúng ta nên vào nhà nói chuyện."

"Tại sao chúng ta phải làm thế?" Ellis hỏi.

"Bởi tôi đã từng là Viola," cô bé nói.

Ellis cảm giác như cô vừa bước vào một ngọn lửa vậy, bởi gương mặt cô nóng đến mức như thế đấy.

Raven. Hẳn bọn họ đã có được thông tin đó từ Jonah. Anh ta là người duy nhất biết về tiếng quạ kêu vào cái ngày Viola bị bắt đi.

"Thật ghê tởm," Ellis nói với Sondra.

Sondra tỏ ra bị choáng.

"Tại sao cô lại làm thế này?" Ellis tra hỏi.

"Làm gì cơ?"

"Cố lừa tôi rằng con bé là con gái tôi. Cô muốn làm cái gì?"

"Cô bé là con gái cô," Sondra nói. "Chuyện này đã được chứng minh thông qua xét nghiệm DNA. Chúng tôi tới đây từ nhà của Jonah ở New York."

Ellis cảm thấy trống rỗng, giống như cảm giác của cô vào cái ngày cô nhìn chằm chằm vào khoảng đất trống nơi cô lần cuối nhìn thấy con gái mình. Giống như thể thân thể và linh hồn của cô đã biến mất cùng đứa bé. Giờ đây cánh cổng đã lần nữa mở ra, đẩy đứa con giờ đã trưởng thành trở lại thế giới của cô. Nhưng Ellis đã mất đi quá nhiều thứ và chúng không bao giờ có thể trở lại như cũ được nữa.

Sondra lấy ra chiếc điện thoại. "Cô có muốn nói chuyện với Jonah để xác nhận không? Tôi sẽ gọi cho anh ta ngay bây giờ."

Gương mặt con bé chính là gương mặt của cô, chỉ là trẻ hơn mà thôi. Ellis thậm chí còn thấy được vẻ đau đớn trong ánh mắt của con bé. Con bé đã trải qua những gì suốt từng ấy năm chứ?

"Đừng gọi anh ta," Ellis nói. "Tôi tự biết. Con bé là Viola."

Cô gái nghểnh cằm lên phản đối. "Tôi muốn được gọi là Raven. Tôi đã được gọi như thế từ khi còn bé."

"Ai đặt tên con như thế?"

"Là em gái tôi đặt," Sondra nói. "Tôi rất tiếc phải nói rằng em gái tôi là người đã bắt cóc con gái cô."

Con quạ. Cô ta đặt tên cho đứa bé theo con quạ chết tiệt đó. Con bé chắc hẳn được đặt tên theo nó. Ellis sợ rằng mình sẽ ngất xỉu mất. "Cô ta đâu? Em gái của cô đâu? Cảnh sát bắt được cô ta chưa?"

"Nó qua đời rồi," Sondra nói.

"Ellis..."

Cô quay lại và thấy Keith. Làm sao cô lại quên anh đang ở đó. Và đâu phải chỉ con gái cô mới có ánh mắt bị tổn thương thôi đâu.

"Chuyện gì thế này? Em có con gái sao?"

"Em... Đúng vậy. Con bé bị bắt cóc. Mười sáu năm về trước."

"Sao em có thể không nói cho anh biết chuyện này?"

"Em không thể giải thích..." Cô nhìn sang cô bé, con gái của cô. "Không phải bây giờ."

"Vậy anh sẽ đi," Keith nói bằng giọng run run. "Hiển nhiên em cần thời gian ở riêng với con bé."

Keith vào nhà và quay trở ra với chìa khóa xe của mình.

Ellis theo anh đến chỗ chiếc xe. "Em xin lỗi," cô lặng lẽ nói.

"Xin lỗi có lẽ không đủ đâu, Ellis," anh mở cửa xe.

Cô sẽ không bao giờ gặp anh nữa. Cô chắc chắn điều đó. Cô đã lường được chuyện này xảy ra từ lâu rồi.

"Trước khi anh đi... Em muốn nói cho anh biết phần còn lại của câu chuyện. Khi con gái em còn bé, em đã bỏ nó lại một bãi đậu xe. Khi đó em buồn bực vì... mà nguyên nhân cũng không quan trọng. Em bỏ quên con bé và lái xe đi. Đến lúc em nhớ ra thì con bé đã biến mất."

"Lúc đó em phê pha sao?"

"Chuyện đó chỉ xảy ra sau khi em đã để mất con bé. Chuyện đó xảy ra là do con bé bị bắt cóc."

"Chúa ơi, Ellis. Em thật sự đã giấu anh quá nhiều rồi đấy."

Nước mắt nóng hổi trào ra. "Còn tệ hơn cơ."

"Làm sao còn có thể tệ hơn được chứ?"

"Em có hai đứa con trai. Em rời bỏ chúng. Em không biết tại sao nữa. Em không biết mình bị cái gì nữa. Và rồi em không thể sửa chữa lại mọi chuyện, hay nói cho anh biết. Chỉ là em không ổn chút nào, chưa từng ổn chút nào hết. Em luôn

nghĩ rằng anh rồi sẽ phát hiện ra sự thật và bỏ đi. Em không thấy nói với anh sẽ có ích gì khi đằng nào anh cũng sẽ bỏ đi."

"Em có ba đứa con sao?"

Cô gật đầu, lấy tay lau má.

"Suốt bấy lâu... đó là lý do em không chịu có con với anh sao?"

"Phải."

"Là lý do em từ chối kết hôn với anh?"

Những giọt nước mắt rơi nhanh hơn.

"Anh chuyển đến sống với em mười năm về trước, Ellis ạ. Mười năm rồi. Và hai ta đã bên nhau còn lâu hơn thế."

"Em đã cố cảnh báo anh vào đêm đầu tiên anh tới đây."

"Vậy anh cần phải nhìn ra tất cả những điều đó trong những câu đùa của em đêm đó sao? *Caveat emptor*?"

"Đó không phải một câu đùa."

"Anh là trò đùa duy nhất trong tất cả chuyện này đấy! Làm sao anh lại có thể tin tưởng em được chứ?"

"Em xin lỗi."

"Em không thấy nó kỳ khôi thế nào khi em nói ra điều đó sao? Anh lãng phí bao nhiêu năm vì lời nói dối của em đấy!"

Keith vào xe và đóng sập cửa lại. Anh lái xe đi và mất dạng sau những hàng cây.

Sau lưng Ellis vang lên tiếng rào rạo của sỏi đá. Là con gái cô và Sondra. Ellis không chắc hai người họ đã nghe được bao nhiêu.

"Tôi xin lỗi," Sondra nói.

Tôi xin lỗi. Keith đã đúng. Những lời đó thật ngu ngốc. Em gái của người phụ nữ này đã hủy hoại cả cuộc đời cô, và cô ta chỉ có thể nói ra nhiêu đó thôi sao?

Ellis nhìn sang con gái mình. "Giờ con sống với Jonah sao?"

"Tôi muốn sống với cô."

"Con bé nghiêm túc sao?" Ellis hỏi Sondra.

"Con bé từ chối sống với bố mình. Nó không thích ở đó."

"Làm ơn cho tôi sống ở đây với cô đi," con gái cô nói.

"Con phải đến chỗ của bố con."

Lại một lần nữa cô nhìn thấy cái nghiêng đầu đầy quyết tâm của mình, chỉ là nó đến từ con gái cô. "Tôi không đi."

"Con có nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi chút nào không? Ta để con lại một bãi đậu xe và lái xe đi."

"Tôi biết," cô bé nói.

"Ta bỏ lại các con trai của mình."

"Tôi biết."

"Con không muốn ở với ta đâu. Ta không có khả năng làm mẹ."

"Tôi không muốn một người mẹ. Tôi có mẹ rồi."

Ellis mừng là trái tim cô đã bị xé toạc và lấy đi từ lâu. Những lời đó đã có thể giết chết cô nếu cô vẫn còn lại một chút bản năng làm mẹ.

"Ta tưởng người nuôi con lớn đã chết rồi?"

Một vẻ kỳ lạ lóe lên trong ánh mắt Raven. "Linh hồn bà ấy vẫn ở bên tôi."

Sondra phản ứng bằng một ánh mắt không thoải mái về phía cô bé.

"Tôi chỉ muốn sống ở đây một thời gian," cô bé nói. "Khi nào họ để tôi trở về nhà mình thì tôi sẽ rời đi ngay."

Ellis nhìn sang Sondra, tìm kiếm một lời giải thích.

"Em gái tôi để lại căn nhà ở Washington cho con bé," Sondra nói. "Nhưng nó sẽ không trở thành tài sản hợp pháp của con bé cho đến khi những chuyện khác được giải quyết xong. Và Jonah, người giám hộ của con bé, không muốn nó sống một mình ngoài đó khi mới mười sáu tuổi."

"Con bé có thể thừa kế ngôi nhà cho dù không có quan hệ máu mủ với em gái cô sao?"

"Tôi có thể phản đối điều đó, nhưng tôi sẽ không làm thế. Em gái tôi đã phá hoại rất nhiều cuộc đời. Tôi đã thấy điều đó ở nhà Jonah, và tôi thấy được điều đó ở đây. Tôi biết mảnh đất em gái tôi để lại cho con gái cô không thể sửa chữa lại cuộc đời của mọi người, nhưng nó có thể là một khởi đầu."

Cô bé mở cửa chiếc xe thuê, vung một chiếc ba lô lên vai và kéo theo một va li lớn.

"Mấy người đang đùa tôi," Ellis nói.

"Con bé không có nơi nào khác để đi," Sondra nói.

"Thế còn trường học?"

"Tôi đã nói chuyện với trường con bé. Họ nắm được tình hình và sẽ để con bé kết thúc học kỳ từ xa. Như thế con bé có thể học xong chương trình cấp ba."

Ellis ra dấu về hướng khu rừng xung quanh cô. "Nhìn nơi này hoang vu thế nào xem. Một đứa trẻ mới lớn sẽ không muốn sống ở đây đâu."

Sondra nhẹ mỉm cười. "Đứa bé này sẽ muốn. Và đây là nơi lý tưởng nếu như việc con bé xuất hiện lại gây ra một scandal sốt dẻo cho đám truyền thông."

"Cô lường tới việc đó sao?"

"Tôi không biết phải lường tới điều gì nữa. Jonah và tôi định sẽ giữ mọi chuyện yên lặng nhất có thể."

"Cảnh sát đã biết chuyện chưa?"

"Raven, Jonah, và tôi đã nói chuyện với thám tử ở New York."

"Tôi vào xem nhà được không?" Raven hỏi.

"Sao chúng ta không vào nhà nhi?" Sondra nói với Ellis. "Tôi chắc rằng cô có rất nhiều câu hỏi."

Chỉ có hai câu hỏi hiện lên trong đầu Ellis lúc này: *Làm sao mày có thể làm chuyện này hả Ellis? Làm sao mày mới có thể không làm tổn hại đến con bé nhiều hơn thế này nữa?*

3.

RAVEN

Ellis Abbey ổn hơn so với những gì Raven hy vọng. Cô không muốn Raven ở nhà mình. Điều này đã quá rõ. Nhưng như vậy cũng không sao bởi Raven cũng không muốn ở đó.

Nhưng Raven thích căn nhà bằng gỗ, thích khu rừng xung quanh, và cả những cái cây to lớn với phần "tóc" dài đung đưa trong gió. Cô nhẹ nhõm vô cùng khi những cái cây lâu năm tạo nên sự đồng điệu với mặt đất mà cô quen thuộc ở khu rừng của Mama. Cô không cảm nhận được sự hiện hữu của những linh hồn của mặt đất tại nhà Jonah hay bất cứ nơi nào khác kể từ khi rời Washington. Cô đã lo rằng sẽ không bao giờ cảm nhận được sự hiện diện của chúng nữa. Có lẽ Mama đã nhầm về những nghi thức cổ xưa của mặt đất, giống như cái cách bà nhầm lẫn về việc Raven đến với bà ra sao. Nhưng vùng đất xung quanh nhà của Ellis chắc chắn là một nơi có những linh hồn. Raven cảm nhận được chúng trước cả khi cô bước ra khỏi xe.

Họ đi theo con đường lát đá đến một hiên nhà lớn lộ thiên. Ở đó có hai chiếc ghế gỗ nhìn ra cây cối xung quanh.

Khi Ellis mở cửa, một con chó to lớn lao ra và sủa về phía Raven cùng bác của cô.

"Im lặng, Quercus!" Ellis nói. "Nó hiền lắm. Con không có vấn đề gì với chó chứ?"

Raven không thể trả lời. Con chó duy nhất cô từng biết - hoặc không hề biết - là con ma sói.

Con chó liếm tay cô. "Quercus là một cái tên hay đấy," cô nói.

"Con biết nó nghĩa là gì sao?" Ellis hỏi.

"Có, là chỉ chi thuộc họ cây sồi."

Ellis dường như ngạc nhiên khi Raven biết được điều đó.

Raven vui vẻ khi nhìn thấy ngôi nhà có tường và sàn gỗ giống như ngôi nhà gỗ của cô. Nội thất bên trong cũng không nhiều và đơn giản giống như ý thích của Mama. Ngôi nhà này nhỏ hơn, nhưng mang đến cảm giác dễ chịu. Thậm chí còn có một lò sưởi bằng đá trong phòng khách.

Ellis dẫn Raven và Sondra đi một vòng căn nhà. Có một phòng khách nơi Ellis đặt va li của Raven ở đó. Chiếc chăn bông có họa tiết và giường gỗ với cọc đều rất đẹp. Bác Sondra nói, "tôi thích không khí thôn quê ở nơi này. Những món đồ nội thất cổ là sự bổ trợ hoàn hảo cho nơi này."

"Hầu hết mấy món đồ này giống rác hơn là đồ cổ khi tôi tìm thấy chúng," Ellis nói. "Đối tác làm ăn của tôi là một thợ mộc có thể hô biến bất cứ đống phế liệu nào tôi tha về nhà."

Raven thích hiên nhà có mái che ở đằng sau. Nơi đó nhìn xuống khu vườn đầy cây giống bản địa, theo lời Ellis nói - và ở phía xa là cánh rừng và đồng cỏ.

"Những cánh đồng ngoài kia cũng là đất của cô sao?" Cô hỏi Ellis.

"Phải. Đó là khu đất cũ ta gieo giống cây cỏ bản địa. Và bên ngoài nơi đó là khu rừng với nhiều cây sồi lớn và một khu đầm lầy."

"Cô sở hữu bao nhiêu héc-ta đất vậy?" Bác Sondra hỏi.

"Hai mươi tám. Và khoảng năm héc-ta trong đó dùng để làm vườn ươm giống."

"Nơi này hoàn hảo dành cho cháu đấy" Bác Sondra nói với Raven.

Chỉ có vùng đất của Mama ở Washington mới là nơi hoàn hảo cho cô. Nhưng vùng đất Florida này cũng ổn cho đến khi cô được phép trở về nhà.

"Con sống ở vùng quê ở Washington sao?" Ellis hỏi.

"Chúng tôi sống trong vùng rừng và cánh đồng rộng chín mươi héc-ta," Raven đáp.

"Nơi đó rất đẹp," Bác Sondra nói.

Anh mắt Ellis lạnh lẽo. "Tôi đoán là nơi đó tách biệt?"

Bác Sondra gật đầu.

"Cô ta đưa con bé từ New York đến thẳng chỗ đó sao?"

"Tôi cho là vậy. Con bé mua khu đất vào khoảng thời gian đó. Nó sống trong một nhà xe lưu động tại khu đất trong khi ngôi nhà được xây dựng."

"Mấy người không nghi ngờ chút nào khi cô ta đột ngột có em bé sao?"

Bác Sondra nói. "Raven, cháu đi soạn quần áo trong khi ta nói chuyện với Ellis được chứ?"

Raven gần như muốn từ chối để họ nói về Mama sau lưng cô. Nhưng cô cũng muốn biết họ sẽ nói gì. Cô giả vờ rời khỏi hiên nhà nhưng nấp ở một góc nơi cô có thể nghe được họ nói chuyện.

"Tôi sống ở Chicago," bác cô nói. "Tôi không thường xuyên gặp em gái mình. Tôi cho là nó đã đến thăm mộ mẹ chúng tôi vào cái ngày nó bắt cóc con bé. Nghĩa trang đó nằm rất gần khu rừng nơi cô bỏ lại con bé."

Chỉ có sự im lặng bao trùm.

"Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên dùng từ như thế," bác Sondra nói.

"Sao lại không? Đó là sự thật mà," Ellis nói, giọng cứng nhắc.

"Mãi đến khi Raven bảy tháng tuổi tôi mới biết. Audrey hốt hoảng gọi cho tôi vì con bé bị sốt cao. Tôi bay đến cùng bác sĩ để giúp đỡ."

"Cô ta sợ đưa đứa bé mình bắt cóc đến chỗ bác sĩ. Như thế đáng lẽ nên khiến mấy người nghi ngờ mới phải."

"Không, nỗi sợ đó là bình thường với con bé. Từ ngày bé nó đã có chứng sợ bác sĩ. Bố chúng tôi gửi nó đến gặp bác sĩ vật lý trị liệu để giúp con bé chữa bệnh tâm lý. Những nỗi sợ phi lý đó trở nên cực đoan khi mẹ chúng tôi chết. Audrey rất thân thiết với bà ấy và bị ám ảnh bởi cái chết của bà. Con bé tin rằng bác sĩ, thuốc và bệnh viện đã giết bà ấy."

"Mấy người không nghĩ thật lạ khi con bé không có giấy khai sinh hay bằng chứng rằng nó có bố sao?"

"Cái đó một lần nữa rất phù hợp với cuộc đời Audrey. Con bé là kẻ cô đơn thích sự hoang dã hơn là xã hội. Có một lần chúng tôi gặp nhau - tôi nghĩ khi đó nó ba

mươi hai tuổi - nó nói với tôi rằng đang cố có thai. Đột nhiên nó bị ám ảnh bởi chuyện có con cái."

"Cô ta có người thương sao?"

"Không. Theo như tôi thấy được thì nó ngẫu nhiên gặp gỡ đàn ông và cố gắng có thai. Tôi thấy lo về chuyện đó, nhưng còn lo hơn khi không biết con bé có năng lực chăm sóc cho đứa bé không. Khi tôi phát hiện ra đứa bé, thì Audrey nói với tôi rằng nó không biết tên bố đứa bé. Nó nói nó sinh con một mình trong rừng. Vì vậy nên con bé mới không có giấy khai sinh."

"Con bé không có giấy khai sinh và trường học vẫn nhận nó sao?"

"Tôi nhờ bác sĩ tiêm chủng và khám sức khỏe cho Raven làm một cái cho nó."

"Cô và bác sĩ này thường xuyên tới đó sao?"

"Một hoặc hai lần một năm."

"Và mấy người chưa từng thấy điều gì bất thường?"

"Tôi thừa nhận là tôi có thấy, vào lần đầu tiên tới đó. Ngôi nhà được bảo vệ bằng máy quay, chuông báo động, và khóa. Nhưng như tôi nói. Audrey có những nỗi sợ phi lý khác, nên chuyện con bé làm không có gì quá bất thường cả. Ngày nay nhiều người giám sát đất ở của mình bằng máy quay mà."

"Nhưng nếu cô chỉ đến thăm một hay hai lần thì cô không thực sự biết chuyện gì đã xảy ra ở đó cả."

"Tôi biết sống với em gái mình là như thế nào. Con bé từ nhỏ đã có vấn đề về tâm lý. Vậy nên đúng, tôi có lo lắng. Tôi đã làm mọi thứ có thể để khiến cuộc sống của Raven được bình thường. Sau khi Raven lên năm tuổi, tôi đã gây áp lực hàng năm trời cho đến khi Audrey rốt cuộc chịu từ bỏ việc giáo dục tại nhà và để Raven đi học lớp hai. Chuyện đó rất quan trọng. Việc hòa nhập ở trường công đã giúp đỡ Raven nhiều lắm."

Sau sự im lặng kéo dài, Raven sắp sửa đi ra phòng khách thì Ellis nói. "Suốt những năm qua, tôi bị tra tấn bởi cái suy nghĩ rằng có ai đó làm tổn thương đến con bé."

"Bác sĩ và tôi chưa bao giờ thấy bất cứ dấu hiệu bạo hành nào cả. Tôi sẽ không nói Raven có một tuổi thơ bình thường, nhưng tôi có thể đảm bảo với cô rằng con bé đã được yêu thương."

Raven lấy ra che miệng để giấu đi tiếng nức nở. Dù cho người ta có nói xấu Mama như thế nào đi nữa, thì bà ấy chắc chắn yêu thương cô. Và Raven cũng yêu thương bà.

Cô cảm thấy cuộc nói chuyện đã kết thúc và vội vã ra phòng cho khách, lau đi nước mắt. Cô lấy ra chồng quần áo được gấp và xếp chúng trên giường. Cô mở tủ và tìm được móc treo cho cái áo len yêu thích của mình.

"Ta không nghĩ cháu sẽ cần đến nó sớm đâu," Bác Sondra nói từ ngoài cửa. "Ở đây đã là mùa hè rồi."

"Cháu đoán vậy," cô đáp.

"Raven, ta phải đi rồi." Bác cô nói, bước vào phòng. "Cháu có số điện thoại của ta, và Ellis có điện thoại. Cứ gọi điện nếu cháu cần gì."

Raven không nói gì. Bởi lẽ Sondra và Jonah đã giữ lại mọi thứ mà cô *cần*.

"Chúng ta sẽ gửi thứ cháu muốn từ nhà sau. Trước hết hãy xem ở đây như thế nào đã."

Raven nhìn ra hàng cây để ngăn mình lại bật khóc.

"Mọi chuyện sẽ tốt hơn thôi."

Sẽ không, cho đến khi cô về nhà. Cô muốn Jackie nhiều đến độ ngực cô nhói đau.

Bác Sondra ôm cô. Raven dù tức giận nhưng vẫn đáp lại.

"Ta thấy yên lòng khi cháu ở đây hơn là với bố cháu," Bác Sondra nói. "Bà cháu là kẻ xấu tính, và Jonah thì hoàn toàn không kiểm soát được River nữa. Đó không phải là môi trường tốt để chữa lành."

Ellis bước ra cửa.

"Tôi sẽ mua vé máy bay và lái xe về Orlando," bác Sondra nói.

"Cô đi rồi sao?"

"Tôi phải đi. Ở công ty còn việc."

Ellis liếc sang Raven. Raven cũng cảm thấy giống như cô. Cô không muốn bị bỏ lại một mình với Ellis.

Bác Sondra đặt vé máy bay và vội vã rời đi.

Raven nhốt mình trong phòng ngủ cho khách, lấy nốt phần quần áo còn lại ra ngoài và nhét va li xuống gầm giường. Cô cầm viên đá với chữ R trong tay. Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày mất của bố Jackie. Và cô không có ở đó để giúp đỡ anh. Tệ hơn nữa là sự vắng mặt của Raven khiến ngày này còn phiền muộn hơn với anh ấy.

Cô nắm chặt viên đá trong tay và cuộn mình trên giường. Cô cảm thấy như mình chẳng có trái tim nào trong lồng ngực ngoại trừ hòn đá nhỏ lạnh lẽo Jackie trao cho cô.

Ellis không ở trong nhà. Raven nhìn ra cửa sổ trước nhà và thấy Ellis đang ngồi trên một cái ghế tựa, nhìn chằm chằm cây cối. Quercus nằm ườn dưới chân cô. Ở trên những tán cây, bầu trời là một mảnh hồng, đỏ và cam.

Ellis không nói gì khi Raven ngồi xuống ghế bên cạnh. Raven thích cái cách Ellis biết giữ im lặng, giống như Mama và Jackie.

Sắc trời chuyển sang màu tím, và rồi một màu buồn và không thể diễn tả thành lời đánh dấu một ngày đã kết thúc.

"Người đàn ông ở đây..." Raven nói.

"Tên chú ấy là Keith Gephardt."

"Chú ấy sẽ quay lại chứ?"

Ellis đáp sau vài giây. "Ta không biết."

Người đó rời đi là bởi Raven. Và bởi Raven đã từng thuộc về Ellis, cô phải rời xa Jackie. Hai người họ xem như hòa nhau.

Những tia sáng ban ngày biến mất không còn tăm tích. Ánh đèn hắt qua khung cửa sổ bao trùm lên không gian.

"Muỗi đang nhiều lên rồi," Ellis nói. "Ta vào thôi."

Cô bật đèn chiếu sáng hiên nhà trước khi cả hai vào. Có lẽ là để dành cho Keith.

"Ta đã làm bữa tối," Ellis nói. "Ở trong bếp, vẫn còn ấm đấy."

Raven đi theo Ellis vào bếp.

Mặc dù Raven không nói muốn ăn, Ellis bày ra đĩa và đặt lên bàn. Đó là một món súp với salad rau xanh và đậu tương.

"Ta ăn chay," Ellis nói. "Hy vọng con thấy ổn với chuyện đó."

"Một người bạn của tôi cũng ăn chay," Raven nói. Cô ngồi xuống và ăn, nghĩ đến Jackie. Anh hẳn sẽ thấy vui khi cô ở trong một ngôi nhà ăn chay.

Raven hầu như không có tâm trạng để ăn, nhưng cô ăn gần hết thức ăn và nói với Ellis rằng chúng ngon. Cô cũng giúp rửa và lau khô bát đĩa. Ellis có máy rửa bát nhưng rửa số bát ít ỏi bằng tay. Đó cũng là điều Mama thường làm.

Sau khi cất đi cái đĩa cuối cùng, Ellis tựa vào bàn bếp và đối mặt với Raven. "Giờ... chúng ta cần nói chuyện một chút," cô nói.

"Vấn đề gì vậy?"

"Tên của con."

Raven chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Ellis nhìn vào mắt cô. "Ta biết. Đó là cái tên duy nhất mà con biết. Nhưng ta không thể gọi con như vậy."

"Tại sao không? Tôi gọi cô là Ellis được mà."

"Cái ngày con bị bắt cóc..." Ellis ngưng lại và nhìn ra cửa sổ đen kịt vài giây. Có lẽ là để ngăn bản thân không khóc. Cô nhìn Raven. "Khi những chuyện ám ảnh xảy ra, người ta nhớ đến đủ loại chi tiết kỳ quái. Chúng trở thành những liên hệ tồi tệ - và kéo dài mãi mãi, với ta là như vậy. Và một trong những liên hệ tồi tệ mà ta có vào ngày hôm đó là con quạ. Có một con đã không ngừng kêu vào cái ngày ta bỏ con lại trong rừng."

Một cú sốc dường như chạy khắp người Raven.

"Ta gần như thấy rằng... Điều này nghe sẽ thật điên rồ, nhưng về sau ta cảm thấy rằng con quạ đó đã làm ta phân tâm bằng những tiếng kêu của nó. Nên ta có trách nó một chút vì chuyện đã xảy ra." Ngừng lại một chút, Ellis nói tiếp. "Ta đoán

đó là một dạng tự vệ. Ta phát bệnh vì tội lỗi, và ta cần phải trách cứ ai đó hoặc thứ gì đó khác ngoài bản thân mình."

Mama đã nói thật về chuyện một con quạ mang em bé đến cho bà! Linh hồn quạ đã biết Jonah và Ellis không phải bậc cha mẹ phù hợp cho đứa trẻ họ gọi là Viola. Nó đã làm Ellis phân tâm và trao cô cho Mama. Raven muốn bật khóc vì nhẹ nhõm.

"Ta vẫn ghét tiếng quạ kêu," Ellis nói. "Nhưng giờ ta không phải nghe thấy tiếng chúng nữa. Quạ không sống ở Florida."

Như vậy thì thật tệ. Raven sẽ nhớ chúng, nhất là khi cô đã biết một linh hồn quạ đã thực sự trao cô cho Mama. Mama nghĩ đứa bé được sinh ra từ thế giới linh hồn, nhưng tất nhiên bà sẽ nghĩ thế khi một con quạ kêu và chỉ cho bà thấy một đứa bé ở một mình trong rừng. Raven vẫn có thể xem như linh hồn quạ là bố của mình.

"Con đã hiểu vấn đề chưa?" Ellis hỏi.

"Rồi."

"Con có nghĩ được giải pháp nào không?"

"Tức là gọi tôi bằng một cái tên khác sao?"

"Con có thể để ta gọi con là Viola. Nếu con biết Quercus là chi sồi, có lẽ con cũng biết Viola là chi của..."

"Hoa violet. Tôi biết điều đó từ khi còn bé. Mẹ tôi và tôi hái chúng để nấu ăn mỗi mùa xuân."

Ellis nhăn mặt một chút khi Raven nói hai từ *mẹ* tôi. "Vậy có lẽ bà ấy sẽ thích việc con được đặt tên theo chi của loài hoa đó."

"Bà ấy có thể thích như vậy, nhưng bà sẽ muốn tôi giữ cái tên bà đã đặt cho tôi."

Ánh mắt Ellis đanh lại. "Bà ta không có quyền đặt tên cho con của người khác."

"Tôi đã không còn là của cô nữa khi bà ấy đặt tên cho tôi. Tôi là của bà ấy. Tôi được trao cho bà ấy."

"Con nói được trao cho là sao chứ? Bà ta cướp đi con khỏi ta!"

"Không phải cướp. Là cô bỏ tôi lại, và bà ấy tìm thấy tôi. Bà đã mơ về chuyện có con từ lâu. Và tôi đã ở đó. Đó không phải là tình cờ. Chắc chắn phải có lý do nào đó."

"Sao con dám nói như vậy chứ!" Ellis hét. "Con có biết cái người con gọi là Mẹ đó đã gây ra bao nhiêu đau đớn cho ta và gia đình ta không? Con phải chấp nhận sự thật rằng con đã bị bắt cóc. Điều bà ta làm là sai, và bà ta sẽ phải ở trong tù nếu bị người ta bắt được."

"Nhưng bà ấy không bị bắt. Tại sao lại như thế?"

Ellis run rẩy. "Sao? Con nghĩ có phép mầu nào can thiệp để bà ta thoát được khi cướp đi con à?"

"Tôi nghĩ hẳn đã có lý do nào đó."

"Lý do gì chứ?"

Raven không thể nói cô tin những linh hồn của mặt đất đã giúp đỡ bà. Đó là chủ đề bị cấm.

"Bà ta có nói với con vì sao lại đặt tên con là Raven không?"

"Có."

"Bà ta đã nói gì?"

Giờ thì mọi người đều biết Raven không phải được sinh ra bởi Audrey Lind. Cô có thể nói cho Ellis biết sự thật. "Bà nói với tôi rằng bà nghe thấy tiếng quạ gọi mình ở trong rừng. Khi bà ấy đến để xem nó muốn gì, thì tôi đã ở đó, một bé gái với đôi mắt và mái tóc giống như màu của quạ - đúng như mong muốn của bà. Bà ấy đặt tên tôi theo con quạ đã đưa chúng tôi đến với nhau."

"Chúa ơi," Ellis thì thầm. "Con vốn luôn biết bà ta không sinh ra con? Và con không nói cho ai biết sao?"

"Tôi không phải do bà ấy sinh ra thì có vấn đề gì? Tôi được sinh ra để ở bên bà ấy."

"Con được sinh ra là để ở bên ta!" Ellis hét. "Ở bên bố con và các anh của con!"

"Không. Tôi đã gặp họ rồi. Và người bà tồi tệ đó. Tôi chưa bao giờ vốn nên ở bên họ, hay trong căn nhà xấu xí đó. Linh hồn tôi sẽ bệnh tật, thậm chí chết đi nếu tôi sống với họ. Tôi nghĩ đó cũng là lý do mà cô rời đi."

Ellis há miệng nhìn chằm chằm Raven.

"Nếu cô thích một nơi đẹp như thế này, vậy thì ngôi nhà đó và những người đó đang giết chết linh hồn cô. Cô vốn cũng không thuộc về nơi đó. Nhưng tôi rất tiếc khi phải đến lúc tôi bị mang đi khỏi cô thì cô mới thấy được điều đó."

Ellis bám lấy bàn bếp và trượt xuống sàn. Raven hẳn đã đánh trúng sự thật.

"Con là thật sao? Là ta đang tưởng tượng ra con sao?" Ellis nói.

Raven mỉm cười lần đầu tiên sau nhiều ngày. "Tôi là thật," cô ngồi xuống sàn gỗ bên cạnh Ellis, nắm lấy hai bàn tay cô. "Tôi chưa bao giờ muốn làm cô buồn. Tôi cũng không muốn tới đây. Nhưng tôi mừng vì được gặp người đã sinh ra mình."

"Ta không làm được," Ellis nói. "Con phải đến sống với bố con."

"Tôi đã nói rồi. Tôi không thể sống ở đó."

"Vậy trở về Washington đi."

"Cô có thể khiến họ cho phép tôi không?"

"Không. Ta không có tiếng nói trong chuyện đó."

Raven nhìn xuống bàn tay cả hai đang đan vào nhau. Làn da Raven có màu rám nhẹ hơn của Ellis một chút. "Tôi có thể sống ở đây một thời gian chứ? Có lẽ cô có thể chỉ cần gọi tôi là R thay vì Raven."

"Không chỉ là về cái tên của con thôi đâu. Chỉ là... con cần nhiều hơn những gì ta có thể cho con."

"Tôi không cần gì cả. Làm ơn để tôi ở lại đây nếu như tôi không thể về nhà."

Nước mắt trào ra từ mắt Ellis. "Ta nói thật đấy. Ta không thể ở đây vì con được."

"Không sao." Raven nói. "Tôi đã quen với điều đó rồi."

4.

ELLIS

Nhiệt độ là hơn ba mươi độ khi trời lặn. Hôm đó là ngày mùng Một tháng Sáu. Ellis sẽ phải lần nữa tưới nước cho những chậu cây chưa được tưới nước. Khi đi đến vườn ươm giống, cô nhìn thấy Max. Cô ấy vừa mới tưới nước xong.

Max ra hai cái dấu quen thuộc, một động tác bay và một dấu hiệu thể hiện một câu hỏi. Dấu hiệu bay là cách để cô nói Raven. Cô muốn biết Raven đang ở đâu. Thường thì con bé sẽ cầm một cái vòi nước khác để giúp đỡ.

Ellis ra dấu rằng cô không biết. Max gật đầu trong khi cuộn lại vòi nước. Ellis hiểu Max đủ rõ để thấy cô ấy đang thất vọng. Max và Raven đã thu hút lẫn nhau gần như ngay từ khoảnh khắc hai người gặp nhau. Max vốn không thường có hứng thú kết bạn, nhưng cô chú ý đến Raven khi cô bé ở đó nhiều hơn tất cả những người khác, cả Ellis cũng không ngoại lệ.

Ellis tiếp tục trò chuyện bằng ký hiệu mà cô và Max đã hoàn thiện sau nhiều năm. Ellis nói cô đã kết toán sổ sách xong và mọi thứ đều ổn. Cô cũng nói Tom sẽ đến mua thêm một loạt cây nữa sau ba ngày và hỏi việc sửa chữa lại ngôi nhà thế nào rồi.

Max nói mọi chuyện đều thuận lợi và bảo Ellis gửi lời chào đến Raven giúp cô.

Khi Ellis trở về nhà, Raven không có ở đó. Con bé cũng độc lập như cô đã từng khi lang thang ở Rừng Hoang phía sau khu đỗ nhà xe lưu động. Nhưng Ellis hơi lo lắng một chút vì cô đã không thấy con bé từ bữa sáng.

Cô gọi Quercus. Con chó nhổm dậy, vẫy đuôi, lập tức cảm nhận được cả hai sẽ đi dạo. Cả hai đi về hướng đông. Vùng đất nhẹ nhàng dốc xuống từ ngôi nhà trên ngọn đồi đầy cây cối, qua những đồng cỏ, một bãi cỏ ướt và khu rừng ngập nước, và cuối cùng là đến một đầm lầy ở phía tận cùng vùng đất của cô. Đầm lầy đã rộng lớn hơn và cũng sâu hơn do những trận mưa lớn. Khi cả hai đến rìa nước. Quercus đi tới thứ gì đó màu trắng và ngửi nó.

Là áo phông của Raven, bên dưới là quần và giày mặc đi leo núi.

Ellis nhìn chằm chằm vào mặt nước đầm lầy tĩnh lặng. Con bé chết đuối rồi sao. Địa ngục, cái khoảnh khắc cô phát hiện đứa con của mình bị bắt đi, một lần nữa nuốt chửng lấy cô. Tại sao bọn họ lại ủy thác con bé cho cô chứ? Ellis còn chưa chứng minh cô không thể làm một người mẹ hay sao?

Một tiếng đập nước vang lên.

"Raven?" Ellis gọi.

Chỉ có tiếng côn trùng và những tiếng hồng hạc từ phía xa.

"Raven? Con có ở đó không?" Cô hét.

Raven trồi lên từ chỗ nước sâu và nhìn Ellis.

"Ta đã nói con không được lội nước ở chỗ này mà!" Ellis nói.

"Không có. Cô chỉ nói Quercus không được lội thôi."

"Ta nói với con là ta huấn luyện tất cả chó của mình không được xuống vùng nước đó vì chỗ này có cá sấu. Ra khỏi chỗ đó mau!"

"Cô nói cá sấu thích ăn thịt chó."

"Đôi khi chúng ăn cả người nữa đấy."

Raven lội dưới mặt nước, vẫn nhìn chằm chằm Ellis.

"Làm ơn ra khỏi đó đi. Trời tối là lúc cá sấu hoạt động đấy."

Raven bơi ếch về phía Ellis và đứng ở nơi nước nông. Trên người cô chỉ có áo và quần lót. Ellis giật mình khi thấy con bé gầy ra sao. Con bé đã mảnh mai khi tới đây, và nó đã giảm cân nhiều hơn là Ellis nhận ra được.

Chân của Raven bị kẹt trong lớp bùn sâu ngập đến bắp chân. Cô bước một bước và bùn ngập đến gần đầu gối.

"Đấy là một nguy hiểm khác ở chỗ đất bùn này đấy. Con có thể bị kẹt trong bùn, thậm chí là ngập sâu quá không ra được đâu."

Ellis lội xuống, bùn ngập đến bắp chân. Cô nắm lấy tay con gái mình và cố gắng kéo, nhưng rồi bị trượt tay khỏi bàn tay trơn trượt của Raven. Cú trượt khiến cô mất đà và ngã ngửa ra vùng nước đầm lầy ven bờ.

Raven bật cười.

"Rất hài hước đấy," Ellis nói.

Raven cười to hơn khi Ellis vật lộn để đứng dậy từ đống bùn.

"Ta đáng lẽ nên để con lại với đám cá sấu cho rồi."

Raven lê chân khỏi vũng bùn và kéo tay Ellis. Khi cô nhấc lên thì chân cô đã kẹt quá sâu để làm đòn bẩy đẩy Ellis lên. Cô ngã xuống bãi bùn lầy cạnh Ellis, và rồi cả hai ngồi bệt xuống bãi bùn bốc mùi, phá ra cười.

"Làm thế quái nào mà con đến được chỗ này vậy?" Ellis hỏi.

"Lúc tôi thấy mình bị chìm trong bùn, tôi duỗi người và bơi ra chỗ nước sâu."

Ellis từ bỏ việc đứng dậy và bò theo một cách rất kỳ cục ra khỏi đầm lầy. Raven cũng làm tương tự. Cả hai bật cười khi thấy mình ngớ ngẩn ra sao.

Cùng chung vui với họ còn có cả đám muỗi nữa. Và mặt trời thì đang lặn. Ellis không mang theo đèn pin.

"Chúng ta nên về thôi," cô nói.

Raven mặc áo vào nhưng không buồn xỏ đôi chân ướt của mình vào quần. Cô xỏ tất, dường như không bận tâm đến lũ muỗi lơ lửng xung quanh đôi chân trần.

"Mày rất ngoan khi không xuống nước đấy," Ellis nói với Quercus. Cô vò cái đầu lớn của nó và trét bùn lên. "Giờ chúng ta phải huấn luyện Raven rồi."

"Tôi nghĩ mình sẽ không vào đó lần nữa đâu."

"Tốt nhất nên thế."

Raven đứng bằng một chân và xỏ chân còn lại vào chiếc bốt. "Nhưng quanh đây có chỗ nào đi bơi không? Tôi thích nghịch nước khi trời nóng thế này."

"Ta biết. Ta cũng thích được nghịch nước. Nhưng ở vùng này thì chẳng có chỗ nào để đi bơi cả."

Bầu trời vẫn còn đủ sáng để đi về nhà. Cả hai mới đi được một đoạn ngắn thì Raven hét lên. "Không được! Quercus, không!"

Cô tuyệt vọng lôi con chó khỏi thứ gì đó. Ellis nhìn xuống chỗ đá và lá cây được sắp xếp tỉ mỉ, với một hộp sọ chồn rác ở giữa.

"Cái gì thế?" Ellis hỏi.

"Không có gì."

Quercus muốn khúc xương đó.

"Không được!" Raven hét lên.

"Quercus, ngồi xuống!" Ellis nói bằng giọng nghiêm khắc nhất của mình.

Con chó ngồi xuống. Keith đã chỉ cho cô cách làm điều đó.

"Tới đây!" Ellis nói, dẫn con chó tránh xa khúc xương.

Raven bình tĩnh lại khi họ trở về, bỏ lại cái *không có gì* mà cô đã làm. Việc sắp xếp những đồ vật tự nhiên đó trông giống như một nghi lễ pha lẫn sự u ám. Giống như một lễ hiến tế. Ellis nhớ lại lời nói kỳ lạ của Raven về chuyện con bé bị bắt cóc, giống như con bé cho rằng đó là một sự kiện thần thánh nào đó vậy. Hiển nhiên là do ảnh hưởng từ Audrey Lind.

"Lúc ở Washington con có đi nhà thờ không?" Ellis vừa đi vừa hỏi.

"Sao người ta lại hỏi điều này nhỉ?" Raven đáp.

"Còn ai hỏi nữa?"

"Gram Bauhammer."

Tất nhiên bà ta sẽ hỏi rồi. Ellis chưa từng gặp ai phát cuồng vì niềm tin của bản thân hơn Mary Carol cả.

"Tôi không đi nhà thờ," Raven đáp.

"Con có theo đức tin nào cụ thể không?"

Sau một thoáng ngừng lại, Raven đáp. "Không." Ellis cảm nhận được sự căng thẳng trong con bé. Cô tự hỏi vì sao lại như vậy.

Quercus sủa và lao vút lên đồi. Nó tiếp tục sủa. Có người đang ở đó. Hẳn là Keith. Cửa đã được đóng lại rồi mà.

Cô tự nhủ bản thân không được hưng phấn lên, nhưng con tim đang đập thình thịch của cô từ chối lắng nghe. Một tháng rưỡi sau ngày Raven tới, Keith đã trở lại lấy đồ đạc của mình. Anh nói với Ellis rằng cô cần thời gian ở riêng với con gái. Anh từ chối không nói thêm gì khác nữa.

Giờ thì anh đã trở lại. Hẳn là anh ấy đã đủ bình tĩnh để nói chuyện.

Nhưng lỡ như anh đến để nói từ biệt thì sao? Một lời từ biệt mãi mãi?

Ellis dừng bước. Hai người đàn ông đang ở trước lối vào nhà cô, xoa đầu Quercus. Cô không nhìn rõ họ dưới ánh chiều tà, nhưng dù họ là ai thì cũng đã trèo qua hàng rào để vào được đây.

Ellis tóm lấy tay Raven và kéo cô bé ra sau. "Đừng đi lên đó," cô thì thầm.

"Tại sao? Đó là ai vậy?"

"Có thể là cánh phóng viên."

Raven nhìn chằm chằm hai người đàn ông.

"Tuần trước, Sondra cảnh báo ta chuyện một vài phóng viên muốn nói chuyện với con."

"Tại sao chuyện đó lại xấu?"

Raven thực sự không biết. Con bé không được tiếp cận điện thoại hay máy tính. Người bắt cóc Raven đã giữ con bé tránh khỏi mạng Internet để chắc chắn rằng con bé không bao giờ phát hiện được mình là ai. Con bé không hề biết truyền thông có thể biến cuộc đời mình thành một mớ hỗn độn như thế nào.

"Ở lại đây," Ellis nói. "Con còn chẳng mặc quần nữa kìa."

"Thế thì sao chứ?"

"Cứ ở lại đây."

Ellis bước lên bậc thang Max đã làm để dễ dàng đi lên con dốc. Hai người đàn ông quay lại khi nghe thấy tiếng chân cô. Cả hai đều rất trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi.

Ellis ngừng bước. Cả hai nhìn chằm chằm cô. "Mẹ?" Jasper nói.

Mẹ. Thằng bé gọi cô như vậy. Sau từng ấy năm.

Cô và hai đứa con trai chỉ đứng cách nhau vài mét. Giờ chúng đã hai mươi tuổi. Cả hai đều trông giống Jonah, nhất là Jasper.

Ký ức ùa về như dòng thác. Về cô của những ngày cũ. Một cô sinh viên đại học bồi rối làm bài thi cuối kỳ với những cơn nôn nghén; một cô vợ mới cưới - Jonah sờ tay lên bụng cô trong khi nói chuyện với con; người phụ nữ la hét trong phòng sinh nở; người mẹ bế bồng, quấn băng lên vết thương cho con, hứa với con mình rằng quái vật không có thật; kẻ nghiện ngập bỏ rơi những đứa con nhỏ của mình - những lời cuối cùng dành cho chúng - một lời nói dối tồi tệ về tình mẫu tử sẽ kéo dài *mãi mãi*. Tất cả cùng lúc ùa về, tất cả những con người đó ùa về bên trong cô.

Nhưng lần này không giống với khi Viola trở về. Cú sốc khi nhìn thấy con gái cô không một lời báo trước đã tốt bụng giết chết giác quan của cô. Giống như khi Keith rời đi. Một chút xíu cảm giác cô cảm nhận được qua sự tê liệt đó đến từ vụ bắt cóc. Nhưng lần này tệ hơn thế rất nhiều, có lẽ bởi hai đứa con trai của cô không bị cướp đi giống như Viola. Là Ellis đã làm điều đó. Là cô đã tự tước đi lũ trẻ khỏi chính mình.

Và cũng tước đi người mẹ khỏi những đứa con của cô nữa. Tại sao chúng lại ở đây, nhìn vào cô với sự đau đớn mà cô đã thấy trong đôi mắt chúng vào cái ngày mà cô rời đi?

Cô cần bình tĩnh lại. Tìm hiểu vì sao chúng tới đây. Có lẽ Jonah gửi chúng mang đến một lời nhắn.

"Jonah có biết các con ở đây không?" Gô hỏi.

Cô giận dữ tự mắng chính mình. Đó đáng lẽ không nên là lời đầu tiên cô nói ra.

"Ông ấy không biết," Jasper nói.

"Thế Jonah nghĩ các con ở đâu?"

"Outer Banks," Jasper đáp. "Tuần trước trường con đã bắt đầu cho nghỉ hè rồi."

Raven đến bên Ellis. Con bé lúc này trông ngoạn mục khi toàn thân ướt sũng và bùn đất. Chiếc áo phông bẩn không che được quần lót. Đôi chân dài của con bé trông khẳng khiu khi chẳng có gì khác ngoài đôi tất và đôi bốt leo núi to. Ellis nhận ra cái bộ dạng đầy bùn của mình lúc này trong mắt hai đứa con hẳn là kỳ dị lắm, và

đó không phải cách cô muốn chúng nhìn thấy cô. Ấn tượng từ lần gặp cuối cùng đã đủ tồi tệ rồi.

"Yo, Raven," River lên tiếng chào. "Hay giờ là Viola rồi nhỉ?"

"Raven," cô đáp.

River ném cho Ellis ánh mắt châm chọc. Thằng bé không thay đổi quá nhiều kể từ lần cuối cô nhìn thấy nó. "Mẹ ổn khi gọi con bé như thế sao?"

Dĩ nhiên Ellis không hề ổn. Cô ghét cái tên đó. Nhưng cô gái quay trở lại với cô sau mười sáu năm đã không còn là Viola Bauhammer. Ellis không có quyền áp đặt cái tên cho con bé. Cô đã chấp nhận sự thật đó từ ngày đầu tiên rồi.

"Xem ra là không rồi," River nói khi Ellis không trả lời lại.

"Mọi chuyện ổn cả chứ mẹ?" Jasper hỏi.

"Ổn," Cô nhìn xuống quần áo lấm lem bùn đất. "Bọn mẹ hẳn là trông tệ thật nhỉ."

"Con tưởng người Florida đều trông như thế cơ," River nói.

Jasper lườm cậu ta.

"Bọn tôi đã ở trong đầm lầy," Raven nói.

"*Trong đầm lầy á*?" River nói với vẻ khó tin. "Gì đây? Đấu vật cá sấu tối thứ Sáu sao? Ở đây có cả cái trò này à?"

"Bọn mẹ đi leo núi," Ellis nói.

River khịt mũi. Cũng đúng thôi. Tại sao Raven lại đi leo núi mà không mặc quần chứ?

"Bọn mẹ phải tắm rửa đã," Ellis nói. "Các con muốn vào chứ?"

Cô đang làm cái gì thế này? Mời các con mình vào nhà như thể chúng là hàng xóm mới đến giới thiệu bản thân sao? Cái cuộc nói chuyện lịch sự này thật chẳng đúng chút nào hết. Nhưng cô còn có thể làm gì đây?

"Xe bọn con đang đậu ở cổng chắn mất đường đi," Jasper nói.

"Không sao đâu," Cô nói. Cô chẳng có lý do gì để tin rằng Keith sẽ trở lại, dù là bây giờ hay về sau đi nữa.

River và Jasper từ chối khi cô mời chúng nước hoặc trà đá. Cả hai chờ ngoài phòng khách trong khi Ellis và Raven tắm rửa. Ellis vội vã, hoảng loạn đến không thể bình tĩnh lại.

Ellis ra phòng khách trước Raven, dù cô không chắc rằng con bé có chịu ra hay không nữa. Con bé hầu như rất khép kín, đặc biệt là vào buổi tối, lại còn nói rằng không thích họ hàng New York của mình.

"Mẹ xin lỗi vì các con phải thấy cảnh như thế khi mới tới đây," cô nói. "Để bọn con thấy cảnh không hay rồi."

"Không sao," River nói. "Thế là bên nào thắng vậy? Hai người hay là cá sấu thế?"

"Còn tốt là bọn mẹ thắng. Raven không biết là con bé không nên bơi trong đầm lầy. Mẹ đã phải vớt con bé ra đấy."

"Mẹ đùa à?" River nói.

"Con bé đến từ phía bắc. Nó không hiểu được nguy hiểm - hay sự khó chịu."

River và Jasper mỉm cười.

Ellis bất ngờ khi cô dang rộng vòng tay, chờ đợi một cái ôm. "Mẹ có thể không?"

Jasper lập tức bước tới và ôm cô thật chặt. Đây là cái ôm của một người đàn ông. Nước mắt cô tuôn rơi khi nghĩ đến những cái ôm của hai đứa khi còn bé mà cô đã bỏ lỡ.

Đôi mắt Jasper ươn ướt khi cả hai buông nhau ra. Cô nhìn sang River: Lần cuối cô gặp, thằng bé đã từ chối ôm từ biệt cô.

"Con không thích," cậu ta nói.

"Cái quái gì vậy, River?" Jasper nói.

"Không sao, mẹ hiểu," Ellis đáp.

"Chỗ này tuyệt đó," River nói. "Con định hỏi mẹ có thích ở đây không, nhưng nếu mẹ đã chẳng hề quay lại thì con đoán là mẹ thích chỗ này rồi."

"Phải. Mẹ thích ở đây, nhưng thật sự thì mẹ ở chỗ này cũng là tình cờ thôi." Cô nghĩ đến lần mình bị đâm, Keith chở cô đến Florida trong khi cô ngủ, những cơn hoảng loạn đã giữ chân cô ở Gainesville hơn một năm. Tất cả đã hao mòn theo năm tháng.

"Mẹ có tái hôn không?" River hỏi.

"Không. Bố các con thì sao?"

"Không."

Sự im lặng bị đè nén bao trùm không khí.

"Ở đây mẹ có đồ uống không?" River hỏi.

Jasper ném cho anh trai ánh mắt trách cứ.

"Ý con là đồ uống có cồn à?"

"Phải."

"Có lẽ có vài chai bia trong tủ lạnh ở nhà kho đấy."

"Gì chứ? Cái đó để cho lũ bò sao?"

"Chúng là của bạn trai mẹ."

"Ổng không phiền nếu con vọc cái tủ một chút chứ?"

"Chú ấy không sống ở đây nữa." Trước đó cô còn chưa nói hẳn ra như vậy, chỉ là đang cố để tiếp nhận sự thật mà thôi.

Ellis cầm đèn pin và dẫn cả hai đi theo con đường đất đến chỗ nhà kho.

"Đối tác kinh doanh của mẹ là thợ mộc," Ellis nói, đẩy cửa nhà kho ra. "Cô ấy biến chỗ này thành nhà cho khách với đầy đủ nhà bếp và bồn tắm."

"Tuyệt thật đấy!" Jasper nói.

"Trên gác xép còn một phòng ngủ nữa," cô nói. "Nhưng nhà tắm duy nhất thì ở dưới này."

"Mẹ dùng chỗ này làm gì thế?" River hỏi.

"Em gái của bạn trai mẹ, cùng chồng và ba đứa con của cô ấy đến đây tối thiểu một năm một lần. Họ lấy chỗ này làm điểm dừng chân khi đi biển, hoặc là đến công viên giải trí Orlando."

"Mẹ ở với chú ấy bao lâu rồi?" Jasper hỏi.

"Chú ấy sống ở đây mười năm rồi."

"Hai người chia tay bao lâu rồi?"

"Khoảng sáu tuần trước."

River lập tức đoán ra. "Là lúc Raven tới."

"Đúng thế."

"Tại sao lúc đó chú ấy lại rời đi chứ?" Jasper hỏi.

Cô muốn né tránh câu hỏi. Sự thật sẽ khiến chúng tổn thương. Nhưng cô biết việc cô bỏ đi đã gây ra một vết thương khác. Cô vẫn luôn nhìn thấy nó mỗi khi nhìn vào mắt các con của mình.

"Mẹ chưa từng nói với chú ấy là mẹ có con," cô đáp.

Đúng, thật là đau. Lại một vết cứa đau đớn nữa hằn trong ánh mắt chúng.

"Vậy là... cơ bản thì mẹ xóa bỏ bọn con giống như tập tin trên máy tính của mẹ vậy đó," River nói.

"Con nghĩ con có thể hiểu vì sao chú ấy rời đi," Jasper nói.

"Mẹ cũng thế," cô nói. Cô mở tủ lạnh và chỉ cho River bộ sưu tập, một lốc sáu chai bia, ba chai bia của một hãng khác. River cầm lấy lốc bia.

"Con không thể uống hết chỗ đó nếu tối nay con định lái xe," cô nói.

"Con sẽ lái," Jasper nói.

"Nhưng sao phải lái chứ?" River nói. "Cứ ở đây đi."

"River..." Jasper nói.

"Gì?"

"Mẹ còn chưa mời chúng ta đâu."

"Ổn mà phải không?" River nói. "Chúng ta còn định tìm khách sạn ở Gainesville nữa kìa."

"Ngồi xuống đi," Ellis nói. "Chúng ta cần nói chuyện."

River khui một chai bia và nhét phần còn lại vào tủ lạnh. Hai đứa con cô ngồi trên ghế dài, còn Ellis ngồi đối diện chúng trên chiếc ghế tựa của Keith mà anh dùng để xem bóng bầu dục trên chiếc TV mà anh mua cho mình nhưng vờ như đó là quà cho cô.

"Mẹ muốn biết vì sao bọn này tới đây," River nói.

"Đúng," cô đáp. "Và mẹ cũng muốn biết vì sao các con nói dối bố."

"Câu sau dễ hơn." River lên tiếng, uống một ngụm lớn bia. "Bọn con không nói cho ổng vì ổng sẽ nói bọn con không thể đến đây."

"Vậy sao hai đứa còn tới?"

River nhìn sang Jasper.

"Là chủ ý của con sao?" Cô hỏi Jasper.

"Đúng thế. Bao lâu nay bố đã nói dối con. Ông ấy nói không biết mẹ ở đâu. Khi Viola trở về thì con mới biết ông ấy đã biết mẹ sống ở đâu từ lâu. Cả anh River cũng biết nữa."

"Internet đấy," River nói trước khi tu thêm một ngụm dài.

Jasper ném cho Ellis ánh mắt cứng rắn. "Tại sao mẹ lại hỏi lý do bọn con ở đây chứ? Mẹ là mẹ bọn con cơ mà."

Ellis đã không uống kể từ khi bỏ rượu bia trong thời gian trên núi. Nhưng giờ cô muốn một chai bia.

Jasper nói tiếp. "Con ở đây vì con nghĩ rằng thật vớ vẩn khi Viola được gặp mẹ còn bọn con thì không. Bố nói em ấy ở đây để trốn tránh đám phóng viên, nhưng con biết ông ấy chỉ đang nói dối thêm thôi. Giờ em ấy sống cùng mẹ rồi, phải không?"

"Đúng vậy, nhưng con bé không muốn. Con bé chỉ muốn trở về Washington thôi."

"Mẹ có muốn em ấy ở đây không?" Jasper hỏi.

"Câu đó quá phức tạp để mẹ trả lời."

"Mẹ cố gắng đi."

"Được rồi. Trước hết, mẹ sẽ nói là mẹ thấy nhẹ nhõm vì con bé vẫn ổn. Suốt bao nhiêu năm nay mẹ đã tưởng tượng ra đủ loại nỗi sợ về chuyện sẽ xảy ra với con bé. Nhưng đây cũng không phải một cuộc hội ngộ hạnh phúc hay gì cả. Con bé không muốn dính dáng gì đến mẹ hết. Việc phải ở đây giống như một bản án tù giam mà con bé phải thi hành cho đến khi có thể trở về nhà mình ở Washington. Vậy nên... Mẹ có muốn con bé ở đây không ư? Mẹ không biết nữa."

"Không biết nhà của con bé như thế nào nhỉ?" River nói. "Bố nói nó sẽ giàu lắm khi thừa kế hết chỗ tài sản đó."

"Con nghiêm túc đấy à?" Ellis nói.

"Mẹ không biết hả? Cái người đã bắt cóc con bé đến từ một gia đình tỷ phú ở Chicago đấy."

Chẳng trách Audrey Lind thành công giấu đi Viola suốt ngần ấy năm. Cô ta có nguồn lực vô tận để làm chuyện đó. Và giờ Ellis cũng hiểu vì sao chị gái cô ta sốt sắng để lại Raven ở nơi rừng rậm Florida hoang vu này. Cô ta không muốn tin tức về chuyện em gái mình đã làm phá vỡ cái vòng hoàn hảo mà cô ta tạo dựng cho mình.

River nhanh chóng uống nốt chai bia và lấy một chai khác từ tủ lạnh. "Giờ con hỏi mẹ một câu được không?" Cậu ta hỏi.

"Con hỏi đi."

"Mẹ vẫn chơi thuốc đấy chứ?"

"Ai nói với con như thế?"

"Đương nhiên là bà rồi. Mà nghĩ lại thì cũng khá rõ ràng còn gì."

"Mẹ đã bỏ hết từ lâu rồi."

"Tiếc thật. Con đã định mời mẹ cái này hay lắm đấy."

Ellis đứng đậy. "Nếu con đến đây để trút vấn đề của con lên đầu mẹ, con có thể đi."

"Nhưng con có thể ở lại nếu con đến đây để làm hòa như Jasper phải không? Hoặc nếu như con là một đứa nhóc tội nghiệp bị bắt cóc chẳng biết đúng sai phải không?"

"Con biết đấy, bây giờ mẹ có rất nhiều chuyện trước mắt." Ngay cả khi nói ra điều đó, cô cũng cảm thấy ghê tởm chính mình.

"Mẹ có rất nhiều chuyện trước mắt, còn trong bụng con thì rỗng tuếch đây. Mẹ không ngại để bọn con vọc chút đồ ăn trước khi mẹ đá đít bọn con ra khỏi đây chứ hả?"

Thằng nhóc ở đây là để trừng phạt cô. Rõ ràng là đang khiêu khích cô bằng hành vi xấu tính của nó. Có lẽ nó muốn cô tống nó khỏi nhà để mà có lý do căm ghét cô. Sự thù ghét là một thứ cảm xúc gây nghiện, và nó sinh trưởng tốt nhất thông qua việc thường xuyên tiếp thêm động lực để giữ cho cảm xúc đó luôn duy trì. River đã không có thêm động lực nào mới từ khi còn bé. Nó không muốn cô cho nó một liều thuốc để xoa dịu nỗi đau, mà nó muốn một cú tát để làm nỗi đau thêm xót. Và điều đáng buồn là thằng bé cũng tin rằng bản thân xứng đáng bị ăn một cái tát.

Không, cô sẽ không tiếp tay cho sự thù ghét bản thân của thằng bé. "Con có thể ăn bất cứ thứ gì trong bếp. Và con có thể ở nhà khách này bao lâu cũng được. Nhưng con phải báo cho Jonah biết con ở đâu. Ông ấy cần biết phòng trường hợp khẩn cấp."

"Ổng có thể gọi bọn con mà," River nói.

"Ông ấy có quyền biết các con ở đâu."

"Ổng chả quan tâm con ở chỗ quái nào hết, miễn là con khuất mắt khỏi nhà ổng."

"Sao anh lại nói thế?" Jasper nói.

"Chả biết," River nói. "Thỉnh thoảng sự thật nó cứ phun ra từ miệng anh mày thế đấy."

"Đi tìm gì đó cho con ăn thôi," Ellis nói.

River gom theo chỗ bia còn lại. Ellis đưa Jasper chiếc điều khiển từ xa để mở cổng và chỉ cho thằng bé chỗ đỗ xe rồi mang đồ của cả hai vào nhà.

Raven lúc này đang ở trong bếp và ăn món seitan[2] cuộn rau củ mà cô làm cho mình. Cô nhìn River nhét bia vào tủ lạnh.

"River và Jasper sẽ ở qua đêm trong nhà kho," Ellis nói.

Raven không đáp lại. Cô đẩy đĩa đồ ăn của mình ra giữa bàn. "Cô muốn ăn nốt không?" Cô hỏi.

"Con nên ăn đi. Hôm nay con hầu như không ăn gì rồi."

"Tôi mệt."

Con bé thường xuyên nói vậy. Nó đang sút cân quá nhanh. Con bé trông hốc hác và mệt mỏi dưới ánh điện sáng. Phải rời xa Washington đang khiến con bé kiệt quệ. Ellis tự hỏi mình có thể can thiệp để giúp con bé trở về đó hay không. Nhưng để làm như vậy thì cô sẽ phải nói chuyện với người giám hộ hợp pháp của con bé, và Ellis thì không muốn dính dáng đến Jonah bằng bất cứ phương thức nào cả.

Jasper bước vào bếp. "Em để túi của anh trong nhà khách rồi đấy." Cậu bảo River.

Cô không muốn dính dáng gì đến Jonah, ấy vậy mà ở đây đang có ba đứa con của cô và anh ta. Ở trong bếp của cô. Căn phòng đột nhiên trở nên thật nhỏ bé với ba thanh thiếu niên mới lớn. Căn nhà lúc này thật xa lạ với cô, giống như một căn nhà trong một thế giới song song nơi mà cô chưa từng bỏ lại Viola trong rừng.

"Hai đứa muốn ăn giống Raven không?" Ellis hỏi cả hai.

Jasper xem xét miếng bánh kẹp trên đĩa của cô. "Đấy là thịt à?"

"Seitan. Mẹ đổi từ ăn chay thường sang ăn chay trường."

"Con cũng ăn chay trường," Jasper nói.

---

[2] Seitan: Thường được gọi là bột mì căn, protein lúa mì, thịt lúa mì của Hồi giáo hay còn gọi là gluten lúa mì, có hình dáng và kết cấu tương tự như thịt khi được nấu chín và được dùng bởi người ăn chay. (ND)

River nốc cạn chai bia thứ hai. "Cái vụ tẩy não của mẹ có hiệu quả đấy." Thằng bé nói với Ellis, lại mở một chai bia khác. "Jasper nó chẳng bao giờ vượt qua được cảm giác tội lỗi mẹ áp lên đầu bọn con khi ăn thịt đâu."

"Để bà ấy yên!" Jasper nói. "Là em chọn như thế. Em chưa bao giờ thích thịt."

"Tẩy não chính là thế đấy," River nói. "Làm mày nghĩ điều mày tin vốn là chủ ý của mày."

"Anh đang tỏ ra như đồ khốn toàn tập đấy," Jasper nói.

"Sao tao phải tỏ ra nhỉ?" River cười nhăn nhở, quay sang Raven. "Chắc nhóc cũng ăn chay chứ?"

"Không," cô đáp.

"Nhóc ăn thịt á?"

Cô gật đầu.

"Chà chà, trời ạ, chẳng trách nhóc thấy bệnh vì ăn cái thứ Cứt-tan[3] đó. Đi xuống phố ăn thịt nướng đi."

"Con không được lái xe," Ellis nói. "Đấy là chai bia thứ ba trong hai mươi phút rồi đó."

"Thật đấy à?" Cậu ta nói. "Đột nhiên mẹ lại muốn chơi trò phụ huynh rồi đấy à?"

"Con còn vị thành niên, và mẹ cho con uống bia. Mẹ có thể gặp rắc rối lớn nếu con gặp tai nạn."

"Rồi, nghe giống mẹ mà con biết rồi đấy. Tất cả là vì mẹ hơn là lo lắng cho con."

"Đã bảo thôi đi rồi mà," Jasper nói, đẩy vai River.

Cú đẩy khiến River loạng choạng lùi lại vài bước. River lấy lại thăng bằng và tung một cú đấm mà Jasper chỉ né được trong gang tấc. Jasper tóm lấy tay River, hét lên. "Dừng lại đi! Sao anh lại làm thế này chứ?"

[3] Ở đây River dùng từ Shite-tan.

"Thế sao mày lại làm thế này?" River hét, đẩy Jasper lùi lại. "Tại sao mày lại muốn đến chỗ này? Con mẹ nó chứ, mày và tao đã có thể ở biển đấy!"

Cả hai va vào giá làm bánh, xô đổ một trong số rất ít những món đồ mà Ellis quan tâm, một bình thuốc kiểu cổ Keith tặng cho cô dịp sinh nhật vào năm đầu tiên cả hai bên nhau. Ellis đã dần dần lấp đầy nó bằng những món quả nhỏ là những đóa hoa dại Keith mang về từ những lần anh đi vòng quanh vùng đất của cả hai.

Chiếc bình vỡ tung khi chạm xuống sàn. Những bông hoa được ép khô văng tung tóe giữa một bãi mìn đầy những mảnh vụn thủy tinh.

5.

RAVEN

Raven bị cắt vào chân khi cô chạy đến giúp đỡ.

Ellis nạt con bé vì đi chân trần và giẫm vào thủy tinh.

Jasper thì bị cắt vào tay.

Máu hòa lẫn với thủy tinh vỡ và hoa khô.

River không làm gì cả, chỉ tựa vào tủ lạnh và uống bia.

Ellis đưa Jasper một hộp băng cứu thương và bảo thằng bé rửa vết thương ở bồn rửa bát. Cô đưa Raven vào nhà tắm để xem gan bàn chân con bé. "Vết cắt sâu đấy," cô nói.

"Tôi tự xử được," Raven nói.

"Ngồi yên," Ellis nói. Cô rửa và băng bó vết thương, sau đó để Raven ngồi với một chân để trên gối.

Ellis vào bếp, và Raven nghe thấy tiếng cô cảm ơn Jasper vì đã dọn sạch đám thủy tinh.

"Hy vọng mẹ không phiền khi con vứt chỗ hoa đi," Jasper nói. "Chúng nó bị lẫn nhiều mảnh vụn thủy tinh quá, không thể nào lựa ra được."

"Không sao," Ellis nói.

Dĩ nhiên là có sao. Raven hiếm khi nói chuyện với Ellis, nhưng cô bé đã quen với tính tình của Ellis và có thể thấy được Ellis bị áp lực tâm lý nặng vì sự có mặt của các con trai mình. Raven cũng chẳng vui vẻ gì về chuyện này. Cô và Ellis đã tạo dựng được một sự cân bằng mong manh. Cả hai đều biết Raven sẽ sớm rời đi và chẳng có lý do gì để cố trở thành bạn của nhau cả. Việc không có rắc rối và cảm xúc gì giữa cả hai là điều cần thiết khi cô đang phải giằng xé bản thân vì những gì Mama đã làm. Tất cả những gì Raven muốn từ Ellis là ở trên đất của cô cho đến khi cô được về nhà. Những người bạn đồng hành thân thiết nhất của cô là cặp cây sồi già nua mở rộng cành lá xuống cho cô, là những cánh đồng để cô nằm ngủ trên thảm hoa của mình, là tiếng những bầy sếu kêu vang cả ngày như tiếng nhạc với cô.

Nhưng giờ hai con người cãi cọ này đã đến và hủy hoại tất cả. Họ đã phá vỡ đi nhiều thứ hơn là một chiếc lọ thủy tinh. Raven đã cảm nhận được điều đó ngay khi nhìn thấy họ, mọi thứ trong đời cô lại tan vỡ, và cô không nghĩ mình có thể chịu thêm được sự đổ vỡ nào nữa.

Raven nghe thấy tiếng cửa tủ lạnh bật mở. Là River đang hỏi xem có thứ gì mạnh hơn bia không. Ellis nói rằng cô chỉ có bia thôi. Cô yêu cầu cả hai ra ngoài phòng khách trong khi cô nấu ăn.

Jasper hỏi Raven có ổn không khi cùng anh trai mình bước vào phòng.

"Không sao," Raven nói, nhấc bên chân bị thủy tinh đâm khỏi gối và ngồi dậy.

"Không sao á?" River nói, nhìn vào bên chân bị quấn băng của cô. "Đỉnh ghê. Đoán là nhóc đã chữa lành nó bằng thứ siêu sức mạnh linh hồn gì gì đó rồi đấy nhỉ."

Trong đầu mình, Raven nhảy khỏi ghế và đấm anh ta mạnh hơn cả Jasper. Còn thực tế thì cô cố gắng không bộc lộ phản ứng gì cả. Người xứng đáng bị đấm một cú ở đây chính là người bác lắm lời của cô.

River nhìn ra được cô đang bực bội. "Ừ, bọn anh đây biết đó," anh ta nói. "Bố chúng ta nói cho bọn anh biết về cái tôn giáo lập dị đó của nhóc rồi."

"Anh im đi," Jasper nói.

"Anh mày muốn nói gì cũng được, thằng đần. Mấy cái linh hồn đó làm được gì thế?" River hỏi Raven.

"Một kẻ lạc lối như anh sẽ chẳng hiểu gì cả đâu," cô đáp.

"Trả lời hay lắm," Jasper phụ họa.

River hiển nhiên là rất tức giận khi đứa em trai của mình về phe Raven. Cậu ta dốc nốt chỗ bia còn lại vào miệng và khui một chai mới.

"Nhóc có biết mụ đàn bà bắt cóc nhóc bị điên không?" River hỏi. "Nhóc biết đấy, người ta đã cố nhốt mụ lại không chỉ một lần thôi đâu."

"Anh mới là người nên bị nhốt lại."

"Có lẽ thế," River nói. "Và nhóc sẽ ở phòng bên cạnh anh thôi. Và tại sao lại thế nhỉ? Bởi mụ đàn bà khốn kiếp đã bắt nhóc đi đấy. Mụ ta đã hủy hoại rất nhiều cuộc đời. Và nhóc thì hành xử như thể mụ ta là con người vĩ đại, điều đó khiến mọi người trong cái nhà này tức điên lên được! Chấp nhận sự thật đi! Mụ ta từ đầu đến chân đều là con mụ điên thôi!"

Raven bật dậy, đẩy vào ngực cậu ta. "Đừng có nói bà ấy như thế?"

Ellis kéo Raven ra trong khi Jasper giữ lấy tay River. Cả hai lại sắp có một trận ẩu đả nữa.

"Dừng lại!" Ellis hét lên. "Tất cả dừng lại!"

"Tất cả?" Jasper nói. "Phải là anh River mới đúng chứ!"

"Ra ghế ngồi ngay, River!" Ellis hét.

"Ôi trời ạ," River bật cười. "Giờ con bị cấm túc à? Mẹ quên con đã không còn là đứa trẻ bốn tuổi hay sao?"

"Mẹ bảo ngồi xuống!" Ellis gầm lên. Raven thấy được đôi mắt cô lúc này giống như đôi mắt của Mama khi bão nổi, bàn tay cô run run chỉ vào ghế.

River làm theo.

"Tại sao hai đứa lại làm thế này?" Ellis hỏi, nhìn cả hai. "Tại sao hai đứa chỉ muốn xâu xé lẫn nhau mà không phải giúp đỡ lẫn nhau chứ?"

"Là anh River," Jasper nói. "Ảnh luôn làm thế."

"Đúng rồi, con luôn làm thế," River nói. "Và đoán xem ai đã dạy con như thế, hả mẹ?"

"Mẹ chưa bao giờ hành xử như con hết!"

"Nhưng mẹ đã làm rất tốt khi xé nát cái gia đình này đấy."

Ellis quay mặt khỏi River, nhìn ra khung cửa sổ đen kịt.

Raven thấy được Ellis muốn gì. Cô muốn ra ngoài, ở trong rừng. Lúc này cô trông như một con thú đang bị giam cầm. Raven hiểu được cảm giác đó. Cô cho là Ellis sẽ ra khỏi nhà.

Nhưng Ellis quay lại, đối diện với River. "Được. Hãy nói về chuyện đó đi. Đó là điều con muốn phải không?"

"Đúng vậy, hãy nói về *chuyện đó đi*," River mỉa mai.

"Con muốn biết điều gì đây?"

"Mẹ biết mà! Tại sao mẹ lại bỏ rơi hai đứa nhóc vốn đã bị ám ảnh sau khi em gái chúng bị bắt cóc như vậy?"

Từ giọng nói, ánh mắt của River, và cả trong mắt Ellis và Jasper nữa. Raven có thể thấy một chút những gì Mama gây ra cho họ. Cô cảm thấy phát bệnh còn hơn lúc ở trong bếp trước đó. Cô thả người xuống chiếc ghế dài.

"Mẹ đã... Mẹ đã nghĩ mẹ sẽ gây hại đến các con nhiều hơn khi mẹ ở lại," Ellis nói. "Lúc đầu bố các con phải bắt mẹ uống thuốc. Để chữa trầm cảm và mặc cảm tội lỗi của mẹ. Mỗi giây mỗi phút mẹ tỉnh táo là mỗi lúc mẹ tự trách chính mình vì đã bỏ lại đứa con của mình trong rừng. Điều mẹ làm được chiếu trên tin tức. Tất cả bạn bè và hàng xóm của mẹ đều biết. Bà của các con chẳng khi nào để mẹ quên đi được. Bố các con thì tức giận với mẹ..."

Cô lấy tay quệt mắt. "Trong vòng vài tuần lễ, mẹ bắt đầu uống rượu vì chỉ thuốc thôi là không đủ. Thế rồi mẹ uống thêm cả thuốc giảm đau họ đưa cho mẹ để chữa chứng đau lưng. Mẹ không thể dừng lại được. Mẹ uống càng nhiều thì càng cần nhiều hơn. Mẹ đã nghĩ rằng rồi mẹ cũng sẽ giống như mẹ của mình. Mẹ đã nghĩ

rằng mẹ sẽ là một kẻ nghiện ngập cho đến hết đời - và mẹ không thể nào để các con phải trải qua những chuyện giống như mẹ đã từng khi còn bé."

"Con không biết bà ngoại là người nghiện đấy," Jasper nói.

Ellis ngạc nhiên vì Mary Carol và Jonah Đệ Nhị còn không nói cho chúng biết. Có lẽ Jonah rốt cuộc đã phân định giới hạn rạch ròi với họ.

"Bà ấy dùng gì vậy?" River hỏi.

"Bất cứ thứ gì, nhưng tình hình bà tệ đi rất nhiều khi bắt đầu sử dụng heroin."

"Oa," River nói.

"Bố của mẹ là người như thế nào?" Jasper hỏi.

"Mẹ không biết ông ấy là ai, còn mẹ của mẹ thì không chịu nói."

"Không có bố dượng gì cả sao?"

"Trong một thời gian ngắn thì có. Là Zane Waycott. Ông ấy giống như bố của mẹ vậy. Ông là đầu bếp ở một vài nhà hàng nơi mẹ của mẹ làm việc. Ông ấy và mẹ rất thân thiết - ít nhất là mẹ nghĩ thế. Và rồi một ngày ông ấy biến mất."

"Nghe quen đấy," River nói.

"Ông ấy chẳng hề chào tạm biệt," Ellis nói.

"Nếu mẹ nghĩ hôm đó lời chào từ biệt của mẹ có tác dụng nào đó thì không có đâu nhé," River nói. "Nó làm con bị ám ảnh khá nặng đó."

"Nếu điều này khiến con thấy khá hơn, mẹ hối hận vì đã rời bỏ các con," Ellis nói.

"Vậy sao mẹ không quay lại?"

"Nhiều lý do lắm. Ly hôn, rồi Irene..."

"Irene chỉ trụ được đâu đó ba tháng thôi mẹ à," River nói.

"Chuyện phức tạp hơn là hai điều đó. Ngay cả sau khi mẹ bỏ được thuốc và bia rượu, mẹ vẫn phát bệnh vì tội lỗi đã để mất em các con. Đến khi đó thì mẹ đã đi xa rất lâu rồi. Mẹ sợ rằng quay trở lại cuộc sống của hai đứa sẽ chỉ gây tổn thương mà chẳng giúp được gì."

"Mẹ đã có thể quay lại mà," River nói.

"Có lẽ. Nhưng có chuyện đã xảy ra..."

"Là chuyện gì vậy?" Jasper hỏi.

Ellis lúc này trông mong manh đến nỗi khó mà đứng được. Cô ngồi xuống ghế cạnh Raven.

"Mẹ bị... hai gã đàn ông tấn công ở một khu cắm trại. Chúng đâm vào bụng mẹ."

"Trời ạ," River thì thầm.

Nước mắt lăn dài trên má Ellis. "Mẹ suýt để mình chết vì nhiễm trùng. Ban đầu, mẹ không đến bệnh viện. Mẹ nghĩ rằng có lẽ mẹ đáng chết. Nhưng mẹ cũng rất sợ. Mẹ sợ rằng các con và bố sẽ phát hiện."

"Tại sao chuyện đó lại quan trọng chứ?" Jasper hỏi.

"Mẹ không biết! Mẹ bị rối trí! Các con đã thấy vì sao mẹ phải rời khỏi các con chưa? Ngay cả khi không phê thuốc thì mẹ vẫn đưa ra những quyết định tệ hại. Mẹ cố gắng lắm mới giữ cho mình sống được, nói gì đến chuyện chăm sóc hai đứa trẻ. Mẹ quá yêu các con nên mẹ không thể đến gần hai đứa. Để cưỡng lại ham muốn đến với các con, mẹ đã phải bắt bản thân sống lại cái ngày mẹ bỏ lại Viola trong rừng hết lần này đến lần khác. Nó thực sự chẳng khác nào một vòng lặp địa ngục đâu."

Tất cả luôn quay về thời điểm đó, vào cái ngày Mama tìm thấy đứa bé với mái tóc và đôi mắt của quạ. Đứa con gái trong mơ của bà. Phép màu của bà.

Đôi mắt Jasper đã ngập nước. River ném cho Raven ánh mắt mãnh liệt như thể muốn nói. *Nhìn thấy con mụ điên bắt cóc nhóc đã làm gì với chúng ta chưa*?

Ellis tiếp tục kể. "Mẹ bị lo âu rất nặng sau vụ tấn công đó. Có một thời gian mẹ không thể lái xe được. Mẹ bị rối loạn lo âu."

Cũng giống như Jackie sau khi bố anh ấy qua đời.

"Đó là cách mà mẹ dừng chân tại Gainesville," Ellis nói. "Một người bạn đại học của mẹ sống ở đó. Mẹ sống cùng cô ấy trong hai năm. Cô ấy cũng là người động viên mẹ làm việc ở vườn ươm giống."

"Và khi đó thì mẹ không đời nào quay lại nữa," River nói.

"Đúng thế," Ellis đáp. "Mẹ cảm thấy khá hơn. Mẹ nghĩ mẹ đang hồi phục dần, và mẹ nghĩ hai đứa cũng vậy. Nếu như mẹ trở lại với hai đứa, bới móc lại quá khứ, thì điều đó đã có thể là một thảm họa với tất cả chúng ta. Đại khái là mẹ tự nhủ như vậy đấy."

Cô vỗ hai bàn tay vào nhau và nhìn xuống chúng. "Nhưng mẹ không phải như con nói lúc trước - giống như là các con mẹ chỉ là tập tin trên máy tính mà mẹ có thể xóa đi."

"Mẹ nghĩ về chúng con sao?" Jasper hỏi.

Ellis nhìn chằm chằm bàn tay đan vào nhau. "Cây cối có thể làm một điều vô cùng kỳ diệu gọi là phân tách thối rữa. Khi chúng chịu thương tổn, các tế bào quanh vết thương sẽ thay đổi và tạo nên một màn chắn bao bọc lấy quá trình thối rữa của vết thương đó. Xung quanh rào chắn đó, các tế bào lần nữa biến đổi để tạo nên một lớp màn chắn thứ hai, và rồi thứ ba, thứ tư."

Cô nhìn Jasper và River. "Dưới ngọn đồi có một cây sồi rất lớn với một cái lỗ lớn trên thân, nhưng nó vẫn sống. Lớp màn bảo vệ giúp cây vẫn có thể lớn lên xung quanh vết thương ngay cả khi nó trở nên rỗng ruột."

"Vậy mẹ muốn nói mẹ là một cái cây thối rữa đấy à?" River nói.

"Mẹ muốn nói đó là một ẩn dụ tốt hơn cho những gì đã xảy ra. Mẹ không bỏ rơi các con. Các con vẫn luôn ở đó, sâu trong tim mẹ, nhưng được bao bọc lại theo một cách có thể giúp mẹ vượt qua được nỗi đau."

"Trời ạ, giờ con là một cái cây thối rữa," River nói.

"Không phải đâu. Ngày mai con hãy ra đó và xem cái cây đẹp như thế nào."

River không có trò đùa nào để bồi vào cả.

"Mẹ không nói tấm màn chắn mẹ dựng lên là tốt, mẹ cũng không muốn nói là nó tệ. Đó chỉ đơn thuần là cách một số người có thể sống được với nỗi ám ảnh của bản thân. Có lẽ nhờ nó mà cả gia đình ta mới tới được bước này."

"Con thấy cũng ổn rồi đấy," River nói. "Một gia đình cây trồng rỗng." Cậu dốc cạn chai bia. "Giờ thì bụng con rỗng đến mức con có xơi cái món Cứt-tan kia cũng chẳng sao cả."

"Mẹ sẽ trở lại nấu ăn nếu mấy đứa tụi bay ngừng đánh nhau chỉ năm phút thôi cũng được."

"Trời ạ, giờ mẹ cũng nói *mấy đứa tụi bay* rồi đấy à?" River nói.

"Ở đây vài ngày nữa rồi con cũng sẽ bị lây cách nói đó cho coi."

"Anh với mày phải chuồn thôi," cậu nói với Jasper.

"Trước đó phải chơi cái trò vật nhau với cá sấu đã," Jasper đáp.

Raven tự hỏi bọn họ đang nói về cái gì. Nhưng trong một khoảnh khắc, giữa họ đã có sự hòa bình, và như thế là đủ rồi.

6.

ELLIS

"Con gái cô cũng chăm làm như cô vậy," Tom nói.

Quả thực là như vậy. Về mặt đó thì Raven rất giống cô. Con bé thích lao động chân tay, đặc biệt khi coi đó là một cách để giải tỏa áp lực. Raven luôn vận động - có khi là đi dạo bên ngoài, giúp việc ở vườn ươm giống, có khi lại dọn dẹp, giặt giũ hoặc nấu ăn trong nhà. Khi không làm gì thì con bé vùi đầu vào bài tập và tiểu thuyết. Ellis cảm giác được rằng con bé luôn cần phải vận động vì điều đó giúp con bé chấp nhận việc bị ném khỏi cuộc đời hiện tại sang một cuộc đời khác mà con bé không hề mong muốn.

Sau khi chất xong chỗ cây giống lên xe tải, Max giơ tay lên, chờ đợi một cái đập tay, và Raven đập tay với cô. Sau đó cả hai đi ra nhà kính để bón phân cho cây.

"Con gái cô ngoan đó," Tom nói.

"Đúng thế."

"Dạo này Keith đi đâu rồi?" Anh ta hỏi.

"Anh ấy chuyển ra ngoài rồi," Ellis đáp.

Tom quan sát cô. "Đấy là chuyện tốt hay chuyện xấu vậy?"

"Chỉ là chuyện thôi."

"Muốn uống bia tâm sự chút không?"

"Không."

"Vậy xem ra là chuyện xấu rồi. Nếu anh ta là người rời đi thì đúng là tên khốn mà."

"Tôi thực sự không muốn nói về chuyện này," Ellis nói.

Anh ta nhìn xuống đồi. "Nếu đây là anh chàng mới của cô thì tôi thấy mình già thật rồi đấy."

River đang đi từ nhà kho đến chỗ họ. Trông cậu ta bồn chồn kỳ lạ khi mới chỉ buổi sáng. Cậu cùng Jasper đã nằm trên giường đến quá buổi trưa hai ngày trước đó kể từ khi họ tới đây. Ellis nghi là River đã tìm được cách kiếm thuốc và rượu ở thị trấn đại học gần đó. Cả thằng bé và Jasper đều được thoải mái sử dụng thẻ tín dụng mà Jonah đưa cho chúng.

"Tom, đây là River, con trai tôi," Ellis nói.

Hai người họ bắt tay.

"Cậu nghỉ hè ở đây sao, chàng trai?" Tom hỏi.

"Chịu thôi," River nói. "Cháu còn chưa học được cách thở khi có nhiều nước trong không khí thế này."

Tom cười. "Nhóc sống ở phía Bắc sao?"

"New York," River đáp. "Cháu nghĩ người sống ở đây hẳn là giấu đi mang cá nếu như họ sống được ở đây vào mùa hè."

"Độ ẩm ở đây đúng là cần chút thời gian thì mới thích ứng được," Tom nói. "Nếu nhóc ở đây và cần việc làm thì đội môi trường đô thị của chú đang thiếu người đấy."

"Cháu chẳng tưởng tượng nổi tại sao phải thế," River nói.

Tom trông như thể sự châm biếm của River đã chạm đến anh ta. "Chà, tôi nên đi thôi. Hẹn gặp lại tuần tới nhé, Ellis. Rất vui được gặp nhóc, River."

"Làm như con sẽ đào đất cả ngày ấy," River làu bàu sau khi Tom nổ máy xe.

"Sao lại không? Có thể nó sẽ tốt cho con đấy."

"Con thà đi vật nhau với cá sấu ở đằng sau nhà còn hơn."

"Điều gì làm con dậy sớm thế?" Cô hỏi.

"Đâu có sớm lắm. Lúc nãy con còn tự hỏi mẹ ở chỗ nào nữa kìa."

Ellis cảm giác được sự căng thẳng từ cậu ta.

"Con cần gì không?"

"Có, có lẽ là bữa sáng đi, nếu được."

Kể từ khi River và Jasper tới, mỗi khi đến giờ ăn thì River đều lái xe đến Gainesville hoặc Ocala để mua đồ ăn nhanh. Jasper thỉnh thoảng có đi theo, nhưng hầu hết thời gian cậu ăn chung với Ellis và Raven.

"Không có thịt với trứng đâu đấy," Cô cảnh báo.

"Con biết rồi."

River rõ ràng là đang hành xử kỳ lạ. Cô tự hỏi là có chuyện gì.

Trong khi cô đang nấu ăn, Jasper bước vào bếp. "Sao anh đã dậy rồi thế?" Cậu hỏi anh trai mình.

"Đương nhiên là vì món đậu phụ cùng rau củ trộn rồi."

"Ờ, phải rồi," Jasper đáp.

"Con muốn một ít không?" Ellis hỏi Jasper.

"Vâng. Con cảm ơn." Cậu ngồi xuống bàn ăn cùng River.

Ellis làm thêm đồ ăn khi Raven vào. Cô chỉ có vừa đủ nguyên liệu để nấu cho ba đứa, còn phần mình thì hâm thức ăn thừa lại và ăn.

Cô bỏ bốn chiếc đĩa lên bàn và ngồi xuống. Hai đứa nhóc ăn rất nhanh; còn Raven thì ăn như bình thường.

"Có muốn đi thử trò mô tô nước ở chỗ suối đó không?" Jasper hỏi.

"Để sau đi," River đáp.

"Em muốn đi cùng bọn anh không?" Jasper hỏi Raven.

"Đi mô tô nước là gì?"

"Em thuê một cái thuyền phao và trôi trên sông gọi là Ichetucknee. Hiển nhiên đấy là một trong những điểm nhấn khi sống ở đây."

"Nhưng đừng quá phấn khích." River nói. "Đi ngắm chim ở Đồng cỏ Paynes xếp đằng sau đấy."

"Đồng cỏ Paynes rất đẹp," Ellis nói.

"Điều này thì con tin mẹ," River đáp.

Điện thoại River rung lên. Cậu ta nhìn một cái, rồi ném cho Ellis ánh mắt kỳ lạ.

"Sao thế?" Cô nói.

"Không có gì."

"Anh River..." Jasper lên tiếng.

River nhìn sang cậu.

"Anh làm gì thế? Anh đang hành động kỳ lạ đấy."

"Và rất bình thường, đúng không nào?" Cậu ta đứng dậy, bỏ cái đĩa trống không vào bồn rửa.

Ở bên ngoài, Quercus bắt đầu sủa.

Ellis đi ra chỗ cửa sổ phòng khách và nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi lăn bánh trên con đường sỏi đá.

"Hôm qua có đứa nào để cổng mở à?" Ellis gọi.

Tất cả đến chỗ cửa sổ và nhìn ra phía chiếc xe.

"Con mở đấy," River nói. "Lúc sáng nay."

Giờ Ellis đã hiểu vì sao thằng nhóc bồn chồn từ sáng đến giờ. "Là ai vậy? Jonah? Con bảo anh ta đến đây à?"

River khịt mũi. "Nếu mẹ nghĩ bố lái một cái xe như thế thì mẹ thực sự không nhớ rõ ông ấy rồi."

Thằng bé nói đúng. Đó là một chiếc Sedan đã cũ.

Ellis bước ra hiên, theo sau là lũ trẻ. Người đàn ông trong xe không dám bước ra vì Quercus đang sủa ngay bên cạnh cửa xe.

Ellis gọi Quercus chạy đến. Nó biết nghe lời hơn nhiều so với hai người tiền nhiệm của mình.

Người đàn ông bước ra khỏi xe. Ông có lẽ tầm sáu mươi tuổi, đầu hói và hơi béo. Gương mặt ông trông rất quen thuộc. Ông nhìn chăm chú vào Ellis.

"Ôi Chúa ơi," Ellis nói.

"Là ai vậy mẹ?" Jasper hỏi.

"Là Zane."

"Anh làm cái quái gì thế hả?" Jasper thì thầm với River.

"Chỉ nói là Ellis Abbey muốn gặp ổng thôi."

"Làm sao con tìm được ông ấy thế." Ellis hỏi.

"Facebook. Trên đó có mỗi ổng là Zane Waycott mà. Ổng cũng chẳng ở xa lắm, ở Bắc Carolina, và vẫn còn làm đầu bếp."

"Sao con lại làm thế này?" Cô hỏi.

"Từ cái cách mẹ nói về ông ta thì con cho rằng mẹ cần một kết thúc." Điệu cười của River tràn ngập ác ý. "Cảm giác gặp lại ai đó bỏ mặc không quan tâm đến mình từ lâu khá kỳ cục mẹ nhỉ?"

"Đồ khốn!" Jasper rít lên.

"Cứ nói đi..." River đáp. Cậu ta đứng lùi về sau mỉm cười, tay khoanh trước ngực nhìn Zane đang đến gần.

Zane bước đi như thể bị đau sau chuyến đi dài. Tuổi tác đã làm gương mặt ông trông khắc khổ hơn. Ellis nhớ gương mặt ông đã từng dịu dàng hơn thế.

Ông nhìn chằm chằm Raven khi đang bước đi trên con đường lót đá như thể nhìn thấy Ellis hồi còn trẻ. "Ellis..." ông nói, hiển nhiên là bối rối. "Ta được báo là..." Ông nhìn sang River. "Con trai con nói con sắp chết và muốn được gặp ta."

"Zane..." Ellis nói, bước đến chỗ ông. "Thật tuyệt khi gặp lại ông."

"Ta cũng vậy," Zane lơ đễnh đáp.

"Con không sắp chết," cô nói.

"Ta hiểu," Ông ném một ánh mắt sang phía River. "Ta được bảo là thời gian sống của con chỉ còn tính bằng giờ. Thằng nhóc đó nói con tuyệt vọng muốn được gặp ta."

"Con rất xin lỗi," Ellis nói. "Con trai con... có chút vấn đề."

Zane sấn lại gần River, đã gần như không còn cà nhắc nữa. "Mày bị cái gì thế hả? Ta đã phải lái xe cả đêm đấy!"

"Mẹ thấy chưa?" River nói với Ellis. "Giờ mẹ biết ổng thực sự quan tâm đến mẹ nhé."

Zane giơ ra nắm đấm. "Mày mà không phải con trai của con bé thì..."

River trông như sắp sửa lao vào ăn thua với ông.

"Zane," Ellis nói. "Làm ơn vào đi."

Zane và River tiếp tục trừng nhau.

"Tới chỗ này có điều hòa đây," Ellis nói. "Ông dùng trà đá nhé?"

"Ừ, được đấy," Ông nói, đảo mắt khỏi River.

Raven đến chỗ hai người, nhưng Jasper thì nắm tay River kéo đi.

Ellis đưa cho Zane một cốc trà đá ở phòng khách.

"Con rất xin lỗi về chuyện con trai con đã làm," Ellis nói. "Con không biết thằng bé đã liên lạc với ông."

"Ta có thể đoán được," ông nói.

"Gia đình con đang gặp một chút vấn đề."

"Chồng con có ở đây không?"

"Chúng con đã ly dị."

Zane nhìn quanh. "Chỗ này được đấy. Ta từng mường tượng ra cảnh con sẽ sống ở một nơi như thế này. Con từng đi vào rừng đằng sau chỗ mẹ con ở còn gì."

"Ông gọi nơi đó là Rừng Hoang," cô nói.

"Ta nhớ được," Zane mỉm cười đáp.

"Con lấy cái tên đó để đặt cho vườn ươm giống này đấy."

Zane ngồi trên chiếc ghế bọc đệm, nhìn kỹ Ellis. "Ta và con luôn gặp phải những chuyện tệ hại nhỉ? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao con trai con lại làm thế này? Hẳn phải có một lý do nào đó."

"Câu trả lời dài thì sẽ quá nhiều thông tin. Còn câu trả lời ngắn là con nhắc đến tên ông trong một cuộc nói chuyện vài ngày trước."

"Và...?"

"Thằng bé dường như nghĩ rằng con cần một kết thúc. Ít nhất thì nó nói như thế."

Ông nhìn sang Raven như muốn ám chỉ ông không muốn nói trước mặt con bé. Nhưng Raven ngồi nguyên chỗ. "Ta xin lỗi vì đã không quay lại," ông nói với Ellis. "Ta luôn nghĩ là ta sẽ quay lại. Mẹ con giống như thuốc phiện vậy. Rất tệ với ta, nhưng ta không ngừng lại được."

"Con biết."

"Vào cái lần cuối cùng đó, khi mà ta rốt cuộc cũng dứt ra được, ta biết mình không thể quay lại, bằng không ta sẽ lại bị cuốn vào mất. Bằng cách nào đó, ta cuối cùng cũng có được ý chí để tránh đi thật xa."

Những lời của ông xé mở những vết thương đã cũ. Ông không hề một lần nói gì về việc ông nhớ cô.

"Để đảm bảo bản thân không bao giờ trở lại nữa, ta đã chuyển đi," ông nói.

"Con biết. Mẹ đã nghe được từ ai đó."

"Ta nghe nói bà ấy chết vài năm sau đó vì sốc thuốc."

Ellis gật đầu.

"Con đã đi đâu vậy?"

Ông ấy không biết ư? Ông ấy còn chẳng đủ quan tâm để tìm hiểu xem liệu Ellis có tìm được một nơi an toàn để sống hay không ư?

"Con đến sống với ông ngoại con ở Youngstown."

"Thật sao? Ông ta sao?"

"Ông ấy không xấu xa như lời bà ấy nói. Bà ấy chỉ ghét vì ông từ mặt bà khi bà mất kiểm soát. Ông ấy là người tốt."

"Ta hiểu được. Đúng là bà ấy luôn nói quá mọi chuyện."

"Ông đã kết hôn sao?" Ellis hỏi.

"Đã được mười tám năm rồi."

"Ông có con chứ?"

"Vợ ta có hai đứa con với người chồng đầu tiên, và ta thì không muốn thêm con nữa, như vậy hoàn toàn ổn với ta," ông cầm chén trà lên và uống. "Đứa bé còn lại ngoài kia cũng là con trai con sao?"

"Vâng."

Ông nhìn Raven. "Và ta thì không cần hỏi xem quý cô xinh đẹp đây có phải con gái của con không. Cháu trông thật giống mẹ mình đấy. Tên cháu là gì vậy, cháu gái?"

"Raven," cô đáp.

"Cháu bao nhiêu tuổi? Mười bảy sao?"

"Mười sáu," cô đáp.

"Cháu sống ở đây hay với bố?"

"Chuyện đó phức tạp lắm," Ellis xen ngang.

Zane gật đầu. Ông nghiêng người sang như thể muốn nói điều gì đó bí mật cho dù Raven đang ở ngay đó. "Đứa nhóc River của con. Ta nghĩ nó không chỉ giống mẹ của con một ít thôi đâu."

Làm sao ông ấy có thể nói thế? Làm sao ông ấy lại có thể không biết điều đó làm Ellis đau lòng đến nhường nào? Sự tốt bụng của ông chỉ là thứ cô tưởng tượng ra suốt bấy lâu nay sao?

Ông tựa trở lại chiếc ghế. "Ta đã ở đây rồi, nên có chuyện này ta muốn cho con biết. Ta cảm thấy có lỗi khi không nói cho con biết trước khi ta rời đi."

Ellis không thể tin được. Cuối cùng cô cũng sẽ được nghe những lời cô khao khát được nghe suốt từng ấy năm.

Cánh cửa trước bật mở. Jasper tiến vào với River đi đằng sau.

"Cháu rất xin lỗi về chuyện cháu đã làm," River nói. Cậu ta trông không hề tỏ ra có lỗi, và còn liếc sang Jasper, cái miệng nhẹ cười khẩy. Jasper bằng cách nào đó đã bắt được cậu ta phải xin lỗi.

Jasper nói, "khi nào ông về, bọn cháu sẽ đi mua cho ông một bình xăng ở trạm xăng trên đường đi."

Đúng hơn là Jonah sẽ mua vì anh ta là người trả hóa đơn thẻ tín dụng của Jasper.

"Cảm ơn, nhưng không cần đâu," Zane nói.

"Ông cũng có thể nghỉ ở nhà khách một chút," Jasper nói.

Zane nở một nụ cười với Ellis. "Dạo này trông ta yếu nhược đến thế sao?"

"Trông ông rất ổn," Ellis đáp. "Ông định nói gì vậy? Lúc nãy ông nói là cảm thấy có lỗi khi không nói cho con biết chuyện gì đó."

"Phải rồi. Là chuyện về bố của con."

Cô không hề nghĩ mình sẽ được nghe bất cứ điều gì về bố mình. Khi cô còn bé, chủ đề đó bị khép kín lại đến mức bố của cô giống như không hề tồn tại vậy.

"Ông biết ông ấy là ai sao?" Cô hỏi.

Ánh mắt Zane thay đổi. Trông ông bây giờ giống với hình ảnh người đàn ông tốt bụng Ellis nhớ hơn.

"Phải, ta biết bố của con," ông nhẹ nhàng nói. "Ta nói chuyện này trước mặt các con của con được chứ?"

"Con chắc là chúng cũng muốn biết một chút gì đó về ông ngoại của chúng thôi."

"Trừ khi ổng là kẻ giết người hàng loạt," River nói. "Cái đó thì con thà không biết còn hơn."

Zane lờ cậu ta đi. "Ta biết ông ấy từ lâu trước cả mẹ con. Ta nấu ăn cùng ông ấy. Đến tận bây giờ ta vẫn xem ông ấy là bạn thân nhất của mình."

"Bạn thân nhất của ông? Vậy tại sao ông không nói cho con biết?"

"Mẹ con không cho phép ta. Ông ấy là người rất tốt, Ellis ạ. Đó là điều ta luôn muốn nói với con."

"Mẹ con nói bà không biết bố con là ai cả."

Zane bực bội. "Bà ấy nói thế là để chửi mắng thôi. Bố của con là Lucas Rosa. Nhưng thường ông ấy tự gọi mình là *Luke*."

Vậy ra phần tên bố trong giấy khai sinh của cô là thật. "Vậy tại sao Rosa không phải là họ của con?"

"Bởi mẹ con thích để nó làm tên đệm cho con hơn - và bà ấy rất biết cách xoay Luke vòng vòng. Ít nhất thì ban đầu là thế."

"Đó là tên của một người Ý sao?"

"Bồ Đào Nha," Zane đáp. "Bố con đến từ một gia đình ngư dân ở Massachusetts."

"Thú vị quá," River nói. "Chẳng trách bố chẳng thể thuyết phục được con theo ngành luật. Gen trong con đang vẫy gọi con đến một con thuyền ở giữa Đại Tây Dương."

Zane quăng cho River ánh mắt nghiêm nghị. "Đó là một nghề đáng được tôn trọng, và cũng rất nguy hiểm, ngay cả đối với những thủy thù dày dạn kinh nghiệm cũng vậy. Bố và em trai Luke đều đã chết trong một cơn bão."

"Bố con bao nhiêu tuổi khi chuyện đó xảy ra?" Ellis hỏi.

"Mười sáu. Và ông ấy là trẻ mồ côi vì mẹ của ông đã chết từ khi ông còn bé. Ông ấy sống với bà mình vài năm, sau đó vào đất liền sống với một người bạn. Chúng ta gặp nhau ở một nhà hàng tại Pittsburgh khi cả hai vẫn còn là đầu bếp tập sự."

Zane mỉm cười. "Con sẽ chẳng thể nào biết được cuộc đời Luke vất vả ra sao. Ông ấy rất biết cách để vui vẻ," ông nhìn kỹ gương mặt Ellis. "Con biết không, ta nghĩ con bây giờ giống ông ấy hơn là khi con còn bé đấy."

Thì ra đó là lý do Ellis trông khác mẹ mình đến vậy. Cô được thừa hưởng những đường nét từ bố mình. Giờ thì cô có thể hình dung ra gương mặt của ông rồi.

"Cái tên Ellis có liên quan đến gia đình đó không?" Cô hỏi.

Zane lắc đầu. "Mẹ con có thai được vài tháng khi Luke dẫn bà ấy về thăm nơi ông ấy lớn lên. Bọn họ cắm trại khắp miền đông bắc và..."

"Cái gì? Mẹ con đi cắm trại sao?"

"Bà ấy làm rất nhiều chuyện mà con không biết đâu. Luke thích đi cắm trại và lan tỏa niềm yêu thích đó đến bà ấy. Cũng khá thú vị khi con đặt tên cho một đứa con của con là *River* - bởi đó là cách con có được cái tên Ellis. Cái tên đó đến từ một dòng sông ở dãy núi White nơi hai người họ đi cắm trại."

"Con được đặt tên theo một dòng sông trên núi sao?"

Ông nở nụ cười. "Ta biết con sẽ thích mà. Nó khiến ta phát điên khi không thể nói cho con bất cứ điều gì khi con còn bé."

"Bố con đã gặp chuyện gì? Tại sao mọi chuyện lại bị giữ bí mật như thế?"

"Theo ta đoán thì là để đảm bảo con không bao giờ hỏi những câu như thế. Không ai trong chúng ta được phép nói về chuyện đó."

"Ai không được phép nói về chuyện gì chứ?"

"Con thấy chưa? Đây là điều mẹ con không muốn xảy ra đấy."

"Bà ấy không có ở đây. Cho con biết điều mà con đã không được phép biết đi."

"Ta đoán con biết được ông ngoại con đã tống cổ bà ấy khỏi nhà."

"Vâng."

"Khi chuyện đó xảy ra, bà ấy theo một gã đến Tây Ohio, nhưng chuyện không thành. Bà ấy chuyển đến sống với một người bạn, cũng là người đã giúp bà ấy kiếm được công việc phục vụ bàn. Ở một thị trấn nhỏ như của chúng ta, mọi người làm ở nhà hàng đều quen biết nhau cả. Mẹ con ập vào cuộc sống của chúng ta như một cơn bão vậy. Bà ấy rất hoang dại, luôn có những ý tưởng điên rồ nhưng thật vui. Mọi anh chàng gặp bà ấy đều si mê bà ấy cả."

Ellis khó khăn khi cố tưởng tượng ra điều đó.

Zane biết cô đang nghĩ gì. "Chuyện đó là từ trước khi có đám rượu bia và thuốc phiện kia. Hồi đấy bà ấy thực sự hút mắt người khác mà. Nếu phải nói về vẻ đẹp của bà ấy thì ta sẽ gọi đó là kinh tâm động phách đấy. Nhưng bà ấy chỉ muốn duy nhất một người trong chúng ta, và đó là Lucas Rosa."

"Khi đó họ bao nhiêu tuổi?"

"Bà ấy hai mươi mốt tuổi, còn ông ấy hai mươi sáu. Bọn họ hoàn toàn bị thu hút bởi nhau. Nhưng trời ạ, họ cũng có thể cãi nhau một trận ra trò đấy. Họ kiềm lại một chút khi mẹ con có thai. Cả hai đã thuê một chỗ ở chung và dường như rất hạnh phúc."

"Họ muốn có con sao?"

"Ừ. Họ đều muốn như thế. Chúng ta đều mừng cho họ. Con có đâu đó hai mươi người cô và chú đỡ đầu khi mới ra đời. Con chính là cô công chúa nhỏ trong những buổi tiệc tùng của chúng ta - và chúng ta thì tiệc tùng rất nhiều."

Ellis vẫn nhớ. Khi cô bò lên đùi một người. "Tới đây với cô nào, bé yêu." Nhớ được những cánh tay nâng cô lên. Có ai đó xoay cô vòng vòng như một cái máy bay. Một căn phòng đầy khói, một người đàn ông đổ thức uống của cô ra cốc của mình. "Đừng để đứa bé say chứ, đồ ngốc này."

"Con mấy tuổi thì họ đường ai nấy đi?"

"Ba tuổi."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Ông thở ra một hơi dài chần chừ. "Luke quen người khác. Ông ấy bắt đầu bồ bịch với người khác sau lưng mẹ con. Một đêm nọ khi vài người chúng ta ở nhà họ, mẹ con say và chất vấn ông ấy về chuyện đó. Ông ấy nổi giận nhưng cũng thừa nhận mọi chuyện. Bà ấy bảo ông ấy hãy đi đi và đừng bao giờ quay lại. Luke rất tức giận khi bà ấy quát mắng ông trước mặt tất cả mọi người..."

Zane nhìn xuống ly trà trong tay.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ông ấy nhảy lên mô tô của mình và lái đi. Ông ấy chỉ vừa đi qua nửa khu phố lúc ông ấy vượt biển báo dừng và bị đâm." Zane ngừng lại, vẫn nhìn xuống cốc trà. "Chúng ta nghe tiếng lốp xe rít trên mặt đường. Thật kỳ lạ, nhưng chúng ta đều biết ngay chuyện gì đã xảy ra và chạy tới. Chúng ta chứng kiến ông ấy chết." Ông nhìn vào mắt Ellis. "Con cũng vậy. Lúc đó con còn nằm trong vòng tay ta."

Ellis cố nhớ lại nhưng không thể. Nhưng cô vẫn nhớ gương mặt của những bảo mẫu của cô, hay như Zane gọi là những người "cô và chú" của cô. Giờ thì cô đã hiểu được, họ đã giúp đỡ mẹ cô sau khi Lucas qua đời.

"Mẹ con đã không bao giờ còn được như xưa nữa," ông nói. "Bà ấy nghĩ chính mình đã giết chết ông ấy. Nhưng bà ấy chưa bao giờ nói như vậy. Bà ấy chỉ nói rằng ghét bố con nhiều như thế nào khi đã qua lại với người phụ nữ kia. Tất cả tình yêu còn đó trong bà với ông ấy biến thành thù ghét. Điều đó đã hoàn toàn hủy hoại bà ấy."

"Con nghĩ là con hiểu được vì sao bà chưa từng nói cho con biết về ông ấy."

"Thật sự là quá khó khăn cho bà ấy khi phải đối diện với con; con trông quá giống ông ấy. Bà ấy đã quá khắc nghiệt với con. Và khi con lớn lên thì bà ấy đại khái là coi như con không có ở đó. Nhưng đến đây thì có lẽ ta không cần nói cho con thêm nữa."

Ông ấy không cần làm vậy. Ellis đã luôn cho rằng bản thân có thiếu sót nào đó khiến mẹ cô ghét cô. Thế nhưng sự ghét bỏ đó vẫn luôn là về bố của cô.

"Lúc ta bắt đầu chung đụng với bà ấy, ta đã cố gắng ở đó vì con, Ellis ạ. Ta thật sự đã cố gắng. Ta nợ bố của con điều đó. Ta rất quý ông ấy."

Vậy ra đó là sự thật. Zane bước vào cuộc đời cô là bởi mẹ của cô, như ông ấy đã nói lúc trước, giống như thuốc phiện với ông ấy vậy. Và ông ấy *gần như giống một người bố* đối với cô cũng chỉ vì ông ấy yêu quý bạn của mình mà không phải cô. Tệ hơn nữa là có lẽ ông ấy chăm sóc cô cũng chỉ là để làm vui lòng người phụ nữ đẹp đến *kinh tâm động phách* đó, người đã chọn bạn thân nhất của ông thay vì ông.

Ellis liếc nhìn River. Biểu cảm của thằng bé lúc này rất khó hiểu. Nó trông như cũng đang cố đọc được cảm xúc của cô giống như bọn họ đang chơi trò poker với lá bài là cảm xúc vậy. Nếu cô để thằng bé thấy Zane đã gây ra nỗi đau ở một tầm khác cho cô thì thằng bé có vui vì là người mang lại điều đó hay không?

"Tất cả tình yêu biến thành sự thù ghét," Zane đã nói như thế. Có phải điều đó đã xảy đến với River khi cô bỏ rơi thằng bé không?

Zane duỗi người tại chỗ và gãi đùi. "Chà, ta mừng vì rốt cuộc cũng nói được hết những điều đó với con. Ta cảm thấy có chút lấn cấn khi con không biết gì cả."

Có chút lấn cấn. Ellis gần như cười trước sự trớ trêu đó.

Zane cười, đôi mắt xanh dương lấp lánh theo cái cách mà Ellis yêu thích khi cô còn bé. "Ta mừng vì con không chết, Ellis ạ."

"Con cũng thế," cô đáp.

"Con vẫn luôn là một đứa thú vị," ông nói, đứng dậy khỏi chiếc ghế. "Ta nên đi thôi."

Cô đứng dậy. "Ông có thể nghỉ ngơi trước mà."

"Cảm ơn con. Nhưng ta có nơi cần tới. Con còn nhớ người bạn tên Rocky của mẹ con và ta không?"

"Đương nhiên là có rồi."

"Ông ấy có một căn nhà nhỏ gần bờ biển Daytona. Ta nói với ông ấy là sẽ tới Florida và ông ấy mời ta tới đó. Bọn ta sẽ ra biển câu cá và tụ hội anh em với nhau."

"May là con không đang sắp chết để giữ chân ông," cô nói.

Zane bật cười. "Rocky sẽ vui mừng khi biết chuyện đó không phải thật. Ông ấy bảo ta gửi lời chào đến con đấy."

"Ông cũng gửi lời chào đến ông ấy giúp con nhé."

"Tất nhiên rồi," ông bước ra cửa rồi quay lại. "Tới đây nào. Ta muốn được cô con gái xinh đẹp của Luke ôm một cái."

Ellis nhẹ nhõm khi phát hiện bản thân muốn ôm ông. Cô không cảm thấy sự cay đắng nào cả. Zane đã dạy cô về tình yêu thương khi mẹ cô không thể. Ông ấy yêu hay không yêu thương lại cô thì có vấn đề gì đâu?

"Tạm biệt, Zane."

"Tạm biệt, Ellis. Giờ thì, con hãy bảo trọng nhé."

Mặc dù phải mất đến hơn ba mươi năm, rốt cuộc cô cũng đã nghe được ông nói ra điều đó.

7.

RAVEN

Bảy con hạc bay ngang qua đầu Raven, và cô dừng lại để lắng nghe. Raven chưa bao giờ chán nghe những tiếng xoẹt trong không khí khi bầy chim vỗ cánh. Âm thanh đó là thứ mới mẻ đối với cô. Những con hạc, diệc, sếu, cò. Chúng bay qua vùng đất của Ellis cả ngày. Những chú chim lớn là một trong những điểm mà cô thích khi sống ở đây.

Nhưng nếu phải chọn một thứ cô yêu thích thì đó sẽ là hai cây sồi già. Những bậc trí giả của khu rừng, mỗi cây là có một tính cách khác nhau. Raven đến chỗ cái cây cô yêu thích nhất, thân cây mẹ già nua phủ đầy dương xỉ với phần thân to lớn và tầng tầng lớp lớp những cành cây xoắn lại tỏa ra bốn phía như những con rắn to lớn trên mái tóc của Medusa.

Raven nhìn xuống hai nghi thức Câu thông mà cô đã làm dưới gốc cây. Một cái là để cô có thể nhanh chóng trở về Washington. Cái còn lại là để gửi gắm tình cảm của cô ra ngoài thinh không. "Em yêu anh, Jackie."

Cô ngồi giữa hai cái hốc ở phần rễ cây phủ đầy rêu và tựa người vào phần thân to lớn. Cô nhắm mắt lại, cô gắng tưởng tượng xem Jackie đang làm gì.

"Làm sao nhóc chịu được đám muỗi này thế?"

Cô mở mắt ra. River đang dòm cô từ chỗ một đám cây cau.

"Anh theo tôi tới đây đấy à?"

"Đại loại thế," River đáp.

"Sao không nói hẳn ra là đúng vậy đi?"

"Bởi như thế sẽ nghe giống như là một tên bám đuôi biến thái, và anh đây thì không như thế. Anh phải đi chỗ khác vì bọn họ trên kia đang bực bội với anh lắm." River đẩy đám cành lá sang một bên để đến gần. "Anh thấy nhóc bỏ đi, và đó có vẻ là một ý hay - cho đến khi mồ hôi anh vã ra như tắm chẳng khác nào đang bị ninh nhừ trong nồi súp làm bằng mồ hôi vậy. Làm sao người ta sống được ở cái nhà tắm hơi này thế?"

"Anh sẽ quen với điều đó."

"Trông nhóc ngồi thế giống một linh hồn đất mà nhóc nói lắm đấy."

Cô đến chỗ vườn cây bởi cô cảm thấy bệnh và cần nghỉ ngơi, nhưng giờ thì cô chẳng cảm thấy được nghỉ ngơi chút nào nữa.

River để ý tới một trong những nghi thức mà cô làm và bước đến gần. "Cái gì đây? Cống phẩm cho nữ thần cây à?" Khi thấy cô không trả lời, cậu ta hỏi. "Linh hồn lấy mất lưỡi nhóc rồi à?"

"Sao anh cứ phải làm người khác tức giận thế?"

"Vì như vậy thú vị hơn là khiến người ta vui lòng với anh."

Có lẽ cô có thể hiểu được. Những người vui lòng với mình sẽ đặt kỳ vọng cao hơn ở mình.

"Nhóc có muốn làm gì không? Mấy người kia đang ném cho anh ánh mắt viên đạn vì đã đưa Zane tới đây đấy. Kể cả cái bà cô mặt sẹo kia cũng thế nữa."

"Tên cô ấy là Maxine. Và cô ấy không biết về Zane."

"Có khi mẹ nói cho cô ta biết đấy."

"Tôi không nghĩ thế. Maxine bị khiếm thính."

"Ồ. Chẳng trách."

"Gì?"

"Cô ta hành động kỳ lạ như vậy."

Raven đứng dậy. "Anh im đi được chứ?"

"Uầy. Nhóc bị sao đấy?"

"Tôi thích cô ấy."

Không bao lâu khi Raven chuyển tới, Maxine nhìn thấy cô nôn ở chỗ bụi cây. Hẳn là cô ấy hiểu Raven đang nhớ nhà. Max ngồi cạnh cô và nhẹ nhàng lau miệng cho cô bằng chiếc khăn có trong túi. Thế rồi cô khoác tay qua vai Raven như cái cách Reece làm và cứ giữ như thế, nhẹ nhàng ôm cô một lúc.

"Thế nhóc muốn đi đâu không?" River hỏi. "Sắp năm giờ chiều rồi. Ta có thể đi ăn tối sớm đấy."

Cô cảm thấy thương hại anh ta. Anh ta rõ ràng không muốn ở một mình, ấy vậy mà anh ta luôn châm chọc và khiêu khích để người khác xua đuổi anh ta đi.

"Tại sao anh nói dối để khiến Zane phải tới đây?" Cô hỏi.

"Muốn biết sự thật hả?"

Cô gật đầu.

"Lúc nhắn tin cho ổng là anh đã uống kha khá whiskey rồi. Sáng nay lúc ổng nhắn lại rằng sắp tới nơi thì anh thực sự đã hoảng lên đấy. Nhưng lúc đó thì làm gì cũng đã muộn mất rồi."

"Anh thấy hối hận à?"

"Chẳng biết nữa. Ổng đã tỏ ra nhiệt tình hơn với vụ câu cá ngoài biển. Còn mẹ thì biết được bố bà ấy là ai. Có lẽ anh đây đã giúp cả hai người họ cũng nên."

"Tôi cũng nghĩ là thật tốt khi Ellis biết được bố mình là ai."

Anh ta mỉm cười. "Đúng vậy nhỉ? Tuyệt, một người trong cái nhà này không ghét cái bản mặt anh."

"Trừ việc tôi không thích lời nói dối anh dùng để kéo ông ấy đến đây. Như vậy thật xấu tính."

"Anh biết. Đúng là xấu tính thật. Nhưng anh khi say còn tệ hơn thế nữa kìa. Nhưng tên đó không phải người đang mời nhóc đi ăn tối, mà là anh đây. Nhóc thích ăn bít tết chứ hả?"

"Tôi thích đấy," món ăn đó gợi cho cô nhớ đến tiệc sinh nhật của Reece.

"Và nhóc ăn đồ ăn cho thỏ mẹ nấu suốt bấy lâu nay sao? Chúng ta phải bồi bổ thêm dinh dưỡng cho nhóc mới được," River nói thêm. "Không có ý xấu tính như cái tên say rượu trong anh đâu nhé, nhưng lúc mới đến anh đây đã ngạc nhiên khi thấy nhóc kiệt quệ thế nào đấy. Nhóc sút cân à?"

"Tôi không biết."

"Anh nghĩ bít tết sẽ tốt cho nhóc đấy."

Có lẽ anh ta đã đúng. Cô đã quen ăn thịt với Mama rồi. Và giờ thì cô lúc nào cũng thấy ốm yếu và mệt mỏi.

"Tất nhiên là anh sẽ mời rồi," River nói để khích lệ cô. "Trời ạ, như thế này nghe như hẹn hò ấy, nhóc còn là em gái anh nữa chứ." Anh ta đưa tay lên cổ họng và giả vờ nôn.

Chẳng khác gì Reece cả. Che giấu sự bất an bằng sự hài hước.

"Được, vậy đi ăn bít tết đi," cô nói.

Trông River thực sự vui vẻ, và cô cảm thấy tốt hơn nhiều sau một thời gian dài.

River xem xét cái cây. "Chúng ta làm thế nào trước khi rời đi với mẹ cây này đây nhỉ? Anh có nên quỳ, hay là hôn lên rễ của nó không?"

Cô đánh vào lưng anh ta.

"Ui da. Nhóc xấu tính thật đấy," anh ta nói.

Cả hai đi về nhà để thay đồ. River nói cô gặp anh ta ở xe và đừng nói cho Jasper cùng Ellis biết về kế hoạch của họ. "Anh đã chịu quá đủ phán xét từ họ trong một ngày rồi đấy," anh ta nói.

Raven không hiểu vì sao anh ta bị phán xét vì đi ăn tối, nhưng cô vẫn đồng ý. May mắn là Ellis không có ở nhà, có lẽ là đang ở vườn ươm giống với Maxine.

Raven thay một bộ váy. Đó là bộ cô đã mặc đến trường và thỉnh thoảng đi hẹn hò với Jackie. Nó quá ấm cho tháng Sáu ở Florida, nhưng cô đi dép để trông có vẻ giống mùa hè hơn.

River mặc quần bó, áo sơ mi ngắn tay thả cúc và dép lê.

"Anh nói gì với anh Jasper vậy?" Cô hỏi khi đã ở trên xe.

"Chẳng gì cả - thằng cu đang tắm, nghĩa là anh đây chưa tắm. Cảm ơn Chúa vì thuốc xịt thơm nách."

Anh ta dường như đã biết phải làm thế nào rồi. Anh ta lái xe lên đường cao tốc cắt ngang vùng đầm lầy Paynes Prairie, một trong vài địa điểm nổi bật Raven biết được khi vài lần đi cùng Ellis đến Gainesville.

Họ lái xe đến một nhà hàng chuyên về bít tết mà River tra được. Nơi này lịch sự hơn cô tưởng. Những nam nữ phục vụ trong bộ đồng phục trắng tinh tươm dẫn họ đến chỗ ngồi và nhận đặt món.

River gọi một cốc whiskey có đá, giơ tấm thẻ căn cước lên khi người bồi bàn hỏi.

Sau khi người đó rời di, Raven hỏi. "Ở đây tuổi được phép uống rượu là dưới hai mươi mốt à?"

"Căn cước giả đấy," anh ta nhỏ giọng đáp. "Anh đây cầm nó hàng mấy năm nay rồi. Nhưng đừng nói với mẹ... mẹ anh... Ellis... Sao cũng được."

Anh ta hớn hở khi thấy cô bật cười.

Khi đồ uống được mang ra, anh ta giơ nó lên để cạn chén. "Uống mừng em gái bé nhỏ của anh, người đã một lần nữa hất tung tất cả chúng ta vào biển cả bão tố. Chúc cho chúng ta tìm được đường về bờ."

Cô cụng ly nước lọc với anh ta và uống. Anh ta uống phân nữa cốc whiskey.

"Việc tìm đường về bờ với gia đình anh thì khác với tôi," cô nói.

"Nhóc là một phần gia đình này mà."

"Không phải."

"Nhóc nghĩ thế, nhưng rồi nhóc sẽ hiểu thôi. Giống như Luke và Leia cũng phải đấu tranh với xuất thân u ám của họ thôi."

"Ai cơ?"

"Anh em nhà Skywalker. *Chiến tranh giữa các vì sao* ấy."

Jackie có một tấm poster *Chiến tranh giữa các vì sao* trên tường phòng khi còn bé. Nhưng cô vẫn không hiểu được liên hệ ở đây là gì.

"Nhóc chưa xem phim *Chiến tranh giữa các vì sao* bao giờ à?"

"Chưa."

"Uầy," River uống hết cốc whiskey và nhờ một người phục vụ đi ngang mang thêm một cốc nữa. "Nhóc bị bao bọc đến cỡ nào thế? Nhà có TV xem không?"

"Không có."

"Điện thoại thì sao?"

Raven lắc đầu.

"Chúa ơi, làm sao nhóc sống được thế? Nhóc có tí mạng Internet nào mà dùng không vậy?"

"Mẹ tôi dùng điện thoại và máy tính có mạng Internet để đặt những đồ dùng cần thiết. Tôi chỉ được phép dùng máy tính để làm bài tập trên trường thôi."

"Nhóc có bao giờ lén dùng máy để lướt web không?"

"Bà ấy kiểm tra lịch sử duyệt web sau khi tôi dùng máy tính."

"Đệch, tệ thật đấy."

"Như thế rất thông minh. Bà ấy nói cho trẻ con điện thoại, mạng Internet và trò chơi điện tử khi chúng còn nhỏ giống như là cho chúng chất gây nghiện vậy."

"Ờ phải, người ta còn cho mấy đứa nhóc dùng những thứ đó luôn cơ."

"Bố một người bạn của tôi đã bỏ mạng bởi một người vừa xem tin nhắn vừa lái xe."

"Tệ quá. Vậy là ở ngoài đó nhóc từng có bạn cơ à?"

"Tôi có bạn ở ngoài đó."

"Thế nhóc có biết khi nào sẽ quay lại không?"

Cô lắc đầu. "Bác tôi và bố anh kiểm soát chuyện đó và chẳng ai cho tôi biết đang có chuyện gì cả. Tất cả những gì bác tôi nói với Ellis là chuyện mảnh đất vẫn chưa được giải quyết và tôi cần trốn khỏi cánh phóng viên."

"Bà ta che giấu nhóc để bảo vệ lợi ích của bả đấy," River nói.

"Tôi biết. Nhưng tôi tán đồng việc bà ấy làm. Tôi không muốn mẹ tôi trở thành tin tức sốt dẻo để cho người ta nói những điều không hay. Tôi sẽ ở đây một thời gian để ngăn chuyện đó xảy ra."

River cắn một miếng bánh mì phết bơ. "Nhóc chỉ có lý do đó để ở lại đây thôi sao? Không mừng tí nào khi được gặp lại gia đình mình à?"

"Tôi chẳng biết gì về bất cứ ai trong mấy người cho đến một tháng rưỡi trước."

"Ừa, giờ nhóc biết rồi đó. Thế cái nhà này không có tí ý nghĩa nào với nhóc à?"

Cô cố gắng nghĩ ra một câu trả lời không quá mức cay nghiệt. "Một người không thể tự nhiên mà cảm thấy gần gũi với người khác được. Và chẳng ai trong mấy người khiến tôi cảm thấy dễ thân cận cả." Cô sẽ không nói cho anh ta biết rằng Maxine, một người không có liên hệ gì với cô, mới là người cô cảm thấy gần gũi nhất kể từ khi cô xuất hiện ở nơi bờ đông đất nước này.

Anh ta cười theo kiểu khôi hài của mình. "Anh đoán cái nhà này cũng chẳng phải là gia đình đáng yêu nhất quả đất gì cho cam." Đột nhiên anh ta trở nên nghiêm túc. "Nhưng chuyện đó cũng là có lý do."

"Tôi từ chối nhận trách nhiệm cho mọi chuyện xảy ra với gia đình anh."

"Đương nhiên nhóc không cần làm thế. Nhưng nhóc biết phải hướng trách nhiệm đến ai."

"Anh cũng không thể trút mọi tội lỗi lên đầu mẹ tôi được. Anh nghe ông Zane hôm nay đã nói rồi đấy. Gia đình Ellis đã có vấn đề trước cả khi bà ấy được sinh ra. Tôi cá là với Jonah cũng thế thôi. Tôi thấy mẹ ông ta là người như thế nào rồi."

"Ừa, bà nội Gram đúng là trần đời có một đấy. Với bà ấy thì mẹ anh chỉ bớt ác độc hơn Ác Quỷ một tí tẹo thôi. Ông nội anh cũng ghét mẹ anh luôn."

"Và mọi thứ đã như thế trước cả khi tôi rời khỏi gia đình anh."

"Ừa, nhưng nói đi cũng phải nói lại, điều Audrey Lind đã làm khiến chuyện xấu trong nhà lòi ra và hủy hoại tất cả mọi thứ, chả khác nào bà ta lôi một bộ xương người trồi lên từ dưới đất và biến nó thành một con thây ma đi ăn thịt người vậy."

Anh ta càng lúc càng khiến cô nhớ đến Reece nhiều hơn. Nhưng có lẽ cũng chỉ vì cô nhớ Reece rất nhiều. Anh ấy không có một chút xíu xấu tính nào, thứ mà River có rất nhiều.

"Tiếc là nhóc hoàn toàn là tay mơ về trò chơi điện tử," River nói. "Anh nghĩ phép ẩn dụ đó khá hay đấy."

"Tôi biết thây ma là gì," cô nói. "Chúng không thể là bộ xương người được."

"Nếu trong thế giới của nhóc có thể có linh hồn, thì thế giới của anh cũng có thể có thây ma xương người nhé."

Cốc whiskey thứ hai của anh ta được đưa đến. Anh ta nhanh chóng uống cạn nó khi cả hai ăn salad, và rồi lại gọi thêm cốc thứ ba.

"Tưởng anh nói không phải tên say xỉn trong anh mời tôi đi ăn trưa chứ?" Cô nói.

"Anh bự con mà. Phải thêm nhiều whiskey nữa mới làm anh say được."

"Anh có lái xe về được không thế?"

"Anh đang ăn nguyên một bữa tối đây, sẽ hấp thu hết rượu thôi. Anh ổn mà."

Cô chỉ có thể hy vọng là như vậy. Anh ta trông đã say rồi. Trong lúc ăn, River say sưa nói về lý do anh ta không tin tưởng chuyện đi học ở một trường đại học đắt giá như em trai mình. Quan điểm tràn đầy sự cay nghiệt cảm tính với xã hội hiện đại và hướng đi của nó khiến cô nhớ về Mama. Anh ta thậm chí còn một lần dùng từ cỗ *máy* để mô tả nó.

Khi cả hai rời khỏi nhà hàng đã tối đèn, River phàn nàn rằng mặt trời vẫn còn chưa lặn. Anh ta muốn đến quán rượu nhưng nói rằng trời vẫn còn sớm quá.

"Tôi mới mười sáu, đằng nào tôi cũng không đến đó được."

"À phải."

Việc anh ta quên mất cô còn vị thành niên khiến cô lo lắng. Anh ta đã uống ba cốc whiskey và một ly brandy rồi.

"Đi kiếm gì khác làm đi," anh ta nói. "Anh không muốn quay về."

"Chúng ta phải về. Họ có lẽ đang lo không biết chúng ta đi đâu."

"Họ biết ta ở đâu mà. Jasper gửi anh cả đống tin nhắn hỏi sao anh không dẫn nó đi ăn tối cùng kia kìa."

"Anh có trả lời không?"

"Không."

"Tại sao không?"

"Vì Jasper phiền chết đi được."

Raven không thể tưởng tượng ra được cảnh Jackie và Huck đối xử với nhau như thế.

Ở trong xe, River mở ra một túi giấy nhỏ. "Muốn thử tí không?"

"Cái gì thế."

"Đá - cần sa đấy."

Đồ ăn cô mới ăn dường như đang trào lên đến cổ họng. Cô chưa thấy ai dùng cần sa bao giờ cả.

"Muốn thử một tí không?" River hỏi.

"Không. Và tôi nghĩ anh không nên làm thế trước khi lái xe."

"Anh phải cân bằng lại chỗ whiskey vừa nãy mới được."

"Vừa nãy anh nói nó không làm anh say cơ mà."

"Đâu có đâu. Anh chỉ cần một ít cho tỉnh táo."

"River... Tôi không muốn anh làm thế đâu."

"Bình tĩnh đi. Có gì đâu. Ai chả làm thế này."

Anh ta hít hai hơi bột trắng và ánh mắt sáng rực lên.

"Nhóc chắc là không muốn thử đấy chứ? Thích lắm đấy."

"Đừng có hỏi nữa," cô nói. "Anh chắc là anh lái xe được đấy chứ?"

"Được mà, chỉ cần một bài nhạc hoàn hảo để..."

Anh ta mất hồi lâu chọn một bài hát từ điện thoại của mình. Anh ta mở tiếng đài phát thanh trên xe quá to, nhưng cô không nói gì cả.

Raven chú ý tới con đường trước mặt và việc River lái xe trong khi anh ta điên cuồng giải thích thêm những lý do anh ta ghét bỏ thế giới này. Khi cả hai tăng tốc tiến vào khu vực Paynes Prairie, anh ta nhìn điện thoại để đổi bài hát. Anh ta liếc mắt lên nhìn những chiếc xe đang đỗ lại ven đường cao tốc.

"Có chuyện gì thế?" Anh ta hỏi.

"Người ta đến ngắm hoàng hôn. Ellis nói đó là một nghi lễ ở vùng này."

"Vậy thì cùng ngắm đi. Nhóc muốn ngắm không?"

"Tôi nghĩ chúng ta nên..."

"Có một cây cầu tàu ở đằng đó kìa," River nói. "Đỗ xe ở đó nhé."

River đột ngột chuyển làn để đến chỗ cầu tàu ở bên kia đường giữa. Anh ta vẫn nắm chặt điện thoại trong tay khi xe của họ va chạm với một chiếc xe khác. Anh ta giật vô lăng sang bên phải bằng một tay để tránh khỏi tiếng kim loại va chạm.

Mọi thứ đột ngột lộn tùng phèo. Raven nhắm chặt mắt lại. Khi cô mở mắt ra thì họ đã ở dưới nước. Chiếc xe đã lăn khỏi gờ bê tông ở rìa vùng đất. Chiếc xe của họ lật trở lại đúng vị trí nhưng đang chìm dần, bên xe của cô nhô cao khỏi mặt nước so với bên của River.

"River! Chúng ta phải ra ngoài. Ta đang chìm xuống nước đấy!"

Đầu anh ta đầy máu, mắt nhắm chặt. Cô có thể nhìn ra anh ta đã bất tỉnh.

Cô phải lôi anh ta ra trước khi chiếc xe chìm xuống. Nước chưa ngập đến cửa sổ xe cô, nhưng cô sợ nó sẽ không hoạt động nữa khi nước ngấm vào phần máy. Cô nhấn nút, nhẹ nhõm khi nó vẫn hạ xuống. Raven tháo dây an toàn, cố không hoảng loạn khi cửa số khép kín bên River đang chìm dần xuống nước. Cô tháo đai an toàn của anh ta và kéo. Lúc này thì anh ta chẳng khác nào cục tạ vậy.

"River!" Cô hét lên khi nước tràn vào cửa sổ xe bên cô. "River!"

Nước nâng đỡ cơ thể River và giúp cô di chuyển anh ta. Nhưng họ đang chìm xuống nước. Bằng cách nào đó cô lôi được anh ta khỏi cửa sổ. Dòng nước ấm với vị lưu huỳnh bao trùm thân thể cô. Đầu River đang sắp chìm xuống nước.

Mọi thứ khác trong đầu Raven biến mất, để lại một suy nghĩ duy nhất - cứu sống River. Cô xoay xở kéo phần lớn thân thể anh ta khỏi cửa sổ. Nhưng phần đầu River chìm dưới nước, và phần mặt thì còn ở đó lâu hơn thế. Anh ta đang chết đuối. Cô phải đưa anh ta lên chỗ có không khí. Cô vòng tay qua ngực River và dốc sức bình sinh kéo anh ta lên mặt nước. Anh ta níu cô lại, và cô cần không khí. Nhưng cô sẽ không buông. Cô sẽ không làm thế, không đời nào. River đến Florida là vì cô. Anh ta ở dưới nước cũng là vì cô. Nếu anh ta chết, cô muốn chết cùng anh ta.

Những cánh tay bao bọc lấy Raven. Có ai đó đang ở dưới nước. Nhưng cô sợ họ sẽ bắt cô buông River và anh ta sẽ chìm mất. Cô túm lấy anh ta chặt hơn nữa. Khi được kéo lên mặt nước. Cô hít vào một hơi thật sâu. "Anh trai tôi!" Cô nói. "Giúp anh ấy đi! Anh ấy bị thương!"

"Tôi giữ được cậu ta rồi!" Một người đàn ông lên tiếng. "Buông cậu ta ra đi!"

Ba người đàn ông đã nhảy vào chỗ đầm nước. Một người khác xuống nước và chuyền River cho những người đang đứng ở gờ đá bê tông. Cơ thể anh ta mềm nhũn, gương mặt anh ta gần như xanh xám và đầy máu.

Trông River lúc này như đã chết vậy. Cô đã không đưa anh ta ra ngoài kịp lúc được.

Những người ở dưới nước đang giúp cô lên bờ. Có tiếng ai đó hét lớn. "Cậu ta không thở. Có ai biết hô hấp nhân tạo không?"

Một người đàn ông và một người phụ nữ chen qua đám đông, quỳ xuống hai bên River. Người đàn ông áp tai lên ngực River và nghe. Anh ta nói có tiếng tim đập, Raven thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi người phụ nữ mở miệng cậu ta ra để hà

hơi, chẳng có gì xảy ra cả. Cậu ta không thức dậy, không di chuyển, cũng chẳng thở nữa.

Bên ngoài đám xe cộ và những khuôn mặt hoảng sợ, cánh đồng cỏ và mặt nước đẹp đến vô thực. Một bầy sếu trắng chậm rãi vỗ cánh bay trên bầu trời xanh điểm xuyết những áng mây hồng.

Tại sao linh hồn của vùng đất mạnh mẽ ấy lại làm thế với một đồng loại của nó chứ?

Làm ơn để anh ấy sống. Mau đến và làm anh ấy thở đi.

Cô để ý chí của bản thân mệnh lệnh những linh hồn đến giúp đỡ River, nhưng anh ta không hề thở.

8.

ELLIS

Jasper không muốn ăn tối. Cậu cứ như vậy hờn dỗi ngồi trong nhà khách, ăn bim bim và xem TV. Cậu tức giận vì anh trai cậu đã lấy xe đi mất trong khi cậu đang tắm.

Ellis bất ngờ khi biết Raven đã đi cùng River. Cả hai không để lại lời nhắn, và River thì không trả lời tin nhắn của Jasper. Khi mặt trời hạ thấp hơn, Ellis cảm thấy lo lắng, nhưng Jasper thì tin chắc cả hai chỉ đi ăn tối mà không nói cho họ biết. Cậu nói rằng đó là kiểu hành động ích kỷ mà River luôn làm.

Có chuyện gì với các con cô vậy chứ?

Đối với chúng, cô chính là "chuyện". Không những thế, cả mẹ của cô cũng là "chuyện". Và cả bố cô, người đã nóng nảy đến nỗi để bản thân chết đi vì một lần cãi vã cũng là "chuyện". Tất cả cũng chỉ vì bố mẹ cô đã mong muốn có một đứa trẻ trong khi họ hiển nhiên không thể nào chịu trách nhiệm cho một sinh linh được sinh ra đời.

Một số người lẽ ra không nên có con cái. Ellis chưa từng nghĩ cô nên hay sẽ có con. Thế rồi Jonah ập đến cuộc đời cô và xới tung hết những kế hoạch cho tương lai của cô giống như xới tung những chiếc lá héo úa xác xơ trên mặt đất vậy.

Quercus đặt bàn chân lên đùi cô và liếm cằm cô. Nó là con chó ngọt ngào và thông minh nhất trong ba con mà cô đã nuôi. Có lẽ là bởi Keith là người đã chọn nó cho cô.

Cô xoa rối bù cái bờm dày của nó. "Mày cũng nhớ anh ấy, nhỉ?"

Thấy đã thu hút sự chú ý của cô, Quercus chạy theo quả bóng của mình. Cô hiếm khi nào chơi đùa cùng nó. Keith vẫn luôn là người làm điều đó. Cô đứng dậy khỏi chiếc ghế tựa và ném quả bóng đến chỗ rừng cây. Quercus bắt được quả bóng, rồi cô lại lần nữa ném đi. Vào lần thứ tư, quả bóng bị kẹt trên phần thân đầy gai nhọn của cây cau. Quercus nhìn nó chằm chằm không bỏ.

Nếu là Keith thì anh sẽ lấy một chiếc thang và mang quả bóng xuống, nhưng cô quá mệt mỏi để làm chuyện đó.

Cô vào nhà lấy điện thoại và quay trở lại ghế tựa. Một chiếc là của cô, và chiếc còn lại là của Keith.

Cô nhập số điện thoại của Keith. Cô không biết vì sao mình làm thế, hay cô sẽ nói gì với anh. Cũng giống như cái đêm đó ở Ohio sau khi cô đã chôn chiếc điện thoại và ảnh gia đình mình dưới lòng sông ở Rừng Hoang.

"Chào em," Keith nói khi bắt máy.

"Chào anh," cô nói.

"Có chuyện gì thế?" Anh hỏi.

"Quả bóng của con chó bị kẹt trên cây rồi. Ở cao lắm." Thật là một điều ngu ngốc hết cỡ cô có thể nói ra mà.

"Thế tệ quá."

"Ừ."

Một khoảng im lặng tồi tệ. Cô sợ anh sẽ chào tạm biệt và sự im lặng đó sẽ kéo dài mãi mãi.

"Anh không nghĩ em gọi anh là vì chuyện đó đâu," anh nói.

"Không phải vì chuyện đó."

"Thế sao em lại gọi?"

"Em nhớ anh. Em tự hỏi anh có tha thứ cho em không."

"Anh đã tha thứ cho em rồi. Cơ bản là thế."

"Thật sao?"

"Cơ bản là thế. Anh có thể hiểu vì sao em không kể cho anh về các con em. Việc cảm thấy bản thân có trách nhiệm về việc con mình bị bắt cóc hẳn là điều tồi tệ nhất một bậc cha mẹ phải trải qua. Giờ anh đã hiểu vì sao em sống ở những khu cắm trại khi anh gặp em lần đầu tiên rồi. Khi ấy em đang chịu đau khổ còn hơn cả từ việc ly dị nữa."

Ngừng một chút, anh nói tiếp. "Nhưng anh vẫn thấy khó khăn lắm Ellis à. Anh cứ tự hỏi bản thân tại sao em không tin tưởng anh. Ngay cả khi anh đã tin tưởng em đủ để cầu hôn em và mong muốn rằng em sẽ mang thai con của chúng ta."

Nước mắt lăn dài trên má cô.

"Em có hiểu được điều đó đau đến nhường nào không?" Anh hỏi.

"Em có."

Lại một khoảng im lặng. Rồi anh lên tiếng. "Em đang khóc."

Cô cố gắng nói một tiếng "Có," nhưng tiếng nói từ miệng cô lại thành một tiếng nức nở.

"Mọi chuyện ở đó vẫn ổn chứ?"

"Hôm nay đã có chuyện xảy ra."

"Sao cơ?"

"Khó giải thích lắm."

"Em cứ thử đi."

"Khi em con bé, em từng có một người giống như bố mình vậy. Hôm nay ông ấy đã đến đây."

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Em khám phá ra sự thật về một vài chuyện mà em chẳng thể hiểu được."

Anh chờ đợi, nhưng cô không biết phải nói thêm gì nữa.

"Sự thật đau lắm hả?" Anh hỏi.

"Đau hơn em tưởng sau từng ấy năm."

"Nhưng em không thấy mừng vì đã biết được sao?"

Cô mừng vì biết được bố mình là ai, nhưng biết được Zane không thực sự yêu thương hay nhớ nhung cô vẫn làm lòng cô đau nhói.

"Em nghĩ có vài sự thật không nên nói ra thì tốt hơn," cô nói.

"Nhưng không phải là những điều giữa hai con người thực lòng quan tâm đến nhau," anh nói.

Ellis đã quan tâm; nhưng Zane thì không. Tình yêu vẫn luôn là từ một phía. Ông ấy không đủ quan tâm để nói cho cô biết về bố mình, hay thậm chí là nói lời tạm biệt khi ông rời đi. Giữa họ không có sự thật nào cả, và điều đó còn đau hơn nhiều so với những sự thật mà Zane đã tiết lộ cho cô.

Cô chợt nhận ra vì sao cô lại gọi cho anh.

"Em yêu anh, Keith."

Không có thanh âm nào cả, nhưng bằng cách nào đó cô biết rằng anh đang khóc.

"Anh có thể đến được chứ? Em muốn kể cho anh nghe chuyện đã xảy ra hôm nay."

"Tốt rồi, Ellis."

"Cái gì tốt cơ?"

"Em đã muốn chia sẻ nỗi đau của mình."

"Nếu anh có thể chịu được, thì em có khá nhiều nỗi đau đấy."

"Anh có thể chịu được, em biết mà. Tất cả cũng không sao."

"Em biết."

"Hai mươi phút nữa anh sẽ ở đó."

"Anh đang ở đâu?"

"Anh vẫn ở phòng khách nhà Ben."

Ben là một người kiểm lâm khác sống gần Ocala.

"Anh nên nhanh lên nếu muốn ngắm hoàng hôn. Xem ra sẽ đẹp lắm đấy."

"Anh đang tới đây."

Keith đến nơi trước khi mặt trời lặn. Anh còn chưa đóng cửa xe trước khi họ sà vào lòng nhau. Quercus chen vào và vồ lên Keith cho đến khi anh chịu dời sự chú ý khỏi Ellis. Anh quỳ xuống và ôm con chó, "Tao cũng nhớ mày đây, đồ cây sồi to bự lắm lông ạ."

"Mẹ anh sao rồi?" Ellis hỏi.

Mẹ Keith đã sa sút tinh thần từ khi bố của anh qua đời hơn một năm trước.

"Bà khá hơn rồi," Anh nói. "Bà tham gia một câu lạc bộ người cao tuổi và kết bạn mới. Tuần trước anh đã lên thăm bà."

"Anh lên Pennsylvania sao? Anh có gặp em gái và mấy đứa bé không?"

"Tất nhiên là có rồi."

"Anh có nói chuyện của chúng ta không?"

Anh gật đầu.

Cô đã biết anh sẽ làm thế mà. Keith rất gần gũi với mẹ và em gái mình, giống như anh rất gần gũi với bố mình vậy. Còn em rể của anh thì giống như một người anh em ruột thịt vậy. Ellis chưa từng thấy gia đình nào hòa hợp với nhau đến thế. Cô trước đó thậm chí còn chẳng tin một thứ như thế có tồn tại.

"Đám nhóc có biết không?" Cô hỏi.

"Anh nghĩ câu chuyện về vụ bắt cóc có thể sẽ hơi quá sức với chúng."

"Vậy những người còn lại nghĩ gì về chuyện đó?"

"Họ nhớ được Thượng nghị sĩ Bauhammer. Họ cũng sốc như anh khi biết em làm dâu nhà đó."

"Em đoán là giờ họ đều ghét em nhỉ?"

"Sao em có thể nói thế được?"

"Em nói dối anh bao nhiều năm nay. Đương nhiên là họ ghét em rồi."

"Ellis, em gái anh đã khóc ngay khi con bé nghe được em đã phải trải qua những gì."

Ellis có thể tưởng tượng ra điều đó. Cô ấy là kiểu người đầy lòng vị tha và chân thật mà Ellis luôn muốn trở thành. Và cô ấy là một người mẹ mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng, là hình mẫu phụ huynh mà Ellis mơ ước có được khi cô còn bé.

"Em ấy nói đáng lẽ anh không được bỏ rơi em như thế," Keith nói.

"Em ấy nói không thể tưởng tượng ra cảm giác mất đi con của mình là như thế nào, và anh nên cho em một cơ hội."

Ellis chớp chớp mắt. Đôi mắt cô đã ướt nhòe tự khi nào.

"Và em biết mẹ anh đã nói gì không?"

"Bà nói gì vậy?"

"Bà nói anh là một thằng đần khi bỏ rơi tình yêu của đời mình như thế." Giờ thì anh cũng đang cố kìm nước mắt. "Gia đình anh đã nói hết mọi điều mà anh cần nghe. Mọi điều mà anh muốn nghe. Vậy nên giờ anh ở đây rồi."

Anh ấy đang nói là anh ấy đã trở lại và không rời đi sao? Cô sợ đến mức không dám hỏi.

Hai người họ nắm tay trở về chỗ chiếc ghế tựa. Cô và anh ngồi trên chiếc ghế của mình. Quercus nằm quanh chân Keith để đảm bảo anh không đi đâu cả.

Họ cùng nhau ngắm sắc trời đằng sau cây sồi phủ đầy rêu, và cô kể về chuyện con trai mình đột ngột xuất hiện, chuyện lũ trẻ cãi cọ, và chuyện River nói dối để

Zane tới đây. Cô nói cho anh điều Zane đã nói. Câu chuyện về cách bố cô chết. Về lý do mà mẹ của cô ghét cô.

"Em thực sự tin bà ấy ghét bỏ em sao?" Keith hỏi.

"Chà, thì bà ấy không thể nào yêu thương em được. Zane cơ bản đã xác nhận chuyện đó còn gì."

Anh kéo cô khỏi ghế và ôm cô trong vòng tay mình. "Ấy vậy mà em có thể có khả năng yêu thương đến nhường này. Đây là minh chứng cho sự mạnh mẽ của em đấy Ellis."

Cô đẩy anh ra và nhìn vào mắt anh. "Tại sao anh lại nói em có khả năng yêu thương đến vậy khi rõ ràng em đã thất bại chứ?"

Anh mỉm cười. "Em yêu thương rất đậm sâu, Ellis. Chỉ là em thất bại khi không thể tin vào tình yêu."

"Vậy em có thể tin tưởng điều này không? Anh sẽ ở lại chứ?"

"Anh sẽ ở lại. Anh nhớ em đến phát điên lên được."

"Em cũng thế. Điên hơn cả mọi khi luôn đấy."

Hai người hôn nhau khi bóng tối dần bao phủ. Thường thì họ sẽ vào nhà và làm tình, nhưng mọi thứ giờ đây thật mới mẻ, và hôn thì thích hợp với bầu không khí của một khởi đầu mới hơn. Lần này cô không phải nàng phù thủy dẫn dụ anh vào khu rừng tăm tối của mình nữa. Anh đã biết tất cả về cô, ấy vậy mà anh nói rằng sẽ ở lại. Cô không còn cần đến một bùa phép nữa rồi.

Ánh đèn pin sáng lên sau lưng họ. Cả hai tách ra và thấy Jasper đi đến từ nhà kho. "Mẹ!" Cậu gọi. Jasper ngừng lại một giây để nhận ra Keith đang ở đây nhưng không chờ để được giới thiệu. "Anh River... Anh River và Raven bị tai nạn. Chúng ta phải đến bệnh viện!"

"Là ai nói với con thế?"

"Bố gọi con. Ông ấy nói Raven bảo bệnh viện gọi cho ông ấy."

"River có sao không?"

"Con nghĩ là không ổn. Anh ấy đang ở trong phòng cấp cứu."

Keith khăng khăng đòi lái xe. Khi tất cả đến đường đoạn đường 441 kéo dài cắt ngang cánh đồng cỏ, họ nhìn thấy những ánh đèn pin ở phía bên kia đường. Có xe cảnh sát và xe cẩu. Cảnh sát đang chỉ dẫn mọi người đi vòng qua hiện trường tai nạn.

"Hai đứa nó bị đụng xe ở chỗ đó sao?" Ellis hỏi.

"Con không biết," Jasper nói. "Con không thấy xe của tụi con ở bên đó."

Keith thả mọi người tại lối vào phòng cấp cứu và đi đỗ xe.

Một bác sĩ ra gặp Jasper và Ellis tại bàn làm việc phòng cấp cứu, "Cô là mẹ của River Bauhammer và Raven Lind phải không?"

"Phải, đây là em trai River, Jasper. Cả hai đứa nó vẫn sống sót chứ?"

"Cho đến giờ là như vậy. Tình trạng của River khá nghiêm trọng, nhưng cậu ta đã ổn định lại rồi."

"Cháu muốn gặp anh ấy!" Jasper nói.

"Tôi biết, nhưng chúng tôi đang xem xét tình trạng của cậu ta."

"Mấy người làm gì cơ?" Ellis hỏi.

"Vụ va chạm khiến chiếc xe lộn nhiều vòng và rơi xuống vùng nước sâu đủ để ngập cả xe."

Cánh đồng cỏ Paynes. Là nơi hai đứa đã đi qua khi gặp tai nạn. Kể từ khi trận bão lớn tiến vào đất liền trước đó, nước ở khu vực này đã trở nên sâu hơn.

"Con gái cô có lẽ đã cứu mạng River. Cậu ta bất tỉnh, và cô bé kéo cậu ta khỏi xe khi chiếc xe chìm xuống. Nhưng hiện tại cậu ta không thở. Cậu ta đã ở dưới nước ít nhất một phút và còn bị thương ở đầu nữa."

"Chúa ơi," Jasper nói, nước mắt lăn dài trên má.

"Hai người qua đường đã sơ cứu cho cậu ta tại hiện trường," bác sĩ nói. "Đó là chuyện tốt. Chúng tôi cho là cậu ta chỉ bị thiếu oxy không quá vài phút."

"Thằng bé đã tỉnh chưa?" Ellis hỏi.

"Cậu ta đang hôn mê. Chúng tôi đang cố gắng xác định mức độ tổn thương đến não bộ."

"Thằng bé tự thở được chứ?"

"Có. Mọi người có biết đến việc cậu ta gặp vấn đề về lạm dụng chất kích thích chứ?"

Ellis cho là có, và Jasper xác nhận điều đó.

"Máu cậu ta có nồng độ cồn cao, ngoài ra còn có ma túy. Raven xác nhận cậu ta uống rượu whiskey và dùng thuốc phiện trước khi xảy ra tai nạn."

"Con bé đâu rồi?" Ellis hỏi. "Con bé có sao không?"

"Tôi không dám nói chắc. Cô bé hơi trầy xước một chút, nhưng cô bé từ chối để chúng tôi chạm vào người. Thực sự đấy. Cô bé nói chúng tôi sẽ bỏ thuốc cô bé và gắn cô bé với những cỗ máy giết người. Chị có biết cô bé bị hội chứng sợ bệnh viện không?"

"Không, nhưng tôi biết nguyên nhân từ đâu mà ra," Ellis nói.

"Một số trường hợp thì nguyên nhân là do một cú sốc," bác sĩ nói. "Có lẽ hai người có thể thuyết phục cô bé cho phép chúng tôi dùng một liều thuốc an thần và kiểm tra thương tích của cô bé."

Ellis thì hoài nghi chuyện đó. Raven là người kiên định với niềm tin của mình. Con bé còn có hai nhân tố bồi đắp nên cái tính cách đó. Một là bẩm sinh, còn một là từ nuôi dưỡng mà thành.

Bác sĩ dẫn họ đến một căn phòng ở cuối hành lang. Ellis không nghĩ con gái cô sẽ trông tệ như thế. Con bé cuộn tròn như quả bóng trên sàn nhà, tựa mình vào một bức tường trong góc. Con bé đi chân trần, mái tóc ẩm ướt và váy thì dính đầy bùn đất. Các loại cây cỏ dưới nước đã khô vương khắp người. Con bé trông như một sinh vật biển đáng thương bị lưới vớt lên và ném lên bờ vậy.

Raven bỏ tay khỏi đầu khi nghe tiếng hai người họ bước vào. Cô suýt khóc khi nhìn thấy Ellis, nhưng sự nhẹ nhõm nhanh chóng bị che khuất bởi sự không tín nhiệm rõ ràng đối với vị bác sĩ.

"Chúng tôi muốn ở riêng một chút," Ellis nói với bác sĩ.

Vị bác sĩ gật đầu, đóng cửa lại và rời đi.

Ellis không thể ngăn lại mình được. Một cảm giác đau nhói của tình mẫu tử mà cô không biết rằng vẫn còn đó thôi thúc cô bước đến đứa con gái chưa từng gọi cô là Mẹ. Cô ôm Raven vào lòng và kéo con bé vào lồng ngực. Raven bật khóc trong ngực cô.

Jasper ôm lấy em gái mình từ phía sau. "Cảm ơn em đã cứu River," cậu nói. "Cảm ơn em."

Tiếng khóc của Jasper khiến nước mắt Ellis dâng trào. Bọn họ thật là một đám người kỳ lạ. Abbey, Lind, Bauhammer. Không có gì ở họ tương đồng. Không có một chút trải nghiệm nào cùng nhau suốt mười sáu năm. Tất cả bị đột ngột bị buộc lại cùng nhau bởi nỗi đau nhiều hơn là tình máu mủ ruột rà.

"Con muốn thấy River!" Raven khóc. "Họ không cho phép con."

Ellis giữ lấy con bé, "người ta phải làm xét nghiệm."

"Chúng ta phải xem họ làm cái gì. Họ có thể giết anh ấy mất."

"Chúng ta phải tin họ. Ta biết con được nuôi lớn với nỗi sợ bệnh viện, nhưng River bây giờ cần được điều trị. Chúng ta sẽ được gặp thằng bé sớm thôi."

"Con sợ anh ấy sẽ chết lắm!" Raven nói. "Con cố kéo đầu anh ấy khỏi nước. Con đã cố. Nhưng anh ấy cứ chìm xuống. Anh ấy không thở khi người ta kéo anh ấy ra."

"Em đã cứu được anh ấy," Jasper nói. "Bác sĩ đã nói vậy."

"Là những người hô hấp nhân tạo cứu anh ấy," cô nói.

"Họ sẽ chẳng làm được như thế nếu anh ấy chìm theo chiếc xe," Jasper nói.

"Con đáng lẽ không nên để anh ấy lái xe," cô khóc. "Anh ấy uống rượu, lại dùng thuốc phiện. Con có thể thấy anh ấy không ổn. Nhưng con nghĩ nếu con quan sát anh ấy lái xe thì sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra."

Ellis nghĩ đến rất nhiều lần cô lái xe khi đang bị thuốc ảnh hưởng. Cô thực sự đã mạo hiểm một cách khủng khiếp, và không chỉ mạo hiểm tính mạng của cô mà thôi.

Cô lần nữa ôm lấy Raven. "Con không có lỗi gì trong chuyện này cả. Không hề. Con có hiểu không?"

Một y tá bước vào. Cô muốn đo huyết áp và thân nhiệt của Raven, nhưng Raven từ chối. Ellis không thấy Raven cần điều trị ngay lập tức. Con bé bị vài vết bầm tím và trầy xước, nhưng áp lực tâm lý của con bé mới là điều đáng lo ngại. Ellis không cố ép con bé phải nghe theo mình. Cô hỏi xin y tá một bộ quần áo.

Jasper rời đi trong khi Ellis giúp Raven thay bộ đồ bệnh nhân. Ellis kiểm tra người con bé xem có cần chụp X-quang và CAT như bác sĩ đề nghị hay không. Cô không nhìn ra điều gì rõ ràng, nhưng khi cô nhắc đến việc kiểm tra, Raven lắc đầu nguầy nguậy. Cô hoảng hốt nhìn chằm chằm ra cửa như thể đang chuẩn bị lao vọt ra.

"Được rồi, ta sẽ chờ xem con thế nào," Ellis nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Không ai làm tổn thương con đâu."

Ellis lấy khăn lau và lau bụi đất khỏi mặt Raven. "Keith đã chở chúng ta đến," cô nói. "Ta có nên bảo chú ấy về nhà, hay là con muốn gặp chú ấy?"

"Chú ấy quay về rồi sao?"

"Ừ, ngay trước khi chúng ta biết về vụ tai nạn của con."

"Chú ấy sẽ ở lại hẳn chứ?"

"Ta nghĩ thế."

Cô nhìn kỹ đôi mắt Ellis. "Hẳn là cô vui lắm."

"Đúng thế. Ít nhất thì lúc đó là như vậy."

"Chú ấy đâu rồi?"

"Ở trong phòng chờ. Ta cần cho chú ấy biết đang có chuyện gì."

"Cô sẽ quay lại ngay chứ?"

"Ta sẽ quay lại ngay."

"Cô không muốn chú ấy rời đi," Raven nói. "Cô có thể mang chú ấy vào đây."

Ellis tìm Keith và dẫn anh vào phòng kiểm tra. Jasper và Raven đã ngồi vào chỗ, tay Jasper ôm lấy em gái. Ellis suýt nữa lại khóc khi nhìn thấy cảnh này.

Họ chờ gần hai tiếng trước khi được phép gặp River. Cậu ta vẫn bất tỉnh. Gương mặt bầm tím, còn đầu thì được quấn băng. Xung quanh River là những cỗ máy - giống như Raven lo sợ - bao gồm ống thông mũi để bổ sung oxy. Jasper và Raven bật khóc. Ellis thì nhẹ nhõm khi thằng bé không phải đeo mặt nạ thở. Cô nhẹ hôn lên má River, lần đầu tiên kể từ khi thằng bé bốn tuổi.

Hai giờ sau đó, River được chuyển đến phòng bệnh nhân tại khoa hồi sức tích cực.

Một giờ sau đó Jonah bước vào.

Ngoài vẻ mệt mỏi và lo âu hiện tại thì Jonah không thay đổi quá nhiều. Anh ta vẫn thon gọn và cân đối. Trên gương mặt đã có nét trũng và nếp nhăn của tuổi tác, mái tóc cũng lấm tấm sợi bạc. Khác biệt dễ nhận thấy nhất chính là điều gì đó khác lạ trong ánh mắt anh ta. Ban đầu Ellis không hiểu được nó là gì, thế rồi cô chợt nhận ra. Ánh mắt của anh ta dường như lớp lang hơn bình thường. Bên dưới màu mắt xanh dương sáng tự tin thường thấy của anh ta là nỗi buồn sâu đậm mà cô chưa từng thấy bao giờ.

"Bố!" Jasper kêu lên, lao vào vòng tay bố mình.

Jonah ôm cậu thật chặt. Ellis vẫn hiểu đủ rõ Jonah để biết anh ta đang cố không rơi nước mắt.

Jasper không ôm lấy Jonah. "Con xin lỗi. Bọn con đến đây là do ý tưởng của con. River không muốn tới đây. Đây là lỗi của con!"

"Không phải lỗi của con đâu," Jonah nói.

"Anh không biết chúng ở Florida sao?" Ellis hỏi.

"Anh nghĩ chúng ở Outer Banks," Jonah đáp.

"Tôi bảo chúng báo cho anh biết. Tôi đã khăng khăng bảo chúng làm vậy."

"Con xin lỗi," Jasper nói. "Bọn con không muốn làm bố giận."

Jonah bước đến chiếc giường, nhẹ đặt tay lên má River. "Anh nói chuyện lần cuối với bác sĩ lúc máy bay hạ cánh ở Orlando. Có tiến triển gì không?"

"Không," Ellis nói. "Họ cho là thằng bé sẽ sớm tỉnh lại. Thằng bé chỉ bị tổn thương não nhẹ."

"Bác sĩ có nói thằng bé bị một ít nước tràn vào phổi."

"Một lượng nhỏ thôi. Vậy nên thằng bé đang được cho thở oxy và truyền kháng sinh."

Jonah quay sang Raven lúc này vẫn khoác áo choàng bệnh nhân. "Con đã kéo thằng bé lên lúc xe chìm. Bên cứu hộ nói với bác sĩ rằng con đã cứu mạng nó."

Raven không nói gì cả. Ellis biết con bé tin điều ngược lại.

Jonah vỗ vai Raven. "Con là cô gái thông minh và dũng cảm," sau đó ôm con bé vào ngực. "Cảm ơn con. Con đúng là một phép mầu."

Raven bật khóc khi Jonah buông cô ra.

Cuối cùng thì Jonah và Ellis đã hoàn toàn nhìn nhau. Mười sáu năm đau đớn, tội lỗi, oán trách, và giận dữ dồn nén trong ánh mắt của cả hai. Và có thể là một chút tình yêu trong đó nữa. Jonah ôm cô, và cô ôm lại anh ta. Điều kỳ lạ nhất là cách cơ thể cô dễ dàng nhớ lại cảm giác thuộc về Jonah. Mùi hương của anh ta, cách anh ta ôm lấy cô, tiếng thở nhẹ của anh ta trong tai cô. Cả ngàn ký ức bùng lên trong tâm trí Ellis chỉ trong vài giây ngắn ngủi hai người chạm vào nhau.

"Jonah, đây là Keith Gephardt," Ellis nói.

"Rất vui được gặp anh, Keith," Jonah nói trong khi bắt tay Keith.

Keith đã được Ellis bổ túc một bài lớn về quá khứ của cô trong sáu tiếng kể từ khi quay trở lại. Nhưng anh vẫn tiếp nhận mọi thứ tốt. Anh nói với Jonah rằng bản thân rất tiếc về vụ tai nạn và mời anh ta ăn gì đó.

Jonah từ chối, bước đến chỗ River và cầm tay thằng bé.

Ellis ngồi cạnh Keith. "Em cố gắng ngủ một chút đi," anh nói, kéo cô vào ngực.

"Anh mới phải cần ngủ," cô nói. "Anh còn phải đi làm sớm mà."

"Anh không đi. Anh nói là ở nhà có chuyện khẩn cấp rồi."

Cô rời vòng tay Keith và nhìn vào mắt anh.

"Em là gia đình của anh," Keith lặng lẽ nói. "Và điều đó nghĩa là con cái của em cũng như vậy."

Cô trở lại vòng tay ôm ấp của Keith, tựa đầu vào ngực anh và chìm vào giấc ngủ trong khi lắng nghe nhịp đập đều đặn nhẹ nhàng của nó.

Theo đồng hồ trên tường, Ellis thức dậy ba mươi lăm phút sau đó. Nhưng giấc ngủ tiếp thêm năng lượng cho cô như thể cô đã ngủ hàng giờ liền. Cô thèm một cốc cà phê giống như cô vẫn như thế khi thức giấc vào buổi sáng. Cô hỏi Keith có muốn uống một cốc không nhưng anh từ chối lời đề nghị đó.

Jonah đã rời khỏi căn phòng. Jasper thì ngủ trên chiếc ghế tựa. Còn Raven thì đứng bên giường River.

"Có thay đổi nào không?" Ellis hỏi con bé.

Raven lắc đầu. Con bé trông như sắp ngất vì mệt mỏi. Chỉ mới vài giờ trước con bé đã kéo một người đàn ông cao lớn khỏi một chiếc xe đang chìm. Ellis không tưởng tượng ra được làm thế nào mà con bé vẫn còn có thể đứng.

"Con cần phải ngủ đi," Ellis nói với con bé. "Con có muốn chú Keith chở con về nhà không?"

"Không muốn."

"Ngoài phòng nghỉ có ghế dài đấy. Chúng ta có thể tìm gối và chăn cho con."

"Con không thể ngủ chừng nào anh River còn chưa tỉnh lại," cô nói.

"Con có thể ngã bệnh đấy," Ellis nói. "River sẽ không muốn như thế."

Raven nhìn vào gương mặt River. "Điều anh River muốn là tỉnh dậy, nhưng nơi này khiến anh ấy không muốn làm vậy."

"Thằng bé không biết mình ở đâu cả," Ellis nói. "Nó vẫn còn bất tỉnh mà."

Raven mím môi như thể đang giữ lại những suy nghĩ ảo tưởng trong lòng.

Ellis đi tìm cà phê và nhìn thấy Jonah đang đặt một cốc ở quầy.

"Keith có vẻ là người tốt đấy," Jonah nói khi cả hai trở về phòng hồi sức tích cực. "Hai người ở bên nhau bao lâu rồi?"

"Chúng tôi sống chung được mười năm rồi."

"Chà, lâu thật đấy."

"Thế còn anh? Anh có bạn gái không?"

Jonah ngừng bước và đối mặt với cô.

"Gì vậy?" Ellis hỏi.

Jonah vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. "Anh còn chưa nói cho hai đứa nhóc biết..."

"Anh sắp kết hôn đấy à?"

Anh ta nhìn quanh phòng nghỉ để chắc chắn không có ai nghe lén. Vào lúc sớm thế này thì chỉ có họ đang ở đây. "Anh đã gặp một người bảy tháng về trước. Anh ấy là tình yêu của đời anh."

Sự mệt mỏi khiến đầu óc cô chậm chạp không kịp xử lý những lời anh ta vừa nói. Cô cứ đứng đó nhìn anh ta chằm chằm.

Jonah mỉm cười yếu ớt. "Trông em có vẻ cần ngồi xuống đấy."

Đúng là cô cần điều đó. Jonah ngồi đối diện cô tại một cái bàn thấp nơi họ đặt cốc cà phê của mình xuống.

"Anh xin lỗi," Jonah nói. "Giờ không phải là lúc hay là nơi để nói chuyện đó. Anh mệt mỏi quá."

"Vì Chúa, đừng xin lỗi. Tôi mừng vì anh chia sẻ chuyện này với tôi. Tôi thật lòng mừng cho anh đấy."

"Trông em có vẻ bất ngờ. Anh luôn nghĩ em đã biết rồi cơ..."

Một trăm cái lý do cho việc vì sao cô lẽ ra nên biết điều này làm đầu óc cô minh mẫn trở lại. "Anh là người lưỡng tính sao?"

"Là gay."

"Hai đứa nhóc có biết không?"

"Em là người đầu tiên anh nói chuyện này. Thật lạ, phải không?" Jonah nhìn sang nơi khác, cố gắng ngăn nước mắt rơi. Nhưng khi anh quay lại nhìn cô, đôi mắt anh ta đã ướt. "Như anh đã nói. Anh rất mệt mỏi. Anh không phải là mình nữa."

"Đừng nói thế. Đây là con người chân thật nhất của anh mà tôi từng thấy. Đẹp lắm, Jonah ạ."

"Ellis... Chúa ơi... Em vẫn luôn là người con gái xinh đẹp... những gì anh đã làm với em..." Anh ta đưa tay ôm lấy mặt.

"Jonah..."

Anh ta ngẩng lên nhìn cô.

"Tôi hiểu được vì sao anh phải chối bỏ con người của mình lâu đến vậy. Bố anh, rồi mẹ anh nữa, hẳn là chẳng khác gì tra tấn."

"Nó thực sự là địa ngục. Bố anh là một trong những người kỳ thị đồng tính ác liệt nhất trong lịch sử đất nước này đấy."

"Và anh biết mình như thế từ khi còn nhỏ sao?"

"Như em đã nói, anh đã chối bỏ nó. Anh nghĩ việc anh bị con trai thu hút khi học cấp ba chỉ là một trò nổi loạn biến thái một chút của tuổi mới lớn chống lại niềm tin của bố mẹ anh. Anh tự nhủ với mình như thế cho đến những năm hai mươi tuổi, nhưng anh chưa từng tìm được người phụ nữ nào mà anh muốn ở bên. Cho đến tận cái đêm anh gặp được em ở bữa tiệc đó."

Chính là bữa tiệc Halloween. Ellis đã mặc như một đám mây, còn Jonah thì mặc trang phục của thần Zeus.

"Lần đầu tiên trong đời anh bị một người phụ nữ thu hút. Anh không thể nói với em điều đó khiến anh nhẹ nhõm thế nào đâu. Nhưng điều đó quá mức sai lầm. Thực sự quá mức sai lầm."

"Cái gì sai cơ?"

Nước mắt Jonah tiếp tục rơi. "Khi anh lần đầu tiên nhìn thấy em ở bữa tiệc, anh đã nghĩ em là một người đàn ông. Em là người đàn ông xinh đẹp nhất mà anh từng thấy đấy."

"Lúc đó tôi cắt tóc ngắn mà."

"Phải, còn toàn thân em thì bị đám mây che đi mất."

"Sau đó anh phát hiện ra tôi là phụ nữ. Nhưng tôi là người phụ nữ mà anh có thể cảm thấy bị thu hút."

"Tha thứ cho anh. Anh biết là em không thể. Anh biết điều đó là sai trái. Nhưng anh thật sự đã yêu em, Ellis, thực sự đấy. Anh chưa từng cảm thấy được kết nối với ai nhiều như với em đâu."

Mọi thứ đã bắt đầu tiến vào trọng tâm. Anh ta nói yêu cô quá sớm khi cả hai chỉ vừa mới bắt đầu mối quan hệ. Anh ta cần được yêu thương, nhưng cô cảm nhận rõ ràng sự xa cách trong cảm xúc của anh ta. Anh ta gặp vấn đề khi làm tình với cô. Đó cũng là cách mà cô đã mang thai: Vào cái đêm cô hi sinh biện pháp bảo vệ để giúp anh ta cải thiện phản ứng yếu ớt của cơ thể anh ta.

"Thế anh không bị Irene thu hút tí nào à?" Cô hỏi.

"Irene... Chúa ơi, Ellis, sao anh lại có thể nói với em những chuyện này chứ?"

"Nói cho tôi đi. Như thế tốt hơn là giữ trong lòng đấy."

"Có một người đàn ông, một luật sư khác. Anh nghĩ anh ta là gay. Nhưng anh không thể tiến tới được. Em biết anh không thể mà. Anh có em, đám trẻ, mẹ anh, Thượng nghị sĩ Bauhammer... rồi cả cái đất nước này nữa, trời ạ."

"Vậy là anh đến với cô nàng dạy tennis đó để cô giết đi sự hứng thú với đàn ông của mình."

Anh ta gật đầu.

"Tôi đoán là vì khi đó tôi không còn giống như một người đàn ông xinh đẹp nữa. Bầu bí, rồi sữa chảy ra từ bộ ngực lớn và hàng tá chuyện khác nữa."

Jonah lần nữa gật đầu. "Anh đã nghĩ có thêm một đứa nữa sẽ giải quyết được vấn đề, nhưng lại chỉ khiến mọi chuyện tệ hơn. Em là một người mẹ xinh đẹp biết bao. Thực sự rất đẹp..."

"Nhưng về cơ bản như thế trái ngược với điều ban đầu khiến anh cảm thấy tôi hấp dẫn."

Jonah nâng cốc cà phê, nhưng bàn tay quá run không thể nhấp một ngụm và phải bỏ xuống. "Chết tiệt," anh ta nói và lại bắt đầu khóc.

"Tôi thật lòng khi nói mình tha thứ cho anh," cô nói. "Tin hay không thì tùy, nhưng giờ đã biết chuyện thì tôi thấy khá hơn nhiều. Chuyện của Irene khiến tôi rất đau lòng, nhưng giờ tôi hiểu được."

"Em có hiểu thật không?" Đột nhiên giọng nói của anh ta trở nên mãnh liệt. "Em bỏ lại Viola trong rừng bởi em nhìn thấy anh và Irene. Anh là lý do con bé bị bắt cóc. Anh là lý do em phải tìm đến rượu bia và chất kích thích. Anh là lý do em phải rời bỏ hai đứa nhóc. Anh là lý do mà River bê tha đến mức này," anh ta chỉ vào thang máy. "Thằng bé nằm trên cái giường đó là vì anh. Em nhận hết lỗi lầm về mình, nhưng vốn dĩ tất cả là lỗi của anh!"

"Jonah, thôi nào...

"Em biết đó là sự thật mà! Anh đã phá hoại tất cả những cuộc đời này! Đôi khi anh nghĩ mình không thể nào sống với điều đó được! Nếu như anh không tìm thấy được Ryan..." Jonah đột ngột đứng dậy và đi ra góc bên kia căn phòng.

Ellis bước tới chỗ anh ta. "Tôi mừng vì anh đã tìm được người để yêu thương. Yêu và được yêu bởi Keith là điều tốt đẹp đã đến với tôi. Tôi hy vọng anh cũng có được điều tương tự khi ở bên Ryan."

"Anh đã giấu bọn nhóc chuyện đó," anh ta nói, giọng cay đắng. "Anh không thể nói với mẹ anh. Anh lén lút qua lại với anh ấy. Điều đó thì tốt đẹp được đến đâu chứ?"

"Vậy nói cho mọi người biết đi."

"Nói với mẹ anh sao? Em biết bà ấy như thế nào mà. Giờ bà ấy sống trong nhà anh đấy, Ellis."

"Thế thì đã sao? Nếu bà ta không thích điều đó thì vẫn có cả đống tiền để chuyển ra cơ mà. Anh đã sống với một lời nói dối suốt bao nhiêu năm qua vì cái gì vậy? Vì cái khuôn mẫu đạo đức tồi tệ đáng kinh tởm của bố mẹ anh à? Giờ đã biết được sự thật thì tôi thấy họ mới là những kẻ phải chịu trách nhiệm cho việc Viola bị bắt đi. Tất cả chung quy lại cũng chỉ bởi họ đã nghiền nát tâm hồn của một đứa trẻ."

"Em không thể trách họ," anh ta nói. "Bố mẹ của họ đã tiêm nhiễm những niềm tin đó vào đầu họ."

"Và ai đã nuôi lớn bố mẹ họ? Ta cứ như vậy đào bới trở lại tận ngày xưa thật là xưa hay sao? Đã đến lúc dừng cái vòng lặp thù ghét này rồi. Nói với các con rằng anh đang yêu đi. Hãy đưa Ryan về nhà. Để Jasper và River thấy được anh là ai và người anh yêu là ai. Tôi biết điều đó sẽ giúp chúng được chữa lành. Và nếu Mary Carol cố gắng hủy hoại tất cả thì cứ đá đít bà ta ra khỏi ngôi nhà đi!"

Jonah bật cười, như trẻ ra mười tuổi. "Anh mừng vì em vẫn giữ phần mạnh mẽ đó trong em. Anh đã luôn yêu điều đó ở em đấy."

"Jonah... Tôi rất xin lỗi vì đã để anh lại một mình nuôi nấng con của chúng ta. Tôi đã nghĩ Irene sẽ giúp đỡ anh, và tôi thì không biết làm sao để..."

"Cả hai ta đều không biết phải sửa chữa mọi chuyện như thế nào cả. Khi đó anh nghĩ chuyện đã hết thuốc chữa rồi. Nhưng bây giờ ta có thể một lần nữa cố gắng, được chứ?"

"Tôi cũng muốn như vậy," cô nói.

Jonah đưa tay ra. "Làm bạn nhé?"

"Chắc chắn rồi." Khi Ellis nắm lấy tay Jonah, anh kéo cô đến và ôm thật chặt.

"Trở lại thôi," anh nói. "Ta nên ở đó khi thằng bé tỉnh lại."

Khi thang máy mở ra phòng điều trị tích cực, Keith đã đứng ngay bên ngoài.

"Anh đang tìm em đấy," anh nói.

"Mọi chuyện ổn chứ?" Cô hỏi. "River đã tỉnh chưa?"

"Thằng bé vẫn vậy," Keith nói. "Là Raven."

"Con bé làm sao?"

"Nó đang làm gì đó rất lạ. Các y tá đang buồn bực lắm. Em phải vào đó đi."

Ellis và Jonah vội chạy theo hành lang đến phòng điều trị tích cực. Họ dừng lại trước cửa và nhìn vào cái cảnh tượng kỳ lạ khi toàn thân River được phủ đầy cỏ, hoa và cành cây. Một chiếc lá cọ nhô ra từ gối sau đầu River giống như một vòng hào quang màu xanh lá vậy.

Raven dường như đã nổi đóa, sự mệt mỏi và cảm giác tội lỗi đã quá lớn. Cô bé đang cẩn thận sắp xếp chỗ cỏ và hoa trên chăn của River, thỉnh thoảng vần một

cánh hoa được bóp vụn gần cái mũi đang gắn ống thở của River. Jasper, cũng giống như hai cô ý tá, đang nhìn Raven như thể con bé đã điên rồi.

"Con bé bỏ đi ngay sau em," Keith lặng lẽ nói. "Con bé trở về với cả đống thứ này giấu trong một cái túi ni lông đựng rác."

Raven đã lấy chúng từ chỗ hòn non bộ đằng trước bệnh viện. Jasper đã đưa con bé ra đó để tránh khỏi căn phòng điều trị bé xíu trước đó.

"Làm ơn hãy bảo cô bé dừng lại," người trẻ hơn trong hai nữ y tá nói. "Những cái cây đó đều từ ngoài mang vào. Cậu ấy không nên hít thở thứ đó. Nơi này cần phải tiệt trùng."

"Sai rồi," Raven nói. "Chỗ này quá mức tiệt trùng. Con người tiến hóa nhờ không khí trong lành, đất đai và thực vật. Người ta không thể thấy tốt hơn ở một nơi thế này. Người ta chỉ có thể thấy bệnh thôi. Anh ấy cần cảm nhận được đất thì mới có lý do để tỉnh lại được."

Vẻ đẹp của nó gần như khiến Ellis bật khóc.

"Ý tưởng rất hay đó Raven," cô nói, bước đến cạnh giường. "Nhưng thường người ta mang hoa đến bệnh viện cơ."

"Con đang làm như thế mà."

"Những bông hoa cần phải đến từ một chỗ sạch sẽ. Một cửa hàng hoa.

Và con cắm hoa vào lọ chứ không phải ở trên người bệnh như thế này."

"Anh ấy cần chúng ở gần. Phải ngửi và cảm nhận nó."

Một con nhện bé xíu bò trên tấm chăn trắng về phía mặt River. Ellis bắt được nó trong cốc nhựa và úp một chiếc khác lên để giữ nó bên trong.

"Mọi người thấy chưa." Cô y tá trẻ nói. "Còn có cả bọ nữa. Nếu cô bé không dừng lại thì chúng tôi phải mời cô bé ra ngoài."

"Tôi không đi!" Raven nói. "Mấy người đi đi, để chúng tôi chăm sóc anh ấy theo cách chúng tôi muốn. Máy móc của mấy người không đánh thức được anh ấy đâu."

"Những cỗ máy ở đây để giám sát cậu ấy," người y tá lớn tuổi hơn nói bằng giọng nhẹ nhàng hơn. "Chúng không phải để đánh thức anh của cháu."

Raven bóp nát một chiếc lá và ngửi trước khi đưa đến mũi River. "River, chẳng phải mùi rất thơm sao?" Cô nói. "Anh có ngửi được không? River, mau dậy đi."

"Chuyện này thật lố bịch. Tôi sẽ đi gọi bác sĩ đến ngăn chuyện này lại," cô y tá trẻ hơn nói, lao ra khỏi phòng.

"Raven..." Jonah nói. "Bác sĩ có lẽ sẽ muốn thằng bé được sạch sẽ. Chúng ta phải bỏ mấy thứ này đi thôi."

"Để đến khi anh ấy tỉnh dậy mới được," Raven nói.

Jonah nhìn sang Ellis. Cô cũng chẳng biết phải làm gì cả.

Một bác sĩ tiến vào. Trông cô rõ ràng là mệt mỏi và không có tâm trạng để thương lượng với một cô bác sĩ phù thủy thiếu niên.

"Có bọ bò khắp người cậu ấy, thưa bác sĩ," cô y tá nói.

"Thôi nào, cô biết đó là nói quá mà," Ellis nói.

"Chúng tôi không thể chữa trị cho bệnh nhân khi trên người cậu ấy có mấy thứ này. Phải bỏ chúng đi," vị bác sĩ nói.

"Có thể để chúng lại đó một chút nữa không?" Ellis nói. "Đây là cách con bé giải tỏa áp lực thôi."

"Phải đó, cứ để thế đi," Jasper nói.

"Tôi thực sự không thấy chuyện này có vấn đề," Jonah nói, lén lút phủi một con kiến khỏi chiếc chăn, nhưng vị bác sĩ đã nhìn thấy.

"Mọi người không thể mang đất cát và côn trùng vào phòng hồi sức tích cực khi đang có bệnh nhân ở trong này," vị bác sĩ nói.

"Người ta mang đất cát và côn trùng trên quần áo và giày dép mà," Keith nói.

Raven chọc một cọng cỏ lên má River. "Anh có cảm thấy không River?" Cô thì thầm vào tai cậu. "Tỉnh dậy đi."

"Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi phải bỏ chúng đi," bác sĩ nói.

"Không được!" Raven nói. "Anh ấy là anh trai tôi, và gia đình tôi đã nói là không sao hết. Mấy người đi đi, để chúng tôi yên!"

Ngay lúc ấy, River mở mắt và ho sặc sụa. Cậu ta nhấc tay lên và nhìn ống truyền dịch với vẻ bối rối, và bắt đầu kéo ống thở khỏi mũi.

"Em biết mà!" Raven nói, nghiêng người với qua thành giường và hôn lên má River.

"Raven đấy à?"

"Đúng vậy! Anh thấy khá hơn chưa?"

River nhìn xuống đám thực vật trên người mình. "Nhóc làm cái quái gì thế? Chôn anh đấy à?"

"Ngược lại mới đúng," Jonah nói.

9.

RAVEN

Keith ném chiếc đĩa bay cho Raven, cô tung nó lên cao để River với lấy nó. Anh chuyền lại cho Keith, lúc này ném một đường thấp và dài đến chỗ Ellis lúc này vừa từ vườn ươm trở về. Cô chạy theo để bắt lấy, nhưng chiếc đĩa rơi xuống đất khiến cô bắt trượt. Cô ném đĩa về lại cho River và nhập cuộc với họ.

River đã cởi áo ra, và Raven đánh giá cao tình trạng sức khỏe đã chuyển biến tốt hơn của anh. Hai tháng qua River đã làm việc cho Tom và giúp Ellis cùng Maxine ở vườn ươm giống. Từ khi vụ tai nạn xảy ra đến nay, anh đã kiêng rượu bia và chất kích thích được ba tháng.

Raven nhìn vào chiếc đồng hồ Keith cho cô mượn. "Chúng ta phải đi trong hai mươi phút nữa," cô gọi River.

"Hôm nay ta nghỉ không được à?"

"Không được."

Anh ném mạnh chiếc đĩa vào đầu Raven. Anh chơi ném đĩa giỏi, nhưng Raven cũng thế. Cô bắt được nó và lập tức tung về phía River.

"Chúng ta nên nghỉ thôi, để con có thời gian tắm rửa nữa," Ellis nói.

"Sao con phải làm thế vì một đám nghiện ngập cơ chứ?" River nói.

Ellis và Keith rời khỏi cuộc chơi. Họ sẽ không cho River cái cớ để đến muộn buổi gặp gỡ Người Nghiện Giấu Mặt. Vào mỗi thứ Tư, Raven lái xe đưa anh đến những cuộc gặp gỡ như vậy, và vào thứ Bảy, cô đưa anh đến cuộc gặp Người Nghiện Rượu Giấu Mặt. Cô thi lấy bằng lái xe chuyên để đưa anh đến các buổi họp mặt ở Gainesville. Bằng lái xe của River đã bị thu hồi sau vụ tai nạn, và Ellis cùng Keith thì thường quá bận rộn để đưa anh đi.

River ném chiếc đĩa cho Raven, và cô không ném trở lại. "Đi tắm đi," cô nói.

"Trời ạ, mấy người đúng là một đám thích kiểm soát mà," River ngồi xuống bãi cỏ và nằm bệt ra, tay gối lấy đầu.

Raven bước tới. "Kiến lửa kìa!"

"Đệch!" Cậu ta nhảy dựng.

"Đùa thôi."

"Thế để anh cho nhóc kiến lửa này!"

River tóm lấy Raven trước khi cô kịp chạy đi. Anh nhấc bổng cô lên, mang cô đến một tổ kiến lửa gần đường đi và giữ cô lộn ngược, đầu lơ lửng ngay trên tổ kiến. Tóc cô gần như đã chạm vào chỗ đó.

"Dừng lại đi!" Cô hét lên, phá ra cười.

"Nhóc có xin lỗi không?"

"Em có mà!"

"Nhóc có chịu nói là hôm nay anh không cần đi dự buổi gặp mặt kia không?"

"Không."

"Nhóc sẵn sàng để kiến lửa bò lên mặt luôn sao?"

"Đúng thế."

River đặt cô xuống. "Sự chấp nhất của nhóc với mấy buổi gặp gỡ ngớ ngẩn này đúng là kỳ lạ mà."

"Chúng không ngớ ngẩn. Chấp nhất của em là anh trở nên khá hơn, và như thế không kỳ lạ chút nào cả. Đi mặc áo vào và lên xe đi."

"Làm ơn đấy, hôm nay mình không đi được không? Anh thực sự không có tâm trạng đâu mà."

"Anh phải đi. Bão sắp đến rồi, buổi gặp mặt hôm thứ Bảy có thể sẽ bị hủy mất."

"Chỉ anh cách cầu nguyện linh hồn của đất với bão để hủy nốt mấy cái này luôn đi mà."

`

"Đi mau đi!"

River nhặt chiếc đĩa lên, lấy nó gõ lên đầu cô một cái và đi vào. Đôi lúc anh đúng là trẻ con. Nhưng cô yêu cái phần trẻ con đó trong River nhiều như cô yêu quý anh vậy. Cô đã không biết về River khi anh còn bé, và thật vui khi được nhìn thấy những gì cô đã bỏ lỡ.

Như mọi khi, River nhìn chằm chằm điện thoại trên đường cả hai đi đến Gainesville. Điện thoại đối với cậu cũng gây nghiện chẳng khác gì rượu bia và chất kích thích. Raven mừng vì cô được nuôi lớn mà không sa đà vào nó.

"Xem này," River nói, giơ điện thoại lên trước mặt cô.

"Em đã nói anh không được cho em xem điện thoại khi em đang lái xe mà."

"Nhìn một giây thôi là được mà."

"Không. Anh nói cho em có chuyện gì là được."

"Jasper gửi anh một tấm ảnh chụp nhà bọn anh với bảng 'Rao bán' trước cửa. Cuối cùng thì hôm nay bố anh cũng đem nó rao bán rồi."

"Vậy là bà anh thực sự đã chuyển ra ngoài."

"Ừ. Giờ bả sống ở một ngôi làng dưỡng lão sang chảnh nào đó rồi. Và bả còn nói sẽ không để cho bố anh một xu nào nếu ông ấy không nói là mình không gay."

"Thật tệ."

"Đó là chiêu Gram Búa Tạ Ép Người Ta Chịu Thua điển hình đó mà."

"Jonah sẽ không chịu thua chỉ để nhận số tiền đó."

"Ông ấy sẽ không làm thế. Và anh tự hào về ông ấy vì rốt cuộc cũng đã đứng lên chống lại bả."

"Ông ấy bán nhà rồi thì sẽ sống ở đâu đây?"

"Ông ấy với Ryan đang cùng nhau tìm chỗ mới."

"Anh có buồn khi không còn ngôi nhà nơi mình đã lớn lên không?"

"Có và không. Anh sẽ nhớ chỗ đó, nhưng anh có rất nhiều ký ức không hay gắn liền với nơi đó."

Raven đoán hầu hết những ký ức không hay đó có liên quan đến việc cô bị bắt cóc và Ellis rời đi.

Cô tấp vào bãi đậu xe của nhà thờ nơi buổi gặp mặt được tổ chức.

"Sao nhóc không vào để vui cười một trận nhỉ?" River nói.

"Em phải đọc sách để còn học nữa."

"Thế là lỡ mất trò vui rồi nhé," River nói, ra khỏi xe.

Một vài lần đầu tiên, Raven vào chung với anh ấy. Nhưng ở đó cần nắm tay quá nhiều. River phải tự mình mong muốn trở nên khá hơn. Vì điều đó nên cô đã phải thuyết phục anh đến những buổi gặp gỡ quá thường xuyên rồi.

Khi ra ngoài, River im lặng. Và những lúc như thế thì khó mà không chú ý tới được. Anh vẫn như thế khi cô lái xe đến một nhà hàng để ăn tối, việc mà họ thường làm sau khi đến các buổi gặp gỡ.

Trong lúc chờ đồ ăn, cô hỏi. "Hôm nay anh đã nói gì ở buổi gặp gỡ thế?"

"Thực tế là nói về nhóc," River đáp.

"Có gì để nói về em thế?"

"Việc nhóc bị bắt cóc. Trước giờ anh chưa kể chuyện đó cho người ta."

"Anh còn nhớ rõ chuyện đó không?"

"Ồ có chứ, anh nhớ mà," River nói, giọng chua chát.

"Lúc đó anh mới có bốn tuổi."

"Bốn tuổi rưỡi," River nhìn ra khung cửa sổ nhà hàng. Lúc quay lại nhìn Raven, anh nói. "Chuyện là, anh phải chịu trách nhiệm cho mọi chuyện nhiều hơn tất cả những gì người khác nói với nhóc. Ban đầu mẹ đã nhận hết tội lỗi về mình. Kiểu như là, tất cả luôn ấy. Điều đó đã hủy hoại bà ấy quá nhiều. Nhưng như nhóc đã biết, bố nói với bọn anh ông ấy là người có lỗi. Anh phải thừa nhận rằng việc ông ấy nói với bọn anh là mẹ đã nhìn thấy ông hôn Irene ngày hôm ấy quả thực là một cú sốc."

Chuyện đó thực sự đã là một cú sốc. Cái ngày trước khi Jonah và Jasper quay trở về New York hồi hè, Jonah đã ngồi xuống cùng các con mình và nói cho chúng biết Ellis đã nhìn thấy anh ta hôn tình nhân của mình vào cái ngày xảy ra vụ bắt cóc. Đó là lý do cô đưa các con vào rừng. Cô được an ủi khi ở trong rừng, và cô đến đó để nghĩ xem phải làm gì. Khi đó cô đã quyết định ly dị Jonah, nhưng khi đó cô quá buồn bực, nên đã bỏ quên con mình ở bãi đậu xe.

"Mẹ biết sự thật, nhưng bà chưa bao giờ nói về điều đó," River nói. "Anh là đứa đã làm bà phân tâm và khiến bà bỏ nhóc lại bãi đậu xe. Anh làm đổ đám nòng nọc ra xe, và anh hành xử như một thằng khốn chỉ vì chuyện đó. Anh hét muốn bể đầu và bắt mẹ phải bỏ lại đám nòng nọc vào bình." Những giọt nước mắt lấp lóe lớn dần trong đồng tử màu xanh xám của River. "Bà ấy quên đưa nhóc vào xe là vì anh."

"Lúc đó anh chỉ là một đứa bé. Tất nhiên anh sẽ khóc khi nòng nọc của anh bị đổ ra ngoài rồi. Đó không phải lỗi của anh."

"Lúc đó anh là một thằng nhãi tệ hại, giờ thì anh là một thằng lớn đầu tệ hại. Và nếu nhóc nghĩ mấy buổi gặp gỡ này có thể thay đổi bất cứ điều gì thì nhóc cũng chỉ đang tự lừa mình dối người giống như tất cả mọi người khác thôi. Ngay bây giờ anh muốn uống đến mức anh sẽ đi uống ngay và luôn nếu vẫn còn cái căn cước giả ở đây."

"Anh sẽ không làm thế."

"Nhóc không ngăn được anh đâu! Anh là đồ phá hoại! Nhóc không thấy à?"

Cô sang chỗ River và ôm lấy anh ta.

"Dừng lại!" River rít lên. "Trông nhóc như đồ đần ấy!"

Cô vẫn ôm lấy River không rời.

“Bỏ ra!” River gầm gừ.

“Không.”

“Nhóc còn bị hủy hoại bởi tất cả những chuyện này nhiều hơn cả anh nữa. Nhóc biết mà phải không? Nhóc bây giờ là một mớ hỗn độn đấy. Nhóc đang hành động điên khùng đấy có biết không hả?”

Mọi người trong nhà hàng nhìn về chỗ họ. Raven không quan tâm. Cô sẽ không buông River.

“Chúa ơi! Được rồi, anh biết rồi. Tình yêu vô điều kiện mới tuyệt vời làm sao. Giờ buông ra hộ anh cái.”

“Anh có phải là đồ phá hoại không?” Cô hỏi.

“Không, anh là Cái Đầu Máy Nhỏ Bé Có Thể Phá Hoại. Nhóc buông anh ra được rồi đấy.”

Cô buông ra. “Cái Đầu Máy Nhỏ Bé Có Thể Phá Hoại anh vừa nói là gì thế?”

“Là quyển sách ông bọn anh từng đọc cho hai đứa. Nó dở chết đi được. Giờ thì sang bên bàn của nhóc đi.”

Cô trở về chỗ của mình.

“Nhóc cần phải lùi xa một chút nữa đấy,” River nghiêm túc nói.

“Vì sao?”

“Vì điều nhóc làm kích thích kẻ thích tránh né trong anh đấy.”

“Em đang làm gì?”

“Quan tâm quá nhiều.”

“Anh thực sự muốn em bớt quan tâm đi à?”

“Phải.”

Cô nghiêng người qua chiếc bàn. “Cái ngày xảy ra vụ tai nạn, em đã không để anh chết đuối dưới đó, và em sẽ không để anh nhấn chìm bản thân trong những suy

nghĩ tiêu cực đó đâu. Hôm đó em còn gần như chẳng biết gì về anh, nhưng mà em quan tâm. Em rất quan tâm chuyện anh sống hay chết. Anh là anh trai em, và anh là bạn của em. Anh có thể làm kẻ tránh né hay xấu tính với em tùy thích, nhưng em vẫn sẽ quan tâm."

"Thế lỡ anh ném nhóc vào ổ của đám cá sấu thì sao?"

"Anh đã làm thế rồi."

River bật cười. "Hôm đó có cá sấu à? Nhóc thấy con nào không?"

"Em mải cứu anh nên không để ý. Nhưng Ellis nói ở chỗ đó có rất nhiều cá sấu."

"Thế nhóc có dám lăn xả với một con cá sấu vì anh không?"

"Có."

"Có dám đánh nhau với Godzilla vì anh không?"

"Có."

"Nhóc biết Godzilla là gì không thế?"

"Không."

"Thấy chưa? Nhóc không biết sẽ gặp phải chuyện gì nếu dính lấy anh đâu."

Có lẽ Raven không biết thật. Ai mà biết được tương lai với người mình quan tâm sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Mà kể cả nếu người đó bằng cách nào đó biết được chuyện gì đó không may sẽ xảy đến với người họ quan tâm thì liệu người đó có từ bỏ họ hay không? Để cho người họ quan tâm đau khổ một mình hay không? Tình yêu đâu thể bị lấy đi như lấy một cái gai nhọn khỏi ngón tay đâu.

* * *

Ba ngày sau, cơn bão ập đến và buổi gặp gỡ Người Nghiện Rượu Giấu Mặt đã bị hủy. Đó là chuyện tốt vì Ellis và Maxnie cần cả hai đến giúp chạy bão đám cây giống. Qua một đêm, đường đi của bão đã thay đổi. Nó sượt qua bờ đông trên đường tiến về phía bắc, mang đến những trận gió mạnh hơn vào đất liền so với dự báo ban đầu. Có khả năng bão sẽ đổ bộ và trung tâm bán đảo. Ellis nói nếu chuyện đó xảy ra thì gió mạnh có thể gây thiệt hại cho vườn ươm giống.

Những trận gió và mưa bắt đầu muộn khi trời sáng. Cả người Raven ướt sũng và cô cảm thấy kiệt sức. Cô đã chuyển rất nhiều cây vào nhà kính và những nơi khác được bảo vệ trong vườn ươm giống. Những chậu thông lá dài, cây cọ lùn, cỏ đầm lầy. Cô đẩy một chậu hoa sang cho River trong khi mang lên một chậu cỏ với cái tên mà cô thích. Fakahatchee.

"Nhìn xem kìa," River nói.

Cô nhìn lên những tảng mây lớn hai màu đen xám đang cuộn trào không ngừng ở phía đông.

"Trông như một cái ống phễu đang thành hình ấy nhỉ? Mẹ nói bão như thế này có thể tạo ra lốc xoáy đấy."

Những tảng mây đen sôi trào trông như đang giận dữ. Raven tự hỏi Mama sẽ nghĩ gì về bầu trời đó. Liệu bà có nhìn thấy những linh hồn ở trên đó không? Bà có sợ hãi cơn thịnh nộ của chúng không? Raven đã bắt đầu hoài nghi những linh hồn. Cô cảm thấy chúng dần rời bỏ mình từ cái ngày cô trách chúng suýt thì đã giết chết anh trai cô. Sự biến mất của chúng làm lòng cô nhói lên, khiến cô cảm thấy cực kỳ cô đơn ngay cả khi cô đang ở bên gia đình mình. Mama đã nói điều đó sẽ xảy ra nếu cô sống ở thế giới bên ngoài.

Một cảm giác trơn trượt dâng lên trong bụng cô. Cô đặt tay lên đó, không phải trên bụng mà là ở bên dưới. Chuyện này lại xảy ra lần nữa. Giống như có một con cá đang bơi lội bên trong cô vậy.

"Nhóc ổn chứ?" River hỏi.

Sinh vật nhỏ bé trong bụng cô lại cử động. Cô nhấn hai bàn tay lên đó. Nước mưa theo gió thổi đến rơi trên mặt cô. River không thể thấy những giọt nước mắt cô đã tuôn rơi.

Nhưng Maxine nhìn cô đăm đăm, giống như thể đã biết được. Cô thường chăm chú quan sát Raven như thế. Cô đến bên Raven, nắm lấy cánh tay và nhìn vào mắt cô bé.

"Có chuyện gì thế?" River hỏi.

Maxine gật đầu ra dấu về phía ngôi nhà để nói rằng cậu ta và Raven nên trở về nhà. Cô lại ra hiệu để nói rằng cả hai đã làm đủ rồi và nên trở về nhà.

Ellis bước đến. "Phải đấy, hai đứa nên đi thôi," cô nói. "Tranh thủ tắm nước nóng trước khi ta mất điện nhé."

"Mẹ chắc là sẽ mất điện à?" River hỏi.

"Ở vùng nông thôn thế này thì gần như cứ có bão lớn là có cây đổ vào đường dây điện. Và khi có lốc xoáy thì điện có thể mất đến nhiều ngày, có khi nhiều tuần cũng nên."

"Thế chúng ta không có nước để dùng à?"

"Máy bơm chạy bằng điện, nhưng Maxine sẽ nối nó với máy nổ nếu mất điện lâu. Nhưng sẽ phải tắm nước lạnh đấy vì bình nước nóng sẽ không dùng được đâu."

"Tắm nước lạnh á?" River nói. "Không thể nào," sau đó chạy vụt về phía nhà kho.

"Con cũng đi nữa. Ở đây chúng ta sắp xong rồi." Ellis nói với Raven. "Cảm ơn con đã hỗ trợ nhé."

Raven bước đi giữa trời mưa gió. Phần trên của cây sồi lắc lư dữ dội giữa những trận gió mạnh. Mái tóc ướt sũng của cô quất vào mặt nhưng cô chẳng cảm nhận được gì. Sự dữ dội của vạn vật lúc này không chạm được đến cô. Lúc này Raven dường như vô cảm với mọi thứ.

Keith đã ở nhà từ trước. Cấp trên đã cho anh về sớm khi vẫn đủ an toàn để lái xe. Raven thích Keith. Chú ấy là một trong những người tốt bụng nhất mà cô từng gặp, nhưng cô không muốn nói chuyện với Keith, cũng chẳng thể nói chuyện với ai khác. Cô chỉ muốn được tĩnh lặng một mình mà thôi.

Cô sẽ đi đến chỗ đám cây, nhưng không phải là cái cây mẹ to lớn ở vùng đất phía dưới. Ở đó sẽ không có gì che chắn cô khỏi màn mưa cả. Cô sẽ đến cái cây ưa thích thứ hai của mình, là cái cây mà Ellis đã nhắc đến vào cái ngày River và Jasper đến, cây sồi đã rỗng ruột một phần nhưng vẫn còn sống tốt.

Raven đi xuống đồi đến chỗ cái cây. Từ chỗ cửa sổ phòng ngủ chính chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy nó mà thôi. Cô phải chui vào cái cây trước khi Keith nhìn thấy cô. Cô đứng trên phần rễ và trèo vào cái lỗ trên thân cây. Cô ngồi trên bề mặt đầy mùi của đất bên trong không gian nhỏ hẹp. Ellis nói cái cây đã dựng lên bốn lớp tường chắn bảo vệ để ngăn thương tổn của bản thân lan ra. Raven thích điều đó,

ngồi bên trong không gian bé xíu ngang một túp lều nhỏ cho một người mà cái cây đã tự mình tạo ra.

Một trận gió mạnh thổi qua lỗ hổng của cây sồi nhưng cô vẫn khô ráo. Raven tựa mình vào thân cây. Khi cuộn người lại, phần đùi của cô bị ép vào bụng không hề thoải mái chút nào.

Bởi vì bụng của cô đã lớn hơn.

Cô không muốn nghĩ về điều đó. Cô nhắm mắt lại, giữ sự chú ý của bản thân vào tiếng mưa rơi như tiếng trống bên ngoài, tiếng ngọn cây đung đưa xào xạc giữa những trận gió mạnh, tiếng thân cây kêu lên răng rắc, tiếng ngọn gió nỉ non khi thổi trúng phần thân cây trống rỗng.

"Raven!"

Cô mở mắt ra. Cô đã ngủ quên mất. Ellis đang nhìn vào phía trước cái lỗ trống rỗng. Trông cô không vui vẻ chút nào.

"Làm sao cô biết con ở đây?"

"Là Max," Ellis nói lớn để át đi tiếng gió rít gào.

"Làm sao cô ấy biết được?"

Ellis chuyền cho cô một mẩu giấy đã ướt. Đó là một mẩu giấy trong cuốn sổ nhỏ Ellis và Maxine dùng để nói những điều họ không thể dùng cử chỉ để diễn đạt được.

Dòng đầu tiên viết: *Cô có biết Raven ở đâu không?*

Maxine trả lời: *Con bé không ở trong nhà sao?*

Không. Ở nhà kho cũng không thấy. Tôi lo quá.

Đến xem bên trong cây sồi rỗng đi.

Gì cơ???

Tìm trong đó đi. Maxine viết. *Cô cần nói chuyện với con bé. Phải thực sự* NÓI CHUYỆN *với con bé.*

Raven vo mẩu giấy lại và thả nó rơi xuống.

"Ý của Max là gì?" Ellis hỏi.

"Có chuyện gì không đúng sao?"

Có chuyện gì không đúng sao? Cả cuộc đời cô đã là một chữ SAI to lớn rồi.

"Làm ơn hãy nói chuyện với ta," Ellis nói. "Con có thể nói với ta mà."

Raven lấy tay lau mặt.

"Sao con lại khóc vậy con yêu?" Ellis nói. "Làm ơn hãy nói cho ta đi."

Cô sẽ phải nói với Ellis. Và tốt hơn là nói vào lúc này khi không có ai khác ở đây để nghe cả.

"Mẹ của con... Audrey..."

Ellis bất ngờ khi Raven gọi người đó bằng tên. Con bé trước giờ chưa từng nói như thế.

"Bà ấy lừa con," Raven nói. "Bà ấy nói dối con."

Ellis không biết nói gì cả. Bởi vì tất nhiên là Audrey đã nói dối. Mọi người đều biết như thế. Ngay cả Raven cũng đã hiểu và chấp nhận rằng Mama đã nói dối cô. Nhưng cô từng nghĩ đó là những lời nói dối cần thiết. Những lời nói dối vì mục đích tốt.

Raven ngồi thẳng lưng bên trong cái cây. "Cô có biết con từng tin vào điều gì không?"

Ellis tựa vào cây để lắng nghe giữa tiếng mưa rơi và gió thổi bên ngoài.

"Con tin rằng bố của con là linh hồn của một con quạ. Bà ấy nói con là một phép mầu tạo ra từ linh hồn của mặt đất hiện thân cho mọi con quạ từng sống trên thế giới này. Là nó cùng linh hồn của bà đã tạo ra con. Con đã thực sự tin rằng mình chỉ có một nửa là con người."

Ellis cố gắng ngăn mình bật khóc.

"Không ai biết tên thật của con cả," Raven nói. "Không phải là Raven Lind."

"Tên con là gì?" Ellis hỏi.

"Con gái của Raven. Con không có tên của con người vì con là đứa con của linh hồn của mặt đất. Mẹ con hầu như đều gọi con là Con gái."

"Sao con không ra ngoài và chúng ta cùng nói chuyện trong nhà kho nhỉ? River đang ăn trưa cùng Keith và Max ở đó đấy."

Raven nghe được cô nói, nhưng lời nói cứ thế tuôn ra. "Cô có biết bà ấy còn nói gì khác với con không? Rằng một người chỉ có một nửa là con người thì không thể có con. Cô đã bao giờ nghe đến cách ly sinh sản chưa? Khi hai sinh vật không cùng loài không thể tạo ra đời sau ấy?"

"Có," Ellis nói.

"Tất cả chỉ là lừa dối," Raven nói. "Bà ta muốn một đứa bé khác. Bà ta cứ bảo con hãy làm tình với những đứa con trai con gặp ở trường đi."

Nước mắt lăn dài trên má Ellis.

"Bà ta nói bố của con là quạ sẽ muốn con tận hưởng việc làm tình. Bà ta nói con không cần lo lắng về chuyện có em bé. Bà ta nhốt con lại suốt từng ấy năm, thế mà đột nhiên lại để con đi ra ngoài với con trai bất cứ khi nào con muốn."

Raven cầm mẩu giấy bị vo lên và mở nó ra. "Maxine đã biết rồi. Con đúng là đồ ngốc mà."

"Con đang nói gì thế?" Ellis hỏi.

"Cô biết đã có chuyện gì khi chúng ta ở vườn ươm giống lúc nãy không?"

"Chuyện gì thế."

"Con cảm giác có một đứa bé đang cử động bên trong mình. Một đứa bé. Có một đứa bé trong bụng con đấy."

Thứ tội ác xấu xa ở đó ngay trước mắt cô, phản chiếu bên trong phản ứng kinh sợ của Ellis.

Raven bật ra một tiếng khóc, âm thanh phát ra từ sâu trong linh hồn cô, và rồi lại một tiếng khóc nữa. Giọng cô đã lạc đi gần như không thành tiếng giữa tiếng khóc. "Nó không phải là của con. Nó là của bà ta. Là đứa con của Audrey Lind. Bà ta đã sắp xếp để có được đứa bé đó từ khi con chỉ mới là một đứa bé. Con đã lớn quá

nhanh. Bà ta luôn nói như thế. Và bà ta không ngừng nói về việc muốn có một đứa bé nữa. Con đang mang đứa con của con người kinh khủng đó bên trong con!"

Raven che mặt và tựa vào cây mà khóc lớn. Mùi hương thật là thơm làm sao, giống như một Cây Mẹ vậy, là loại cây mà người ta có thể hướng đó mà cầu xin. Đó là điều cô được dạy.

Cây Mẹ ơi, hãy làm con trống rỗng như người đi. Hãy mang đứa bé này đi. Hãy lấy Mama đi khỏi con. Hãy biến cái nơi bà ta đang ở thành một khoảng trống nhỏ đẹp đẽ giống như người đang có đi. Con muốn sống ở đó mãi mãi.

Có cánh tay đang nhấc cô lên. Một đôi tay mạnh mẽ. Là Ellis đang kéo cô ra khỏi cái lỗ trên cây, và Raven không ngăn cô lại.

Ellis kéo Raven vào lòng. Raven nghĩ cô hẳn là đã nhớ được mùi hương ngọt ngào và cảm giác nằm trong lòng mẹ từ khi cô còn bé. Bởi Ellis chính xác là điều mà cô muốn. Thậm chí còn tốt hơn cái cây nữa.

Raven chưa từng khóc to như vậy.

"Con sẽ ổn thôi," Ellis nói. "Con cứ khóc đi. Con cần phải khóc. Xả ra như vậy là tốt. Ta yêu con nhiều lắm. Ta yêu con. Bé yêu của ta. Mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Một vòng lặp nữa của cơn bão thổi qua rừng cây, nhưng lần này đã bớt mãnh liệt. Gió đã dịu lại, và mưa chỉ nhẹ nhàng phủ xuống.

Raven lấy tay lau mặt. Cảm giác như mặt cô đã sưng lên vậy.

Ellis đặt tay lên má Raven. "Con yêu... con có chắc không? Con có chắc là con cảm thấy được đứa bé trong đó không? Liệu có thể nào..."

"Là một đứa bé. Maxine biết. Cô ấy thấy con nôn một lần. Con đã nghĩ là con bị ốm do nhớ nhà ở Washington." Cô đã nôn vào cái ngày bác Sondra đến nhà cô với lá thư của em gái mình. Điều đó khiến Raven nghĩ việc cô bị ốm vì không vui là chuyện rất bình thường.

"Gần đây con không đến ngày sao?"

"Có lần con thấy vài vết máu. Con đã nghĩ là cơ thể mình thay đổi do mọi chuyện đã xảy ra, nhất là sau vụ tai nạn."

"Ta có thể xem được chứ?"

Raven chống tay lên thân cây và nhấc áo lên.

Ellis vuốt ve chiếc bụng. Cô cố gắng để không khóc. "Ta đã nghĩ con rốt cuộc cũng lên cân. Nhưng thứ này chắc chắn trông giống một đứa bé. Nếu con cảm thấy đứa bé di chuyển lần đầu, vậy hẳn con đã mang thai được sáu tháng rồi."

"Chuyện đó xảy ra từ hồi tháng Ba."

Là kỳ nghỉ xuân. Cô và Jackie đã làm tình rất nhiều vào tuần lễ đó. Anh ấy sẽ nói gì nếu biết chuyện đây? Cô đã nói với anh là cô không thể mang thai.

Cô lại lần nữa òa khóc.

"Không sao đâu. Không sao đâu. Chúng ta sẽ nghĩ ra cách. Bố của đứa bé là ai?"

"Jackie. Jack Danner."

"Đó là bạn trai con... hay là bạn...?"

"Đó là bạn trai con. Nhưng có lẽ bây giờ anh ấy bỏ con rồi. Và anh ấy sẽ nghĩ con đã lừa dối anh ấy giống như Mama đã lừa con. Con đã nói với anh ấy con không thể có em bé."

"Cậu ấy sẽ hiểu thôi, phải không? Hai đứa hẹn hò được bao lâu rồi?"

"Con biết anh ấy từ khi con lên bảy. Con yêu anh ấy hơn bất cứ ai trên đời."

Ellis trông bất ngờ. "Sao con không nói chuyện này cho ta biết? Con có liên lạc với thằng bé không?"

Raven lắc đầu.

"Tội nghiệp con! Đáng lẽ con nên hỏi mượn điện thoại của ta. Hoặc chúng ta đáng lẽ nên mang điện thoại của con theo."

"Con chưa bao giờ được phép dùng điện thoại cả. Mama luôn nói chúng là xấu. Và River thì nghiện điện thoại của anh ấy."

Ellis kéo túi áo mưa và lấy điện thoại ra. "Con cũng biết là ta cũng không thích điện thoại đâu. Nhưng lúc này... Lúc này chắc chắn là lúc mà điện thoại rất có ích. Con sẽ gọi cho bạn trai con ngay bây giờ."

"Ở đây sao?"

"Chúng ta chỉ có sóng điện thoại ở bên ngoài vì phần mái kim loại của ngôi nhà và nhà kho chắn mất sóng. Và mưa đang làm ảnh hưởng sóng điện thoại nữa. Con phải nhanh lên trước khi mưa nặng hạt hơn nữa." Ellis đưa điện thoại cho cô. "Ta sẽ đi để con được riêng tư."

"Con không biết số của anh ấy."

"Tên bố mẹ cậu ấy là gì? Ta sẽ gọi tổng đài."

"Mẹ anh ấy là Rose Danner. Bố anh ấy mất rồi."

"Bà ấy có làm việc vào thứ Bảy không?"

"Không, bà ấy là giáo viên."

"Chết thật, ta mới nhận ra một chuyện," cô nhét lại điện thoại vào túi. "Ta cần cho con biết một chuyện trước khi con gọi điện thoại. Ta muốn con nghe được điều này từ ta mà không phải Jack hay mẹ cậu ấy."

"Chuyện gì vậy?"

"Ngoài đó có nhiều chuyện xảy ra lắm. Ta chưa cho con biết vì ta không muốn làm con buồn. Nhưng con đã bị nói dối đủ rồi."

"Người ta tìm thấy xác bà ấy rồi sao?"

"Phải. Họ phải giám định pháp y để chắc chắn đó không phải là một trò lừa."

Raven hình dung ra cảnh các bác sĩ cắt xẻ xác của Mama. Điều đó làm cô thấy bệnh. Cô nhắm chặt mắt và đưa tay lên che mắt để không phải nhìn thấy cảnh đó.

"Họ phải biết cô ta chết vì lý do gì," Ellis nói. "Họ lo là Sondra hoặc ai đó khác có dính líu đến cái chết của cô ta."

Raven mở mắt ra. "Bác Sondra sao?"

"Người ta đã mở cuộc điều tra để đảm bảo cô ta không hỗ trợ hành vi phạm tội của em gái mình."

"Họ có tìm được nguyên nhân Audrey chết không?"

"Cô ta bị bệnh tim - giống với căn bệnh đã giết chết mẹ của cô ta. Nhưng có lẽ cô ta chết vì bị hạ thân nhiệt. Cô ta cởi quần áo, nằm trong một cái lỗ đã đào từ trước và phủ lá cây lên người để che giấu."

Raven dễ dàng thấy được cảnh Audrey làm thế. Thấy một cách rõ ràng. Nước mắt cùng nước mưa tèm lem trên mặt cô.

"Ta rất tiếc," Ellis nói. "Ta rất tiếc phải nói cho con biết điều đó. Nhưng chúng ta đã thấy việc giấu giếm sự thật đã làm gì gia đình ta rồi đó."

"Giờ Audrey đang ở đâu?" Raven hỏi.

"Ta không biết."

Raven bất ngờ vì cô không buồn khổ hơn khi không được biết xác của Audrey ở đâu. Cô không biết mình cảm thấy thế nào về Audrey Lind nữa. Điều River nói với cô vào buổi trưa thứ Tư ám ảnh cô. Nghĩ đến việc cậu bé tội nghiệp tự trách chính mình suốt bao nhiêu năm vì vụ bắt cóc, vì điều Audrey Lind đã làm. Điều đó khiến con tim Raven như bị xé toạc.

Ellis ôm lấy vai cô. "Bạn trai con và mẹ cậu ấy có lẽ sẽ biết những chuyện này. Câu chuyện về việc Audrey làm đã trở thành tin tức lớn trong cộng đồng của họ. Chuyện đã được lên TV và đủ các mặt báo. Vậy nên không có ai nói gì về chuyện con trở lại. Ta không cho là con muốn ở ngoài đó ngay bây giờ đâu."

Raven có thể dễ dàng hình dung được chuyện đó. Cảnh mọi người trong trường bàn tán về nó. Tội nghiệp Jackie. Hẳn là chuyện đó kỳ lạ với anh ấy lắm.

"Có lẽ ta có thể để Jack bay đến đây thăm con," Ellis nói. "Ta đang không có tiền, nhưng Sondra có thể dễ dàng trả tiền từ phần thừa kế của con."

"Anh ấy có thể tới đây sao?"

"Cậu ấy còn đang đi học sao?"

"Anh ấy đang học năm cuối cấp ba."

"Chuyện đó có thể có chút vấn đề. Nhưng cứ hỏi cậu ấy đi, nếu ta có thể gọi cho cậu ấy," Ellis nghiêng người lại gần Raven hơn. "Ta nên gọi thôi. Lại có mưa nữa đấy."

Ellis gõ gì đó lên điện thoại và cuối cùng thì nói chuyện với ai đó. Cô hỏi Raven tên thị trấn và số đường, và rồi cô nói. "Vâng, làm ơn kết nối cho tôi." Cô đưa điện thoại cho Raven. "Đang có chuông rồi. Chờ cô ấy một chút rồi con nghe điện thoại nhé."

"A lô?" Cô Danner lên tiếng.

Raven cảm thấy thật lạ lẫm khi được nghe tiếng của cô qua một cỗ máy bằng kim loại và thủy tinh trong tay.

"Con là Raven đây," cô nói.

"Raven! Ôi Chúa ơi! Cháu yêu. Cô khóc mất. Cháu chờ một chút nhé."

Raven cũng bắt đầu khóc.

Ellis rời đi để cô bé được riêng tư.

Sụt sịt vài tiếng sau đó, cô Danner hỏi. "Cháu sao rồi, cháu yêu?"

"Cháu vẫn ổn. Cháu nhớ cô lắm."

"Chúng ta cũng nhớ cháu lắm đấy! Cháu đang gọi điện từ đâu vậy?"

"Florida. Giờ cháu sống với mẹ cháu."

Mẹ cháu. Cô không thể tin mình đã nói như thế. Cô Danner lại lần nữa bật khóc.

"Để cô gọi Jackie," cô nói. "Thằng bé đang ở trên nhà."

Cảm giác bồn chồn trong bụng Raven lúc này hiển nhiên không phải do đứa trẻ mà tới.

Gió lại lần nữa thổi mạnh. Cô sợ rằng mình sẽ không nghe được tiếng Jackie mất. Cô trèo vào bên trong cây trong lúc cô Danner gọi Jackie đến nghe điện thoại.

"Raven đấy à?" Jackie nói.

Một tiếng "Vâng" bật ra thành tiếng khóc.

"Em đang ở đâu thế." Cậu đang cố để không khóc.

"Florida. Ở nhà của mẹ em."

"Như vậy có ổn không? Em thích ở đó chứ?"

"Bây giờ đã tốt hơn rồi. Ban đầu khó khăn lắm."

"Anh có thể tưởng tượng được."

"Em nhớ anh nhiều lắm," cô nói.

"Anh cũng thế."

"Ở trường dạo này thế nào?"

"Rất tệ khi không có em."

"Mọi người đều nói về em sao?"

"Ừ. Điều đó khiến mọi thứ tệ hơn. Thậm chí còn có phóng viên cố hỏi anh về chuyện của em nữa."

"Em xin lỗi."

"Đó đâu phải lỗi của em!"

"Jackie này..."

"Sao em?"

"Anh nghĩ anh có thể bay đến chỗ em không? Mẹ em nói tiền thừa kế em nhận được tư Audrey có thể chi trả cho chuyến bay."

"Được mà! Khi nào vậy?"

"Ngay bây giờ."

"Ngay bây giờ? Kiểu, ngay hôm nay sao?"

"Không. Nhưng ngay sau khi bọn em mua được vé máy bay."

"Anh sẽ phải nói với mẹ về chuyện nghỉ học."

"Em cần nói chuyện với anh. Em cần nói cho anh biết một chuyện."

"Chuyện gì vậy?"

Cô muốn nói cho Jackie biết khi cô gặp được cậu. Cô muốn được chạm vào cậu.

"Raven, nói với anh đi? Có chuyện gì vậy?"

Cô phải nói cho anh ấy biết. Có lẽ sẽ tốt hơn khi cô không thể nhìn thấy Jackie nếu anh ấy tức giận.

"Audrey Lind - người đã bắt cóc em - bà ta nói dối em. Bà ta nói em khác với người khác."

"Em đúng là như vậy mà," Jackie nói, cố tỏ ra vui vẻ. "Theo những cách tuyệt nhất có thể."

"Bà ta nói cơ thể em khác biệt. Bà ta nói cơ thể em không thể có em bé được."

Không gian chỉ còn sự im lặng.

Cô trượt từ trên cây xuống nền đất. "Em đang mang thai con của chúng ta."

"Ôi Chúa ơi," Jackie thì thầm.

"Mãi đến hôm nay em mới biết. Em cảm nhận được nó cử động. Bà ta nói dối em. Em xin lỗi, Jackie. Em xin lỗi."

"Em đừng xin lỗi! Đó là lỗi của bà ta."

"Anh có tức giận không?"

"Anh chỉ bất ngờ thôi, anh không giận, nếu ý em là như vậy. Anh lo cho em nhiều hơn - khi em phải trải qua chuyện này... sau tất cả những chuyện khác." Anh im lặng, không thể nói tiếp nữa vì xúc động.

Cô cũng thế, không thể nói nên lời.

"Anh sẽ tới đó," Jackie nói. "Anh có thể nghỉ vài hôm. Anh chắc mẹ anh sẽ hiểu thôi."

"Mẹ anh cũng có thể đến nếu muốn. Có lẽ cả Huck và Reece nữa. Em có thể mua vé máy bay cho mọi người."

"Huck đang bận ở trường nên không thể nghỉ được. Còn Reece..."

"Sao vậy?"

"Có tin buồn. Mẹ anh ấy chết vào tháng Bảy. Giờ anh ấy sống ở nhà anh rồi."

"Reece sống ở nhà anh sao?"

"Anh ấy không có nơi nào để đi nữa, lại không đủ tiền thuê một chỗ để ở. Anh ấy đang suy sụp lắm."

"Vậy hãy đưa anh ấy tới đây đi!"

"Giá mà anh có thể. Nhưng giờ anh ấy đang làm hai công việc. Anh ấy đang cố tiết kiệm để đi học đại học."

Ellis nhìn vào cây. "Gió ở đây đang to lắm rồi." Cô nói. "Con mau ra khỏi cái cây này đi. Nó làm ta lo quá."

"Ai vậy em?" Jackie nói.

"Là Ellis, mẹ em."

"Mẹ em mới nói gì về cơn gió thế?"

"Ở đây đang có bão."

"Anh thấy trên bản tin rồi. Anh không biết em lại ở vùng bị bão ảnh hưởng đấy."

"Mau ra thôi con," Ellis nói.

Raven nghe được tiếng gió gầm thét, cảm nhận được cơn gió khiến thân cây rung rẩy.

"Em phải đi rồi," Raven nói. "Em đang ở trong một cái cây rỗng, và gió thì thổi mạnh lắm."

"Em đang ở trong một cái cây? Giữa một cơn bão à?"

"Vâng."

"Anh phải kể cho Reece nghe mới được. Ảnh sẽ thích lắm cho xem."

"Gửi anh ấy cái ôm của em nhé."

"Anh sẽ làm - kể cả có bị trêu đi nữa."

"Em yêu anh, Jackie."

Im lặng, có lẽ vì Jackie đang khóc.

"Anh đã sợ sẽ không bao giờ được nghe em nói điều đó lần nữa," cậu nói. "Anh rất sợ việc vẫn tiếp tục yêu em."

"Anh vẫn yêu em chứ?"

"Anh yêu em nhiều hơn bao giờ hết."

"Em muốn gặp anh lắm."

"Anh biết. Hôn chào con giúp anh nhé."

"Sẽ khó đấy."

"Anh đùa thôi. Mau xuống khỏi cái cây đi trước khi nó bị thổi bay mất."

Cô đưa điện thoại cho Ellis và trèo xuống khỏi cây sồi, giữa bốn bề mưa gió.

"Cậu ấy tiếp nhận chuyện này thế nào vậy?" Ellis hỏi khi cả hai trở về nhà.

"Anh ấy không giận. Anh ấy nói yêu con."

Ellis cầm lấy tay cô và nắm chặt. "Ta rất mừng cho con. Con có hỏi cậu ấy có muốn đến thăm không?"

"Anh ấy sẽ đến. Ngay khi chúng ta mua được vé máy bay."

Một trận gió mạnh thổi gãy những cành cây trên đầu họ. Cả hai chạy về nhà, bật cười khi đều ướt sũng khi chạy đến được mái hiên.

"Nói chuyện với Jack đã giúp con tốt hơn rồi đó," Ellis nói. "Ta rất mừng vì sẽ sớm được gặp cậu ấy."

"Cô sẽ thích anh ấy thôi. Anh ấy là người ngọt ngào nhất."

"Raven..." Ellis nhẹ chạm vào má cô. "Ta thấy được con yêu cậu ấy nhường nào. Và đứa bé này là kết quả của tình yêu đó. Con, thằng bé và tình yêu của hai đứa đã tạo nên đứa bé này mà không phải là ai khác, hay bất cứ điều gì khác. Con có hiểu không?"

"Con sẽ cố."

Cô hôn lên má Raven.

"Con có thể bắt đầu gọi cô là Mẹ được chứ?"

"Tất nhiên là được rồi, mẹ." Raven đáp.

Hai người đều sắp sửa bật khóc. Cả hai nhìn ra phía Rừng Hoang. Gió đã ngừng thổi, ánh nắng đột ngột chiếu rọi qua tán cây sồi. Nước mưa nhỏ tí tách từ những chiếc lá và lớp rêu phủ lấp lánh ánh nắng trông như những hạt kim tuyến giữa những chùm sáng chiếu rọi thẳng từ bầu trời hãy còn hơi nước. Đó là cảnh tượng thần kỳ nhất của mặt đất mà Raven từng được chứng kiến.

"Chà, nhìn xem kìa," mẹ cô nói.

"Bão đã tan rồi sao mẹ?" Cô hỏi.

"Không đâu, chúng ta vẫn còn nhiều giờ nữa phải vượt qua," Ellis đáp. "Trung tâm lốc xoáy sẽ tạo ra những luồng gió mạnh khiến thời tiết thay đổi nhanh chóng."

Ngay khi cô đang nói, những tảng mây xám khỏa lấp đi ánh mặt trời, đẩy Rừng Hoang vào bóng tối kỳ bí. Và rồi trước sự kinh ngạc của Raven, cơn gió đột ngột quay lại dữ dội không gì cản được, cuốn trôi những cành cây rêu và lá bay loạn xạ trong không khí.

"Con thấy chưa?" Ellis nói. "Bão trở lại rồi đó."

"Con nghĩ nó thật đẹp," Raven nói.

Mẹ cô bật cười và ôm lấy cô. "Con thật giống mẹ đấy con gái ạ."

Đúng là như vậy. Raven thường cảm nhận được điều gì đó, giống như một thứ sức mạnh của trái tim và linh hồn giúp cô vững vàng khi Audrey bệnh nặng không thể chăm sóc cô. Mỗi khi cô lang thang trong rừng như một đứa trẻ bán linh hồn cô độc. Khi cô thề sẽ không bao giờ buông bỏ Jackie, Huck và Reece khi cô tìm thấy họ. Cô từng nghĩ sức mạnh đó đến từ linh hồn của quạ đen. Nhưng giờ đây cô đã biết phần lớn sức mạnh đó là từ Ellis truyền sang cô, từ người phụ nữ đang cùng cô ngắm nhìn cơn bão, từ người mẹ có thể ôm cô vào lòng, từ một người có thể cùng khóc, cùng nói chuyện và thấu hiểu cô.

Một nửa của cô là từ Ellis, mà không phải là linh hồn. Và cô chưa từng cảm thấy mạnh mẽ hơn lúc này.

10.

ELLIS

Đứa bé cử động bên dưới bàn tay cô. Có gì đó cứng chạm vào bàn tay cô. Là cùi chỏ, cũng có thể là đầu gối.

"Con bé thích đấy," Raven nói.

Raven luôn dùng từ "con bé" khi nói về đứa bé, cho dù cô chỉ đang suy đoán mà thôi.

"Con bé có thể thấy ánh mặt trời qua da của con đấy," Ellis nói. "Có lẽ vì vậy nên nó mới hiếu động như thế."

"Vậy hẳn là tuyệt lắm."

Ellis đổ thêm dầu mát xa lên bụng Raven và nhẹ nhàng xoa bóp lên làn da căng phồng và ấm áp dưới ánh mặt trời của Raven. Raven ngả người lên gối thư giãn.

Ellis nhìn ra cánh đồng cỏ không chút màu sắc, nghĩ đến sự sống sẽ sớm trỗi dậy từ phần rễ nhưng cành hoa ngọn cỏ đang ngủ đông. Cô tự hỏi đứa bé sẽ ở đâu khi mùa hoa đầu tiên nở rộ. Raven và Jackie vẫn chưa quyết định sẽ giữ lại đứa bé hay cho đi làm con nuôi. Hoặc có thể hai đứa đã quyết định rồi nhưng chưa nói cho ai biết cả. Ellis quyết định không can thiệp vào quyết định của chúng. Raven và Jackie là những đứa trẻ đã trưởng thành một cách tuyệt vời. Chúng không cần đến lời khuyên, và Ellis muốn chúng tự tin với quyết định của mình, dù đó là gì đi nữa.

Ellis kéo chiếc áo sơ mi bằng vải flannel mềm phủ lên bụng của Raven. Keith đã đề nghị dùng áo của mình khi Raven từ chối mua quần áo dành cho bà bầu. Nhưng trong vài tuần trở lại đây, bụng con bé đã lớn hơn phần lớn quần áo của Keith rồi.

Ellis cởi tất của Raven và mát xa chân cô bé bằng dầu.

"Thích lắm mẹ ạ," Raven nói.

"Bố con từng mát xa chân cho mẹ lúc mẹ mang thai các anh con đấy."

"Không phải lúc mẹ có con sao ạ?"

"Không. Lúc đó chuyện giữa chúng ta đã không còn tốt đẹp như trước nữa."

"Mẹ này...?"

Ellis nhìn lên Raven. Trong mắt con bé có nước mắt.

"Sao vậy, con yêu?" Ellis hỏi.

"Con rất xin lỗi về cái ngày con nói rằng con vốn dĩ không phải con của mẹ và bố. Đó là điều xấu xa nhất có thể nói ra được với một người mẹ, nhất là khi người đó bị mất con."

"Con không cần xin lỗi. Con đã được Audrey tiêm nhiễm một lối suy nghĩ khác từ khi con còn bé."

"Nhưng như thế vẫn thật xấu xa. Đáng lẽ con nên biết điều đó."

"Con chỉ nghĩ như thế vì quá trình chữa lành trong con diễn ra thật nhanh. Việc con đã tiến xa hơn như thế nào từ ngày hôm đó là minh chứng cho sức mạnh tinh thần phi thường của con đấy."

"Đôi khi con nghĩ mình chẳng tiến xa được đến thế. Mẹ có để ý thấy con không còn yêu cầu quay trở lại Washington nữa không?"

Ellis đã chú ý đến điều này nhưng không muốn hỏi về nó.

"Mẹ có biết vì sao không? Con sợ rằng linh hồn của Audrey sống ở vùng đất đó. Con sợ việc bà ấy nổi giận với con sau mọi thứ con đã làm. Thậm chí con còn sợ rằng có những linh hồn của mặt đất cũng đứng về phía bà ấy." Nước mắt lăn dài trên má cô. "Con yêu ngôi nhà, yêu khu rừng và cánh đồng nơi mình đã ở, nhưng con quá sợ không dám trở về nơi đó. Con không nghĩ mình có thể quay trở lại nơi đó thêm một lần nào nữa."

Ellis ôm Raven vào lòng. "Mẹ không bất ngờ khi con cảm thấy như thế sau mọi chuyện đã xảy ra. Hãy cho bản thân thêm thời gian để phục hồi."

"Con để bác Sondra và cảnh sát làm mọi thứ bà ấy không muốn. Họ đào xác bà ấy lên, giám định pháp y bà ấy. Con thậm chí còn chẳng biết bà ấy bây giờ đang ở đâu nữa."

Ellis lau đi nước mắt. "Những chuyện đó đều vượt ngoài tầm kiểm soát của con. Và mẹ sẽ nói cho con biết bà ấy ở đâu. Linh hồn của bà ấy sống trong ký ức của con. Và những thứ đó chỉ do một mình con kiểm soát mà thôi. Hãy cố gắng bỏ đi những điều không đẹp và chỉ giữ những điều tốt đẹp của bà ấy bên trong con."

Raven bất ngờ. "Mẹ nghĩ trong bà ấy có những điều tốt đẹp sao?"

"Con rất đẹp đẽ, nên hẳn bà ấy có những điểm tốt của mình."

"Thật không tin được là mẹ nói ra được điều đó đấy."

"Không dễ dàng gì đâu. Nhưng mẹ hiểu được là bà ấy bệnh nặng. Và mẹ có thể thấy ngay được rằng con hẳn đã được nuôi lớn bằng sự tử tế. Suốt những năm qua mẹ luôn sợ rằng con bị đối xử tàn nhẫn."

"Đôi khi bà ấy cũng tàn nhẫn đấy mẹ. Chỉ nói cho con biết con là con gái của linh hồn của đất cũng là việc tàn nhẫn rồi."

"Nếu bà ấy tin vào điều đó thì không có ý tàn nhẫn đâu."

"Bà ấy có tin vào điều đó. Nhưng con nghĩ đôi khi bà ấy có nhận ra bản thân đã làm gì và thấy tệ hại về chuyện đó. Đó là một trong những lần bà ấy nhắc đến cái tên Bauhammer."

"Tội nghiệp. Bà ấy phải chịu đựng nỗi đau đến nhường nào đây. Mẹ mừng là bà ấy đã được an ủi khi lúc này đã được ở bên những linh hồn của đất."

"Nhưng chúng là lý do bà ấy bắt con đi mà."

"Căn bệnh của bà ấy mới khiến bà ấy bắt con đi. Nhưng ai biết được? Có lẽ sự dưỡng dục mà bà ấy thấy được từ tự nhiên xung quanh đã giúp bà ấy chăm sóc cho con."

Raven nghiền ngẫm nhìn ra hàng cây phía xa.

"Con biết mẹ nghĩ gì về những linh hồn của mặt đất bà ấy nói tới không?" Ellis nói.

"Mẹ nghĩ gì thế mẹ?"

"Mẹ nghĩ sự trân trọng tự nhiên xung quanh của bà ấy bị biến tướng, trở nên phóng đại vì căn bệnh của bà ấy."

"Có lẽ là vậy. Bà ấy nói với con rằng bà ấy cùng mẹ mình đến Montana để cảm thấy khá hơn mỗi khi bà ấy bị ốm. Bà ấy nói đó là nơi bà học được cách giao tiếp với những linh hồn của đất."

"Bà ấy dùng tự nhiên xung quanh để chữa lành chính mình. Mẹ vô thức làm thế khi mẹ còn bé, và mẹ đã tự ý thức được mà làm điều đó sau khi con bị bắt cóc."

"Mẹ đã làm gì sau khi con bị bắt cóc thế?"

"Mẹ đến vùng núi phía tây để chữa lành. Đó là cách mẹ rốt cuộc có thể bỏ được bia rượu và thuốc. Tự nhiên có khả năng chữa lành phi thường. Audrey cảm nhận được điều đó, nhưng bà ấy bắt đầu tin rằng bản thân có thể khống chế thứ sức mạnh đó để thay mình hành động."

"Đúng thế. Bà ấy cũng đã nghĩ mình có thể làm như vậy."

"Dù là núi, là cây hay con sông cũng đều có một dạng linh hồn nào đó. Mẹ cũng cảm giác được như Audrey vậy. Nhưng mẹ để các linh hồn được là mình. Chiếu sự tồn tại của bản thân lên chúng chỉ có thể khiến chúng biến mất mà thôi."

Raven tò mò nhìn cô. "Mẹ nhìn thấy các linh hồn sao?"

Ellis nhặt lên vài cọng cỏ. "Cọng cỏ này tự tạo nên thức ăn cho mình từ ánh mặt trời. Và thức ăn đó cũng nuôi dưỡng những sinh vật khác. Mẹ tin rằng sự quang hợp là một dạng phép mầu. Nhà thơ Walt Whitman gọi ngọn cỏ là 'cuộc hành trình kỳ diệu của những vì sao'."

Ellis đặt cọng cỏ vào lòng bàn tay Raven. "Mẹ không cần thực sự nhìn thấy linh hồn của đất ở cánh đồng này để tìm ra được cả triệu thứ có thể truyền cảm hứng cho mẹ. Khi Audrey nói con được sinh ra từ linh hồn của quạ, bà ấy biến việc con được sinh ra thành một loại phép thuật mà còn chẳng kỳ diệu bằng sự thật đã xảy ra. Con hãy tưởng tượng ra những sự kiện phi thường phải xảy ra để con có thể ở đây lúc này mà xem. Sự vận động của những vì sao, sự vận động địa chất và những quá trình tiến hóa tạo nên con - và mọi sự sống trên Trái đất này - đều là những kỳ quan vĩ đại của vũ trụ nơi ta sống đấy."

Ellis hôn lên má con gái. "Con thực sự là một phép mầu đấy, con biết không," cô đặt tay lên bụng Raven. "Và ở đây là một phép mầu khác con đang tạo ra."

"Con nghĩ việc ta tìm lại được nhau là một phép mầu," Raven nói "Mẹ có bao giờ nghĩ như thế không?"

"Là một trong những phép mầu phi thường nhất luôn đó con," Ellis nói.

Raven hôn lại lên má Ellis. Nụ hôn đầu tiên con gái cô dành cho cô. Ellis nhìn ra ngoài cánh đồng để không khóc.

Cả hai cùng nhau nhìn ba con quạ vỗ cánh lướt qua cánh đồng. Khi một con cất tiếng kêu, Raven nói. "Quạ mỏ nhỏ phải không mẹ?"

"Ừ. Mẹ yêu âm thanh đó."

"Con cũng thế."

Raven kéo ống tay áo lên để nhìn đồng hồ. "Chuyến bay của Jackie hạ cánh xuống Gainesville nửa tiếng trước rồi."

"Ta nên vào nhà thôi."

"Không thể tin được ngày hôm nay rốt cuộc đã tới," Raven nói. "Tuần này sẽ loạn lắm cho mà xem."

"Loạn" vẫn là nói giảm nói tránh đối với tình huống lúc này. Không bao lâu nữa bảy người sẽ đến và dành kỳ nghỉ lễ tháng Mười hai cùng họ. Ngôi nhà khách sẽ chật cứng với River, Jasper, Huck và Reece ở phòng ngủ tầng dưới và Jonah cùng Ryan ở phòng ngủ trên gác xép. Tất cả họ sẽ phải dùng chung một nhà tắm. Đã có rất nhiều trò đùa về chuyện cùng nhau đi tiểu trong rừng.

Nhà chính thì sẽ bớt đông hơn với năm người và hai nhà tắm. Jackie cùng Raven, mẹ Jackie ở phòng ngủ chính, còn Keith và Ellis thì ngủ ở chỗ hiên có mái che. Ellis cho rằng hầu hết những vị khách ở căn nhà kho sẽ ở nhà chính vào ban ngày hoặc là ra ngoài đi dạo khi thời tiết ấm áp.

Keith đi đến chỗ họ. "Anh đang tự hỏi khi nào hai người đi lên. Họ sắp đến rồi đấy. Đến xem bọn anh làm gì này."

Khi lên đến ngôi nhà, Ellis đã hiểu vì sao Keith để cô và Raven ra chỗ cánh đồng. Anh cùng River và Max đã mang những chậu thông, ô rô và mộc lan từ vườn ươm giống xuống. Họ để chúng ở hiên và xung quanh nhà, cuốn những bóng đèn

nhỏ màu trắng trên cành của chúng. Họ còn trùm đèn và dây đỏ lên chậu thông to nhất từ vươn ươm giống và đặt nó trong phòng khách.

"Đẹp quá," Ellis nói. "Ai mang đèn với dây thế?"

"Là anh đấy," Keith nói.

"Em nên đoán được mới phải. Anh đã luôn muốn một cây thông Giáng Sinh còn gì."

"Và giờ thì hai ta đều vui. Cái cây này là giống bản địa và sẽ không phải chết. Anh sẽ trồng nó trong vườn nhà ta - xem như kỷ niệm kỳ nghỉ đầu tiên của ta với lũ trẻ."

Với lũ trẻ. Cô hôn anh và nói. "Anh nhạy cảm một cách đáng yêu làm sao, anh biết chứ?"

"Anh không ngại là người nhạy cảm trong cái nhà này đâu."

"Được rồi, anh nên đi thay đồ đi đã," cô nói chỉ ra anh đang lấm bùn vì chuyển cây lên nhà. River và Max cũng thế. Ellis đặt tay lên ngực để nói với Max cô yêu những đồ trang trí này thật nhiều. Cô nắm tay River và nói. "Cảm ơn con," và lần này cậu đã không đùa cợt hay châm chọc. Cậu đang dần thoải mái hơn với việc được yêu thương.

Chiếc xe thuê chở Jackie, Huck, mẹ của cả hai và Reece đến hai mươi phút sau đó. Khi Reece nhìn thấy Raven, anh chàng nói. "Trông nhóc cứ như quả bóng bay sắp nổ tới nơi ấy. Sao chú lại nỡ làm thế này với nhóc ấy chứ hả, Jackie?"

"Anh có muốn em diễn lại cho mà xem không?" Jackie hỏi.

"Xin đừng. Cái trò tình tứ ở nơi công cộng của chú đã luôn sinh động lắm rồi."

"Đứa bé có lẽ được thụ thai vào sinh nhật anh đấy," Raven nói với Reece. "Anh nhớ bữa tiệc sinh nhật bọn em tổ chức cho anh đấy chứ?"

"Nhớ chứ," Reece đáp. "Nhưng mà nhiều thông tin quá. Nhóc đang làm anh mắc cỡ trước cả đống người anh không biết đây này."

"Phải, phải," Huck nói. "Phải cần nhiều hơn nữa thì chú mới xấu hổ được."

Ellis và Rose chào hỏi bằng một cái ôm thật chặt. Ellis quen biết Jackie và mẹ cậu trong hai chuyến thăm vào mùa thu của họ. Ellis lập tức cảm thấy sự đồng điệu

từ Rose. Họ có rất nhiều điểm chung: đều ly dị, sống ở vùng nông thôn, các con trai tầm tuổi nhau, đều ăn chay, yêu thiên nhiên, và tất nhiên là còn cả Raven và đứa cháu sắp chào đời của họ nữa.

Vào tháng Mười, trong khi cả hai đang đi dạo riêng cùng nhau lần đầu tiên, Rose đột nhiên bật khóc. "Lẽ ra tôi nên biết mới phải," cô khóc. "Tôi đã thấy có gì đó không đúng về Raven và mẹ con bé mà."

"Chị không thể tự trách mình về điều mà Audrey Lind đã làm như thế được," Ellis nói.

Nước mắt Rose vẫn tuôn rơi. "Đáng lẽ tôi phải gọi cảnh sát. Có những lúc tôi gần như đã làm như vậy đấy."

"Nhưng cảnh sát có thể làm gì khi con bé không có dấu hiệu bị bạo hành cơ chứ?"

"Tôi biết. Vậy nên tôi chưa bao giờ gọi điện cả. Tôi không có bằng chứng hay phát hiện chuyện xấu đang xảy ra, chỉ là linh cảm mà thôi. Nhưng mà... Tôi ước gì mình đã làm gì đó."

"Chị có làm mà," Ellis nói. "Chị cho con gái em tình yêu thương. Chị giúp con bé cảm thấy bớt tách biệt. Chị cho con bé can đảm để xin đi học. Con gái em nói chị, các con trai chị và Reece đã thay đổi cuộc đời con bé."

Đôi mắt xanh của Rose sáng lên. "Con bé nói như thế sao?"

"Sau vụ bắt cóc, những lúc mà bản thân em tràn đầy hy vọng và cầu nguyện nhất, em đã mơ đến một ai đó đầy tình thương như chị giúp đỡ con bé. Những hy vọng đó giống như đã mọc ra đôi cánh, tìm thấy con bé và dẫn lối nó đến gia đình chị vậy. Em sẽ chẳng thể nào nói được em biết ơn chị như thế nào đâu..."

Cô và Rose ôm nhau, cùng khóc, và từ khoảnh khắc đó họ giống như những người bạn đã biết nhau nhiều năm vậy.

Trong kỳ nghỉ này, Ellis cũng sẽ được biết hai người con trai khác đã làm thay đổi cuộc đời của con gái cô. Cô đã lập tức có thể nhìn ra Huck và Reece cũng sẽ dễ mến như Jackie vậy.

Sau khi các vị khách được chỉ về phòng mình, Raven và Jackie biến mất vào rừng. Không ai cố tìm họ khi bữa tối muộn được dọn ra. Bọn họ đều có rất nhiều chuyện để nói.

Trong bữa trưa, Rose hỏi. "Chuyện thuyết phục Raven đến bệnh viện sinh con đã có tiến triển gì chưa em?"

"Con bé cực lực từ chối," Ellis nói. "Con bé cũng không đồng ý mời bà đỡ đến. Con bé nói nó và Jackie đã học cách đỡ đẻ trên mạng rồi."

"Ôi trời ơi! Thật sao ạ?" Reece nói.

"Chị lo quá," Rose nói.

"Em biết, nhưng em có thể làm gì đây? Lôi con bé đi ư? Audrey đã khiến con bé bị chứng sợ bệnh viện như thế này đây."

Keith nói, "Bọn em hy vọng con bé sẽ lâm bồn khi Jonah và Ryan ở đây. Ryan là bác sĩ."

"Bác sĩ gì vậy?" Rose hỏi.

"Là bác sĩ phẫu thuật. Thường thì anh ấy không đỡ đẻ, nhưng anh ấy biết phải làm như thế nào."

Ellis nói, "Em đã nói Jonah cảnh báo Ryan là ảnh có thể sẽ phải làm việc vào kỳ nghỉ của mình đấy."

Mọi người đều bật cười. Ellis cũng cười cùng họ, cho dù cô sợ hãi khi thời điểm lâm bồn của con bé đến gần. Cô sẽ không bao giờ tin vào số phận. Thứ đó luôn làm theo ý nó muốn. Số phận chẳng buồn bận tâm một người tốt bụng ra sao, hay một đứa trẻ ngây thơ như thế nào trước khi quét đi tất cả.

Không lâu sau khi Raven và Jackie trở về, Jonah, Jasper và Ryan cũng đến. Ryan lớn hơn Jonah bốn tuổi, nhưng anh có vẻ ngoài trẻ trung khiến anh trông trẻ hơn tuổi nhiều. Anh cao ráo và thon gọn, tóc vàng và mắt xanh dương, đeo một đôi kính gọng xanh biển. Anh ôm Ellis và hôn lên má cô như thể đã biết cô cả cuộc đời vậy.

Anh thì thầm vào tai cô. "Anh đã mài giũa lại kỹ năng đỡ đẻ của mình rồi. Đã sẵn sàng. Nhưng hãy để nó làm bí mật của chúng ta nhé."

"Cảm ơn anh," cô thì thầm lại. "Con bé vẫn nói Jackie sẽ đỡ đẻ đấy."

Ryan cười. "Cậu nhóc dũng cảm."

Họ ghép hai bàn trong phòng khách lại để ăn tối. Keith tắt đèn để mọi người thấy rõ cây thông Giáng Sinh hơn. Anh cũng nổi lửa lò sưởi cho dù bên ngoài đang ấm. Theo lời anh nói là để "hợp không khí".

Ellis yêu cái cách ngôi nhà cô đông đúc như thế này. Với gia đình mình, những người bạn mới, ngập tràn tiếng cười và sự chữa lành. Cô suýt khóc trong bữa tối không chỉ một lần.

Nhờ có mọi người giúp đỡ mà việc dọn dẹp đã rất nhanh chóng. Ngay cả Quercus cũng giúp đỡ khi liếm sạch rất nhiều cái đĩa. Tất cả mọi người đều phấn khởi. Tất cả, chỉ ngoại trừ River. Ellis nhận ra được vẻ bồn chồn không yên trong mắt thằng bé.

Cô nắm tay River và dẫn ra hiên trước. "Con muốn uống phải không?"

"Rõ ràng như vậy sao?"

"Với mẹ thì là như thế."

"Con muốn một ly muốn chết đi được đây. Con mà có bằng lái xe thì giờ con đã đi rồi đấy."

"Mẹ rất tiếc. Nhưng con đã làm rất tốt mà."

"Tất cả những chuyện này..." River nói, ra dấu về ánh đèn trên cây ô rô. "Con chưa từng có một Giáng Sinh nào tỉnh táo từ cái hồi con tầm tuổi Raven ấy. Thường con cứ say sưa một trận dài cho qua cả một mùa là xong. Bây giờ con rốt cuộc cũng hai mươi mốt tuổi và con cần phải tỉnh táo nữa sao? Chuyện này lố bịch đến thế nào chứ? Con không thể được thử cái cảm giác đường đường chính chính gọi một ly dù chỉ một lần thôi sao?"

"Con đang lấy cớ đấy."

"Con suýt thì nhờ Reece và Huck chở đi rồi đấy."

"Raven sẽ suy sụp lắm nếu con làm thế."

"Con biết mà," River đáp.

"Chờ ở đây nhé."

Ellis vào nhà, cầm một cái chai từ trong tủ lạnh và bật nắp rồi mang đến chỗ River.

Cậu nhìn vào cái chai màu nâu trước mặt. "Đây là bia hả mẹ?"

"Là một bí mật nho nhỏ để hồi phục mà mẹ học được từ một người ở khu cắm trại."

Chính là cái lần Caleb đọc thơ "Song of the Open Road" trong lều của cô. Cô luôn nghĩ đến đêm đó khi mua kombucha[4]. Caleb đã khuyên cô dùng nó để giữ tỉnh táo. Khi đó thức uống này còn không dễ tìm ở các cửa hàng như bây giờ.

Cô nhét cái chai vào tay River.

Cậu nhìn vào nhãn trên chai. "Con chưa từng thử trà kombucha bao giờ đâu."

"Người mà mẹ gặp nói thứ này rất có ích khi con thèm uống rượu. Nó lên men và sủi bọt như bia, và cầm một chai nâu lạnh thế này cũng giúp nữa."

River uống thử. "Cũng được đấy."

"Nó có chút cồn do quá trình lên men, chẳng đủ để làm con chếnh choáng được đâu. Mẹ có kha khá thứ này trong tủ lạnh, tất nhiên là giấu ở bên trong rồi."

"Mẹ mua cho con đấy à?"

"Cho mẹ và con. Lâu rồi mẹ không uống nhiều, nhưng ngay cả sau từng ấy năm, mùa Giáng Sinh đôi khi vẫn khiến mẹ muốn uống một trận."

River nhấp thêm một ngụm. "Mẹ nói phải. Raven sẽ khổ sở lắm nếu tối nay con say khướt."

"Con phải cố gắng lên, vì mình nữa."

[4] Kombucha: là một loại men, được nuôi trong dung dịch nước trà đường. Đôi khi đồ uống này được gọi là trà kombucha để phân biệt với các hình thức nuôi cấy của vi khuẩn và nấm men. Nước trái cây, gia vị, trái cây hoặc hương liệu khác thường được thêm vào đồ uống này để tăng hương vị của nó.

"Con biết. Nhưng con bé đã giúp con, và mẹ cũng thế. Đó là lý do con ở lại đây. Nếu con quay về với bố, con biết là con sẽ lại uống thôi. Và tay buôn thuốc cho con sống ở đó nữa."

"Con làm được mà," Ellis nói. "Mẹ biết là con có thể."

River tiếp tục uống kombucha. "Con có thể nói một thứ hoàn toàn không giống mình sẽ nói không?"

"Được chứ?"

"Con rất mừng vì lại có mẹ và em gái trong đời."

"Mẹ có thể ôm con trong khi con đang không là mình không?"

"Được thôi. Nhưng nhanh lên trước khi con hàng thật quay lại."

Cô ôm và hôn lên má thằng bé. Sau mười sáu năm thì thằng bé rốt cuộc đã cho phép cô. Số nụ hôn trong ngày hôm nay của cô có lẽ đã đủ để lập kỷ lục rồi.

Jasper thò đầu ra ngoài cửa trước. "Raven có chuyện muốn nói với chúng ta đấy."

"Mẹ tới đây," Ellis nói.

"Hẳn là con bé đã quyết định được sẽ làm gì với đứa bé rồi," River nói.

"Mẹ đoán vậy."

"Con muốn con bé giữ nó," cậu nói.

"Mẹ hy vọng con chưa nói thế với con bé."

"Con chưa nói. Con biết đây là quyết định của con bé. Nhưng con không muốn đứa cháu trai hay cháu gái đầu tiên của mình sống với người lạ nào đó đâu."

"Chúng ta phải ủng hộ quyết định của con bé dù đó là gì đi nữa."

"Vâng, con sẽ làm thế mà."

Hai người họ đi vào. Raven đang đứng giữa cây thông Giáng Sinh và lò sưởi. Mọi người đang ngồi ghế tựa và ghế dài đối diện với cô bé. Ryan di chuyển để Ellis có thể ngồi giữa anh và Keith.

Raven nói, "Có những người con yêu thương cùng trong một căn phòng là điều tuyệt vời nhất từng xảy đến trong đời con." Cô im lặng, tay lau mắt. "Xin lỗi, hoóc-môn bà bầu đấy," cô nói. Mọi người bật cười.

"Con có hai điều muốn nói," cô nhìn Reece. "Con muốn nói ra bây giờ vì Reece chỉ ở đây được vài ngày thôi. Anh ấy đang có hai công việc, và một trong hai ông sếp của anh ấy nói anh ấy sẽ bị sa thải nếu không quay trở lại vào ngày 26."

"Ngay sau ngày Giáng Sinh à?" Jasper nói.

River nói, "tệ thật đấy."

"Trước hết là một điều mà Jackie nói là sẽ khó khăn với anh ấy."

Ellis tự hỏi cái nhìn tinh quái hai đứa dành cho nhau là như thế nào đây.

"Con đã quyết định rằng từ bây giờ con muốn được gọi bằng cái tên hợp pháp của mình, Viola Abbey Bauhammer."

Ellis không lường trước được điều này. Keith nắm lấy tay cô.

Raven - hay giờ là Viola - nói tiếp. "Con thực sự không thích ý nghĩa của cái tên Bauhammer này trong mắt người đời - cũng bởi ông nội con - nhưng con hy vọng những người nhà Bauhammer còn lại, là chúng ta, có thể thay đổi điều đó."

"Nhất định rồi," Jasper nói.

Đôi mắt Jonah sáng lên.

Viola nhìn sang Ellis. "Sẽ khó để con quen được với cái tên Viola," cô nói. "Nhưng con muốn - con muốn vinh danh mẹ của con."

Ánh mắt Ellis và con gái khóa chặt lấy nhau, một ánh nhìn mạnh mẽ dường như vượt dòng thời gian mười sáu năm xa cách. Giống như thể Viola đã luôn ở ngay bên cạnh cô vậy.

"Mẹ con đã dành hết tâm huyết cho việc bảo tồn thực vật từ khi bà học về thực vật học ở trường đại học," Viola nói. "Mẹ con đặt tên con theo loài hoa violet, một trong những loài hoa mùa xuân yêu thích của bà. Jackie muốn trở thành nhà sinh thái học - thậm chí là nhà thực vật học - và anh ấy nói cái tên Viola cũng tuyệt như Raven vậy."

"Anh vẫn gọi nhóc là Cô Gái Chim được chứ?" Reece hỏi.

"Tốt nhất anh nên gọi như thế đấy," cô nói, làm tiếng cười rộn rã khắp phòng.

"Điều còn lại con muốn nói là về ngôi nhà của con ở Washington. Giờ con sở hữu nơi đó. Con cũng sở hữu căn nhà nhỏ ở Montana nơi con đến vào mùa hè. Tất cả mọi người ở đây đều có thể sử dụng hai nơi đó. Con biết chúng mang đến nỗi đau cho nhiều người ở đây, nhưng bây giờ con hy vọng chúng có thể mang niềm vui đến cho mọi người."

"Cảm ơn con," Jonah nói. "Ý tưởng thật hay."

Viola lần nữa nhìn Reece. "Nhưng nếu mọi người muốn ở nhà con tại Washington thì phải sắp xếp trước với Reece mới được."

"Với anh á? Tại sao?" Reece hỏi.

"Bởi em sẽ thuê anh làm người chăm sóc ngôi nhà," cô cầm lên một phong bì từ bệ lò sưởi và đưa cho anh. "Thù lao cho năm đầu tiên của anh ở trong phong bì này."

"Một năm sao?" Reece hỏi.

"Đúng thế. Anh mở ra đi."

Reece lấy ra một tấm séc ở bên trong. "Không thể nào. Anh không thể nhận cái này được."

"Anh không *nhận* nó." cô nói. "Anh sẽ làm việc để có nó."

"Làm cái gì cơ?"

"Em đã quyết định ở lại Florida một thời gian, và em cần người chăm sóc ngôi nhà. Em tin tưởng anh, và anh rất giỏi sửa chữa mọi thứ. Anh là người hoàn hảo cho vị trí này."

"*Sống* ở đó ấy hả?"

"Sống ở đó, nhưng chỉ đến khi anh vào đại học và học về viết lách như anh luôn mong muốn. Em biết anh muốn đi học ở Seattle cùng chỗ với anh Huck. Khi nào chuyện đó xảy ra thì anh có thể lái xe đến nhà ở Washington một tháng một lần để

kiểm tra. Tiện đây thì anh có thể lấy xe tải của Audrey để làm vậy. Cơ bản thì nó sẽ là của anh."

Reece há hốc mồm nhìn cô.

"Anh thấy ảnh không nói nên lời bao giờ chưa." Cô hỏi Jackie.

"Chưa bao giờ," anh đáp.

"Raven..." Reece cất tiếng.

"Viola," cô sửa lại.

"Chứng này tiền một năm để làm những gì nhóc bảo là quá nhiều đấy."

"Em nghĩ công việc đó đáng giá từng ấy đấy. Nó sẽ đủ chi trả học phí và ký túc cho một năm tại trường Đại học Washington."

"Nhóc không thể cứ thế đưa anh từng này tiền được."

"Em có thể chứ. Em giàu sụ mà, và người giàu thì làm mấy chuyện như thế này."

Mọi người bật cười.

"Đúng đó Reece," Jonah nói. "Một vài khách hàng giàu có của ta còn dùng tiền của họ làm mấy thứ kỳ quặc hơn nhiều nữa kìa."

"Ví dụ là gì ạ?"

"Như là di chúc lại cả triệu đô để thuê người chăm mộ thú cưng của họ cho đến tận cùng thời gian luôn đấy."

"Chà," Reece nói.

"Ta thấy cách Viola dùng tiền thực tế hơn một chút đấy, cháu cũng thấy thế chứ?"

"Vâng, nhưng..."

"Anh muốn em thuê người khác đấy à?" Cô nói.

"Không. Lại đây nào," Reece ôm siết lấy Viola trong vòng tay.

"Hoan hô!" Huck hò reo, nhảy nhót, hai tay vung vẩy loạn xạ. "Mở tiệc ở nhà Reece thôi!"

"Không được mở tiệc!" Viola nói.

Jackie và Huck bật cười và ôm Reece, tiếp sau là mẹ của cả hai. Jonah ôm Viola và nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

"Em có cô con gái không tệ đâu," Ryan nói.

"Em biết," Ellis nói, lấy tay lau mắt.

Cô nhận ra Max không biết chuyện gì đang xảy ra cả. Thế là cô lấy tờ giấy ra và viết tóm tắt lại những gì Viola đã nói.

Max viết: *Con bé đúng là phước lành.*

Ellis gật đầu.

Con bé chưa nói gì về đứa bé cả.

Có lẽ là vẫn chưa quyết định được.

Đứa bé đó sẽ ra đời bất cứ lúc nào. Con bé nên nhanh chóng quyết định.

Tất cả những gì Maxine nói đều đúng, nhưng Ellis không muốn thúc ép hai đứa trẻ. Đây là quyết định có thể thay đổi cả đời người. Cả hai cần phải chắc chắn mới được.

Bữa tiệc ở phòng khách kéo dài thêm một giờ nữa. Jonah và Ryan rời đi trước. Cả hai trông có vẻ rất muốn được ở một mình. Ellis chưa từng thấy Jonah vui vẻ và thoải mái đến thế.

Không muốn làm phiền cặp đôi, năm cậu trai và Viola ở nhà chính chơi bài. Max thì về nhà, còn Rose thì đi ngủ. Ellis và Keith làm tình trên chiếc giường ở mái hiên, và ngủ thiếp đi trong tiếng cười râm ran của những người trẻ. Những thanh âm hạnh phúc của gia đình và bạn bè cô thật thỏa mãn giống như thể được nghe tiếng cú và ngỗng trời.

Sáng ngày Giáng Sinh, Viola và Jackie dậy sớm nhất, cùng nhau ăn và ra ngoài đi dạo. Những người còn lại thức đến khuya để chơi bài thì đến tận trưa mới dậy.

Keith và Rose chịu trách nhiệm nấu bữa trưa trong khi Ellis dẫn ba người mới đến là Ryan, Huck và Reece đi xem vườn ươm giống. Sau đó mọi người cùng nhau chơi ném đĩa, bóng bầu dục và tổ chức luôn một giải đấu nho nhỏ tại những cái hố móng ngựa mà Max và Keith đã dựng lên vào mùa hè. River đã chơi hàng tháng trời và là chủ chốt của đội, thậm chí còn giỏi hơn cả Max nữa.

Những đám mây che phủ bầu trời hoàng hôn. Bóng tối và mùi hơi nước báo hiệu cơn mưa sắp đến bao phủ Rừng Hoang. Ellis đã không thấy Viola và Jackie suốt cả ngày nay. Cô hỏi những người còn lại xem có ai thấy hai đứa hay không. Rose nói con trai cô đã vào bếp để mang theo thức ăn và nước uống khoảng một giờ chiều. Thằng bé nói mình và Viola đi dã ngoại, nhưng Viola không đi cùng thằng bé.

Ellis và Keith ra đằng trước nhà nói chuyện riêng với nhau. “Em có đang nghĩ giống anh không?” Keith hỏi.

“Em có. Con bé không thể nào bỏ qua việc ở bên bạn bè và gia đình vào dịp Giáng Sinh như thế này được. Nhất là Reece, thằng bé sẽ phải đi sớm rồi.”

“Thằng bé không phải chạy đi làm mấy công việc đó ngay bây giờ đâu chứ.”

“Thằng bé sẽ đi đấy. Nó nói với em là sẽ không để chủ mình thiếu nhân viên trong dịp nghỉ lễ.”

“Thằng bé khá đấy,” Keith nói.

“Đúng thế, và Viola quý thằng bé lắm. Nó sẽ không bỏ lỡ quãng thời gian này với thằng bé đâu.”

Keith nhìn ra khu đất phía sau. “Vậy là con bé đang ở đâu đó sinh con sao?”

“Nghe rất giống việc con bé sẽ làm, không phải sao?” Ellis nói.

“Anh sợ là vậy đấy.”

Jonah và Ryan đi từ nhà kho xuống. “Cả ngày nay không ai thấy Viola cả,” Ellis nói. “Jackie vào bếp lấy bữa trưa mà không đi cùng con bé, rồi thằng bé cứ vậy biến mất.”

“Ôi trời,” Ryan nói.

“Em nghĩ con bé đang lâm bồn phải không?” Jonah hỏi.

Ellis gật đầu.

"Tội nghiệp Jackie," Ryan nói. "Anh sẽ không muốn sinh con trong rừng vào ban đêm đâu."

"Và trời còn sắp mưa nữa," Keith nói.

"Cũng may là thời tiết còn ấm," Ryan nói.

"Chúng ta thấy ấm vì chúng ta từ New York tới đây," Jonah nói. "Bây giờ đang là mười lăm độ, và nếu con bé bị ướt thì sẽ còn bị lạnh hơn nữa."

"Tốt hơn là ta nên chia nhau đèn pin và bắt đầu đi tìm thôi," Keith nói.

"Con bé sẽ không muốn thế," Ellis nói.

"Anh nghĩ chúng ta nên nói với Rose xem chị ấy nghĩ thế nào," Jonah nói. "Chị ấy hiểu rõ Jackie hơn chúng ta."

Rose lúc này đang ở trong bếp cùng Huck và Reece.

"Từ nét mặt của mọi người thì chị nghĩ chúng ta có cùng chung kết luận," Rose nói.

"Phải," Jonah đáp. "Mọi người đang quyết định xem có nên đi tìm chúng không."

"Con bé sắp sinh rồi sao?" Reece nói.

Huck tắt hết lửa trên bếp. "Chúng ta phải đi tìm hai đứa nó. Không thể để cho Jackie làm chuyện đó một mình lúc trời tối thế này."

Jasper và River từ phòng khách đi vào. "Viola sẽ không thích như thế đâu," River nói.

"Tôi không quan tâm," Huck nói. "Chúng ta không thể để em ấy liều mạng chỉ vì một người có bệnh tâm thần khiến em ấy sợ bệnh viện. Nếu có chuyện không hay xảy ra, em trai tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Raven... Viola đáng lẽ không nên yêu cầu thằng bé làm thế này."

"Đồng ý," Reece nói. "Người phụ nữ kia, Audrey, từng ép buộc Viola hứa những điều kinh khủng với con bé. Chúng ta không thể để con bé nhiễm cái thói quen làm thế với người khác."

Những lời của Reece làm Ellis bừng tỉnh. Cậu ấy nói đúng. Con gái cô đang thao túng Jackie đúng như cái cách kẻ bắt cóc con bé đã kiểm soát nó. Jackie chỉ mới mười bảy tuổi. Yêu cầu thằng bé làm chuyện đó một mình thì quá sức lố bịch.

"Được, quyết định vậy đi," Jonah nói. "Đi tìm đèn pin thôi. Ryan, lấy túi đi."

Maxine vào bếp lấy một chồng bạt, chăn và khăn chống nước. Cô liên tục gật đầu hướng ra phía cửa để nói rằng bọn họ nên đi ngay lập tức.

"Hiển nhiên Max đã đoán ra con bé đang sinh con trước chúng ta," Keith nói.

Trong lúc Ryan chạy đi lấy túi y tế, họ chạy khắp nhà tìm đèn pin. Đèn của Viola không ở chỗ giường, và Max lấy được một chiếc đèn từ trong xe tải. Cả chín người chỉ có ba chiếc đèn.

Trong khi mọi người tụ tập ở phòng khách quyết định sẽ tìm kiếm như thế nào thì cửa sau bật mở.

"Con bé về rồi!" Jonah nói.

"Không phải," Jackie nói không ra hơi, lao vọt vào phòng. Cả người cậu ướt sũng và rõ ràng đã chạy rất nhanh. Trông Jackie lúc này đầy tuyệt vọng.

"Có chuyện gì vậy?" Reece hỏi.

Jackie cố gắng nói trong lúc lấy hơi. "Đứa bé... Sắp ra. Trời tối quá không nhìn thấy gì cả... và giờ... lại đang mưa... Em ấy đang đau lắm... Con đang phát hoảng lên."

"Ôi trời, Jackie!" Mẹ cậu nói.

"Cô bé đã vỡ ối chưa?" Ryan hỏi.

"Rồi ạ. Cũng mới thôi. Em ấy đã lâm bồn cả ngày nay rồi."

"Con bé ở đâu rồi? Bao xa?"

Ellis hỏi.

"Ở chỗ khu đất nhỏ được cắt cỏ để làm chỗ dã ngoại. Ở rìa giữa khu rừng và cánh đồng."

Là nơi Ellis đã mát xa cho con bé hôm trước.

"Chú là bác sĩ," Jackie nói với Ryan. "Chú có thể xem xem mọi chuyện có ổn hay không, phải không chú?"

"Ta có thể tận lực," Ryan nói.

"Chú có thể đi xem em ấy được chứ?" Jackie nỏi. "Em ấy không chịu vào nhà. Em ấy muốn thấy các vì sao."

"Tất nhiên chú sẽ đi rồi."

Jackie chỉ vào đống chăn và bạt Maxine đang ôm. "Những cái đó là ý hay. Em ấy ướt sũng rồi, cháu sợ là em ấy bị lạnh quá."

"Đi thôi," Ellis nói.

"Con phải chạy trước. Phải quay lại chỗ em ấy," Jackie nói trước khi vọt ra khỏi căn phòng.

Ellis dẫn đầu đoàn người. Max đi đằng sau để chiếu sáng đường từ phía sau, còn những người không có đèn thì mang đồ tiếp tế đến.

Mưa chuyển từ mù sương sang mưa phùn. Không có ai lên tiếng cả. Một tiếng cú sừng lớn nhẹ vang lên từ rừng cây phía bắc.

"Cẩn thận mấy cái rễ cây," Ellis nói khi tất cả tiến vào con đường rừng.

Ở phía trước cô nghe được tiếng của Jackie. Khi đến được rìa cánh đồng, Viola đang khuỵu tay và đầu gối, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi nam và đang co thắt rất mạnh.

Ellis quỳ bên cạnh cô bé. "Mẹ ở đây rồi, con yêu."

"Mẹ ơi!" Viola thở hổn hển. "Con đau quá! Con không nghĩ nó lại đau đến thế này."

"Để Rose và mẹ giúp con," Cô để mẹ Jackie đến ngồi sang bên kia, cả hai xoa lên lưng Viola. "Con thấy thế nào?"

Viola nhắm chặt mắt và rên rỉ. Con bé không thể trả lời. Cơn co thắt gần như liên tục. Nhưng con bé im lặng một cách bất thường.

Max đang cố để những người còn lại cầm phần rìa tấm bạt cô vừa mở. Keith hiểu ý của cô. Tấm chăn Viola đang nằm ướt sũng và đầy bùn đất. "Nâng bạt lên. Chúng ta sẽ tạo một chỗ khô và sạch cho con bé." Keith nói.

River, Jasper, Huck và Reece mỗi người nắm lấy một góc tấm bạt để làm một cái lều trong khi Max và Keith trải một tấm thảm và hai cái khăn khác bên dưới. "Con bé sẽ để chúng ta di chuyển nó chứ?" Keith hỏi Jackie.

"Cháu không biết."

Max không nghe được những lời đó. Cô đến chỗ Viola, đặt tay lên má con bé và nhìn thật kỹ vào mắt con bé. Cô ra dấu về phía tấm chăn khô. Viola không nói gì, và Max cũng chẳng chờ đợi. Cô vòng tay qua ngực cô bé và nhấc cả người Viola lên khỏi mặt đất và cẩn thận đặt cô bé xuống tấm chăn sạch mà không để đôi bốt dính đầy bùn của con bé lên đó. Cô lột chiếc sơ mi ướt sũng của Viola và cẩn thận mặc lên cho con bé chiếc áo vải flannel khô và sạch. Viola lúc này đang quá đau đớn để chú ý đến những gì cô làm.

Ellis, Jackie, và Rose cởi giày ra và bước lên tấm chăn khô. Jonah cũng đi theo.

"Cô bé sẽ để anh kiểm tra chứ?" Ryan hỏi Ellis.

"Ryan sẽ đảm bảo mọi chuyện sẽ ổn," Ellis nói với Viola. "Jackie cũng sẽ thấy ổn hơn nữa."

Cô nhẹ gật đầu.

Họ đặt Viola nằm ngửa để Ryan dễ dàng quan sát hơn. Ryan tháo giày và ngồi cạnh Jackie. Trước khi vào việc, anh nói với Jackie. "Cháu đã làm rất tốt. Cho chú biết tình trạng lúc này của cô bé đi."

"Cổ tử cung đang giãn mở, và em ấy đang cần đẩy con ra."

"Hai đứa bàn đến chuyện dùng thuốc giảm đau chứ?"

"Có ạ, nhưng em ấy không muốn thế."

"Vậy chú sẽ không cho cô bé dùng gì trừ khi cô bé yêu cầu," Ryan dùng ống nghe để nghe nhịp tim của Viola, sau đó là của đứa bé. "Nhịp tim của mẹ và bé đều ổn," anh nói.

Ellis cảm thấy như cô đã có thể một lần nữa hít thở trở lại.

Ryan lấy đèn pin để kiểm tra đứa bé trong khi Viola gắng gượng co thắt thêm một lần nữa. "Cháu thấy không Jackie? Đó là phần đầu của đứa bé đấy."

Jackie trông ngơ ngác giống như bất cứ ai mới lần đầu làm bố.

"Mọi thứ đều ổn." Ryan nói. "Cô bé chỉ cần rặn thêm thôi."

Viola tiếp tục im lặng trong khi đang cố rặn.

"Cháu có thể hét lên nếu muốn, Viola," Ryan nói.

"Không đâu," Jackie nói "Em ấy vẫn luôn như thế này."

"Bọn anh không quan tâm nếu nhóc nghe như lợn bị thọc tiết đâu mà," River nói.

"Và bọn anh hứa sẽ không quay phim lại đâu," Reece nói.

"Im... đi!" Viola nói, gần như bật cười giữa những cơn co thắt.

Bốn anh chàng đang cầm bạt cười khúc khích với nhau.

Ellis và Rose giúp Viola vào tư thế ngồi xổm. Nhưng như thế nghĩa là họ không thể thấy được chuyện đang xảy ra với đứa bé.

"Em cần thấy những vì sao," Viola nói. "Là cái chăn hay cái gì cũng được, mau bỏ nó ra đi."

"Trời đang mưa," Ellis nói. "Sẽ không có sao đâu con."

"Thực ra là có đó," River nói.

Họ kéo tấm bạt lùi ra một chút. Bầu trời đang tán mây về hướng đông, mặc dù mưa vẫn rơi trên tấm bạt. Mặt trăng khuyết lúc này đang lên cao phía trên những tán cây. Những ngôi sao rải rác tỏa ánh sáng khi những đám mây trôi qua chúng.

Jack hôn lên má Viola. "Em xem kìa. Thật đẹp phải không em?"

"Vâng, vâng..." Cô chảy nước mắt, nhìn lên mặt trăng và những vì sao trong lúc đang cật lực đẩy. Cô không rời mắt khỏi khung cảnh như trong mơ. Nó giúp cô bình tĩnh lại. Ellis cảm nhận được con bé đang tập trung và kiểm soát được cơn đau.

Tiếng mưa rơi tạo nên một giai điệu nhẹ nhàng trên tấm bạt. Không ai lên tiếng cả. Tất cả đều cảm nhận được im lặng mới là tốt nhất cho cô lúc này.

Viola hết lần này đến lần khác chịu đựng theo cách yên lặng của cô bé. Tiếng mưa rơi dần ngớt, mặt trăng treo cao trên những tán cây, ánh sáng soi chiếu những bông hoa và bãi cỏ khô trên cánh đồng đang vào chính đông.

Một bầy vịt bụng đen kêu lên khi chúng bay qua cánh đồng về phía đông. Những tiếng kêu đêm của chúng là một trong những âm thanh tuyệt vời nhất của vùng đất, như thể những đứa trẻ của thần Pan đang tấu lên những khúc nhạc thanh thoát bằng nhạc cụ làm từ lau sậy đầm lầy.

Viola nhắm mắt lại, hiển nhiên là lắng nghe tiếng chim kêu trong khi đưa đứa trẻ của mình đến với thế giới.

"Jackie," Ryan nhẹ giọng, chiếu đèn bên dưới Viola. "Sẵn sàng nhé."

Jackie chuẩn bị ôm lấy đứa bé trong tay. Với hai cú đẩy đầy đau đớn nữa, đứa bé trượt vào lòng bàn tay cậu.

"Tới đi," Ryan nói, đưa cho Jackie một chiếc khăn nhỏ và ống hút dịch.

"Đứa bé có sao không?" Viola nói. "Jackie...?"

Jackie để đứa trẻ lên tấm khăn và nhẹ nhàng lau mặt nó. Cậu khéo léo hút nước ra từ phần mũi. Đứa bé phát ra tiếng khóc nhỏ.

Ellis có thể cảm thấy mọi người đều thở phảo nhẹ nhõm.

"Là bé gái," Jackie nói, giọng run run. "Con hồng hào lắm. Con trông rất ổn."

Keith đỡ Viola lên bằng những tấm chăn gấp để cô nhìn thấy đứa bé. Tấm bạt được hạ xuống. River, Jasper, Huck, và Reece cúi xuống nhìn.

"Cô bé này cũng im lặng như Cô Gái Chim của chúng ta vậy," Reece nói.

Viola bật cười giữa những tiếng nức nở nhẹ nhàng.

"Con bé im lặng quá," Jackie nói với Ryan. "Chú thấy con bé có ổn không?"

"Một số em bé thường như thế. Để ta xem."

Ryan kiểm tra và nghe nhịp tim của đứa bé. Con bé bắt đầu khóc to hơn. "Đó, thấy chưa? Cô bé không thích ta rồi. Cô bé muốn Papa và Mama của mình đấy."

Ryan phụ Jackie cuộn đứa bé vào khăn sạch, rồi Jackie để đứa bé lên ngực Viola. Cô bật khóc và hôn nó. Ryan nhẹ nhàng hướng dẫn Jackie quy trình để cắt dây rốn.

"Chúc mừng, Jackie." Ryan nói. "Làm tốt lắm."

"Rất tốt," Jonah nói.

Huck vỗ vai em trai mình. "Ừa, đỉnh lắm luôn ấy."

"Thế tên đứa bé là gì vậy?" Reece hỏi.

Anh chàng không nên hỏi như thế, nhưng Ellis ghét phải làm hỏng bầu không khí khi mở miệng hỏi câu đó.

"Con bé là Con Gái Của Vũ Trụ Diệu Kỳ[5]." Viola nói.

Không có âm thanh nào đáp lại ngoài sự im lặng.

"Được rồi," River nói. "Cái tên thú vị đấy."

"Rấtttt là thú vị luôn đấy," Reece tiếp lời.

"Im đi xem nào," Huck thì thầm.

"Tên viết tắt sẽ dễ thương ra phết đấy," Reece nói. "DOTMU."

"Chúng ta gọi tắt tên con bé là Dot cũng được," River nói.

Jackie đang mỉm cười, dường như không hề thấy phiền bởi cái tên kỳ lạ đó.

"Em thực sự định gọi con bé bằng cái tên đó à?" Jasper hỏi.

Viola phì cười. "Em đùa thôi. Em biết chắc mọi người sẽ tin sái cổ mà."

"Ơn Chúa!" Reece thở phào, và mọi người bật cười.

Ellis nói. "Trước khi con đặt tên cho đứa bé, con đã có kế hoạch gì rồi? Các con sẽ giữ nó chứ?"

"Con sẽ đặt tên cho bé," Viola nói. "Jackie và con đã chọn được tên đệm cho bé rồi. Anh nói đi, Jackie."

---

[5] Daughter Of The Miraculous Universe.

Jackie nhìn mẹ mình. "Tên đệm của con bé được đặt theo tên mẹ đó, là Rose."

"Và nó gần với tên đệm của mẹ con là Rosa." Viola nói. "Là họ của ông ngoại con."

Những giọt nước mắt của Rose tuôn rơi trong ánh đèn pin. "Mẹ thích nó. Một cái tên đại diện cho hai gia đình."

Jackie vuốt ve má con bé. "Em nghĩ ra tên cho con chưa?" Anh hỏi Viola.

"Em nghĩ ra rồi," cô đáp. "Em đã nghĩ đến nó khi ánh trăng chiếu sáng vùng cánh đồng này. Mẹ em trồng những loài hoa cỏ bản địa này nhiều năm khi em phải rời xa bà." Cô nhìn xuống đứa bé trong lòng. "Đứa bé sẽ được đặt tên theo nơi nó được sinh ra. Tên của bé là Meadow. Meadow Rose."

"Anh rất thích nó." Jackie nói.

"Cái tên rất đẹp," Ellis nói. "Và đó là tên một loài hoa dại ở Bắc Mỹ - một giống loài dị biệt vì nó được xem là loài hoa hồng không gai."

River cúi xuống và nhẹ cầm lấy bàn tay bé xíu của đứa bé. "Anh thích con bé có một ít gai hơn."

"Anh thì thích rồi," Jasper lên tiếng.

"Cơ mà, con bé không có chúng cũng đã đẹp chết đi được," River nói.

"Làm tốt lắm, Cô Gái Chim," Reece nói. "Cái tên rất hay."

"Cảm ơn anh," Viola nói, cẩn thận đặt đứa bé vào lòng Ellis. "Mẹ, mẹ là người quyết định em bé sẽ mang họ Abbey hay Gephardt đấy."

Ellis và Keith nhìn nhau, đều choáng không nói nên lời.

"Bọn con muốn hai người hãy nuôi nấng con bé," Jackie nói. "Và đừng hỏi bọn con đã chắc chưa. Bọn con chắc chắn rồi."

"Chị có thể xác nhận," Rose nói. "Hai đứa nó đã quyết định như thế mấy tuần nay rồi. Giữ bí mật khó lắm đấy."

"Nhưng sẽ khó khăn cho con khi có con bé trong gia đình không phải sao?" Keith hỏi.

"Như thế này khiến mọi chuyện ít khó khăn hơn," Jackie nói. "Chúng con không muốn con bé phải rời khỏi gia đình."

"Chúng con sẽ nói sự thật về mọi thứ cho con bé biết," Viola nói. "Con bé sẽ gọi Jackie và con là *Bố* và *Mẹ*, còn hai người sẽ là *Ông* và *Bà*. Chúng ta sẽ chỉ khác biệt một chút xíu so với những gia đình bình thường khác."

"Bọn con đều hy vọng đỗ vào đại học Florida để có thể ở gần hai người," Jackie nói. "Con đã gửi đơn đăng ký nguyện vọng vào đó rồi."

"Thằng bé nhất định sẽ vào được," Huck nói. "Hồ sơ của nó tuyệt lắm."

"Em nghĩ sao, hả *Bà*?" Jonah hỏi Ellis.

"Em... Em thật sự lo cho Viola và Jackie. Em biết cảm giác mất con đau đớn như thế nào."

"Bọn con đâu có mất đi con bé," Viola nói. "Bọn con sẽ vẫn ở trong cuộc đời con bé. Mẹ biết con và Jackie còn quá trẻ để nuôi con mà. Bọn con phải học hết cấp ba. Bọn con muốn học lên đại học. Và con bé sẽ được hai người mà con yêu quý nhất trên đời chăm sóc ở nơi đẹp đẽ này. Và con bé còn có River, Jasper, và Huck là bác nữa. Bố sẽ là ông ngoại và cô Danner sẽ là bà nội."

"Thế anh không được làm bác à?" Reece hỏi.

"Anh đã chính thức là một ông bác rồi đấy," Viola nói.

"Và Ryan cũng chính thức lên chức ông luôn rồi."

Jonah cười và vỗ vai Ryan.

"Và Maxine sẽ là bác của con bé," Viola nói. "Mẹ thấy không? Bọn con không thể nào tìm được một gia đình tốt hơn để nhận nuôi con bé đâu."

Ellis nhìn xuống đứa bé trong lòng mình. Cô nhìn thấy được hình bóng của Viola khi mới sinh bên trong khuôn mặt tròn nhỏ này. Một Viola đã trở lại với cô chỉ chưa đến chín tháng về trước. Quả thực là Con Gái Của Vũ Trụ Diệu Kỳ.

Có tiếng huýt sáo và tiếng mọi người râm ran trong lúc chờ đợi Ellis trả lời. Cô vuốt ve bên má mềm mại như cánh hoa của Meadow Rose. Một cảm giác kỳ diệu bao trùm lên cô, giống như thể con tim cô là một nụ hoa đột nhiên nở rộ, trở nên to lớn đến mức nó có thể không vừa trong thân thể cô mất.

Ellis nhìn quanh mọi người. Cô không phải người duy nhất đang rơi lệ. "Mẹ thấy được," cô nói với Viola. "Một gia đình thật đẹp. Con đã chọn rất tốt."

"Ellis này..." Keith nói.

"Vâng?"

"Giờ anh sẽ hỏi em một lần nữa. Em sẽ cưới anh chứ?"

Cô do dự, nhưng cô im lặng không phải vì không thể đưa ra quyết định. Mà đó là một khoảnh khắc kỳ diệu. Bởi cô hoàn toàn chắc chắn về câu trả lời của mình. Chắc chắn tuyệt đối.

"Vâng, em sẽ cưới anh."

Tiếng reo hò và tiếng cười của gia đình vang vọng cánh đồng, xuyên qua rừng cây và đầm lầy. Ellis tưởng tượng rằng thanh âm ấy còn vang xa hơn nữa, vang tới khu rừng ở New York, tới sông Ellis nơi bố mẹ cô đã từng hạnh phúc và yêu thương nhau, tới những khu cắm trại nhỏ ở Ohio, tới mọi đỉnh núi phía tây nơi cô từng đứng, tới con lạch ở Washington đã đưa Viola đến với Jackie. Và ở trung tâm của niềm vui đang lan đi thật xa ấy, là gia đình ở Rừng Hoang nhỏ bé của riêng cô.

LỜI CẢM ƠN

Đầu tiên, tôi muốn gửi lời cảm ơn đến các độc giả của mình. Được kết nối với các bạn thông qua những nhân vật và câu chuyện của tôi là một trong những món quà tuyệt vời nhất cuộc đời tôi.

Cảm ơn Carly Watters, vì đã khích lệ tôi viết nên câu chuyện này khi chúng ta bàn về nó. Tôi rất biết ơn những kinh nghiệm của cô, và sự ủng hộ nhiệt tình để tôi viết nên câu chuyện này của cô.

Cảm ơn Curtis Russell vì đã khéo léo vững vàng tiếp nhận trách nhiệm khi Carly nghỉ sinh.

Cảm ơn Alicia Clancy vì đã tin tưởng cuốn sách này và bồi đắp thêm cho nó bằng tài năng biên tập của mình. Từ "Komorebi" của chị đã mang đến một nét điểm xuyết đẹp đẽ cho câu chuyện này.

Với Laura Chasen, tôi vô cùng biết ơn sự thông tuệ, thấu hiểu và đồng cảm trong phong cách biên tập của chị. Và tôi dành nhiều lời cảm ơn hơn nữa đến Danielle và đội ngũ của mình tại nhà xuất bản Lake Union: Gabriella Dumpit, Nicole Burns-Ascue, Shasti O'Leary, Stacy Abrams, và Rosanna Brockley.

Xin được dành thật nhiều lời cảm ơn đến Gary Gillette, MD; Ernestine Lee, MD; Richard Chasen, MD; và Jennifer Tucker, NP, vì đã cung cấp những kiến thức về y khoa. Và một lần nữa, cảm ơn Karen Gillette và Laura Chasen vì sự giúp đỡ của hai người.

Cảm ơn Suzie Byrne vì tình bạn và tấm lòng cao cả của cậu.

Cảm ơn Karl Vanderah vì đã giúp đỡ những điểm khó khăn ngẫu nhiên trong câu chuyện.

Với Stephanie, Robinson, rất xin lỗi vì thị trấn nơi cậu sống khi còn bé không được nhắc đến, nhưng ta hãy xem như Keith đã lớn lên ở Brockway nhé.

Tôi xin dành sự biết ơn vô hạn đến mọi vùng đất mà tôi yêu thương - đặc biệt là thế giới bé con đằng sau ngôi nhà thuở bé đã giúp đỡ tôi rất nhiều.

Cailey, William và Grant, mẹ cảm ơn tình yêu và những tiếng cười các con đã mang đến thế giới của mẹ. Và với những thế giới mẹ đã tạo ra.

Và xin dành thật nhiều lời cảm ơn đến Scott khi đã luôn ở đó và mang đến ánh sáng khi mọi thứ chìm trong bóng tối. Thật không thể tưởng tượng được câu chuyện này sẽ đi đến đâu mà không có anh.

Mục lục

NẮNG XUYÊN QUA VÒM LÁ 7

Phần mở đầu 8

I. Con gái của Rừng Hoang 10

II. Con gái của quạ đen 86

III. Con gái của Rừng Hoang 162

IV. Con gái của quạ đen 216

V. Con gái của vũ trụ diệu kỳ 318

Lời cảm ơn 472

NẮNG XUYÊN QUA VÒM LÁ

Chịu trách nhiệm xuất bản
Giám đốc - Tổng biên tập
LÊ THANH HÀ

Biên tập	Nguyễn Tiến Thăng
Vẽ bìa	Mộc Trà
Trình bày	Nguyễn Hằng
Sửa bản in	Phí Mai

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

ĐỐI TÁC LIÊN KẾT
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG 1980 BOOKS

In 2.000 bản, khổ 16x24 cm tại Công ty TNHH In Thanh Bình. Địa chỉ: Số 432 - Đường K2 - P. Cầu Diễn, Q. Nam Từ Liêm, TP. Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 634-2023/CXBIPH/30-14/TN. Quyết định xuất bản số 637/QĐ-NXBTN cấp ngày 22 tháng 03 năm 2023. Mã ISBN: 978-604-397-966-4. In xong và nộp lưu chiểu năm 2023.